Roslund & Hellström

RĂZBUNAREA LUI FINNIGAN

virtual-project.eu

ANDERS ROSLUND
&
BÖRGE HELLSTRÖM

RĂZBUNAREA LUI FINNIGAN

Original: *Edward Finnigans Upprättelse*
[*Cell 8*] (2006)

Traducere din suedeză și note de:
GABRIELLA EFTIMIE

virtual-project.eu

TREI

2011

Nu e vorba despre faptul că trebuie să moară. Problema nu e c-a stat la pârnaie și-a așteptat patru ani jumate'. Nu asta-i problema.

Pedeapsa, adevărata pedeapsă e faptul că știi când o să se întâmple.

Nu mai târziu. Nu când o să îmbătrânească. Nu atât de târziu cât să nu fie nevoit să se gândească.

Știe exact când.

În ce an, în ce lună, în ce zi, în al câtelea minut.

Când o să înceteze să mai respire.

Când o să înceteze să mai simtă, să mai miroasă, să mai vadă, să mai audă.

Pentru totdeauna.

Doar cei condamnați să moară la o oră anume știu cât e de oribil.

Tocmai asta face ca moartea să pară suportabilă pentru ceilalți, incertitudinea, faptul că nu trebuie să se gândească, pentru simplul motiv că nu știu.

El știe.

El știe că n-o să mai existe peste exact șase luni, două săptămâni, o zi, douăzeci și trei de ore și patruzeci și șapte de minute.

Exact atât.

atunci

Aruncă o privire prin celulă. Mirosul acela straniu. Ar fi trebuit să se obișnuiască de-acum. Ar fi trebuit să devină o parte din el.

Dar știa că n-o să se obișnuiască niciodată.

Se numea John Meyer Frey și culoarea podelei la care se holba semăna cu urina și lucea oarecum ciudat, pereții amenințători din jurul lui fuseseră cândva probabil albi și tavanul de deasupra părea să țipe, plin de răni – pete de umezeală rotunde, înghesuite pe o suprafață verzuie – cinci virgulă doi metri pătrați care, în realitate, păreau mult mai puțin.

Trase aer în piept, adânc.

Cele mai îngrozitoare erau, probabil, ceasurile.

Imaginea coridoarelor nesfârșite de grilaj de fier ce-i ținea prizonieri pe aceia care nu voiau decât s-o ia la fugă și să nu se oprească niciodată nu-l deranja atât de tare, și nici zornăitul legăturilor de chei care te făcea să te doară capul și să nu te mai poți gândi la nimic. Nici țipetele columbianului din celula numărul nouă nu-l scoteau atât de tare din sărite, nici când se transformau în urlete animalice.

Dar ceasurile acelea…

Paznicii cărau legături imense de aur fals pe antebrațe, iar cadranele acelea păreau să-l hăituiască atunci când vreunul dintre ei trecea prin fața celulei lui. Undeva, departe, pe una dintre țevile de apă care treceau prin șanțul dintre East Block și West Wing atârna un altul. Nu înțelesese niciodată de ce-l puseseră acolo, într-un loc atât de nepotrivit, dar un lucru era clar: că atârna acolo și ticăia și nu se putea să nu-l observi. Uneori, și era sigur că era așa, avea impresia că aude chiar și clopotele bisericii din Marcusville, biserica aceea din piatră albă cu turnul acela mic de lângă piață, o cunoștea foarte bine, mai ales cum arăta când se lumina de ziuă, când totul era cuprins de o liniște aproape desăvârșită pentru scurt timp și el zăcea tot treaz pe patul de campanie și se holba la tavanul verzui – în clipa aceea, bătăile se strecurau printre ziduri și el le număra.

Da, asta făcea. Număra. Număra fiecare bătaie.

Oră după oră, minut după minut, secundă după secundă și simțea că nu mai suportă să știe cât timp mai are, că acum două ore avusese mai mult timp și viața lui era puțin mai lungă.

Așa era și dimineața asta.

Stătuse treaz aproape toată noaptea și se zvârcolise încercând să adoarmă, transpirase, percepuse fiecare minut în parte și se zvârcolise iar. Columbianul urlase mai mult decât de obicei, începuse aproximativ la miezul nopții și o ținuse așa până după patru dimineața, când anxietatea îl mai slăbise, la fel cum zornăitul legăturilor de chei începe să slăbească la un moment dat, vocea devenea din ce în ce mai ascuțită cu fiecare oră care trecea, era ceva în spaniolă, ceva ce John nu înțelegea, aceleași cuvinte, iar și iar.

Ațipi spre cinci, fără să se mai uite la niciun ceas, dar în fundal, subconștientul lui lucra neîncetat, obsedat de faptul că numărătoarea inversă începuse deja, timpul îi invadase mintea, corpul său era un metronom și număra, cu atât mai mult cu cât încerca să se gândească la altceva.

Dormită până la șase jumate, nu mai mult, apoi se trezi.

Putoarea din celulă îl atacă din clipa în care trase prima oară aer în piept și-l făcu să scuipe de greață. Se aplecă deasupra găurii murdare de

excremente care servea drept veceu, o gaură de porțelan fără capac așezată prea jos până și pentru el, care n-avea mai mult de un metru șaptezeci și cinci. Se lăsă în genunchi și așteptă să vomite, iar când văzu că nu merge, își vârî degetele pe gât.

Trebuia să se golească, să verse tot ce avea în el.

Mizeria trebuia curățată de acolo, trebuia eliminată, altfel era aproape imposibil să se ridice, să stea în picioare.

De când a ajuns acolo n-a dormit niciodată o noapte întreagă, adică de patru ani deja, așa că a renunțat să mai spere c-ar putea să-i iasă performanța asta. Dar noaptea aceea și dimineața i s-au părut mai lungi decât celelalte de până atunci.

Fuseseră penultimele din viața lui Marvin Williams.

Pe la prânz, bătrânul urma să fie condus prin coridorul închis până la Death Row[1], iar acolo avea să fie băgat într-una din cele două celule.

Ultimele douăzeci și patru de ore.

Marv, care era vecinul și prietenul lui. Marv, care stătuse cel mai mult în Death Row. Marv cel deștept, cel mândru, atât de diferit față de ceilalți nenorociți de acolo.

Pastile *Stesolid klysma* în rect; lui Marv or să-i curgă balele când or să vină după el, vor fi nevoiți să-l calmeze cu medicamente și atunci o să-i urmeze liniștit și somnoros, o să pășească lângă bărbații ăia îmbrăcați în uniformă, iar când o să iasă pe ușa de la East Block, o să uite c-a simțit vreodată mirosul de aici.

— John.

— Da?

— Te-ai trezit?

Nici Marv n-a dormit. John l-a auzit cum s-a zvârcolit și s-a răsucit în pat, cum s-a învârtit prin încăperea strâmtă, îngânând ceva ce semăna cu un cântecel pentru copii.

— Da. M-am trezit.

— N-am îndrăznit să închid ochii. Mă înțelegi, John?

— Marv…

— Mi-a fost frică să adorm. Mi-a fost frică să dorm.

— Marv…

— Nu tre' să spui nimic.

Grilajul era alb ca varul, cu șaisprezece țăruși urâți de fier, de la un perete la celălalt. Când John se trezi și își dezmorți membrele, făcu exact aceeași

---

[1] Death Row (în engl.) – secțiunea unei închisori în care se află condamnații la moarte; în traducere aproximativă: „Culoarul Morții".

mișcare pe care o făcea tot timpul. Forma un cerc cu degetul mare și cel arătător și strângea tare țărușul. De fiecare dată la fel; o mână, două degete, le strângea, le cuprindea, iar ele îl înconjurau.

Vocea lui Marv se auzi din nou, o voce din aia calmă, adâncă, de bariton.

— Oricum nu contează.

John tăcea și aștepta. Vorbiseră din ziua în care îl aduseseră aici, vocea prietenoasă a lui Marv îl făcuse să se scoale din pat, să stea în picioare fără să-și piardă echilibrul. De atunci discutau încontinuu, cu fața îndreptată spre perete, vorbeau așa în aer de ani întregi fără să se vadă. Dar acum. Acum cuvintele au rămas blocate undeva în gâtlej. Își drese vocea. Cum vorbești cu un om care mai are o zi și o noapte de trăit?

Marv respira greu.

— Înțelegi, John? Nu mai pot să aștept.

•

O oră la douăzeci și patru.

Asta era tot.

Acolo, afară, cele douăzeci și patru de ore păreau mai lungi. Dar aici aveai o singură oră la dispoziție, o singură oră să respiri într-o curte mică, încercuită până sus cu sârmă ghimpată, păzită de gardieni înarmați care te pândeau din turnuri zidite.

Celelalte douăzeci și trei pe o podea gălbuie, de culoarea pișatului, pe cinci virgulă doi metri pătrați.

•

Din când în când mai citeau. John nu citise deloc până atunci. Cel puțin nu din proprie inițiativă. După câteva luni, Marv l-a obligat să citească *Huckleberry Finn*. O prostie de carte pentru copii. Dar a citit-o. Și a mai citit și altele. Mai nou, citea în fiecare zi. Ca să nu fie nevoit să se gândească.

— Azi ce citim, John?

— Azi vreau să stau de vorbă cu tine.

— Trebuie să citești. Știi bine.

— Azi nu. Mâine. Mâine o să citesc iar.

•

Negrul Marv. Singurul negrotei din sat.

Așa se prezenta el de obicei. Asta i-a zis în dimineața aceea, prima dimineață, când picioarele nu mai voiau să-l asculte. O voce de cealaltă parte a peretelui, iar John reacționase ca de obicei, îl trimisese în pizda mă-sii. Pe singurul negrotei din sat. John îl văzu când cei patru paznici au trecut pe lângă el, au deschis ușa și au închis-o la loc pentru prima oară de când sosise. Niciun alt pușcăriaș alb în East Block. Fusese singurul. Avea șaptesprezece ani și era îngrozit, nu fusese niciodată atât de speriat,

scuipase pereții și bătuse cu pumnii în ei până când fulgii de vopsea și praful se așezaseră pe pantofii lui și strigase *al dracu' negrotei, te fac eu praf* până când răgușise.

Și așa au ținut-o în fiecare seară. Salut, mă cheamă Marv, sunt singurul negru din sat. Până când John n-a mai putut să țipe. Și Marv a continuat să turuie, i-a povestit despre cum a crescut el într-o gaură uitată de Dumnezeu, undeva în Louisiana, despre cum s-a mutat la treizeci și ceva de ani într-un sat de munte din Colorado, despre cum a vizitat o femeie frumoasă din Columbus, Ohio, la patruzeci și patru de ani și cum s-a dus după aceea într-un restaurant chinezesc, o idee extrem de proastă, de altfel, și cum a văzut doi tipi dându-și sufletul la picioarele lui.

— Ți-e frică?

Moartea. Singurul subiect pe care-l evitaseră până acum. Și singurul la care se gândeau tot timpul.

— Nu știu, John. Nu mai știu nimic, crede-mă.

•

Vorbeau întruna înainte de masă și aveau atâtea de discutat, mai ales acum, când timpul se scursese.

Fuseseră martori la evacuarea celorlaltor celule, își văzuseră vecinii conduși afară, cunoșteau instrucțiunile din manualele de la Department of Rehabilitation and Correction, care atârnau ici-colo pe pereți, indicațiile referitoare la ce trebuiau să facă în ultimele douăzeci și patru de ore din viața lor. Cu puțin timp în urmă venise o doctoriță care îi introdusese supozitoare *Stesolid* în anus și Marv deveni din ce în ce mai moleșit și mai incoerent, scuipa în timp ce încerca să vorbească și John avea impresia că-i curgeau balele din colțul gurii în timp ce o făcea.

John și-ar fi dorit să-l vadă, să stea față în față cu el.

Chestia asta era absolut cretină. Să stea unul lângă altul, dar totuși separați, să-l simtă aproape, dar să nu-l poată atinge, să nu poată să-i pună nici măcar mâna pe umăr.

Dincolo ușile se deschiseră.

Tocuri solide pe galbenul ăla ca de pișat.

Șepcile cu cozoroace înalte, semănând cu niște berete, uniformele verzi spre kaki, bocancii negri, lustruiți; patru gardieni care mărșăluiau doi câte doi spre celula lui Marv. John urmări fiecare pas și îi văzu când se opriră la câțiva metri de ei, cu fețele spre cel ce se afla de cealaltă parte a peretelui.

— Întinde mâinile!

Vocea lui Vernon Eriksen era destul de slabă, vorbeau un dialect din sudul statului Ohio, un *homeboy* care venise aici să lucreze peste vară la penitenciarul din Marcusville după ce împlinise nouăsprezece ani și de

atunci rămăsese aici, devenind peste doar câțiva ani șeful gardienilor din aripa celor condamnați la moarte.

John nu mai vedea ce se întâmplă, uniformele acelea mari îi blocau vederea.

Dar știa oricum.

Mâinile lui Marv atârnau printre gratii și Eriksen îi scoase cătușele din jurul încheieturilor.

— Deschide celula numărul șase!

Vernon Eriksen era un gardian pe care John a ajuns să-l respecte încet-încet. Singurul. Genul care se implica în activitățile de zi cu zi ale condamnaților, deși nu-l obliga nimeni.

— Celula șase e deschisă!

Difuzorul de la sediul central pârâia, ușa de la celula lui Marv se dădu în lături. Vernon Eriksen așteptă, dădu din cap spre colegii lui și rămase pe loc în timp ce doi dintre ei intrară în celulă. John se uită la el. Știa că șeful gardienilor ura tocmai asta. Să vină după un deținut cu care între timp s-a împrietenit, să-l conducă la Casa Morții, să facă pregătirile pentru moartea lui. Nu spusese niciodată nimic și nici n-ar fi avut ce să spună pentru că John își dăduse seama oricum. Simțise asta de mai demult. Era sigur, pur și simplu. Era un tip înalt, Eriksen, genul bine făcut, dar nu neapărat mătăhălos, cu părul rar în vârful capului, ca un călugăr de pe vremuri, cu părul cărunt încercuind marginea chipiului. Acum se uita spre celula lui Marv, urmărea mișcările colegilor săi și bibilea cu mănușile albe lanțul pe care erau agățate cheile prinse de cureaua lui.

— Ridică-te, Williams.

— E vremea să plecăm, Williams.

— Știu că mă auzi, Williams. Ridică-te naibii ca să nu te ridic eu.

John îi auzi pe cei doi gardieni chinuindu-se să-l dea jos de pe prici pe vecinul lui și auzi și protestele slabe ale bărbatului de șaizeci și cinci de ani, drogat cu medicamente. Îl privi din nou pe Vernon Eriksen, care stătea în continuare cu fața spre celulă. Îi venea să urle, dar nu la șeful gardienilor care, în mod ciudat, era de partea lor. I s-ar fi părut absurd să țipe la el. Neștiind ce să facă, se întoarse cu spatele, își dădu jos pantalonii și se pișă în gaura care servea drept vas de toaletă. Niciun cuvânt, niciun gând de acum încolo. În timp ce Marv era scos din celulă de cealaltă parte a peretelui, John fugărea o bucățică de hârtie în gaura plină de apă, încercând s-o direcționeze înainte și înapoi cu jetul, până când hârtia se lipi de suprafața albă de porțelan.

— John.

Vocea lui Marv, undeva în spatele său. Își trase pantalonii și se întoarse.

— Vreau să vorbesc cu tine, John.

John se uită la șeful gardienilor care aprobă dând scurt din cap, apoi se apropie de gratii, de lacătul dintre barele de metal și de pereții zidiți. Se aplecă înainte ca de obicei și o strânse pe una dintre ele cu degetul mare și cel arătător. Dintr-odată, se aflau față în față: el și omul pe care l-a văzut atât de rar, dar cu care a vorbit de câteva ori pe zi patru ani la rând.

— Salut.

Vocea aceea pe care o cunoștea atât de bine, vocea aceea prietenoasă, inspirând încredere. Bărbatul mândru, părul negru care între timp a devenit cărunt, obrajii bărbieriți perfect, exact cum și l-a imaginat.

— Salut.

Lui Marv îi curgeau balele, John văzu cum încearcă să se concentreze, dar mușchii faciali nu-l ascultau. Deținutul care, în scurt timp, avea să fie executat, trebuia calmat, fără tensiuni inutile, iar John era sigur că asta se întâmpla mai mult din pricina gardienilor – ei erau cei agitați.

— Chestia asta. E pentru tine.

John văzu cum Marv își duce mâinile spre gât, bâjbâie puțin cu degetele amorțite și până la urmă găsește ceea ce căuta.

— Trebuie s-o scot oricum mai târziu.

O cruciuliță. John nu dădea doi bani pe chestiile astea. Dar pentru Marv, cruciulița aia era mai importantă decât orice. Și John știa asta. Trecuseră doi ani de când Marv se simțise salvat, absolvit de păcate, la fel ca mulți alții care erau blocați pe coridorul ăla și așteptau.

— Nu.

Bărbatul în vârstă adună lanțul de argint, îl înfășură în jurul crucifixului și îl întinse spre mâna lui John.

— Nu am nimic altceva… ce să-ți dau.

•

John privi lănțișorul, îl puse în palmă și se uită neliniștit spre Vernon Eriksen.

Fața șefului gardienilor. John n-o mai văzuse niciodată așa.

Era purpurie. Părea distorsionată, chinuită, ai fi zis că ardea. Și vocea lui… vocea lui era prea puternică, tonul prea ridicat.

— Deschide ușa la numărul opt!

Celula lui John.

Asta nu era în regulă. John se uită la Black Marv care n-avea nicio reacție, la ceilalți trei paznici care nu scoteau o vorbă și se uitau pe furiș unul la celălalt.

Ușile celulei erau în continuare închise.

— Repetați, domnule.

Vocea gardianului principal în difuzoare.

Vernon Eriksen își ridică iritat capul și observă că se uita la gardianul din capătul celălalt al coridorului în timp ce vorbea.

— Am spus *să deschizi ușa la celula numărul opt*! Acum!

Eriksen se uita fix la gratii, așteptând ca ușa să se dea în lături.

— Sir…

Unul dintre cei trei însoțitori ai lui își ridică neajutorat brațele și începu să vorbească, dar fu întrerupt imediat de șeful său.

— Sunt conștient de faptul că mă abat de la programul prestabilit. Dacă ai vreo problemă, fă o sesizare în scris. După ce-am terminat aici.

Încă o privire spre gardianul principal. Încă două secunde de ezitare.

Nimeni nu scoase o vorbă când ușa celulei se dădu încet la o parte.

Vernon Eriksen așteptă să se deschidă de tot, apoi se întoarse spre Black Marv și dădu din cap în direcția celulei.

— Poți să intri.

Marv nu făcu nicio mișcare.

— Vrei să mă…?

— Intră și ia-ți adio.

•

Apoi se făcu frig, aerul era umed, dinspre ferestrele de sub acoperișul coridorului venea curent, un șuier slab, dar viu, care reuși să se strecoare până jos, spre podea. John închise nasturii salopetei până sus, la gât, o bucată portocalie de material, neadaptată la corpul și formele celui care o purta, cu literele DR imprimate pe spate și pe coapse.

Dârdâia.

Și nu știa dacă din cauza frigului…

Sau din cauza durerii care pusese deja stăpânire pe sufletul lui.

acum

Păși încet, cu vântul puternic în față. Pe punte nu se vedea nimeni. Oamenii rămăseseră înăuntru, undeva între șirul lichid și strălucitor de magazine tax-free, restaurante și discoteci. Auzi pe cineva râzând, apoi gălăgie și clinchet de pahare, sunete electronice pulsând dinspre o cabină din aia, plină de oameni tineri și frumoși.

Se numea John Schwarz și se gândea la ea. Ca de obicei.

La prima persoană de care se apropiase pe bune. La prima femeie pe care o văzuse goală, la pielea ei pe care putea s-o atingă în gând, la care visa și după care tânjea.

Se împlineau optsprezece ani de când murise.

Exact optsprezece, în ziua aceea.

Se apropie de ușă, mai simți o dată aerul rece dinspre Marea Baltică, apoi îl năpădiră mirosul vaporului, al uleiului de motor, mirosul de oameni beți și parfumul ieftin.

Cinci minute mai târziu se afla pe o scenă îngustă într-o încăpere imensă și se uita la cei care se presupunea că erau publicul din seara aceea, cei care voiau să se relaxeze savurându-și băuturile, servite în pahare cu umbreluțe și arahide gratis.

Două cupluri. În mijlocul ringului de dans. În rest, totul era pustiu.

John scutură din cap. Nici el n-ar fi petrecut o seară de joi pe feribotul companiei Åbo dacă n-ar fi fost nevoit. La cum stătea cu banii și cu Oscar încă mic, avea nevoie de ei mai mult decât oricând.

Trei piese mai melodioase, mai lente, pe patru timpi începură să-i trezească la viață și deja ringul se aglomeră, opt perechi dansau ținându-se strâns în brațe, lipiți unul de celălalt, sperând că și următoarele melodii or să fie la fel ca asta, lente, genul care presupunea contact fizic. John cânta și se uita la cei care dansau și la ceilalți care stăteau un pic mai departe și sperau că cineva o să-i vadă și o să-i invite la dans. Printre dansatori era și-o femeie foarte frumoasă, cu păr lung, castaniu, îmbrăcată într-o rochie neagră, care izbucnea într-un râs cristalin ori de câte ori cavalerul ei o călca pe picioare. John o urmări cu privirea și se gândi la Elizabeth care era moartă și la Helena care îl aștepta într-un apartament din Nacka, și i se păru că femeia asta le întruchipează pe amândouă, corpul Helenei și mișcările lui Elizabeth. Se întrebă cum o cheamă.

Făcuseră o pauză și băuseră niște apă minerală; cămașa turcoaz a tipului păru umedă la subsuoară când fumul și lumina reflectoarelor îi învălui. Femeia cu care încerca în continuare să stabilească un contact vizual nu părăsi ringul de dans cu adevărat, își schimbă doar partenerii de câteva ori, dar continua să danseze, transpirată și ea, cu fața și gâtul lucind.

John se uită la ceas. Mai avea o oră la dispoziție.

Un pasager pe care-l recunoscu de la alte câteva spectacole de Crăciun se apropie de cei care voiau să danseze – era genul care te aborda beat, cântărindu-și șansele, care pipăia femeile de îndată ce avea ocazia. Se plimba printre perechi și într-o clipă își și ochi următoarea victimă. Era o femeie tânără și John nu știa dacă observase privirea bărbatului care se holba la

sânii ei, de obicei nu vedeau, în mijlocul tuturor acelor trupuri care se atingeau pe muzică, o mână care se rătăcea și dispărea, ca din întâmplare.

John îl ura pe nenorocit.

Sigur, mai văzuse tipi din ăștia, genul atras de muzica de dans și de bere, genul care îi contamina, care îi făcea să se simtă neliniștiți, anxioși pe cei care-i ieșeau în cale; o femeie care dansa și râdea era o femeie de care te puteai lipi în întuneric, o femeie pe care o puteai atinge, pe care o puteai molesta.

Brusc, se apropie și de ea.

De ea, cea care era Elizabeth și Helena.

De ea, de femeia lui John.

Bărbatul întinse mâna spre fundul ei când văzu că se ferește și zăbovi mult prea mult, se împinse cu prohabul spre șoldurile ei, prefăcându-se că se împiedică și că nu-i ies pașii de dans. Ea era la fel ca restul, dusă de val, fericită și înconjurată de prea mulți oameni ca să observe că cineva tocmai profita de neatenția ei. John continuă să cânte și să se uite la ce se întâmpla, scutură din cap și se simți îngrețoșat, cu toate că mai demult i se urca sângele la cap și nu se liniștea până când nu lovea. Avusese mult timp ocupația asta, se bătuse o grămadă, dar în ultima vreme se rezuma la pereți și mobilier. Însă bărbatul ăsta îi făcea greață. Prea tare se băgase în femeia aia, prea tare.

atunci

Stătea întins pe prici și încerca să citească. Nu mergea. Cuvintele se amestecau, gândurile nu-l lăsau să se concentreze. La fel ca prima oară, când era novice pe aici și când și-a dat seama, după câteva săptămâni de izbit în pereți și în gratiile de fier, că n-avea ce să facă altceva, trebuia să reziste, trebuia să respire, știind că era încă în dezbatere cererea de grațiere, trebuia să facă timpul să treacă fără să numere secundele.

Ziua asta era diferită. Azi probabil că n-o făcea pentru el. O știa prea bine. Știa că se gândește la Marv. Că pentru el citește. John, ce citim azi? În fiecare dimineață, aceeași întrebare. Era important pentru Marv. *Steinbeck*? *Dostoievski*?

Cu câteva secunde în urmă, patru gardieni în uniformă îl escortaseră pe bătrânul negru de șaizeci și cinci de ani pe coridorul lung cu celule închise, îi curseseră balele din cauza medicamentelor cu care-l îndopaseră și, de mai multe ori, picioarele-i erau pe punctul de a ceda, dar el și-a păstrat

demnitatea, n-a țipat și n-a plâns și sârma ghimpată de deasupra lor a strălucit puțin în lumina care răzbătea prin ferestruicile de mai sus, de la etajele superioare.

În ceea ce-l privea pe John Meyer Frey, Marvin Williams se apropiase cel mai mult de ceea ce oamenii numeau, de obicei, un prieten adevărat. Un bărbat între două vârste care, încet-încet, obligase un adolescent agresiv și speriat de moarte să vorbească, să gândească, să tânjească după ceva. Probabil asta văzuse și șeful gardienilor, o legătură strânsă, suficient de puternică pentru a-l convinge să ignore prevederile de securitate. Stătuseră câteva minute față-n față în celula lui John, vorbiseră pe un ton scăzut, simțiseră amândoi privirea lui Vernon Eriksen dinspre coridor. Petrecuseră câteva minute împreună.

Și acum Marv trebuia să moară.

Acum stătea la Death Row, într-una dintre cele două celule destinate celor condamnați la moarte în penitenciarul Marcusville, ajunsese la punctul terminus, la ultima stație din cele douăzeci și patru de ore care i-au mai rămas din viață, celula numărul patru și numărul cinci. Nicio altă celulă nu mai avea numerele astea, numerele morții, nici aici, nici în East Block, nicăieri, în general, în clădirea aceea imensă. Unu, doi, trei, șase, șapte, opt. Așa fuseseră numerotate celulele în fiecare sector, pe fiecare coridor.

Singurul negrotei din sat.

După câteva luni de bătut la cap îi dăduse și explicația, asta după ce John începuse să citească romanele pe care i le recomandase. Înainte de restaurantul chinezesc și de faza cu tipii care muriseră la picioarele lui, Marv stătuse într-un sat de munte din Colorado, în Telluride, o așezare veche, de mineri, depopulată după ce zăcămintele se terminaseră, aparent condamnată definitiv la dispariție până prin anii șaizeci, când hipioții din orașele mari au migrat spre munți și au transformat-o într-un fel de comunitate alternativă. Câteva sute de americani albi, tineri, educați, care credeau în chestiile în care se credea pe vremea aceea; libertate, egalitate, fraternitate și dreptul de a rula din când în când câte un joint.

Două sute de albi și un negru.

Marv chiar fusese singurul negru din sat.

Și după câțiva ani, fusese de acord să se căsătorească de formă cu o femeie albă din Africa de Sud care nu primise drept de ședere în America, fie să enerveze pe cineva, fie ca să facă un gest simbolic, fraternitate între rase și chestii din astea, sau poate pentru că avea nevoie, ca de obicei, de bani. Se întâlnise în mod regulat cu birocrații și le explicase că singurul negru din sat nu putea să iubească decât o femeie albă din patria apartheidului. Fusese

atât de convingător, încât femeia primi cetățenia americană înainte de divorț.

Tot din cauza ei a fost nevoit să plece la Ohio și tot din cauza ei a nimerit în restaurantul nepotrivit.

John suspină, încleștă degetele pe coperțile cărții și făcu o nouă încercare.

Trecuse toată după-amiaza și toată seara și el nu citise mai mult de câteva rânduri, și-l imagina pe Marv în celula morții, în care nu existau nici paturi, așezându-se poate chiar acum pe scaunul acela albastru pus într-un colț, sau ghemuit pe jos, cu ochii ațintiți spre tavan.

Încă două, trei rânduri, uneori o pagină întreagă, apoi Marv din nou.

Lumina zilei părăsi încet ferestrele mici și noaptea îi luă locul. Era greu să stai culcat într-o celulă goală, fără să asculți respirația greoaie a lui Marv. Spre mirarea lui, John reuși să doarmă câteva ore, columbianul țipă mai puțin ca de obicei, și mai era și oboseala din noaptea precedentă. Se trezi pe la șapte cu cartea sub el, zăcu câteva ore, se învârti în pat, apoi se dădu jos aproape odihnit.

Îi auzea perfect pe vizitatori.

Era atât de ușor să deosebești vocile oamenilor liberi de cele ale condamnaților la moarte. Sunetele acelea nu pot fi scoase decât de cei care nu știu exact când or să moară, de incertitudinea care te scutește de număratul continuu, iar asta era ușor de recunoscut.

John se uită spre gardianul principal. Numără cincisprezece persoane trecând.

Veniseră devreme, mai erau trei ore până la execuție, pășeau încet și aruncau priviri curioase pe coridoare. Primul era directorul penitenciarului, un bărbat pe care John îl mai văzuse de câteva ori. Îl urmau martorii, aliniați în șir indian. Își închipuia că erau rude de-ale victimelor, ca de obicei, vreun prieten de-al celui care urma să fie executat, câțiva reprezentanți ai presei. Erau îmbrăcați în haine normale, de oraș, zăpada nu se topise încă pe umerii lor, aveau obrajii roșii, nu se știe dacă din cauza frigului sau a emoției de a vedea pe cineva murind.

Scuipă spre gratiile dincolo de care se aflau ei. Tocmai se pregătea să le întoarcă spatele, când îl auzi pe gardianul principal că deschide ușile către coridoarele de pe East Block și-l lasă pe unul din ei să intre.

Era un tip și bondoc, cu mustață și păr castaniu, pieptănat pe spate. Purta o haină de blană peste costumul gri, zăpada se topise și blana se udase toată. Pășea apăsat chiar în mijlocul coridorului, mocasinii negri cu talpă de cauciuc păreau moi, dar cu toate astea, răsunau cu ecou pe dalele de piatră. Bărbatul nu ezită nicio clipă, știa exact spre ce gaură, spre care celulă se îndreaptă.

John își dădu părul după urechi, cum făcea de obicei când era neliniștit, și-și aranjă coada lungă pe spate. Când ajunsese acolo avea părul scurt, dar de atunci îl lăsase să crească, câte un centimetru în fiecare lună, un instrument de măsură în plus în cazul în care ar fi uitat de ceasul care ticăia înăuntrul lui.

Acum îl vedea perfect pe vizitatorul lui. Se oprise chiar în fața celulei sale, era fața de care încerca să fugă tot timpul în visele lui, fața care-l vâna mereu, fața cândva plină de acnee din care nu mai rămăseseră decât câteva cicatrice pe care timpul și grăsimea nu le șterseseră deocamdată. Edward Finnigan aștepta afară, pe coridor, alb ca varul, cu privirea obosită.

— Ucigașule.

Își strânse buzele, înghiți și ridică tonul.

— Ucigașule!

O privire rapidă aruncată spre gardianul principal. Își dădu seama că trebuia să vorbească mai încet dacă nu voia să-l dea afară.

— Ai luat-o de lângă mine. Pe fata mea.

— Finnigan…

— Șapte luni, trei săptămâni, patru zile și trei ore. Fix. Poți să faci apel cât oi vrea. Am eu grijă să nu ți-l aprobe. La fel cum i-am convins să mă lase să te văd acum. Știi bine, Frey.

— Pleacă de aici.

Bărbatul care încercase să vorbească mai încet și nu reușise își duse mâna la gură și-i făcu semn să tacă.

— Șșt, nu mă întrerupe. Nu-mi convine să fiu întrerupt de un criminal.

Își luă degetul de la gură și vocea îi deveni din nou puternică. Doar oamenii care urau puteau să vorbească pe tonul ăla.

— Astăzi, Frey, astăzi trebuie să-l studiez pe Williams în timp ce moare, în locul guvernatorului. Și-n septembrie o să vin să te văd și pe tine. Ai priceput? Atâta mai ai, o singură primăvară, o singură vară, atât.

Bărbatul în blană și mocasini cu talpă de cauciuc nu reușea să stea locului. Se muta de pe un picior pe celălalt, își mișca brațele tot timpul, gesticula agitat; pesemne că ura pe care o ascunsese în stomac voia să iasă acum din corpul lui, mobilizându-i mușchii și membrele. John stătea fără să scoată vreun cuvânt, ca de fiecare dată când se întâlneau la tribunal și schimbau cam aceleași cuvinte ca și acum. La început încercase să-i răspundă, dar apoi renunțase, dându-și seama că bărbatul din fața lui nu voia răspunsuri sau explicații, nu era pregătit pentru asta și nu avea să fie pregătit niciodată.

— Pleacă de aici. N-am chef să aud nimic.

Edward Finnigan se scotoci în buzunarul sacoului și ridică ceva ce părea o carte cu coperți roșii și pagini îngălbenite.

— Ba acum o să mă asculți, Frey.

Răsfoi paginile preț de câteva secunde, căută un semn de carte și îl găsi.

— A doua Carte a lui Moise, capitolul douăzeci și unu…

— Lasă-mă dracu' în pace, Finnigan.

— … versetele douăzeci și trei, douăzeci și patru și douăzeci și cinci.

Bărbatul se uită din nou la gardianul principal, își încleștă fălcile și strânse Biblia atât de tare, încât degetele începură să i se albească.

— *De va pricinui cineva vătămare aproapelui său, aceluia să i se facă ceea ce a făcut el altuia*: *suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte*…

Edward Finnigan citi textul cu intonația unui predicator.

— … *mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie*.

Rânji și închise cartea cu zgomot. John se întoarse, se întinse în pat cu spatele la gratii și coridor și se holbă la peretele murdar. Zăcu așa până când pașii se îndepărtară, ușa din capătul coridorului se deschise și se închise la loc.

Rămăseseră doar cincisprezece minute.

John n-avea nevoie de ceas.

Știa tot timpul cât stătuse în pat.

Se uită la tubul de neon din tavan, la sticla lipicioasă, plină de pete negre și mici. Muște care au căutat lumina ce nu se stingea niciodată, muște care s-au apropiat prea mult și au ars din cauza căldurii instantanee. În primele nopți își acoperise ochii cu mâinile, neobișnuit cu frica și cu toate luminile alea noi, cu neonul care nu se stingea niciodată. Nu era ușor să te destinzi cu lumina constantă care alunga întunericul.

Avea s-o vadă până în ultima zi.

•

Uneori spera că mai există ceva și după.

Ceva mai mult decât un scurt și inutil presentiment al morții, mai mult decât conștientizarea faptului că *exact în clipa asta mor* – ca apoi, în secunda următoare, să se și termine totul.

Cel mai tare spera că nu era așa în momente din astea, când cineva trebuia să dispară, cineva care nu mai era nevoit să numere secundele.

Atunci John se întindea și își rodea mânecile salopetei și-și simțea inima bătând tare în piept și nu putea să respire, se chinuia să respire și tremura până când vomita pe podea.

Capul i se încingea, cuprins parcă de flăcări, unghiile crăpau.

De parcă ar fi murit și el, de fiecare dată, odată cu ei.

•

John se lipi de prici când lumina se stinse brusc. Neonul pâlpâi, apoi se reaprinse și se stinse iar. Lumina se stinse și se aprinse în East Block și West Wing și în toate celelalte sectoare ale penitenciarului din Marcusville în timp ce corpul lui Marv Williams era izbit de electroșocuri între șase sute și o mie nouă sute de volți, timp de un minut, apăsător de lung. Probabil că vomită din prima secundă și continuă apoi să-și golească stomacul puțin câte puțin la fiecare izbitură, până când nu mai avea ce goli.

Lumina se reaprinse și John știa că trupul sfârtecat se prăbușise și atârna pe scaun preț de câteva secunde, încă viu. Își mușcă mânecile și se întrebă dacă Marv mai gândește, dacă gândurile reușesc să mascheze durerea.

Cel de-al doilea șoc dura de fiecare dată șapte secunde, o mie de volți în apa sărată din electrozii de cupru care fuseseră fixați pe cap și piciorul drept începu să sfârâie.

De data asta John nu mai strânse cu dinții bucata portocalie de material. Se descheie la gât și atinse cruciulița și lanțul de argint. În timp ce le strângea, lumina se aprinse și se stinse de mai multe ori, ultimul șoc dura de fiecare dată mai mult – două sute de volți timp de două minute.

Acum globii oculari ieșeau din orbite.

Acum s-a scăpat pe el, a curs multă urină și excremente.

Acum sângele țâșnea din toate orificiile.

Deși ura tot ce însemna religie, făcu exact ce-ar fi făcut și Marv: strânse crucifixul într-o mână și cu cealaltă făcu semnul crucii.

acum

Mai rămăsese doar o oră și ar fi trebuit să se uite în altă parte. Feribotul schimbase deja direcția, se întorcea acasă, și el mai avea doar câteva piese, un *up-tempo* care să-i alunge pe bețivani și apoi o melodie lentă pentru cei care nu voiau să se termine, cei care știau că mai pot sta o oră, două în cabine și apoi se trezesc iar la Stockholm.

Dar nu reușea. Nu-și putea lua privirea de acolo, nu-l putea ignora pe bărbatul care abuza de femeile de pe ringul de dans, tâmpitul care mai făcuse asta și altă dată, care se înghesui în ea cu prohabul a doua oară, fără ca ea să-și dea seama nici acum.

John o urmărise cu privirea toată seara.

Părul negru, râsul provocat de bucuria că putea să danseze până când se făcea leoarcă de transpirație, femeia frumoasă, femeia care era și Elizabeth, și Helena.

Femeia lui.

— Ce mama dracului crezi că faci tu, hm?

Brusc, aproape inconștient, se opri din cântat, furia împiedicându-l să citească notele. Colegii din spatele lui cântară doar câteva acorduri slabe, apoi lăsară jos instrumentele și așteptară fără să spună nimic.

Ar fi trebuit să se uite în altă parte.

Îi vorbi din nou de pe scenă, întors spre bărbatul care stătea în continuare lângă ea.

— Pleacă de lângă ea, ai auzit? Chiar acum!

Un pahar se ciocni de ceva, undeva, lângă intrare. Rafalele de vânt se jucau în fața ferestrelor mari. În rest, liniște. La fel de liniște ca atunci când muzica se oprește brusc, când solistul uită un vers și se oprește la mijlocul refrenului.

Treisprezece perechi stăteau și așteptau pe ringul de dans.

Înghețaseră cu toții în poziția în care erau, dansaseră pe ceva cunoscut, un fel de potpuriu de melodii din anii ’80 și, cu respirația încă întretăiată, începură treptat să-și dea seama ce se petrece; se întoarseră unul câte unul în direcția indicată de John, spre bărbatul înalt și blond care stătea în mijlocul lor pe ringul de dans.

Microfonul hârâi când John începu iar să vorbească, pe un ton și mai ridicat.

— Ești tare de ureche? O să cântăm doar după ce pleci.

Bărbatul făcu un pas înapoi, se clătină și se dezlipi de șoldurile femeii. Își recăpătă echilibrul înainte să pună piciorul jos, se întoarse apoi spre scenă și spre John, ridicând degetul mijlociu. Stătu așa fără să spună nimic, fără să se miște.

Cineva părăsi ringul de dans.

Altcineva se aplecă spre partenerul său și-i șopti ceva la ureche.

O a treia persoană dădu nerăbdătoare din mâini, *cântați odată, ca să putem dansa, ce naiba.*

Cu degetul din mijloc în continuare ridicat, bărbatul se strecură printre perechile care stăteau nemișcate și se apropie de scenă, de John.

Undeva, în fundal, vocea lui Lenny, *dă-l dracului, John, las-o baltă, așteaptă-i pe băieții de la pază* și Gina suspinând, *haide, ajunge, lasă-l pe bețivanul ăsta nenorocit să înjure cât o vrea*, până și basistul, care până atunci se abținuse, zise că *n-are rost, mâine o să vezi pe altul în locul lui*.

Îi auzea.

Și nu-i auzea.

Bărbatul beat se opri în fața lui, rânjind ironic. Puțea foarte tare a alcool, chiar dacă nu ajungea mai sus de mijlocul lui John. Până atunci își ținuse

degetul ridicat, dar acum îl coborî încet, formă un cerc cu degetul mare și cel arătător de la cealaltă mână, se uită drept în ochii lui John și făcu un gest obscen, trecându-și degetul mijlociu prin cerc de câteva ori.

— Dansez cu cine am eu chef.

Cineva scăpă o furculiță.

Se auzi un hârâit, poate un difuzor stricat.

Nimic care să-i distragă atenția lui John. Nimic despre care să povestească mai târziu. Pentru moment, era prea ocupat să numere în cap. Era expert în asta. *Dacă număr, o să scap de senzația asta nasoală, o să mă liniștesc.*

Doar învățase să facă asta.

Să nu dea în nimeni.

Să nu mai dea niciodată în nimeni.

Se uită la omul care-i zâmbea ironic, încercă să-și treacă degetele prin părul lung care între timp nu mai exista, încercă să-l aranjeze în spatele urechilor ca de obicei când neliniștea și frica îl făceau să-și piardă controlul, văzu chipul lui Elizabeth la șaisprezece ani și pe cel al Helenei la treizeci și șapte, se uită la femeia care în urmă cu câteva minute dansa transpirată, dar care între timp se oprise și aștepta un pic mai departe pe ring, apoi la mâinile bete care au pipăit-o și simți că dintr-odată ceva avea să explodeze, toți anii ăia nenorociți în care a numărat secundele, toți anii în care a încercat să înghită greața care-l apuca de fiecare dată când încerca să adoarmă, totul se ducea de râpă și, fără a fi conștient de ce face, își duse mâna în spate, apoi lovi cu toată puterea pe care doar timpul ți-o poate da, nimeri undeva în mijlocul rânjetului și apoi nu mai auzi mare lucru din vocile consternate și agitația oamenilor din jur.

PARTEA I

luni

Era o dimineață destul de frumoasă. Stockholmul părea învăluit în aburii ceții undeva în față, departe de el, în timp ce soarele începea să strălucească și vălătucii albi dansau pe suprafața apei. Încă o jumătate de oră și avea să ajungă la chei, în oraș și-apoi acasă.

John privi pe geamul de plastic. Feribotul imens se apropie încet de pasarelă, doar câteva noduri și putea să ancoreze, în timp ce vârful provei stârnea aceleași valuri blânde ca o barcă obișnuită, mai mică.

Fusese o noapte lungă. Se simțea obosit, încercase să se culce undeva după patru, dar nu reușise să adoarmă, cum i se mai întâmpla atunci când ceea ce se petrecea *acum* se amesteca haotic cu cele întâmplate *atunci*. Simțea că-l dor ochii și fruntea, că-l doare tot corpul ăla nenorocit. I se făcuse frică. Trecuse ceva timp de când îl neliniștise ceva, zilele se contopiseră într-un fel de viață obișnuită, de om normal; Helena, lângă care dormea, și Oscar, care dormea dus în patul lui din camera de alături. Aveau viața lor, un apartament înghesuit, dar care era totuși al lor, și uneori i se părea că lucrurile n-au stat niciodată altfel, că tot ce s-a petrecut înainte putea fi dat uitării.

Simți curentul pătrunzând pe lângă ferestrele de plastic. În cabină era frig, ca de obicei în luna ianuarie. Petrecuse două seri la bord, era plătit decent, avea cabina lui și nu trebuia să scoată bani din buzunar pentru mâncare, iar asta era de ajuns să reziste. Se învățase încet-încet cu muzica de dans și invitații beți care participau la conferințe, doar era tată acum, iar un venit fix aproape că reușea să compenseze senzația aceea care-l cuprindea uneori brusc, în mijlocul unei piese, printre colegii lui de pe scenă, și anume, că era singur, chiar dacă se afla printre perechile acelea transpirate care râdeau jos, pe ringul de dans, că nu putea să discute cu nimeni și că nu putea să se miște.

Îl pocnise drept în față.

John închise ochii, își frecă pleoapele până când simți că-l dor și privi din nou pe geam. Stockholmul se apropia, contururile clădirilor din Södermalm păreau să se prăbușească peste cheiul Stadsgård.

Chestia aia nu trebuia să se mai întâmple.

Nu avea voie să se mai bată niciodată.

Dar dobitocul ăla își pusese mâna pe fusta ei, se băgase în ea și ea încercase să scape de el, și apoi mâna se apropiase de fundul ei, John îl avertizase și oamenii se opriseră pe ringul de dans, și când omul ăla îi dăduse drumul și începuse să rânjească în fața lui, John simțise că își iese din fire și că se transformă în altcineva, cineva la care se uita din afară, cu o putere care nu era a lui.

Un ciocănit veni dinspre ușa cabinei, dar el nu auzi nimic.

Îi spuseseră că suferă de un *control scăzut al impulsurilor*. Atunci, mai demult.

Se uitaseră la el, îi puseseră întrebări și-l ținuseră sub observație, pe el, copilul devenit de scurt timp adolescent, copilul care lovea în tot ce apuca. Cineva spusese ceva despre o mamă care murise când el era mic și altcineva vorbise despre ce s-a întâmplat mai târziu, dar el îi lua în batjocură, nu credea în scormonirea trecutului, în cercetarea copilăriei ca metodă de interpretare a personalității cuiva, găsind explicații în faptul că nu fusese obișnuit din timp cu olița, că se jucase cu jucării stricate. Se bătea cu toată lumea pentru că n-avea altă soluție, pentru că asta *voia*, să se bată.

Ciocăniturile în ușa deschisă a cabinei nu încetaseră.

Prin fereastră, Stockholmul părea acum mai mare, contururile deveniră clădiri ușor de distins. Ajunseseră să-i placă zilele de iarnă din Stockholm, când soarele îți încălzea obrajii și se făcea frig de îndată ce se întuneca iar, lupta zilnică între viața care-l aștepta și amintirile care trebuiau șterse din cap. Se uită la pontonul pe lângă care treceau chiar atunci, la o vilă imensă perfect plasată, construită foarte aproape de apă, pe care o admira de fiecare dată, la grădina bine întreținută, acoperită acum de un strat subțire de zăpadă. Privi gheața din jurul pontonului părăsit; lângă el era acostată o șalupă scumpă pe care o vedea doar vara. *Stöpis*[2]. Unul dintre cele mai frumoase cuvinte în suedeză pe care le știa. Apa care curgea sub gheață când vremea se încălzea puțin și îngheța din nou noaptea când se făcea frig. Nu cunoștea cuvântul echivalent în engleză, nu apucase să-l învețe – desigur, în cazul în care exista.

Cineva bătu din nou la ușă.

Acum auzi și el. Undeva, departe, câteva bătăi se strecuraseră în gândurile lui. Se întoarse spre interiorul cabinei – un pat, un dulap și trei pereți albi cu o ușă îndepărtată, pe fundal.

— Deranjez?

---

[2] Un tip de gheață care se formează atunci când apa se infiltrează într-o suprafață acoperită cu zăpadă care apoi îngheață. Poate apărea pe lacuri sau pe ape curgătoare.

Un bărbat în uniformă verde, înalt, cu umerii lați, cu barbă roșcată. John îl recunoscu. Era unul dintre gardienii angajați temporar.

— Nu.

— Pot să intru?

Arătă cu degetul spre interiorul cabinei. John nici nu știa cum îl cheamă.

— Normal.

Gardianul se apropie de fereastra rotundă și aruncă o privire fugară spre orașul din depărtare.

— Priveliștea. E frumoasă.

— Da.

— Abia aștept să acostăm.

— Ce vrei?

Gardianul făcu un gest spre pat și se așeză fără să aștepte o invitație.

— Păi, apropo de chestia de aseară.

John se uită la el.

— Așa?

— Cunosc genul ăsta. Genul care caută tot timpul să te calce pe bombeu. Care se apropie prea tare. A mai făcut asta, clar. Dar acum nu mai contează. Aici, la bord, nu-i niciodată bine să-i dai în cap cuiva.

Un pachet de țigări pe raftul care servea drept noptieră. John scoase una și o aprinse. Gardianul se îndepărtă puțin, demonstrativ.

— Te-a reclamat la poliție. În jur de cincizeci de martori… n-aș zice că-s puțini. Poliția te așteaptă deja la cheiul Stadsgård.

Nu, numai asta nu.

Frica pe care n-o mai simțise de atâta timp. Pe care aproape că învățase s-o uite.

— Îmi pare rău, prietene.

Uniforma verde pe pat. John se uită la ea, își termină țigara și nu putu să se miște.

Numai asta nu.

— John, parcă. Parcă așa te cheamă, nu? Încă ceva. Personal mă doare-n cur dacă cineva îi bate pe finlandezii ăștia tâmpiți până le sună apa-n cap. Dar ăsta te-a reclamat. Poliția te așteaptă deja să te audieze.

•

John nu țipă.

Era convins că asta făcea, dar de fapt nu scotea niciun sunet.

Un singur țipăt slab, un șuier prin care-și goli plămânii, apoi se așeză pe pat, cu capul plecat, cu mâinile strângându-și tare obrajii.

•

Nu știa de ce, dar dintr-odată se trezi într-un alt timp, într-un alt loc, avea cincisprezece ani și tocmai lovise un profesor din spate, cu scaunul, o singură lovitură puternică cu spătarul când Mr Covenson se întoarse. Își pierduse auzul atunci, Mr Covenson, iar John încă își amintea cum s-a simțit când l-a văzut la tribunal, când, pentru prima oară, și-a dat seama că fiecare lovitură avea consecințele ei. A plâns mai sfâșietor ca niciodată, cum n-a plâns nici la înmormântarea mamei lui. Înțelesese, înțelesese cu adevărat că îi răpise pentru totdeauna posibilitatea de a auzi cu urechea aceea și și-a dat seama că atunci lovise pentru ultima oară și că trei luni într-un nenorocit de centru de detenție juvenilă nu îl ajutaseră cu nimic.

•

— O să oprească autobuzul formației.

Gardianul stătea în continuare acolo. John rămase surprins de reacția puternică, de anxietatea care umplu dintr-odată cabina sărăcăcioasă. O să-l audieze iar poliția. Riscă să fie condamnat pentru vătămare corporală gravă. Da, normal, nu era tocmai ceva de dorit. Dar chestia asta. Capul care se clătina, fața albă ca varul, gura blocată, asta n-o înțelegea.

— O să te aștepte afară. Pe unde ies mașinile.

John îl auzi undeva deasupra capului, o voce care plutea, înghițită de fumul de țigară.

— Dar poți să mai câștigi câteva ore dacă o iei pe unde coboară pasagerii care n-au venit cu mașina.

•

Părăsise feribotul ascuns printre oamenii cu pungi de cumpărături și valize pe rotile și fu absorbit de agitația capitalei, de aglomerația de dimineață. Se îndreptă cu pași repezi spre trotuarul care se îndepărta de centru și te ducea spre Nacka. Aerul era umed, dioxidul de carbon și încă ceva l-au purtat spre Danvikstull, unde a oprit un taxi, leoarcă de transpirație, și i-a spus șoferului să-l lase la Alphyddevägen 43. Șase ani se temuse de ziua aceasta și hotărâse să nu fugă. Dar acum trebuia să ajungă acasă. La Helena, la Oscar. Avea să-i îmbrățișeze, avea să discute cu ei despre viitor, avea să mănânce orez cu lapte și dulceață de afine de parcă ar fi fost ultima masă din viața lui.

•••

Aerul rece al dimineții îi înțepă obrajii lui Ewert Grens. Nu-i plăcea iarna asta lungă de căcat, nu-i plăcea nicio secundă, și acum, la începutul lui ianuarie, simțea că urăște din toată inima fiecare zi în care era frig. Se trezea cu gâtul înțepenit și cu piciorul stâng amorțit, membrele nu-l mai ascultau, și avea impresia că toate „defectele astea de fabricație” se înrăutățeau odată cu gerul. Asta îl făcea să se simtă bătrân, mai bătrân de cincizeci și șapte, cât

avea, și fiecare membru, fiecare mușchi care-și pierduse tinerețea țipa după primăvară, după vremea caldă.

Acum se opri pe scările din fața intrării dinspre Sveavägen. Aceleași scări care duceau la același apartament de la etajul patru, care era al lui de aproape treizeci de ani. *Trei decenii, în același loc, fără să fi făcut cunoștință cu un vecin măcar*.

Pufni pe nas.

Pentru că nu vrei. Pentru că n-ai timp. Și de cele mai multe ori îl încurcau. Genul care lipea bilețele pe afișierul de la intrare și îi ruga pe oameni să nu mai hrănească păsările de la balcon. Genul care te aborda numai când dădeai muzica prea tare, la o oră târzie, și te amenința că sună la poliție. *Dracu' vrea să-i cunoască pe ăștia*.

Se ducea s-o viziteze pe Anni și rămăsese blocat în trafic înainte să-și dea seama că tocmai lunea asta, personalul mutase orele de vizită după prânz. În toți acești ani o vizitase luni dimineață, pentru ca acum să fie încurcat de un asistent medical care programase o ședință de kinetoterapie. Evadase din șirul de mașini obosit și iritat, depășise pe linia continuă, cu gândul să parcheze în același loc de unde plecase de curând și care, între timp, se ocupase; înjurase cu voce tare și parcase într-un loc nepermis.

Nu-l așteptau în Kronoberg decât peste vreo două ore și de aceea începuse să urce spre apartament, dar ceva îl făcu să se oprească la etajul unu. Nu aici. Spațiu e prea mare. Și prea gol. De fapt, nu mai fusese acasă de câtva timp. Deși canapeaua din biroul ăla vechi era cam îngustă și corpul lui mătăhălos nu prea avea loc, dormea mai bine acolo, dormise bine de când se știa.

Începu să se plimbe agale pe trotuar. Trecu de Sveavägen, de Odengatan, ajunse la Biserica Vasa și apoi la Dalagatan. Același drum, douăzeci și cinci de minute, indiferent de anotimp, părul cărunt și rar, fața brăzdată de riduri, șchiopătatul vizibil de când piciorul stâng nu mai voia să coopereze, Ewert Grens, comisarul de la Criminalistică, era genul de care oamenii se fereau pe trotuar, genul pe care-l auzeai chiar dacă nu vorbea.

Începu să fredoneze o melodie.

După ce trecea de bețivii de pe băncile din Vasaparken și intrarea deprimantă a spitalului Sabbatsberg, grăbea de obicei pasul. Cam asta era distanța după care plămânii puteau să-i funcționeze normal, și de aici încolo o ținea numai într-un cântat, până la sediul poliției de pe Bergsgatan; în timp ce sângele clocotea în corpul masiv, falsa pe o voce subțire, fără să-i pese de

cei care întorceau capul după el. Era o melodie de Siw Malmkvist[3], un cântec de pe vremuri, cum s-ar spune:

> *dragul meu Magnus, am făcut o prostioară, iartă-mă, te rog,*
> *rândurile pe care ți le-am scris ieri, scrisoarea pe care ai primit-o*

Dimineața aceasta; *Nu citi scrisoarea pe care ți-am trimis-o, Orchestra Harry Arnolds, 1961*. Cânta și își aducea aminte de zilele în care nu era singur, de o viață dintr-un trecut mult prea îndepărtat.

Treizeci și patru de ani în serviciul poliției. Avusese parte de tot ce-și putea dori. Treizeci și patru de ani. Și rămăsese fără nimic.

În mijlocul podului Barnhus, care făcea legătura între șinele de tramvai ce duceau spre Norrmalm și Kungsholmen, începu să cânte și mai tare. Vuietul traficului, vântul puternic care-l pândea mereu în locul acela – acum cânta pentru tot orașul, ținând în frâu neliniștea și gândurile și sentimentul ăla care uneori se transforma în amărăciune.

> *da, ești puțin durdulie, dar nicidecum un elefant,*
> *cred că ești o scumpete, dar n-aș putea să-ți fiu amant*

Se descheie la palton, își smulse fularul de la gât și lăsă versurile desuete să plutească în voie printre mașinile care se deplasau cu viteza a doua și printre oamenii care se târau sau se grăbeau, fiecare spre destinația lui. Grens mai avea puțin până la refren când simți telefonul vibrând în buzunarul interior al sacoului. O dată. De două ori. De trei ori.

— Da?

Răspunse pe un ton ridicat, apropiindu-și gura de microfonul încorporat al telefonului mobil. Trecură câteva secunde și auzi vocea pe care o detesta cel mai mult.

— Ewert?

— Da.

— Ce faci?

Mai du-te-n pizda mă-tii, pupincuristule ce ești. Ewert Grens îl disprețuia pe șeful lui. De fapt, pe toți colegii lui. Și nu se obosea să ascundă acest lucru. Căcăciosul ăsta era prea tânăr și prea entuziast, dar nu știa nici să-și lege șireturile.

— Ce vrei?

---

[3] Siwan Malmkvist, cântăreață de șlagăre din Scania, activă și populară mai ales în anii ’50-’60.

Îl auzi pe șeful lui trăgând aer în piept, pregătindu-se să-i spună ceva important.

— Noi doi avem sarcini diferite, Ewert. Competențe, vreau să spun. Aș vrea să-ți reamintesc, de pildă, că eu hotărăsc pe cine angajăm și pe cine nu. Și dacă da, la ce departament îl băgăm.

— Asta zici tu.

— Mă mir cum de ai ajuns să angajezi *tu* pe cineva pe postul ăla liber de la Criminalistică. Că am aflat de curând. Unde mai pui că persoana respectivă n-are nici pe departe anii de experiență de care ar fi nevoie pentru postul de inspector în cadrul departamentului.

Ar trebui să închidă telefonul ăsta nenorocit, ar trebui să cânte, mai ales că soarele răsărise și, de data asta, Stockholmul nu se trezise cu fața la cearșaf, ăsta era momentul lui de glorie, ritualul lui, dreptul lui nenorocit de a se pișa pe idioții și cretinii din lumea asta.

— Se mai întâmplă. Mai ales când nu te miști destul de repede.

Un tren trecu pe sub el și vibrațiile puternice înghițiră vocea din telefon.

— Nu te mai aud.

Vocea mai încercă o dată.

— Nu te las s-o angajezi pe Hermansson. Am găsit eu pe cineva. Un candidat calificat. Mi s-a pus mie pata.

Ewert Grens se pregăti de cântat.

— Nemaipomenit. Doar că e puțin cam târziu. I-am completat deja cartea de muncă. Aseară. Asta pentru că știam c-o să-ți bagi nasul.

Închise telefonul și îl vârî la loc în buzunarul interior.

Își continuă plimbarea și-și drese vocea. Trebuia să-l ia de la capăt, tot cântecul.

•

Zece minute mai târziu deschise ușile grele de la intrarea principală dinspre Kungholmsgatan.

O grămadă de descreierați stăteau și așteptau deja înăuntru.

Bonuri de ordine pentru reclamațiile de dimineață, în fiecare luni, același căcat, *full house*, iadul pe pământ. Se uită la ei, la fețele obosite, o spargere în apartamentul din oraș în timp ce familia era plecată la casa de vacanță, o vitrină spartă și niște rafturi golite. Se îndreptă spre coridor și spre ușa încuiată din capăt, biroul lui se afla acolo, înăuntru, la câteva etaje mai sus și în spatele câtorva uși încuiate, în spatele automatului de cafea. Tocmai se pregătea să formeze codul și să intre când îl zări pe bărbatul care stătea întins pe canapeaua din capătul holului. Avea un bon de ordine în mână, stătea cu capul lăsat într-o parte și urechile îi erau mânjite de sânge

coagulat. Părea că mormăie ceva, nu se putea distinge ce, într-o limbă care, după părerea lui Grens, semăna foarte tare cu finlandeza.

Îi cursese sânge din urechi.

Încă un pas. Omul întins pe canapea duhnea a spirt atât de tare, încât Grens se opri brusc.

Fața aia. Ceva nu era în regulă cu fața aia.

Grens respiră doar pe gură. Făcu doi pași în față și se aplecă peste el.

Bărbatul fusese bătut zdravăn.

Pupilele nu erau la fel de dilatate. Una părea mai mică decât cealaltă.

Parcă ar fi fost ochii ei, capul ei pe genunchii lui. Pe vremea aia nu știa. Nu știa încă.

Se îndreptă cu pași repezi spre pupitrul de la recepție. Schimbă două cuvinte cu recepționerul, gesticulă nervos cu brațele și tânărul polițist se ridică și îl urmă grăbit pe comisarul care se întoarse la bărbatul beat. Acesta venise cu taxiul cu o jumătate de oră în urmă și de atunci zăcea acolo, pe canapea.

— Să-l ia o patrulă și să-l ducă la Karolinska, la neurologie. La urgențe, vreau să zic. Acum, în clipa asta!

Ewert Grens simțea că explodează de nervi în timp ce ridică rând pe rând câte un deget.

— Lovitură puternică la cap. Pupile dilatate inegal. Rană sângerândă la ureche. Vorbește incoerent.

Se întreba dacă nu cumva era prea târziu.

— Toate astea indică o contuzie cerebrală.

Dintre toți, el știa cel mai bine. Că se putea să fi fost prea târziu. Că uneori contuziile puternice nu se puteau vindeca.

Trăia de douăzeci și cinci de ani cu informația asta.

— Ai înregistrat reclamația?

— Da.

Căută insigna cu numele polițistului tânăr, observă că se holba la el, apoi se uită din nou în ochii lui.

— Dă-o încoa'.

Ewert Grens descuie ușa și o luă drept înainte pe coridor, pe lângă șirul tăcut de uși încuiate, așteptând.

Un om fusese rănit la cap și se uitase în ochii lui cu pupilele dilatate inegal.

Singurul lucru pe care-l vedea.

Singurul lucru vizibil.

N-avea de unde să știe că treaba asta, o infracțiune printre multe alte infracțiuni, era de fapt continuarea a ceva ce începuse demult, cu câțiva ani

înainte, o crimă oribilă care adusese după sine și altele, poate cea mai ciudată investigație cu care urma să aibă de-a face ca polițist.

•••

O lumină puternică se vedea la geamul de la etajul superior. Dacă cineva s-ar fi plimbat în clipa aceea pe Mern Riffe Drive și ar fi aruncat o privire spre vila luxoasă cu douăsprezece camere, ar fi văzut în spatele geamului un bărbat scund, în jur de cincizeci de ani, cu mustață și păr negru, pieptănat pe spate. Persoana respectivă ar fi văzut că bărbatul era palid și avea o privire apatică. Stătea nemișcat pe întuneric și se uita la ceva, apoi începu să plângă și lacrimile se prelingeau încet pe obrajii lui.

În Marcusville, Ohio, era noapte în continuare. Soarele răsărea abia peste câteva ore. Mica localitate dormea.

Dar nu și el.

Nu el, el care vărsa lacrimi de durere, de ură și de dor, stând la geamul camerei care odată fusese a fiicei lui.

Edward Finnigan sperase că, la un moment dat, durerea avea să se atenueze. Că n-o să mai trebuiască să-l vâneze pe vinovat, că n-o să-l mai caute pe nenorocit, c-o să se poată întinde lângă nevastă-sa și-o să poată s-o dezbrace, s-o iubească iar.

Optsprezece ani. Și în loc să se îmbunătățească, lucrurile se agravaseră. Acum jelea și mai tare, îi era și mai dor, îl ura și mai tare.

Înghețase.

Își înfășură halatul în jurul corpului și-și mută picioarele goale de pe podeaua întunecată pe covorul gros. Își luă privirea de la casele de afară, de la străzile pe care crescuse, de la oamenii pe care-i cunoștea atât de bine, se întoarse și se uită în jur.

Patul ei. Biroul ei. Pereții ei, podeaua, tavanul.

Locuia în continuare aici.

Murise, dar camera… camera era în continuare a ei.

1. Pe masa de autopsie se află o persoană de sex feminin, dezbrăcată, greutate: 65 kg, înălțime: 1,72 cm.

2. Constituție și musculatură obișnuită. Pilozitate normală.

3. Fața nu prezintă leziuni. În zona nărilor s-au observat urme de sânge.

Închise ușa. Alice se trezea foarte ușor, iar el nu voia să fie deranjat. Aici, în camera lui Elizabeth, putea să plângă în voie, putea să urască, să tânjească fără să incomodeze pe cineva. Uneori stătea pur și simplu lângă fereastră și se uita în gol. Uneori se așeza pe podea, cu spatele sprijinit de patul ei,

decorat în continuare cu ursuleți și pernuțe roz. În noaptea asta o să aștepte lângă biroul ei, noul ei birou, pe care n-a mai apucat să-l folosească.

Se așeză.

Creioane, stilouri și gume de șters, îngrămădite în fața lui. Un jurnal, genul cu lăcățel. Trei cărți – le răsfoi distrat. Se pare că fiica lui nu depășise niciodată faza romanelor cu cai și fetițe. Pe perete se vedea un afișier cu o foaie îngălbenită, orarul ei de la Valley High School, unul dintre cele două licee de stat din Marcusville. Fuseseră atenți la detaliul acesta, voiau neapărat ca fiica lor să învețe la un liceu obișnuit. Dacă fata celui mai apropiat colaborator al guvernatorului nu se mulțumea cu o școală normală, oamenii ar fi interpretat greșit și tocmai despre asta era vorba în politică, despre abilitatea de a trimite semnale potrivite, care să nu trezească bănuieli sau neliniști. Deasupra orarului, o bucată de hârtie la fel de galbenă, câteva numere de telefon, scrise lăbărțat pe marginea hârtiei cu creionul. Sus de tot, un mesaj de la antrenorul echipei de fotbal din Marcusville despre un meci de calificare între echipa lor și Otway FC, o programare la medicul de la Pike County Hospital din Waverly, o confirmare privind o vizită la WPAY Radio Station, 104,1 FM din Portsmouth.

Viața ei fusese curmată înainte să fi început.

I-a fost furat totul înainte să-și ia zborul.

14. Spatele prezintă pete cadaverice de culoare mov, răspândite egal și, de asemenea, în zona coccigiană și partea dorsală.

15. Corpul prezintă urme de gloanţe pe partea posterioară, cât şi pe cea anterioară. Urmele au fost numerotate astfel (...)

Edward Finnigan îl ura din tot sufletul. I-o răpise pe Elizabeth pentru totdeauna, o împiedicase să mai trăiască senzația unei zile noi, îi răpise viața, o furase din casa asta.

Clanța se mișcă. Finnigan întoarse capul imediat.

Ea îi aruncă o privire resemnată.

— Nu și în noaptea asta, te rog.

El suspină.

— Alice, du-te și culcă-te. Vin și eu imediat.

— O să stai aici toată noaptea.

— Nu și de data asta.

— De fiecare dată.

Femeia intră în cameră. Soția lui. Ar trebui să o atingă, s-o cuprindă cu brațele. Dar nu mai putea. Era de parcă totul ar fi murit în urmă cu optsprezece ani. O lungă perioadă făcuseră sex de două ori pe zi ca să

rămână gravidă, să mai aibă un copil. Dar nu se întâmplase nimic. O fi fost doliul pe care-l purtau. Sau simplul fapt că îmbătrânise, iar corpul ei de femeie nu mai era atât de fertil. Nu că ar mai fi avut vreo importanță. Rămăseseră singuri. Și nu se mai țineau în brațe.

Se așeză pe marginea patului. El dădu din umeri.

— Ce vrei să fac? Să uit?

— Da. Poate.

Finnigan se ridică brusc de pe ceea ce fusese scaunul fiicei sale.

— S-o uit? Pe Elizabeth?

— Nu, ura pe care o simți.

Finnigan scutură din cap.

— N-o să uit niciodată. Și n-o să încetez să-l urăsc. Ce mama dracului, Alice, a omorât-o pe fiica noastră!

Femeia stătea fără să zică nimic, cu privirea resemnată de mai înainte. Îi era greu să se uite la el.

— Nu înțelegi. Nu e vorba de Elizabeth. Pe ea ai deconectat-o demult, ai oprit-o ca pe un televizor. Nu mai știi ce se întâmplă în jurul tău.

Amuți și inspiră adânc, pregătindu-se să continue.

— Ura asta a ta. Ura asta a închis tot ce-i în jur. Un om normal nu poate să iubească și să urască în același timp. Așa e, n-ai ce să-i faci. Și tu ai ales, Edward. Ai ales cu mult timp în urmă.

32. În plămânul stâng al femeii se află aproximativ doi litri de sânge, coagulat parțial.

33. Plămânul stâng al femeii prezintă orificii de intrare și de ieșire ale gloanțelor, cu un canal de tragere de 1-5.

— N-am apucat să-l văd murind.

Se ridică și începu să se plimbe de colo-colo prin cameră; furia din el îl obliga să se miște.

— Am așteptat. Doisprezece ani am așteptat. Și nenorocitul a murit, pur și simplu! Înainte de termen. N-am apucat să-l vedem. El a fost cel care a hotărât termenul. Nu noi!

Alice Finnigan stătea pe patul fiicei sale. Singurul copil pe care-l avusese. Nici ea nu putea s-o uite, să n-o mai jelească. Dar treaba asta, ura asta a lui Edward, căsnicia lor care nu mai era căsnicie – simțea că nu mai poate, că trebuie să renunțe. Uitase cum era să trăiască cu adevărat. Încă doi ani întinați de ura asta și n-avea să mai plece, n-avea să mai scape de relația asta, chestia asta pe care nici n-o mai putea descrie.

— Mă duc să mă întind. Și aș vrea să vii și tu.

El clătină din cap.

— Eu mai rămân, Alice.

Soția lui se ridică de pe pat și se duse la ușă. Auzindu-i vocea, se opri.

— E ca atunci când... e ca și când ai pune punct relației. *Alice, ascultă-mă, măcar puțin*. Iubești pe cineva și de asta te simți abandonat. Dar, de fapt, nu e asta, nu asta te supără, nu asta te face să simți că te doare inima și tot corpul ăsta nenorocit. Ascultă-mă, te rog, Alice. E puterea. Pe care n-o ai. Faptul că ești dependent de decizia altcuiva. Faptul că n-ai destulă putere să decizi singur când ar fi timpul să pui punct relației în care ești. Asta te doare mereu, mai mult decât faptul că iubirea a murit, că nu mai există. *Înțelegi*?

Se uită la ea, implorând-o din priviri. Ea nu-i spuse nimic.

51. Greutate ficat: cca. 1 750 g. Peretele toracic prezintă un canal de tragere care se continuă sub vezica biliară.

— Așa mi se pare acum. Așa mă simt de când a murit. Dacă aș fi putut să stau și să-l văd cum moare, cum se chinuie să respire, dacă aș fi putut să rămân și să pun punct... cred c-aș fi putut merge mai departe, știu asta, Alice. Dar acum... *El* a luat decizia, nu eu. *El* a pus punct. Alice, e clar că înțelegi, trebuie să înțelegi! Simt că explodez, că iau foc!

57. Greutate rinichi stâng: 131 g. Rinichiul drept a fost traversat de glonț din stânga spre dreapta. Orificiu pronunțat în partea superioară, aproximativ de mărimea unei mingi de golf; sângerează.

Ea nu spuse nimic.

Se uită la el, se întoarse și ieși din cameră. Edward Finnigan rămase pe loc. O auzi când închise ușa dormitorului comun.

Ascultă zgomotele de afară, vântul care adia, ramura care se lovi de fereastră. Se duse lângă geam și se uită în întuneric. Marcusville dormea și avea să mai doarmă puțin. Mai erau trei ore până la răsărit.

•••

Se făcuse aproape douăsprezece când Ewert Grens reuși să cheme un taxi și s-o ia cu pași repezi pe coridoarele secției de poliție. Era în întârziere și ura asta, mai ales că știa că ea îl aștepta, stătea acolo, avea încredere în el. Cineva o aranjase, o pieptănase ca de obicei și o ajutase să-și pună rochia albastră. Șoferul, un bărbat scund și slab, râse mult și îi povesti tot drumul despre țara lui, Iran, despre cât de frumoasă era, despre viața pe care o avusese acolo și pe care n-o s-o mai aibă niciodată. Grens îl rugă să meargă un pic

mai repede după o porțiune din Kungsholmen pe care înaintară lent, îi arătă legitimația, explicându-i că avea de rezolvat ceva legat de serviciu.

Paisprezece minute prin oraș și o sută zece kilometri la oră peste podul Lidingö.

Voia să se dea jos din mașină și să se plimbe puțin prin fața clădirii masive. Trebuia să-și adune gândurile. Doar era așteptat.

Fusese bătut rău de tot. Dar mai întâi trebuia să-l uite pe bărbatul ăla care-i mormăise ceva în finlandeză. *Sângele care i-a curs din urechi*. Trecuse toată dimineața și Grens nu reușise să-și șteargă din cap imaginea aceea cu omul întins pe canapeaua din secția de poliție. *Ochi verzui spre gri, o pupilă dilatată, una nedilatată.*

Violență deosebit de gravă. Nu era de ajuns. Era mai mult decât atât.

Tentativă de omor.

Își scoase telefonul mobil și îl sună pe Sven Sundkvist, singurul coleg pe care-l tolera, singurul dintre toți cu care lucra aproape de-o viață. Îl rugă să întrerupă orice altă activitate și să-l identifice pe individul acela care se distra spărgând capete, iar după aceea, voia să-l vadă târât la audieri și acuzat de ceva grav, ceva ce ar fi însemnat ani buni petrecuți după gratii.

Parcurse ultima sută de metri cu pași lenți până când ajunse la clădirea veche a sanatoriului.

Venea aici de douăzeci și cinci de ani, o dată pe săptămână, cel puțin, ca s-o viziteze pe singura persoană de care-i păsa cu adevărat.

În curând avea să intre din nou la ea. Avea să facă asta din demnitate.

•

Avuseseră toată viața înainte.

Până când el a lovit-o cu mașina.

Își dăduse seama demult că imaginile din ziua aceea n-aveau să-i dea pace niciodată. Fiecare gând, fiecare clipă, totul era viu în mintea lui, ar fi putut retrăi oricând secundele acelea.

Cauciucul ăla mare și nenorocit.

Nu avusese timp.

Nu avusese timp!

•

Vântul bătea de departe, dinspre apă, gradele scăzute dinspre Marea Baltică îl nimereau drept în față. Lăsă ochii în jos și văzu că pe poteca acoperită cu pietriș se depusese un strat de gheață și simți că piciorul sănătos nu putea să ducă greutatea excesivă care se sprijinea pe el, c-o să-i fie greu să-și păstreze echilibrul. Era să cadă de două ori și înjură în gura mare, blestemă toate anotimpurile tâmpite și oamenii care nu se ocupau ca lumea de aleile pe care se plimbau pacienții.

Simți când mașina se clătinase brusc după ce o lovise.

O luă spre parcarea mare din fața clădirii și căută cu privirea fereastra ei. Acolo era locul ei, acolo se așeza și se uita în zare.

Dar acum n-o văzu. Întârziase. Iar ea se bazase pe el, pe faptul că o să ajungă la timp.

Urcă treptele cu pași repezi, nouă lespezi atent șlefuite. La biroul puțin cam prea mare de la recepție stătea o femeie de vârsta lui, una dintre angajatele pe care le întâlnise și în prima zi, când veniseră aici într-o dubă a poliției. El ceruse permisiunea să împrumute una, voia ca ea să se simtă în siguranță.

— E înăuntru, în cameră.

— N-am văzut-o la geam.

— E acolo, te așteaptă. I-am pus prânzul deoparte.

— Am întârziat.

— Știa că o să vii.

Se uită în oglinda care atârna pe peretele de lângă toaletă, între recepție și coridorul ce ducea spre camerele pacienților. Părul, fața, ochii, toate indicau că îmbătrânise, arăta obosit și transpirase după cât patinase pe gheața aia nenorocită. Mai zăbovi puțin până când respirația i se liniști.

Îi ținuse capul însângerat în brațe.

Grens parcurse cei câțiva metri, trecu de câteva uși închise și se opri la numărul paisprezece. Cifrele roșii erau plasate deasupra plăcuței cu numele ei, lângă clanță.

Femeia stătea în mijlocul camerei și se uita la el.

— Anni.

Ea zâmbi. În direcția vocii. Sau poate în direcția unei uși care se deschisese. Sau a luminii din cameră, care acum venea din două direcții.

— Am întârziat, iartă-mă, te rog.

Ea izbucni în râs. Râsul acela contagios, plin de viață. Se duse la ea, o sărută pe obraz, scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și șterse saliva care se prelingea pe bărbia ei.

O rochie roșie cu câteva dungi mai deschise.

Era sigur că n-o mai văzuse până atunci.

— Ești frumoasă. Te-ai înnoit. Pari foarte tânără în rochia asta.

Nu îmbătrânise, nu la fel ca el. Obrajii ei erau în continuare netezi, iar părul, la fel de des ca în tinerețe. Spre deosebire de el, care-și pierdea câte puțin din putere în fiecare zi. Ea părea să-și fi păstrat puterile. Era oarecum firesc, având în vedere că zilele sale se scurgeau cu ea stând în fața ferestrei, într-un scaun cu rotile. Nu-și epuizase resursele.

Sângele acela purpuriu părea că n-o să se mai oprească nicicând. Curgea încontinuu din urechile, nasul și gura ei.

Își trecu mâna peste obrajii ei, deblocă frâna care ținea pe loc una dintre roțile din spate, împinse scaunul spre ușă și ieși, traversă coridorul și o luă spre cantina goală. Se așeză pe un scaun, lângă masa cea mai apropiată de ferestrele imense cu vedere spre mare, o trase lângă geam, aduse niște tacâmuri, un pahar și o bavețică din plastic. Mâncarea lor era în frigider, tocăniță cu carne și orez.

Grens se așeză în fața ei.

Simți că ar trebui să-i povestească. Dar habar n-avea cum.

Oricum nu s-ar fi schimbat nimic.

Îi dădu să mănânce în ritmul în care mânca și el. Din porția substanțială aflată în farfuria ei nu mai rămăseseră decât niște boabe verzi și albe și o pastă maronie. De când o știa, mânca bine, avea poftă de mâncare. Era convins că așa se menținuse sănătoasă, de asta se simțea atât de bine, în ciuda faptului că stătea într-un scaun cu rotile, fără să se amestece în discuțiile celorlalți. Atâta timp cât mânca și rămânea în putere, trăia, voia să trăiască și continua să trăiască.

Era agitat. Trebuia să-i povestească totul.

Anni înghiți mâncarea, dar o bucățică nimeri greșit și ea începu să tușească puternic. Se ridică imediat și o sprijini până când i se reglă respirația. Se așeză lângă ea și o luă de mână.

— Am angajat o femeie.

Îi era greu să se uite în ochii ei.

— O femeie tânără cum erai și tu când te-am angajat. Și deșteaptă. Cred c-o să fie bine.

Se întrebă dacă a înțeles. Ar fi vrut să știe. Ar fi vrut să știe cum își putea da seama că-l asculta, că înțelegea cu adevărat ce spune.

— Asta nu ne afectează cu nimic. Aș putea să-i fiu tată, să știi.

Soția lui nu mai vru să mănânce. Îi mai dădu două linguri din chestia maro și una din cea albă.

— Voiam să știi și tu.

•

Afară burnița și vântul îi suflă în față stropi de ploaie amestecați cu zăpadă când ieși prin porticul din fața intrării. Își legă fularul și-și încheie paltonul până sus. Apucă să coboare treptele și s-o ia spre parcare, când telefonul îi sună.

Sven Sundkvist.

— Ewert?

— Da.

— L-am găsit.
— Păi, să-l ducă la interogatoriu.
— E un cetățean străin.
— A spart capul cuiva.
— Are pașaport canadian.
— Vreau să-l duci la secție.

Ploaia se înteți, stropii amestecați cu fulgi de zăpadă deveneau din ce în ce mai grei și mai deși.

Ewert Grens ridică privirea spre cer și, chiar dacă știa că n-avea niciun rost, începu să înjure de toți sfinții, blestemând iarna asta care nu se mai termina.

•••

Soarele avea să răsară în curând peste mica localitate din sudul statului Ohio, dominată de clădirea penitenciarului, în jurul căreia se înălțau ziduri solide. Afară era frig și ningea, așa fusese toată iarna, iar localnicii din Marcusville aveau să-și înceapă ziua încercând să curețe cu lopata poteca din fața casei.

Vernon Eriksen dădu o ultimă tură pe coridoarele pline cu deținuți.

Era cinci și jumătate, mai avea o oră și termina tura de noapte, putea să se schimbe în haine civile și să se plimbe până la Sofios de pe Main Street, un restaurant mexican care servea un mic dejun destul de decent, clătite americane cu dulceață de afine și bacon prăjit.

Părăsise West Wing și se îndrepta spre East Block, pașii îi răsunau între pereții de beton, care i se păreau noi și acum, după treizeci și ceva de ani. Își amintea perfect de construcția de la marginea localității, care avea să se transforme în ziduri și celule unde urmau să fie închiși cei condamnați. Clădirea aceasta avea să împartă locuitorii din Marcusville în două tabere care se măriseră în ultimul timp din ce în ce mai mult; exista un grup pentru care închisoarea însemna locuri de muncă noi și o șansă pentru așezarea aia uitată de Dumnezeu, și grupul nemulțumiților, care nu se gândeau decât la prețurile scăzute la locuințe și neliniștea constantă din cauza apropierii de acel lăcaș al pierzaniei. El unul nu se gândise prea mult la lucrurile astea. Pe vremea aceea avea nouăsprezece ani, căuta un loc de muncă într-o închisoare deschisă de scurt timp, se angajase și de atunci lucra acolo. Nici el nu plecase din Marcusville, era unul dintre cei rămași în urmă, genul de burlac care preferase să tragă tare, fără să observe că munca grea se transformă în ceva normal, anii au trecut repede, între timp a împlinit cincizeci de ani și era prea târziu să mai plece. Uneori se ducea cu mașina până în Columbus, căuta un local în care se dansa, lua cina cu o femeie din Wheelersburg, la câteva mile depărtare, spre sud, rămânea peste noapte și

cam atât. Nimic mai mult, nimic mai intim, ăla era locul lui, acolo se ducea tot timpul.

Viața lui fusese tot timpul legată de moarte.

Uneori se gândea la asta, la faptul că o întâlnise încă de când se angajase acolo, încă de la început.

Ceea ce nu însemna că-i era frică de ea – doar că se afla tot timpul în apropierea ei, trăise și muncise cu ea în gând. Când era mic, cobora pe furiș de la etaj, unde stăteau, și trăgea cu ochiul printre șipcile de lemn la tatăl lui, care-și primea clienții în ceea ce fusese singurul birou de pompe funebre din Marcusville. Mai târziu, ca adolescent, devenise o parte din afacerea lor de familie, o mână de ajutor în plus care se pricepea să spele, să pieptene și să îmbrace trupurile acelea neînsuflețite. Învățase ce trebuie să facă pentru a-i readuce la viață, măcar pentru scurt timp, cu ce trebuia să-i machieze și să le trateze suprafața pielii ca să pară vii. Era dorința rudelor și a prietenilor, asta-și doreau atunci când se uitau la ei și plângeau și-și luau adio de la ei.

Aruncă o privire în jur.

Pereții vechi de treizeci și ceva de ani. Închisoarea începuse să se deterioreze.

O mie de prizonieri care trebuiau pedepsiți, ținuți închiși sau, uneori, eliberați. Aproape la fel de mulți angajați, undeva între șapte și opt sute. Un buget operativ de cincizeci și cinci de milioane de dolari, ceea ce însemna treizeci și șapte de mii de dolari per angajat pe an, sau o sută trei dolari și optzeci și doi de cenți per angajat pe zi.

Era lumea lui, o cunoștea, era locul în care se simțea sigur pe el.

Viața și moartea existau și aici, înăuntru, chiar dacă într-un alt fel.

Trecu de cabina gardianului principal și dădu scurt din cap. Era un angajat nou care stătea și citea liniștit o revistă. Când îl observă pe Vernon, se uită repede în cealaltă direcție, se îndreptă de spate și începu să studieze imaginile redate de camerele de supraveghere.

Vernon Eriksen deschise ușa care făcea legătura cu coridorul din East Block.

Death Row.

Trecuseră douăzeci și doi de ani de când lucra ca gardian-șef peste cei judecați și condamnați pentru *capital murder*[4], cei care numărau secundele, care aveau să-și petreacă tot restul zilelor aici.

Două sute nouă prizonieri care stăteau și așteptau să fie executați aici, în Ohio.

Două sute opt bărbați și o femeie.

---

[4] Omor deosebit de grav.

O sută cinci *blacks*, nouăzeci și șapte *whites*, trei *hispanics* și patru care fuseseră încadrați într-o coloană separată, intitulată *others*.

Mai devreme sau mai târziu aveau să ajungă cu toții aici.

Unii își executau pedeapsa într-una dintre celulele de pe coridorul pe care se oprise. Sau fuseseră transportați aici cu douăzeci și patru de ore înainte de execuție. Aici erau transferați toți condamnații la moarte din Ohio.

Adică aici, la mine, se gândi.

Îi cunosc pe toți, în parte. Sunt viața mea, familia pe care n-am avut-o niciodată, petrecem împreună fiecare zi, la fel ca un cuplu căsătorit.

Până când moartea ne va despărți.

Vernon își dezmorți corpul. Arăta suplu și mlădios ca în tinerețe, avea aproape aceeași condiție fizică, păr blond, tuns scurt și obrajii supți. Era obosit. Fusese o noapte lungă. Se certase cu columbianul care făcuse mai mult scandal decât de obicei, tipul nou din douăș'doi nu dormise, desigur, se smiorcăise ca un copil, ca toți ceilalți la început. Apoi se făcuse frig. Demult nu mai avuseseră o iarnă atât de cumplită în Ohio, în sud, și caloriferele nici nu începuseră să se încălzească bine c-a și trebuit să înlocuiască întregul sistem. Normal, doar că birocrația nu se lăsa dusă așa de ușor cu zăhărelul și mai ales, nu lucra și nu îi îngheța curul aici.

Mergea pe mijlocul coridorului. Un soi de liniște se strecurase printre ziduri, dinspre celule se auzea respirația regulată a celor care dormeau adânc, mai ales acum, înainte să se lumineze.

Se îndrepta spre locul în care se ducea de fiecare dată când se simțea obosit și fără putere după o tură de noapte, când avea nevoie să-și reîncarce bateriile ca să se poată reîntoarce aici și în seara următoare.

Trecu pe lângă mai multe celule. O privire rapidă, stânga-dreapta, liniște pe ambele părți.

Se apropie din ce în ce mai mult, depăși linia trasă în mijlocul podelei, se duse la șirul lung de bare metalice care se aflau pe partea dreaptă a coridorului, aruncă o privire spre numărul 12 și spre Brooks, care stătea culcat pe spate, apoi spre 10, unde Lewis dormea cu brațul sub pernă și cu capul lipit de perete.

Apoi se opri.

Celula numărul opt.

Se uită înăuntru ca de atâtea ori.

Înăuntru nu era nimeni.

Un prizonier murise acolo și de atunci hotărâseră să o țină așa, nelocuită. Cam superstițioasă treaba, adevărat. Dar prizonierii nu trebuiau să moară în celule înainte de termen. Trebuiau îngrijiți și ținuți în viață până în ultima clipă, când aveau să fie executați.

Vernon Eriksen căută ceva în celula goală. *La bine și la greu*. Becul din tavan care lumina tot timpul, patul de campanie fără lenjerie. *Până când moartea ne va despărți*. Se uită drept înainte, la peretele murdar pe care nu-l mai ura nimeni, auzi șuierul din gaura toaletei pe care n-o mai folosea nimeni.

Simți că își recapătă puterile, că stă mai sigur pe picioare, că nici capul nu-l mai doare atât de rău.

Zâmbi.

•••

Fusese singur acasă și ar fi trebuit să facă puțină curățenie, ar fi trebuit să facă de mâncare și să-l ia pe Oscar de la grădinița aflată la doar două străzi de ei.

Încercase să doarmă. Zăcuse toată dimineața în patul făcut, se zvârcolise cu o pernă de decor sub cap, lumina de la geamul dormitorului se strecurase înăuntru printre perdele și sărea dintr-o parte în alta pe pereții vopsiți într-o culoare deschisă. Capul începu să-l doară atât de tare, încât simțea că i se face rău.

John se ridică și își lăsă picioarele pe covorul moale de pe partea Helenei. Transpira. *Îl lovise drept în față*. Simțea că-i tremură mâinile. Le lipi de coapse și îndoi brațele, dar mâinile îi tremurau în continuare, în ciuda faptului că își mai revenise.

Helena trebuia să sosească dintr-un minut în altul. Oftase când a sunat-o și a rugat-o să se ducă după Oscar, explicându-i că el era obosit, avusese o noapte lungă și avea nevoie de câteva ore de somn și liniște.

Orice ai face, John, să nu iei niciodată legătura cu poliția. Niciodată și nicăieri.

Tatăl lui îi șoptise asta și-l îmbrățișase strâns, înainte de a dispărea pentru totdeauna.

John auzi liftul care se puse în mișcare în casa scărilor. Cineva urca spre el. Liftul se opri, două perechi de picioare ieșiră și vocea aceea subțire răsună pe coridor, apoi un deget mititel apăsă insistent pe butonul soneriei, în timp ce mama lui scotocea după chei într-o geantă din material textil, în care nu puteai să găsești nimic.

— Tati!

Oscar alergă pe hol, se împiedică de pragul de la dormitor, căzu și după câteva secunde de liniște cât îi luă să-și înăbușe plânsul, se ridică și făcu ultimii pași spre pat cu brațele întinse.

— Tati! Ești acasă!

John se uită la fiul lui, care zâmbea cu gura până la urechi. Se aplecă înainte, îl ridică și îl strânse în brațe până când corpul micuț și costeliv

începu să se agite, nu mai avea răbdare să stea atâta nemișcat și voia să se elibereze cât mai repede. Îl urmă pe copilul de cinci ani care continua să alerge prin casă, de parcă acum ar fi descoperit-o pentru prima oară. Auzi pașii Helenei și aruncă o privire spre cadrul ușii, acolo unde se oprise.

— Salut.

Era frumoasă cu părul ăla roșcat, cu privirea aia care-l făcea să se simtă iubit.

— Salut, vino aici.

Întinse mâinile spre ea, o trase spre el și o luă în brațe, cu obrajii lipiți de pomeții ei reci.

•

Încercă să facă numai lucruri obișnuite. Observase cum se uita la el când avea impresia că n-o vede, își dăduse de mult seama că nu era un bărbat obișnuit și el știa, deși nu-i spusese nimic. Dacă nu făcea nimic ieșit din comun n-avea niciun motiv să-i pună întrebări.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— John, știu când nu ești în apele tale.

Oscar era la Hilda, care stătea la etajul patru. Hilda avea șase ani și la fel de multă energie ca musafirul ei. În absența băiatului, îi era mai ușor să stea de vorbă cu ea.

— Nu s-a întâmplat nimic. Sunt puțin obosit, poate de-asta.

Spăla vasele. Spălatul vaselor era un lucru obișnuit.

Ea veni lângă el. Puse câteva pahare pline pe jumătate cu lapte în chiuvetă, sub jet.

— Ai lipsit trei zile. E amiază. Oscar nu-i acasă. De obicei vii lângă mine, mă atingi. Te grăbești să nu cumva să pierzi momentul. *Și acum, nimic*. Eu zic să mai încerci.

Helena stătea și aștepta lângă el. Brusc făcu un pas în spate și John văzu cu coada ochiului puloverul gros tras peste cap, mâinile care descheiau jeanșii, maioul căzut pe podea, sutienul, chiloții. Stătea lângă el goală, atât de frumoasă, cu pielea puțin zgribulită, cu părul pubian blond și aspru de care vârfurile degetelor sale își aduceau aminte atât de bine.

— Vreau să mă atingi.

Dar el nu putea să se clintească.

— Uită-te la mine, John.

Ceva îl apăsa pe piept. La dracu'.

Ea se apropie. Corpul ei gol era acum lângă el. Voia s-o atingă. Simțea că are nevoie de ea.

— Nu pot. Trebuie să-ți spun ceva mai întâi.

•

Se duse după halatul de baie și îl înfășură în jurul corpului ei înghețat. Se așezară la masă și el îi ceru permisiunea să-și aprindă o țigară și, spre mirarea lui, ea nu spuse nimic, ridică doar din umeri. Luă un pachet de pe ultimul raft din dulap, plin de farfurii adânci și pahare.

— Am cunoscut o femeie. O chema Elizabeth. Pe vremea aia avea șaișpe' ani. A fost singura femeie pe care am iubit-o. Până când te-am cunoscut.

Aprinse țigara.

— Am văzut-o ieri. Adică nu pe ea. Pe cineva care arăta ca ea. Și ca tine.

Trase fumul în piept și-l ținu acolo câteva secunde înainte să-l dea afară. Era prima oară când șterpelise o țigară și o fuma aici, în casă.

— Dansa în timp ce cântam. Transpirată, cum sunt toți de obicei. Se simțea bine, râdea. Până când un finlandez nenorocit, beat mort, a început s-o pipăie. S-o hărțuiască. S-a postat lângă ea și nu mai voia să plece.

Era nervos. Și făcu exact ce obișnuia să facă atunci când era revoltat, furios, deprimat sau fericit. Accentul american era și mai evident decât de obicei.

— S-a lăsat cu scandal. I-am tras una în meclă.

Nu mai spuse nimic.

— Îmi pare rău, Helena.

Ea nu se mișcă nici acum, se uită doar la el, se uită mult înainte de a se hotărî să-i vorbească.

— Elizabeth. Eu. O femeie transpirată. Și un tip căruia i-ai tras un pumn în față. Nu înțeleg nimic.

Voia să-i povestească. Totul. Dar nu mergea. Amintirile din perioada aia blestemată erau ascunse în cele mai întunecate cotloane ale minții sale și nu mai putea ajunge la ele. Îi povesti din nou despre bătaie, despre omul care căzuse lat în fața lui. Ea reacționă exact cum se aștepta. Începu să țipe. Să-i spună că nu e bine. Că riscă închisoarea, că era sigur un caz de maltratare, un act de violență deosebit de grav și așa mai departe. Și nu-l cunoștea pe omul ăsta care dădea în alți oameni, nu știa cine e.

— Helena, ascultă-mă puțin.

O luă în brațe, își strecură mâinile sub halat, pielea ei îi inspira căldură și siguranță, și i se făcu frică, mai mult decât oricând, de singurătatea care-l privea în ochi de pe partea cealaltă.

— O să-ți explic *imediat*.

O apucă de mâini și le lipi de bărbie.

— Există multe, enorm de multe lucruri despre care nu știi nimic. O să-ți povestesc. Chiar acum.

John încercă să respire normal. Neliniștea îl sfâșia. Se pregătea, trebuia doar să-și formuleze ideile, să găsească un mod de a exprima adevărul, singurul adevăr pe care-l cunoștea. Dintr-odată, se auzi soneria.

Se uită la ea, dar rămase pe loc. Soneria se auzi din nou.

Se ridică și se îndreptă spre locul de unde venea sunetul ăla enervant.

•••

Sven Sundkvist apăsă tare pe butonul soneriei ce părea nouă, fixată cu șuruburi pe cadrul alb, de plastic, al ușii[5]. Se auzi un semnal ascuțit ce îi amintea de zgomotele din zorii zilei, când se urca în autobuzul care pleca din Gustavsberg spre Stockholm, de telefoanele mobile din mâinile adolescenților, niște jucării enervante cu care își ocupau timpul în drum spre școala din oraș.

Se uită la ușă. Nu-i convenea deloc situația.

Solistul unei formații care cânta muzică de petrecere îl pocnise pe un individ din public și poliția emisese mandat de arestare pe numele lui, în lipsă. Trebuia dus la secție și audiat, conform capitolului 24, paragraful 8, și informat că era acuzat de tentativă de omor și că avea dreptul la un avocat. Ewert sunase de mai multe ori la secție și părea iritat, cerându-i să se ducă împreună cu Hermansson. Sven Sundkvist protestase; fiind unul dintre cei mai respectați și talentați anchetatori ai poliției, nu-i convenea deloc să sară peste prima regulă a tehnicilor de audiere, și anume: să nu confrunți niciodată un suspect într-un mediu potrivnic.

Ce naiba, era foarte simplu.

Șeful anchetei trebuia să câștige încrederea celui anchetat.

Și trebuia s-o păstreze.

Să profite de ea.

Sven le propusese să trimită o patrulă obișnuită. Cum făceau de obicei. Ewert îl întrerupsese imediat, îi ceruse să termine cu smiorcăielile și să se ducă după nenorocitul ăla, spunându-i că nu vrea scandal și țeste sparte pe feriboturi finlandeze.

Sven Sundkvist oftă adânc. Ce aiurea, să stai aici, în fața unei uși de la etajul paisprezece, în casa scării, și să te întâlnești pentru prima oară cu nebunul.

Scutură din cap și se uită la colega lui, o femeie tânără cu păr scurt, castaniu și accent specific locuitorilor din Skåne[6]. Femeia nu părea deloc agitată; studia doar ușa închisă, era pregătită, dar nu stătea cu sufletul la gură.

---

[5] În Suedia, soneriile se află de obicei chiar pe tocul ușii, nu pe peretele de lângă intrare.

[6] Sau Scania; dialect suedez apropiat de limba daneză.

— Tu ce crezi?

Sundkvist arătă cu degetul spre cutia poştală şi plăcuţa cu numele de familie. Numele părea corect.

— Vine el, nu te teme.

Îi plăcea de ea. Făcuseră cunoştinţă vara trecută. O stagiară de la poliţia din Malmo nimerise într-una dintre cele mai ciudate anchete văzute vreodată de Sven; o prostituată intrase într-o morgă şi luase ostatici oamenii de acolo. Totul s-a petrecut într-unul dintre cele mai mari spitale din Suedia. Lucrurile s-au complicat ca dracu'. Lucrase cot la cot cu Ewert Grens, conduseseră investigaţiile din sala de operaţii de la Urgenţe, şi îi impresionase, fusese deşteaptă, competentă şi sigură pe ea.

Acum era inspector la Criminalistică. După doar trei ani.

Sven trase cu urechea. Era linişte pe coridor. Nu prea aveau timp de pierdut. Îi ajungeau cele trei dosare de pe birou, cele trei omucideri, şi chestia asta, presupusa tentativă de omor, era o pacoste în plus, o piatră pe inimă, încă o investigaţie preliminară.

Începu să-şi piardă răbdarea, aşa că apăsă iar pe sonerie. Se auzi un semnal lung.

— Vine acum.

Arătă spre uşă. Cineva acolo, înăuntru, se apropia cu paşi lenţi.

Nu era cine ştie ce de capul lui. Sven Sundkvist nu s-a gândit la şuturi în fund cu ciocate şi acte de violenţă când s-a uitat în ochii lui. Era un tip scund, în jur de un metru şaptezeci şi cinci, era slab, palid, avea părul des, scurt şi ţepos. Plânsese. Sven era convins de asta.

— Sven Sundkvist şi Mariana Hermansson, Poliţia Capitalei. Îl căutăm pe John Schwarz.

Bărbatul din cadrul uşii se uită la cele două legitimaţii întinse spre el, apoi privi neliniştit peste umăr. Mai era cineva în casă.

— Dumneata eşti Schwarz?

Bărbatul aprobă din cap. Stătea în continuare cu spatele la ei, de parc-ar fi vrut să fugă, dar nu putea.

— Trebuie să veniţi cu noi. Maşina e parcată jos, lângă bloc. Cred că ştiţi despre ce este vorba.

Orice ai face, John, să nu iei niciodată legătura cu poliţia. Niciodată şi nicăieri.

— Lăsaţi-mă cinci minute. Atâta vă cer.

Paşaport canadian. Probabil că informaţiile erau corecte. Avea accent, clar, genul pe care-l aveau toţi vorbitorii nativi de engleză. Sven dădu scurt din cap, cinci minute, în regulă. Îl urmară până în hol şi se opriră acolo, în timp ce John Schwarz dispăru în prima cameră, cea spre care se uitase de

curând de pe hol. Sven o privi pe Hermansson. Era la fel de calmă. Îi zâmbi, iar el îi zâmbi înapoi. De dinăuntru se auzeau voci. Vocea lui Schwarz și a unei femei, vorbeau pe un ton scăzut, dar ea era supărată, asta se auzea clar, plângea și ridicase tonul, iar Sven Sundkvist tocmai se pregătea să intre când fața searbădă și părul țepos reapărură. Luă o geacă de piele din cuier, de sub suportul pentru pălării și un fular lung din coșul de pe jos, apoi ieși împreună cu ei și trase ușa în urma sa.

•

John Schwarz nu scoase niciun cuvânt pe drumul de la Alphyddan din nordul orășelului Nacka, până la Bergsgatan, care se afla în centrul Stockholmului, în Kungsholmen. Sven îl ținuse sub observație pe tot parcursul drumului, de teamă să nu facă scandal, dar în curând devenise neliniștit. Tipul părea complet inabordabil și absent, așa cum cei pe care îi rețineau arătau uneori înainte de a se prăbuși complet, înainte de a dispărea definitiv într-o lume doar a lor.

De data aceasta conducea Hermansson. Părea că se descurcă la fel de bine ca el în haosul și-n rețeaua interminabilă de străzi din capitală. Sven se gândi la discuția pe care o purtaseră de curând în mașină în drum spre Schwarz, chiar înainte să fi oprit în fața blocului și să fi luat liftul. Voia să știe cum primise postul. Cum de reușise să sară peste coada lungă de polițiști cu experiență. Îl întrebase cu câți comisari de la Criminalistică avusese de-a face Ewert Grens înaintea ei. Sven dăduse cărțile pe față, spunându-i că Ewert hotărâse așa. Și când Ewert hotăra ceva, așa rămânea. Se bucura de un prestigiu deosebit în cadrul secției, mai mare decât ar fi vrut să admită cineva. De cele mai multe ori, deciziile n-aveau nimic de-a face cu ierarhiile și metodele formale. În realitate, Ewert Grens era cel care domina.

John Schwarz tăcea în continuare. Se uita fix la ceva, nu vedea, nu auzea, nu exista. Nici când au oprit mașina, nici când au coborât, nici când ușile liftului s-au deschis în penitenciarul Kronoberg și s-au îndreptat spre camera de percheziție. Fu întâmpinat de doi gardieni care-i spuseră să se dezbrace, îl percheziționară și-i cotrobăiră prin toate buzunarele, apoi îi înmânară o cămașă și o pereche de pantaloni prea mari, însemnate cu sigla penitenciarului. Schwarz se opri brusc, aruncă o privire în jur și începu să tremure abia când unul dintre gardieni deschise ușa celulei de supraveghere. Cămăruța dinaintea lui îl făcea să opună rezistență, o încăpere cât o toaletă, cu un pat de campanie simplu – se zvârcoli înainte și înapoi și începu să țipe îngrozit în engleză.

— *No*! *Not in there*!

Dădu din mâini și din picioare până când cei doi gardieni îl apucară de brațe și-l lipiră de perete, și continuă să țipe în timp ce Sven Sundkvist și Hermansson alergară spre el.

— *I can't breathe*! *Not in there*! *I need to breathe*!

John îi vedea pe polițiști și pe gardieni și, fără să-și dea seama de ce – poate pentru că-l imobilizaseră *nu pot*!, sau poate din cauza mirosului puternic emanat de pereții goi ai celulei – simți cum urlă *nu pot să respir*! că e paralizat, că picioarele nu-l mai susțin și dintr-odată, tot ce fusese lumină se transformă în întuneric.

•

Agitat, Sven Sundkvist se uită pe furiș la Hermansson. Femeia dădu din cap. Schimbă câteva priviri scurte cu cei doi gardieni. Erau de aceeași părere cu toții. Omul pe care-l țineau nemișcat și care, conform propriei declarații, se numea John Schwarz, mai avea puțin și se ducea naibii, claca nervos. Îi dădură drumul la brațe, în timp ce el încă protesta.

— Liniștește-te. Trebuie să stai acolo. Dar o să intri singur. Ușa o s-o lăsăm deschisă.

Gardianul mai în vârstă, având în jur de șaizeci de ani și părul argintiu, cândva castaniu, mai văzuse asta de multe ori. Genul care te pocnește în față. Dar care nu poate lupta împotriva claustrofobiei. Mai demult nici nu stătea la discuție și încuia ușile pentru că o meritau, dar acum n-avea chef de urletele și agitația aia nenorocită când vreunul din ei o lua pe arătură. Iar ăsta părea că mai are puțin și se duce naibii. Se uită la colegul lui mai tânăr și îl rugă să-l urmeze în celulă și să se așeze lângă el, fără să închidă sau să încuie ușa. Dacă suspectul s-ar fi aruncat la pământ în spasme, n-ar fi vrut s-o facă în tura lui.

•

John își dădu seama că presiunea slăbise în jurul brațelor lui *să mă ajute cineva să respir* și că cei care îl înconjuraseră făcură câțiva pași înapoi, văzu cum arătau cu degetul spre ușă *cineva îmi spune că trebuie să respir*, ușa care era deschisă și celula care mirosea a ceva *cineva să mă ajute să respir prin sacul ăsta*, încercă să se miște și picioarele i se târâră pe podeaua dură când intră.

•

Sven Sundkvist ridică pașaportul cu coperți bleumarin care străluceau în lumina puternică a neoanelor de pe coridor. *Schwarz, William John, nationality canadian/canadienne*. Îl răsfoi absent; poza bărbatului care stătea ghemuit în celula de supraveghere la doar câțiva metri de el, data nașterii care părea să fie corectă, treizeci și cinci de ani, născut într-un cătun, undeva, într-un loc de care nu auzise niciodată.

Sven îi înmână pașaportul lui Hermansson și o rugă să-l dea celor de la departamentul tehnic pentru verificări.

— O s-o fac imediat. După ce termin aici.

Îi zâmbi, sunt nouă, dar asta nu înseamnă că-s amica ta, o fac cu plăcere, dar am propriile mele metode de investigație. Sven îi zâmbi la rândul lui, sigur, dar să știi că așa făceam și eu.

Medicul penitenciarului era un tip tânăr, în jur de treizeci, nu mai mult, și Sven îl văzu apropiindu-se încet pe coridorul lung și se gândi că așa era tot timpul, ăștia tineri ajungeau aici imediat după examenul de absolvire, nu le păsa de statut, de ranguri, voiau doar să înceapă de undeva și să adune oareșice experiență, atât și nimic mai mult. Schwarz fixa podeaua și mormăia ceva greu de distins, în timp ce medicul îi ridică brațul și îi luă o probă de sânge pentru testul ADN. Anxietatea din mica celulă părea oarecum domolită, Schwarz nu mai tremura, doar continua să respire greu, până când, dintr-odată, se ridică din nou și începu să țipe și să se zvârcolească la fel ca înainte.

— *Not again*!

Arătă cu degetul spre mâinile medicului, spre supozitoarele *Stesolid klysma* care trebuiau introduse în rect.

— *Not again*!

Tânărul medic luase proba de sânge pentru care venise și se gândise să-și termine vizita administrându-i pacientului său un medicament calmant. Se uită la gardianul care stătea în celulă și apoi la Sven și Hermansson, dădu din cap și ridică brațele neputincios, după care hotărî să bage la loc în geantă flaconul cu lichidul lăptos.

Cineva mi-a dat un medicament. Cineva m-a băgat într-un sac. Cineva mi-a dat o mască de oxigen și m-a lăsat să respir normal la un interval de câteva minute.

John Schwarz stătea aplecat înainte pe prici. Nu mai țipa și nu se mișca. Sven Sundkvist și Hermansson rămaseră în fața celulei până când se așeză și păru mai puțin panicat, cel puțin pentru o perioadă. Mai așteptară câteva minute și vorbiră la telefon cu Ewert Grens. Acesta voia ca ei să fie prezenți la percheziționarea casei lui Schwarz, care urma să aibă loc peste câteva ore, un procedeu de rutină cu scopul de a aduna probe pentru o analiză mai minuțioasă a hainelor și a pantofilor, mai ales că fugise de la locul faptei și, uneori, faptul că nu exista nicio declarație și numărul mare de martori erau probe suficiente pentru judecătorul de serviciu ca să-l pună sub acuzare pe inculpat.

O ultimă privire spre bărbatul care acum stătea liniștit în celulă, apoi plecară, luară liftul până jos și coborâră scările care duceau spre birourile lor.

— Ți se pare în toate mințile?

— Cine, Schwarz?

— Da.

Sven încercă să-și aducă aminte de imaginile adunate de-a lungul a douăzeci de ani de muncă în cadrul poliției.

— Nu. Unii dintre ei se fac mici de tot când trebuie să intre în celulă. Dar nici chiar așa. Nu. Nu cred c-am mai văzut vreodată o reacție atât de puternică.

Merseră mai departe, formară codul de la ușa care despărțea un coridor de celălalt, în timp ce încercau să-și dea seama cum ar putea să rezolve enigma asta, să-și imagineze ce fel de experiențe te pot da atât de tare peste cap, te pot face să te temi atât de mult de o încăpere îngustă.

— Fiul meu.

Sven se întoarse spre Hermansson în timp ce vorbi.

— Îl cheamă Jonas. A împlinit șapte ani. Mai are puțin și împlinește opt. L-am adoptat. În primii doi ani n-am înțeles nimic, nici eu, nici Anita. Se comporta exact ca Schwarz.

Își încetiniră pașii pentru că se apropiau de birourile lor, dar amândoi voiau să ducă discuția la bun sfârșit.

— Urla exact ca el. Intra în panică. Dacă-l strângeam prea tare în brațe, dacă îl îmbrățișam prea mult, dacă n-avea loc și nu se putea mișca în voie. Am discutat cu toți specialiștii cu care puteam discuta. Dar n-am ajuns la nicio concluzie. Știu doar că a stat legat în orfelinatul din Phnom Penh. Așa făceau, de obicei. Îi legau strâns, le înfășau tot corpul.

Trecură pe lângă copiator și se opriră în fața biroului lui Sven.

— Nu știu ce să zic. Mi-am adus aminte, pur și simplu, când l-am văzut pe Schwarz.

Se uită la ea.

— Sunt absolut sigur. E clar c-a mai fost închis.

marți

Mariana Hermansson nu dormise bine. Un sunet asemănător cu cel scos de John Schwarz acum câteva zile pe coridorul lung al penitenciarului o trezise de cel puțin două ori. Nu știa dacă era țipătul ei sau al cuiva care

trecuse pe sub fereastra dormitorului, poate că nici nu țipase nimeni, poate fusese doar un coșmar, plăsmuit de propriul ei creier epuizat.

Avea douăzeci și cinci de ani și apucase să stea șase săptămâni în apartamentul subînchiriat din vestul cartierului Kungsholm. Chiria era scumpă și apartamentul era mobilat cu scaunele proprietarului, prea multe, după părerea ei, fabricate în propriul lui atelier, dar faptul că stătea la cinci minute de mers pe jos de secția de poliție, în capitală, unde toată lumea aștepta cu lunile să-i pice vreun apartament, o făcea să îndure mai ușor gândul că arunca mii de coroane pe geam.

Era în continuare frig când închise ușa din blocul de lângă Västerbro și se îndreptă spre Parcul Rålambshov, spre aleea care mergea în paralel cu Norr Mälarstrand. Zece minute de parc și mirosul de apă, înainte să ajungă din nou la asfalt.

Se gândea în continuare la sunetul care o ținuse trează.

La celula de supraveghere care stătea deschisă și la corpul care tremura pe prici și care încerca să se ascundă de cei aflați lângă el și de cei aflați departe.

Fusese atât de speriată, că nu reușea să se calmeze, de parcă s-ar fi contaminat de o boală de care nu mai putea scăpa.

Respiră aerul aproape curat, inspiră adânc în timp ce se uita la suprafața apei și urmări o navă din depărtare care dispăru în scurt timp printre copacii albi din jurul canalului Langholm. Începuse să se obișnuiască cu capitala. Faptul că era plină de maniaci, că traficul era mai aglomerat și sentimentul că se mutase aici din întâmplare o apăsau la fel de mult, dar, în rest, reușea din ce în ce mai bine să țină singurătatea la distanță, cu fiecare zi care trecea. Zilele însemnau muncă, iar serile, la fel, dar tocmai asta își dorea, să-și acorde un pic de răgaz să se obișnuiască și să se mute și el aici. În plus, se simțea bine în vechea secție de poliție din Kronoberg. Grens era cum era, gălăgios și turbulent, dar în ochii lui se ascundea un fel de tristețe sau jale, iar pe Sven începuse să-l înțeleagă din ce în ce mai bine – ceea ce, la început, i se păruse timiditate, era de fapt un soi de înțelepciune, de spirit meditativ, Sven era un tip deștept și amabil, i se părea prototipul bărbatului fidel, aproape că-l vedea în fața ei, așezat la masa din bucătărie cu soția și fiul lui adoptiv, într-una dintre casele acelea din Gustavsberg.

Ajunse la destinație și încercă să se scuture de zăpadă, intră, o luă spre ușa din stânga și urcă scările spre divizia tehnică. Un tehnician criminalist mai în vârstă, Nils Krantz – unul dintre cei care au început ca simpli polițiști și care s-au specializat apoi în cadrul poliției, era sigură că-i așa – îi promisese ieri că o să termine de verificat pașaportul lui Schwarz în dimineața aceea. Oftase, cum oftau cu toții de obicei, dar acceptase sarcina,

se dusese la masa de lucru și începuse să răsfoiască pașaportul fără să se mai uite la ea.

Krantz era deja acolo când deschise ușa.

Cu ochelarii pe creștet și părul la fel de încâlcit ca de obicei.

Nu trebuia să-i spună nimic, pașaportul se afla deja pe masă, putea fi luat. În clipa în care intră, Krantz se ridică, i-l arătă cu degetul și dădu ușor din cap, zâmbind – niciodată nu se prindea dacă amabil sau ironic.

— *John Doe*.

Nu auzise bine.

— Ce vrei să spui?

— Tipul ăsta. Imposibil de neidentificat. Un John Doe. Felicitări.

•••

Ewert Grens nu era la birou. Oricât s-ar fi holbat la scaunul lui. Și Hermansson se grăbea. Nu știa de ce, dar, dintr-odată, stomacul i se strânse ca atunci când era neliniștită și se simțea hărțuită. Ceva o rodea pe dinăuntru, ceva iritant care o făcea să respire mai repede. O fi fost discuția aceea recentă cu medicul care o informase că starea lui Ylikoski se înrăutățise, ceea ce-i reaminti că, în domeniul lor, anchetarea unui caz de violență se putea oricând transforma în elucidarea unei crime, sau era poate reacția lui Schwarz în fața celulei, țipătul unui om îngrozit, sau chestia asta din mâna ei, pașaportul ăsta fals, nu știa, simțea doar că trebuie să scape de el pentru că o sleia de puteri și, tocmai de aceea, trebuia să plece de aici, din biroul pustiu al lui Grens.

Îl căută pe Lars Ågestam, procurorul desemnat să conducă investigația, ca să-l informeze asupra pașaportului. După aceea se întoarse în biroul ei din Kronoberg, citi mai întâi rapoartele întocmite în urmă cu douăzeci și patru de ore, și apoi propriile însemnări referitoare la preluarea suspectului și la percheziționarea apartamentului acestuia din Nacka.

Era îngrijorată. Ceea ce se întâmpla destul de rar.

Sentimentul acesta, fața lui paralizată de frică și în același timp golită de expresie – i se părea că nu poate să-și facă treaba, că e blocată, și voia să găsească o cale prin care să avanseze, de aceea răsfoia prin teancul de dosare nerezolvate.

Dar era obligată să elucideze problema.

Urmând ordinele lui Ågestam, sună la Ambasada Canadei și îi întrebă dacă știu ceva de pașaportul care zăcea în fața ei. Îi răspunse funcționarul de serviciu. Îi spuse exact lucrurile de care se temea cel mai mult. Îl întrerupse, anunțându-l că e în drum spre ambasadă și că vrea să continue discuția acolo.

O luă la fugă pe coridor și încercă să-și încheie geaca pe când trecea prin fața biroului lui Grens.

Acesta sosise între timp, își dădu seama înainte să ajungă în dreptul ușii, muzica aia se auzea pe tot coridorul, era ceva de pe vremea când ea nici nu era născută, o melodie cântată de Siw Malmkvist, iar Ewert se mișca în scaun pe ritmul muzicii. Îl mai văzuse de câteva ori dansând singur în birou, convins că nu-l vede nimeni, în mijlocul camerei, legănându-se pe refrenul lui Siw Malmkvist.

Bătu în ușa deschisă. Grens ridică privirea iritat, de parcă l-ar fi deranjat de la o activitate importantă.

— Da?

Intră direct, fără să-i răspundă, și se așeză în fotoliul pentru vizitatori. Grens se uită la ea mirat. Nu era obișnuit ca oamenii să intre așa în biroul lui, fără să-i ceară permisiunea.

Hermansson îl privi.

— Eu… ăăă…

Ewert Grens ridică un deget și-l duse la gură.

— O clipă. După ce se termină.

Închise ochii și ascultă vocea care umpluse camera, vocea anilor șaizeci, a tinereții și a viitorului. Câteva minute, poate două, până când vocea și orchestra aveau să amuțească.

Ewert se uită în ochii ei.

— Da?

Hermansson se gândi să-i spună ce părere are despre oamenii care o fac să aștepte până când își ascultă piesa favorită.

De data asta însă, se abținu.

— Am fost sus, la Krantz, azi-dimineață. A stat o grămadă peste program.

Grens părea nerăbdător și îi făcu semn cu mâna să continue. Hermansson vorbi mai departe, dar simțea că abia mai respiră, fără să știe de ce, probabil că s-a grăbit mai mult decât ar fi fost necesar.

— Pașaportul lui John Schwarz. E fals, Ewert. Fotografia și ștampila. Krantz e convins că au fost falsificate amândouă.

Ewert Grens oftă adânc. Dintr-odată, se simțea epuizat.

Ce zi cretină.

Din prima clipă, de când intrase în casa aia la un moment dat pe la șase dimineața – simțise că ancheta îl apasă deja. Niște idioți care-i raportau despre audieri fără sens se întorceau după supravegheri eșuate și împărțeau protocoale referitoare la procedurile standard pentru autopsii. Lăsase să treacă două ore, apoi se plimbase prin micul parc fără nume, doar ca să se întoarcă într-o cameră care-l aștepta la fel de goală cum o părăsise.

John Doe.

Avea un deținut străin.

Asta-i mai lipsea, în pizda mă-sii!

— Iartă-mă puțin.

Grens se ridică, ieși din cameră și făcu câțiva pași pe coridor. Se opri în fața automatului de cafea, luă paharul cu lichid negru și încă ceva, apoi se întoarse încet în birou. Paharul de plastic îi ardea palmele în timp ce încerca să-l țină drept ca să nu se verse.

Suflă spre lichidul din pahar și-l puse pe birou să se răcească.

— Mulțumesc frumos.

Se uită la ea curios.

— Ceee?

— Că mi-ai adus și mie.

— Voiai și tu?

— Da, mulțumesc.

Ewert Grens ridică demonstrativ paharul fierbinte și îl duse la gură, încercând să soarbă din el.

— Un străin neidentificat. Și știi cine dracu' e?

Înțelesese și ignorase tonul ei ironic. Ea înghiți în sec, apoi îi spuse:

— Se presupune c-aș fi nouă. Dar sunt absolut sigură de ceea ce am văzut. Reacția lui Schwarz. M-am gândit la asta toată seara, toată noaptea. Și azi-dimineață. Ceva nu-i în regulă cu el, e clar.

Grens o ascultă.

— Am sunat la Ambasada Canadei. Mă duc acum la ei. Pentru că știi ceva, Ewert? Numărul pașaportului e corect.

Hermansson ridică o mână.

— Și *chiar* e emis pe numele unui bărbat pe care-l cheamă John Schwarz.

Începu să respire sacadat.

— Dar, în ciuda faptului că, atât fotografia, cât și ștampila sunt falsificate, lucru pe care l-am constatat de curând, pașaportul *n-a fost niciodată declarat furat.*

Flutură pașaportul pe care-l ținea strâns între degete.

— Ewert, ceva nu-i în regulă.

•••

Ușa celulei de supraveghere din penitenciarul Kronoberg era în continuare deschisă. John Schwarz stătea pe prici cu capul în mâini, la fel cum stătuse cu o seară înainte, la fel cum stătuse toată noaptea. Își număra fiecare respirație, speriat că o să se oprească brusc, trebuia să se asigure că „da, respir, inhalez aerul, aerul trece prin gât și coboară-n plămâni, nu

îndrăznesc să dorm, nu pot să dorm, dacă dorm nu știu dacă respir sau nu și dacă nu mai respir, o să mor”.

Acum.

Gardianul de lângă el îl înlocuise pe colegul lui cu câteva minute în urmă. Încercase să vorbească cu suspectul, să-l salute, dar capul plecat nu auzea și nu vedea nimic, era ascuns undeva înăuntru, în corpul lui, departe de restul lumii.

Acum mor.

De două ori s-a ridicat în toiul nopții și s-a izbit cu capul de gratii, până când două brațe l-au tras de acolo. A strigat ceva în engleză, ceva ininteligibil. Era mai degrabă un sunet, un țipăt, nu un cuvânt.

Acum o să mor.

De mult nu mai fusese nevoie de atâta personal pe coridoarele închisorii. Nu era vorba c-ar fi devenit violent, însă gardienii de serviciu simțiseră nevoia să ceară întăriri și un medic, și toată lumea avea impresia că ceva se duce dracului, că omul ăsta, „omul ăsta o ia razna în fața noastră”.

Soarele răsărise și se făcuse lumină, fără ca ei să bage de seamă.

Era nouă și jumătate. Sau puțin după. Când John Schwarz se ridică brusc, se uită la unul dintre gardieni și, pentru prima oară de când era acolo, rosti ceva coerent.

— Put.

Gardianul din apropierea lui se ridică și el.

— Puți?

— Trebuie să scap de mirosul ăsta.

Gardianul se întoarse spre colegul care stătea cel mai aproape de ușă, cel cu părul argintiu care era de serviciu și în acea zi.

Bărbatul între două vârste dădu din cap.

— Poți să faci duș. Dar o să stăm lângă tine.

— Vreau să fiu singur.

— De obicei încuiem ușa și punem pe cineva în fața ușii. Dar de data asta nu merge. Nu ne putem pierde vremea cu suspecți violenți care se sinucid în băile noastre. O să faci duș. În compania noastră.

•

Se așeză pe scurgerea de la duș, își duse genunchii la piept și se sprijini cu spatele de peretele dur. *Ochii lui Elizabeth, ce mai râdeau*. Jetul se lovea de corpul lui. Mări presiunea și temperatura apei, picăturile fierbinți i se prelingeau pe piele. *Ura asta a lor*. *Eu n-o înțeleg*. Ridică fața spre jet și închise ochii. Îl ardea, încercă să scape de gândurile care nu-l mai lăsau în pace. *Tati plânge, se agață de mine, nu l-am văzut niciodată plângând*. Stătu așa vreo treizeci de minute, fără să-l mai vadă pe gardianul care stătea mult

prea aproape de el. Apa, căldura… îl făcură să mai reziste, cel puțin pentru un timp.

•

John Schwarz era sigur acum.

Trebuia să plece.

N-ar fi îndurat să moară din nou.

Hermansson ieși de la Ewert Grens, dar nici nu ajunse bine pe hol, că muzica răsună din nou, la fel de tare ca înainte. Zâmbi. Omul ăsta avea stilul lui. Iar ei îi plăceau oamenii care aveau un stil al lor.

Ținea în mână un pașaport inexistent.

Deocamdată nu-și dădea seama că ăsta era doar începutul a ceva ce urma să se transforme într-un lucru mai grav. Dar bănuia. Schwarz o bântuia de aproape douăzeci și patru de ore, nu voia să-i iasă din cap. Trecu grăbită pe lângă Bergsgatan, Scheelegatan, Hantverkargatan, o luă spre est, spre centrul Stockholmului și, în doar câteva minute, zări clădirea urâtă de lângă Hotelul Sheraton. Se opri puțin și încercă să identifice de la distanță ferestrele ambasadei Canadei la etajele superioare, când o voce din spatele ei o abordă de mult prea aproape.

— Hei, cioară!

Hermansson se întoarse.

Bărbatul de vârstă medie stătea în spatele gardului de fier, pe pajiștea din cimitirul Kungholm și se holba la ea.

— Uită-te aici, cioară!

Își descheie ultimul nasture de la pantaloni și părea că vrea să-și tragă în jos fermoarul.

Nu era nevoie să se mai uite.

Se prinsese oricum.

— Așa, scoate-ți pula, dobitocule!

Vârî o mână în buzunarul interior al hainei, zăbovi doar câteva secunde, și scoase pistolul din dotare.

— Fă-o, deșteptule!

Îl privi în timp ce vorbea cu el pe un ton calm.

— Ca să-l zbor de acolo. Cu gloanțele poliției. Poate te saturi de exhibiționisme.

Bărbatul se uită lung la femeia care ținea un pistol în mână și își dădu seama că era polițistă. O rupse la fugă, încercând să se încheie la prohab din mers, se împiedică și căzu pe una dintre pietrele de mormânt cu scrisul șters și cu marginile acoperite de mușchi, apoi se ridică și continuă să alerge fără să se mai uite înapoi.

Ea scutură din cap.

Maniaci, o grămadă de maniaci.

Născuți, hrăniți și adăpostiți de orașele mari.

Mariana Hermansson îl urmări din priviri până când individul dispăru într-un tufiș, după care își continuă drumul, trecu de primărie și merse pe sub podul pe care circulau trenurile, apoi, după câteva minute ajunse la destinație. Luă liftul până la ușile de sticlă care se deschiseră când sună. O așteptau.

•

Funcționarul de la ambasada Canadei se prezentă drept Timothy D. Crouse. Era un tânăr înalt, cu părul blond și tuns scurt. Avea o față prietenoasă, vorbea și se mișca la fel ca toți diplomații pe care-i întâlnise de când lucra în poliție, și rămase șocată de cât de mult semănau oamenii ăștia de la ambasade, nu conta de ce naționalitate erau sau de unde proveneau, se mișcau și mergeau ca niște diplomați, vorbeau ca niște diplomați, și nu știa dacă erau așa din naștere și de aceea își căutaseră slujbe aici, sau se transformau pe parcurs, se perfecționau pentru genul ăsta de activitate care presupunea anonimat și discreție maximă.

Îi înmână pașaportul aparținând unui bărbat închis în celula de supraveghere a închisorii, suspectat de crimă. Crouse pipăi coperțile bleumarin și hârtia din interior, cercetă numărul pașaportului și datele posesorului.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-și facă o părere și, când vorbi, părea absolut convins de ceea ce spune.

— Nu e falsificat. De asta sunt sigur. Și datele sunt corecte. Numărul l-am verificat deja. Datele sunt identice cu cele ale persoanei pe numele căreia s-a emis pașaportul.

Hermansson se uită la funcționarul ambasadei. Făcu doi pași înapoi și arătă spre calculator.

— Aș vrea să-l văd.

— Alte informații nu mai avem. Îmi pare rău. E tot ce-am găsit.

— Aș vrea să văd *cum arată*.

Crouse îi cântări rugămintea.

— E important.

El dădu din umeri.

— Sigur. De ce nu. Dacă tot sunteți aici. Și, oricum, v-am dat deja toate informațiile pe care le avem.

Aduse un scaun, o rugă să stea jos lângă el, îi turnă niște apă și își ceru scuze pentru conexiunea lentă.

În fața ușilor de sticlă apărură doi bărbați în paltoane groase. Li se dădu drumul să intre și fură întâmpinați de o funcționară. Trecură pe lângă biroul

lui Crouse, dădură din cap de parcă l-ar fi recunoscut și merseră mai departe.

— Imediat. Da, văd că se conectează.

Monitorul prinse viață, iar Crouse introduse parola și deschise un fel de registru. Două imagini noi, cu niște nume ordonate alfabetic; în total, douăzeci și doi de cetățeni canadieni aveau acest nume și prenume: *Schwarz*, respectiv *John*.

— Al cincilea John Schwarz, de sus. L-ați găsit? Al lui e numărul ăsta de pașaport.

Crouse dădu din cap spre monitor.

— Voiați să vedeți cum arată.

Un registru nou, o parolă nouă.

Poza lui *John Schw*arz care a făcut cererea și a ridicat pașaportul, acel John Schwarz care, conform Migrationsverket[7], avea drept de ședere permanentă în Suedia, umplea acum întregul ecran.

Crouse se uită la el fără să spună nimic.

Se aplecă înainte, răsfoi pașaportul, îl deschise la pagina cu fotografia și datele personale și îl apropie de monitor.

Hermansson știa ce gândește.

Bărbatul din pașaport era alb.

Bărbatul pe care i l-a descris, cel care era suspectat de crimă și care stătea într-o celulă era tot alb.

Dar bărbatul ăsta care zâmbea pe monitorul autorităților canadiene, bărbatul care fusese la un moment dat posesorul de drept al pașaportului din mâna lui Crouse – bărbatul acesta era de culoare.

•••

Ewert Grens era nervos. Ziua asta, care începuse prost deja de la ora șase dimineața când deschisese ușa de la intrare a secției de poliție, se înrăutățise și mai mult spre prânz. Nu mai făcea față la atâția idioți. Ar fi vrut să încuie ușa, să dea muzica la maximum și să apuce să se uite măcar peste unul din rapoartele referitoare la anchetele care trebuiau rezolvate de mult. Nici nu apucă să citească primele rânduri că auzi o bătaie în ușă. Ignoră întrebările stupide și rapoartele superficiale, iar pe cei care îl rugau să dea muzica mai încet îi trimise la dracu'.

Îi era dor de ea.

Ar fi vrut s-o țină în brațe și să-i simtă respirația regulată.

---

[7] Autoritatea care acordă și prelungeşte dreptul de ședere pentru cetățenii străini, rezidenți în Suedia.

Fusese acolo cu o zi înainte și de obicei aștepta câteva zile până s-o viziteze iarăși, dar de data asta simțea nevoia să se ducă din nou, înainte de masă. O să-și ia un hamburger în mașină, și-o să se limiteze la o vizită scurtă.

Grens așteptă ca Siw să termine de cântat, apoi ridică telefonul nou, fără fir, căruia încă nu-i dăduse de cap și sună la sanatoriu. Îi răspunse una dintre angajatele tinere, o fată pe care o cunoștea. Îi spuse că s-a gândit să treacă pe acolo peste câteva ore și se asigură că vizita lui nu se interpunea peste vreo vizită medicală sau activitate comună.

Deja se simțea mai bine. Furia pe care o simțea tot timpul în piept se mai risipi, nu mai ocupa atâta loc ca înainte și lui îi veni să cânte iar.

dragoste, năbădăi,
joc și voie bună, flăcăi

Cântă și fluieră, *Dragoste, năbădăi*, 1964, fals, pe o voce care te zgâria pe timpan.

fetelor, nu plângeți, lacrimi nu vărsați
de povara vieții de vă-mpiedicați

Zece minute. Doar de atâta liniște avusese parte. Ușa se deschise din nou. Vreun amărât care n-avea ce face în timpul liber și trebuia să-l aia pe el la cap. Oftă și puse pe birou dosarul pe care tocmai începuse să-l răsfoiască.

Hermansson. Îi făcu semn să intre.

— Stai jos.

Nu știa de ce. Și nici acum nu era sigur cum să-și controleze reacția. Dar se bucura de fiecare dată când o vedea. O femeie tânără – dar nu era vorba de asta, trebuia să aibă grijă să nu gândească așa.

Era altceva.

Începuse să se gândească din ce în ce mai des c-ar fi bine să doarmă acasă din nou. De data asta ar fi rezistat.

Ar fi putut să citească iar programul cinematografelor din *Dagens Nyheter*[8], el care nu mai văzuse un film de la James Bond și *Moonraker 1978*. La cel din urmă chiar adormise, plictisit de călătoriile lor nesfârșite prin spațiu.

Uneori o mai lua spre străzile alea nenorocite din centru, pline de magazine, cu gândul c-o să probeze haine noi. De obicei, nu proba nicio haină, doar se prefăcea că e în trecere.

---

[8] Cotidian din Stockholm.

Femeia puse o foaie A4 pe birou. Era o fotocopie mărită, o poză de pașaport.

— John Schwarz.

Un tip în jur de treizeci. Păr negru, scurt, ochi căprui, ten închis la culoare.

— Proprietarul inițial al pașaportului.

Grens privi fotografia, se gândi la bărbatul care își spunea John Schwarz și care, conform lui Sven, lui Hermansson și personalului penitenciarului, se simțea ca dracu'. Și între timp devenise necunoscut. Pentru autoritățile suedeze, el nu mai avea un nume. Comportamentul lui ciudat, anxietatea și faptul că spărsese capul cuiva – atâta știau; în rest, omul ăsta părea că nu vine de nicăieri.

Cine? De unde? De ce?

Anchetarea unui caz de tentativă de omor devenise și mai complicată.

— Vreau să pregătești o audiere.

Se plimbă neliniștit prin cameră, ca de obicei, de la birou până la canapeaua uzată, pe care dormea din când în când.

— Poți să-l faci să vorbească. Sunt sigur că te descurci mai bine decât mine sau Sven, că poți stabili o cale de comunicare.

Grens se opri și se așeză pe canapea.

— Trebuie să vezi cine e. Vreau să știu ce dracu' face aici. De ce s-ar ascunde un cântăreț de șlagăre după o identitate falsă?

Se lăsă pe spate. Corpul lui era obișnuit cu umplutura dură, dormise acolo atâtea nopți.

— Și de data asta, îmi raportezi direct, Hermansson. Pe viitor nu vreau să mai primesc informații prin Ågestam.

— Ieri nu erai aici.

— Eu sunt șeful tău. Ai înțeles?

— Îți raportez cu mare drag dacă ești aici sau dacă te pot contacta. Dacă nu, o să raportez procurorului care se ocupă de investigații.

Plecă de la el mai nervoasă decât ar fi vrut și se îndreptă spre biroul ei. Făcu câțiva metri și se întoarse, simțea că nu se poate abține.

Bătu la ușă din nou, a doua oară în ultimele zece minute.

— Mai e ceva.

Grens stătea în continuare pe canapea. Oftă, destul de tare cât să-l audă, apoi dădu din mâini și o rugă să vorbească mai departe.

— Vreau să știu, Grens.

Hermansson făcu un pas înainte.

— De ce m-ai angajat? Cum se face c-am sărit peste asistenții cu experiență? Cu vechime mai mare decât mine?

Ewert Grens o auzise. Oare își bătea joc de el?

— E important?

— Știu ce părere ai despre femeile polițiste.

Nu-și bătea joc de el.

— Da?

— Deci, explică-mi.

— Poliția Capitalei angajează în jur de șaizeci de persoane în fiecare an. Ce dracu' vrei să auzi? Că ești o polițistă bună?

— Vreau să știu de ce.

Grens ridică din umeri.

— Pentru că ești. Foarte bună.

— Și femeile polițiste?

— Femeile polițiste nu se descurcă bine deloc, dar tu ești competentă.

Peste o jumătate de oră se afla deja în mașină și se îndrepta spre femeia după care tânjea. Mâncase un hamburger și băuse o bere fără alcool la un chioșc de pe Valhallavägen chiar înainte s-o fi luat-o spre Lidingö. Afară era în continuare frig, temperaturile rămâneau sub zero. Înghețase puțin, așa se întâmpla de fiecare dată după ce mânca și porcăria aia de încălzire nu mai funcționa deloc.

Îl sună pe Ågestam, care îi răspunse gâfâind cu vocea lui afectată, aproape falsând. Grens nu-l putea suferi. Și sentimentul era reciproc. Se întâlniseră și colaboraseră mai des decât și-ar fi dorit în ultimii ani, atât în aceeași echipă, cât și în tabere opuse, iar divergențele se înmulțeau de la caz la caz. Ewert Grens nu putea să se abțină. Pur și simplu, îi disprețuia pe cei care-și foloseau costumele cu dungi fine ca pe niște uniforme de protecție împotriva lumii obișnuite și a persoanelor fără studii superioare care nu înțelegeau nimic.

Dar azi se abținu. Era în drum spre Anni și voia să-și păstreze dispoziția cu care plecase spre ea, sentimentul pe care i-l dădea întâlnirea. Își păstră replicile sarcastice pentru el.

Îi ceru niște informații despre negocierile pe care Ågestam trebuia să le facă mai târziu pentru a-l putea reține pe Schwarz, numit în continuare așa în dosar. Discutară despre edemul cerebral al lui Ylikoski, căruia i se administrau în continuare somnifere ca să poată respira prin aparatele secției de neurochirurgie a Spitalului Karolinska, meditară împreună asupra nebunului claustrofob care țipase pe coridorul penitenciarului și despre ce rost avea să se ascundă după o identitate falsă. Fuseseră amândoi de părere că Schwarz era ca și condamnat.

— Violență deosebit de gravă.

Ewert Grens porni brusc, se îndreptă spre mijlocul șoselei și tocmai se pregătea să depășească pe linie continuă, când auzi sentința interlocutorului său. Trase tare de volan și rămase pe banda lui.

— Violență deosebit de gravă? Am înțeles bine, Ågestam? Vrei să zici, tentativă de omor!

— Schwarz n-avea de gând să-l omoare.

— E clar că habar nu ai care sunt consecințele unei hemoragii cerebrale sau ale unei tumori pe creier. Habar nu ai. L-a lovit în cap, ce Dumnezeu!

Conducea mai repede acum și apăsă pedala de accelerație până-n podea, în timp ce aștepta răspunsul tânărului procuror.

— Te-am înțeles, Grens. Dar eu am competențe juridice, nu tu, și eu decid nivelul de gravitate la care se încadrează.

— Dar e clar că…

— *Eu*, nimeni altul.

Ewert Grens nu țipă, cum făcea de obicei atunci când Ågestam încerca să se dea mai important decât era. Închise obosit telefonul și încetini în timp ce traversă podul Lidingö, trecând prin fața clădirilor înalte și a vilelor luxoase. Traficul din partea asta era mai puțin aglomerat. Era sigur. Se afla în drum spre ea și era sigur.

•

Sanatoriul era iluminat festiv, cu toate că afară era încă lumină. Fațada clădirii vechi fusese decorată cu ghirlande strălucitoare. Erau noi, nu le mai văzuse până acum.

În timp ce coborî, același sentiment de fiecare dată, de parcă s-ar fi destins de tot. Nu trebuia să mai stea cu garda ridicată, nu mai avea motive să se enerveze. Casa asta însemna încredere și continuitate. Iar ea stătea acolo, înăuntru, îl aștepta și-i trecea cu vederea toate greșelile, îl accepta așa cum era și îl tolerase mereu.

Anni era la fereastră, ca de obicei. Știa că viața se desfășura acolo, afară, fără ea, așa că încerca să participe cum putea.

Grens se întâlni cu asistenta tânără la intrare. Halat alb peste haine de oraș. Grens știa că era studentă la medicină, că lucra aici ca să-și plătească împrumutul pentru școală, că era competentă, o îngrijea bine pe Anni, și spera că mai avea până la examenul de absolvire.

— Te așteaptă.

— Am văzut-o la geam. Părea binedispusă.

— Cred că știa c-o să vii.

Nu-l auzi când deschise ușa camerei. Grens se opri în prag, se uită la spatele ei care se vedea din scaunul cu rotile, părul blond, lung, pieptănat recent.

Te-am ținut în brațe când ai avut hemoragie la cap.

Se duse la ea, o sărută pe obraz și ea îi zâmbi, sau cel puțin așa i se păru. Mută jacheta de pe scaun pe canapea și se așeză lângă ea. Ea continuă să se uite afară, cu privirea ațintită asupra unui punct îndepărtat. Grens încercă să-și dea seama ce-i reținuse atenția și se uită în aceeași direcție. Suprafața întinsă a apei. Ambarcațiunile care dispăreau la orizont, în direcția strâmtorii dintre vestul orașului Lidingö și estul Stockholmului. Se întreba dacă vede ceva. Și dacă da, oare știa după ce se uită așezată toată ziua în fața aceluiași geam?

Dacă aș fi fost mai rapid. Dacă aș fi priceput mai repede. Poate acum ai fi stat cu mine, în casa noastră.

Îi întinse mâna.

— Ești frumoasă.

Îl auzea că vorbește. Cel puțin se întoarse către el.

— Am avut o zi tâmpită. A trebuit să vin aici. Aveam nevoie de tine.

Soția lui izbucni în râs. Același râs ascuțit și vesel care-i plăcea lui atât de mult.

— Tu și eu.

Rămaseră unul lângă altul și priviră pe fereastră aproape o jumătate de oră. Tăcuți, aproape unul de celălalt. Ewert Grens respira în ritmul respirației ei, se gândea la vremuri apuse, când se plimbau împreună, la zilele care ar fi putut fi altfel, se gândea la ziua de ieri și la dimineți și la un suspect neidentificat care îi răpise cuiva o parte din viață, la Sven, pe care ar trebui să-l laude mai mult, la Hermansson, pe care n-o înțelegea.

— Ieri ți-am zis c-am angajat o femeie tânără. Care seamănă cu tine mult. O tipă dură, care știe ce vrea și cine e. E ca și când te-aș vedea pe tine plimbându-te din nou pe coridor. Înțelegi? Asta nu ne afectează pe noi. Dar uneori uit că nu ești tu.

Rămăsese mai mult decât ar fi trebuit. Au mai stat puțin în fața ferestrei, ea a tușit și el i-a adus un pahar cu apă, i-a curs saliva și el a șters-o pe bărbie.

Și atunci s-a întâmplat ceva neașteptat.

Stătea lângă el și un vapor se apropie atât de mult de mal încât deveni foarte ușor de distins.

Și soția lui își flutură mâna.

O văzuse, era sigur de asta, o văzuse clar că *făcuse* cu mâna. Când s-a auzit sirena vasului alb de croazieră al companiei Waxholm, soția lui a râs, a ridicat mâna și a mișcat-o înainte și înapoi de câteva ori.

Era distrus, terminat.

Știa că nu poate să facă asta. Toți neurologii ăia nenorociți stabiliseră deja că nu e capabilă să facă un gest atât de conștient.

Ieși pe coridor alergând, cu corpul legănându-se greoi, șchiopătând, și o strigă pe tânăra cu care se întâlnise mai devreme. Alergară împreună spre cameră în timp ce el îi povesti ceea ce văzuse.

Asistenta pe nume Susann îl ascultă. Își puse mâna pe umărul lui. Și cealaltă pe umărul lui Anni. Apoi încercă să-l convingă să accepte că așa ceva nu era posibil. Începu să-i explice că-l înțelege perfect, că știe c-o iubește și că-i este dor de ea și de aceea nu-i de mirare că și-ar fi dorit să vadă una ca asta, dar trebuia să accepte că nu se putea, că nu era posibil.

Își mișcase mâna înainte și înapoi de câteva ori.

Știa exact ce dracu' văzuse.

•

Ewert Grens nu apucă să ajungă departe că se și simți neliniștit. Anni era în continuare cu el când se apropie de centrul Stockholmului și de ce mai rămăsese din ziua aceea. Simțea că întârziase cu treburile de la serviciu și ura asta, așa că scoase telefonul din servietă și formă unul dintre puținele numere din memorie.

Hermansson răspunse cu accentul ei pronunțat, de Skåne, după doar două apeluri.

— Da?

— Care-i treaba?

— Am citit tot ce-am găsit. Mă simt pe deplin pregătită. Îl audiez imediat după ce-l pun sub acuzare.

A făcut cu mâna. Sunt sigur.

— Bine.

Și o să facă din nou.

— Bine.

— Păi, tu m-ai sunat, Ewert. Voiai să mă mai întrebi ceva?

Grens se concentră pe mașina din fața lui, trebuia să uite puțin și după aceea o să se poată gândi iar la Anni. În clipa aceasta, un bărbat din Finlanda era internat în Spitalul Karolinska și risca să devină unul dintre cei condamnați să privească viața de la geam, pentru totdeauna.

— Da. Vreau să te întreb ceva. Vreau să știu cine e nenorocitul ăla.

— Eu am…

— Te duci la Interpol.

— Acum?

— Vreau să aflu cine e. Tre' să existe pe undeva prin vreun registru. La cât de violent s-a manifestat… e clar c-a mai făcut-o.

Grens nu aștepta niciun răspuns.

— Du-te până la Jens Klövje de la Interpol. Vezi că e în corpul C. Nu uita să iei cu tine o poză și amprentele.

Ågestam voia mai multe informații. O să-i dea câte informații vrea.

— O să aflăm cine e. Mâine. Îl găsim noi într-un registru din te miri unde. Pun pariu.

•••

Lui Hermansson îi trebuiră exact cinci minute ca să parcurgă distanța dintre biroul ei și cel al lui Jens Klövje din corpul C, un birou mult mai mare decât al ei. Era prima sa vizită la sediul Interpolului din Suedia, dar îl recunoscuse imediat pe tip, era unul dintre numeroșii specialiști invitați să țină prelegeri la Academia de Poliție. Klövje era cam de vârsta lui Grens. Dădu din cap absent când Hermansson deschise ușa. Era ceva arogant în atitudinea lui, ceva ce sugera că se credea mai important decât ea.

Hermansson puse pașaportul fals pe biroul lui, lângă niște amprente luate de curând.

— *John Doe*.

Klövje oftă.

— Iar?

— Zice că-l cheamă John Schwarz. Vârsta, înălțimea și datele din pașaport sunt corecte.

— Te grăbești?

— Peste câteva ore îl vor condamna la închisoare.

Klövje răsfoi pașaportul, se uită la fiecare pagină în parte și studie amprentele în timp ce fredona o melodie pe care Hermansson n-o cunoștea.

— Asta-i tot?

— Mâine pot să vă trimit și un profil ADN. Dar nu vrem să așteptăm până atunci. Grens e sigur că există pe undeva, într-un registru cu criminali.

Jens Klövje vârî materialele primite într-un dosar de plastic și continuă să le mute dintr-o mână în alta.

— Cum vorbește?

— Cum adică?

— Ce limbă vorbește? Știe suedeză?

Hermansson și-l imagină pe John Schwarz pe bancheta din spate, cu fața în palme și apoi strigând ceva în engleză pe coridorul penitenciarului, cu brațele ridicate.

— Păi, n-a vorbit cine știe ce. Dar, din câte am auzit în casa scărilor, când l-am ridicat… da, cred că știe.

— Accentul?

— Britanic. Sau american. Pașaportul e canadian.

Klövje zâmbi.

— Asta restrânge puțin aria de cercetare.

Așeză mapa de plastic într-un suport pentru dosare, lângă calculator.

— O să pun asta pe rețea în cincisprezece minute. Deocamdată o să caut doar prin țările în care se vorbește engleza. O să-mi ia câteva ore, având în vedere diferența de fus orar, dar vă anunț de îndată ce aflu ceva sigur.

Hermansson îl salută din cap pe Klövje, care îi răspunse la fel. Apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Sunt de acord cu Grens, evident.

Continuă să vorbească în timp ce ea ieșea pe ușă.

— O să-l găsim.

•••

Scara veche de piatră răsună în timp ce zgomotele tocurilor tari ale gardienilor se amestecară cu silabele monotone, scoase de John Schwarz în timp ce urcau spre sala de ședințe a Curții, aflată la etajul al doilea din clădirea primăriei din Stockholm. Scotea sunetul ăsta de când unul dintre gardieni îi pusese cătușele pe încheieturile subțiri, un sunet iritant și pătrunzător, care îți zgâria auzul și care devenea din ce în ce mai ascuțit pe măsură ce se apropiau de destinație.

Uniforma supradimensională a deținutului era fabricată dintr-un material aspru, foarte subțire și John începu să dârdâie – afară era frig și nici în clădirea cea mare, cu tavan înalt și calorifere puține nu era cu mult mai cald. Era însoțit de aceiași gardieni care-l aduseseră ieri, bărbatul cu părul argintiu și tânărul înalt, cu ochelari cu rame albastre. Pășeau toți în același ritm, dar el abia dacă îi vedea – trase aer în piept și șuieră printre fălcile încleștate, privind drept înainte.

Ușa era deschisă și în sală se vedea multă lume.

•

Procurorul Lars Ågestam (LÅ): în urma percheziției efectuate luni la domiciliul numitului John Schwarz, s-au găsit următoarele perechi de pantaloni și de pantofi.

Avocatul apărării, Kristina Björnsson (KB): Schwarz recunoaște că l-a lovit pe Ylikoskis în cap.

•

Cineva aprinse luminile. Mai era mult până când se întuneca, dar era o zi în care soarele părea să fi apus deja înainte de amiază, iar penumbrele ascunseseră capitala în brațele lor imense. Gardianul cu păr argintiu se uită în ochii lui, desfăcându-i cătușele. Presupusul John Schwarz mormăia în continuare pe același ton monoton și se uită pe fereastra mare care reflecta lumina. Era cale lungă până jos, își spuse, cântărind ideea. Dac-ar fi avut curajul, probabil că ar fi sărit.

•

LÅ: Analizele de laborator arată că pe pantalonii suspectului s-au găsit urme de salivă care provin de la Ylikoskis. Pe pantofii suspectului s-au găsit urme de sânge și păr care provin de la același Ylikoskis.

KB: Schwarz își recunoaște faptele, dar declară că intenționa să-l oblige pe Ylikoskis să n-o mai hărțuiască pe femeia de pe ringul de dans.

•

Stătea lângă avocată. Simțea că e agitată, dar avea un zâmbet prietenos.

— Cred c-ar trebui să încetezi. Mă refer la mormăitul ăla.

Dar el nu auzi ce-i spuse, era felul lui de a ține fălcile strânse, altfel ar fi urlat.

— Poate fi un dezavantaj, să știi. Dacă mai faci așa.

Dar el continuă să mormăie.

— Înțelegi ce zic? Sau preferi să vorbesc în engleză? Ești într-o sală de judecată. Din câte-am observat, judecătorul te înțelege mai bine dacă te comporți normal.

Schwarz coborî tonul.

Dar continuă să mormăie.

Sunetul acela era singurul lucru de care se putea agăța.

•

LÅ: Schwarz folosește un nume fals. Nu știm cine e. Cer să fie reținut în custodie pentru un act de violență deosebit de gravă și pentru a evita riscul ca suspectul să îngreuneze ancheta sau să fugă.

KB: Schwarz nu intenționa să rănească pe nimeni. În plus, suferă de claustrofobie, lucru care în cazul lui se manifestă extrem de violent. Reținerea în custodia poliției ar putea părea un act inuman.

•

Tăcu abia când purtătorul de cuvânt al tribunalului citi sentința: suspectul trebuia menținut în custodia poliției pentru o perioadă nedeterminată, acuzat că ar fi comis un act de violență deosebit de gravă. Se lăsă în genunchi și-și acoperi urechile cu mâinile de parcă n-ar fi vrut să-l audă pe bărbatul care-și trecu degetele prin părul roșcat, vizibil jenat, cerându-i să se ridice în picioare.

Cei doi gardieni îl apucară de brațe și-l traseră în sus până când se supuse. Îi puseră din nou cătușele. Începu să tremure în timp ce-l împingeau pe ușa sălii de judecată nr. 10 și apoi pe scările de piatră.

Pașii răsunau la fel ca înainte, și gardianul cu păr argintiu părea resemnat. Îl conduse până jos și-i vorbi când în șoaptă, când cu voce tare.

— Ați stabilit împreună strategia aia? Cu avocata?

— O să stai aici mult și bine.

— Până când te-or identifica. Până când ți-or găsi un nume.

Se uită la gardian și scutură din cap.

N-avea chef.

Nu voia să asculte, nu voia să vorbească.

Gardianul nu cedă. Făcu câțiva pași și se opri în fața lui pe ultima treaptă. Se întoarse și din unghiul ăla păreau la fel de înalți, respirând unul în fața celuilalt.

Gardianul dădu agitat din mâini.

— Deci, nu înțelegi? Penitenciarul din Kronoberg e plin de străini duși cu pluta, fără carte de identitate. Cu perioade de pre-detenție nelimitate. De ce nu le spui cum te cheamă? Ca să continue cu procesul? Or să se țină oricum de capul tău. Indiferent cât durează. Tu pierzi, tu stai aici mai mult decât ar fi cazul, cu restricții legale și tot tacâmul, izolat de cei la care ții.

Uniforma penitenciarului îl rodea și bărbatul slab pe care tocmai îl trimiseseră înapoi pentru o perioadă de detenție nelimitată îl privi obosit pe gardianul cu păr argintiu și-i vorbi cu voce slabă.

— N-ai înțeles.

Se balansă de pe un picior pe altul pe scara de piatră.

— Numele meu.

Își drese glasul și vorbi mai tare.

— Mă cheamă John Schwarz.

•••

Tocmai trecuse de trei când Jens Klövje termină de trimis prin fax câteva documente referitoare la bărbatul în jur de treizeci de ani care pretindea că-l cheamă John Schwarz și care tocmai fusese condamnat la o perioadă nelimitată de pre-detenție. Deocamdată, Klövje se concentrase pe țările care aveau drept limbă oficială engleza, mai ales că Hermansson fusese destul de clară în sensul ăsta – suspectul avea un accent destul de strident, îi ghiceai imediat limba maternă.

Câteva minute mai târziu, diverse mâini aparținând celor care lucrau la sediile Interpolului din întreaga lume, adunară foile trimise de colegii lor suedezi prin fax.

Cineva oftă și puse hârtia deoparte, altcineva își propuse să cerceteze problema mai târziu. Existară și oameni care se apucară imediat să cerceteze listele de pe monitor.

Marc Brock de la Interpolul din Washington fu unul dintre ei. Avea o jumătate de caffe latte în fața lui, pe birou, un pahar din hârtie cu capac de plastic de la Starbucks Coffee House de pe Pennsylvania Avenue, ritualul lui de dimineață, și începu să soarbă din el fără să se uite la faxul primit.

Asta ar fi însemnat muncă și concentrare, iar el era obosit, foarte obosit. Era o dimineață mai lentă.

Se uită pe fereastră.

Unsprezece ianuarie, în continuare frig. Nu mai era foarte mult până la primăvară.

Marc Brock simți nevoia să caște.

Faxul era în continuare deasupra teancului. Îl trase spre el. Era o cerere din partea Suediei.

Știa unde este. În nordul Europei. Scandinavia. De fapt, chiar vizitase o dată Stockholmul, fusese tânăr și îndrăgostit și femeia, frumoasă.

Conținutul faxului fusese formulat într-o engleză corectă. O persoană provenind probabil din afara Suediei fusese închisă pentru un act de violență deosebit de gravă. Un *John Doe* care pretindea că se numește Schwarz, care se plimba cu un pașaport fals și care acum refuza să-și declare identitatea.

Marc Brock se uită atent la fotografia bărbatului palid cu zâmbet forțat și privire neliniștită.

O față pe care poate o mai văzuse cândva.

Deschise calculatorul și registrul de care avea nevoie, căută o informație anume – fotografia, datele personale și amprentele – primită de la poliția suedeză, împreună cu rugămintea de a grăbi cercetările.

Nu dura mult, de fapt nu dura aproape niciodată mult, nici când era obosit.

Sorbi din cafea, căscă din nou și îi luă ceva timp să înțeleagă la ce se uita.

Scutură din cap.

Ceva nu era în regulă.

Se holbă la monitor până când imaginea deveni ștearsă. Apoi se ridică, ieși din cameră și hotărî să o ia de la capăt. Încă o dată. Se delogă, închise calculatorul, așteptă câteva secunde și îl deschise din nou, se logă la loc, deschise aceleași registre și căută din nou datele unui bărbat închis cu doar câteva ore în urmă într-un oraș din nordul Europei, și care susținea că se numește John Schwarz.

Așteptă cu privirea ațintită asupra biroului, apoi ridică încet privirea și se uită la monitor.

Același răspuns.

Marc Brock înghiți impacientat.

Nu era normal. Pentru simplul motiv că n-avea cum să fie așa.

Bărbatul din fotografie, bărbatul care mai acum câteva minute i se părea cunoscut, era mort.

•••

Ewert Grens știa ce văzuse. Douăzeci și cinci de ani așteptase momentul acela. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie că nu era posibil din punct de vedere medical. Soția lui observase vaporul și-i făcuse cu mâna de câteva ori, fluturase mâna înainte și înapoi. Fusese un act *voluntar*. El cunoștea cel mai bine felul ei de a se exprima, fiecare expresie a feței, cum numai cineva care a trăit alături de o persoană atâția ani era capabilă.

Fusese un vas care transporta persoane, un feribot mai mic. Toate arătau la fel. Împinse dosarul lui Schwarz într-un colț al biroului, scoase un bloc de desen fără adnotări și sună la compania Waxholm, care se ocupa de traficul pe apă de pe teritoriul Stockholmului. Înjură cu voce tare robotul care-l instrui să formeze un alt număr și apoi încă unul, țipă în receptor vreau să vorbesc cu un om și îl azvârli cât colo. Grens stătu nemișcat, cu blocnotesul și cu receptorul în față, apoi, după un timp, se întoarse spre casetofonul vechi și căută una din cele trei casete cu selecții din Siw Malmkvist, ordonate după data înregistrării. Derulă înainte la *Cântecul*[9] *lui Jon Andreas*, *1968*, o melodie care i se părea diferită și care-i plăcea foarte mult. O ascultă o dată de la cap la coadă, *durată*: *4 minute și 15 secunde*, apoi se liniști, derulă banda înapoi și ascultă iarăși melodia, de data asta cu volumul dat mai încet, în timp ce ridică receptorul. Aceeași voce electronică nenorocită care-l obligă să butoneze înainte și înapoi, până când, în sfârșit, auzi o voce omenească.

Ewert Grens preciză unde și când văzuse vaporul și întrebă cum se numea. Dorea să facă și două rezervări, două persoane, cu plecare spre sfârșitul săptămânii.

Femeia cu voce adevărată era prietenoasă și dornică să-l ajute.

Vasul spre care soția lui își fluturase mâna se numea *Söderarm* și făcea curse între debarcaderul Gåshaga din Lidingö și Vaxholm. Călătoria dura patruzeci de minute.

Ai văzut vaporul.

Și voiai să pleci.

Dădu muzica mai tare din nou, *Cântecul lui Jon Andreas* pentru a treia oară, începu să cânte, se ridică și dansă singur în cameră, cu ea în brațele lui.

•

Cineva bătu la ușa deschisă.

— Scuze. Cred că am venit prea devreme.

[9] În suedeză, *visa,* termen învechit pentru cântec.

Grens se uită la Hermansson, îi făcu semn din cap să intre și îi arătă scaunul pentru vizitatori. Apoi continuă să se miște încet, mai avea câteva măsuri.

Piesa se termină și Grens se așeză. Fruntea îi strălucea de sudoare și respira greu.

Hermansson îl privi zâmbind.

— Tot aceeași muzică, de fiecare dată.

Ewert așteptă să respire normal. Nu mai era atât de agitat.

— Pentru că altceva nu există. Cel puțin, nu în biroul meu.

— Deschide fereastra, Ewert. Uită-te afară. La lumea reală. Să știi că oamenii trăiesc alte vremuri.

— Nu, nu înțelegi. Ești încă tânără, Hermansson. Când omul și-a trăit viața, nu-i mai rămân decât amintirile.

Hermansson dădu din cap.

— Ai dreptate. Nu înțeleg. Nu cred că trebuie să fie așa. Dar, oricum, să știi că dansezi bine.

Grens mai avea puțin și izbucnea în râs. Lucru care nu i se întâmpla prea des.

— Dansam o grămadă. Mai demult.

— Când?

— Acum douăzeci și cinci de ani. Aproximativ.

— Douăzeci și cinci?

— Păi, nu vezi cum arăt? Nici gâtul nu mi-l mai pot mișca.

Preț de câteva secunde se așternu liniștea. Până când Ewert se aplecă înainte și trase telefonul spre el.

— Te rog să aștepți puțin afară. Ca să vină și ceilalți. Trebuie să sun pe cineva.

Tânăra ieși și închise ușa. Grens formă numărul sanatoriului și ceru să i se facă legătura cu directorul. Spuse că vrea s-o ia pe Anni la o plimbare cu barca și că ar vrea să fie însoțit de un angajat de-al lor. De femeia aceea tânără, Susann, studenta la Medicină. Știa că era plătită la oră și de aceea insistă s-o plătească el, ținea neapărat să fie ea. Persoana de la capătul celălalt al firului protestă puțin, dar până la urmă îi făcu pe plac. Grens era mulțumit. Deschise în sfârșit ușa biroului și-i invită înăuntru pe cei trei care așteptau în fața automatului de cafea.

Sven bea un fel de înlocuitor chimic pentru lapte, Hermansson, ceva ce părea a fi ceai, iar Ågestam mirosea a ciocolată caldă. Grens îi rugă să ia loc și ieși să-și ia și el o cafea fără zahăr.

Goli paharul pe jumătate și simți cum lichidul cald îi încălzește pieptul.

— Schwarz.

Se uită la ei. Toți păreau să gândească același lucru: cine avea să descurce cazul ăsta?

— Așadar, Klövje a cerut informații suplimentare despre nenorocit. A trimis tot ce avem în fiecare țară în care se vorbește engleza. Dacă apare în vreun registru cu infractori, o să aflăm în curând.

Se așezaseră pe canapeaua jerpelită pe care Grens obișnuia să doarmă. Hermansson în mijloc, încadrată de Ågestam și Sven.

— Ce părere aveți?

Hermansson suflă în ceai înainte de a vorbi.

— În Canada există douăzeci și doi de John Schwarz-i. L-am rugat pe funcționarul de serviciu de la ambasada din Tegelbacken, cel care ne-a ajutat și ieri, să-i verifice pe câțiva din ei.

— Și?

— Niciunul nu prezintă semnalmentele bărbatului închis la Kronoberg.

Ågestam avea ciocolată caldă pe buza superioară.

— Nu știm cine e. Sau de unde vine. În schimb, am aflat de ce e în stare, că e violent și că se teme de închisoare ca de dracu'. Ieri în sala de judecată s-a culcat pe jos și tremura din toate încheieturile când s-a citit sentința. Incredibil. N-am mai văzut așa ceva.

Ewert Grens pufni pe nas.

— Ce să spun. Te-ai murdărit de ciocolată pe față, ca un copil! Ce puteai să vezi tu?

Lars Ågestam sări în sus și începu să facă ture prin birou, trecându-și de câteva ori degetele prin păr ca să verifice dacă șuvițele din față stăteau cum trebuie – așa făcea de obicei când se enerva.

— N-am mai văzut pe nimeni să-și neglijeze dosarele vechi și să dea prioritate unui caz neînsemnat, cel puțin în comparație cu restul. Și n-am mai văzut ca un anchetator să încerce să-l influențeze pe procurorul care încearcă să găsească încadrarea corectă pentru infracțiunea săvârșită.

Își trecu degetele prin păr.

— Cazul ăsta te interesează din motive personale, nu-i așa, Grens?

Ewert Grens bătu cu pumnul într-unul din sertarele trase în afară.

— Poți fi sigur de asta. Și dacă ai avea la fel de multe cunoștințe despre loviturile puternice la cap ca și mine, te-ar interesa și pe tine, prietene.

Apucă sertarul și se propti puțin în el ca să prindă viteză, apoi lăsă scaunul rotativ să se învârtească și se opri demonstrativ cu spatele la procuror.

Sven Sundkvist simțea că nu mai are nervi pentru o nouă rundă între comisarul și procurorul care conducea ancheta. În birou se făcu liniște, în timp ce Ågestam fixă ceafa lui Grens. Trebuia să intervină.

— Reacția lui Schwarz. Vreau să zic, nu cred că are de-a face cu ieșirea asta a lui.

— Continuă.

— Ewert, eu cred că indiferența cu care s-a lăsat condus la secție și criza de isterie de după indică o stare de șoc. Tipul ăsta e foarte speriat. E speriat de ceva ce s-a întâmplat mai demult, dar care are legătură cu ce se petrece acum. Cu faptul că e închis. Controlat. Și izolat. E clar c-a mai fost în situația asta și a suferit mult.

Ewert Grens îl ascultă cu atenție. Sven ăsta e băiat deștept, păcat că uit din când în când. Ar trebui să-mi amintesc să i-o și zic. Grens îi privi pe rând pe toți trei înainte de-a vorbi.

— Vreau să-l audiem. Acum. Imediat după ce ieșim de aici.

Ågestam dădu din cap și se întoarse spre Sven.

— Ar trebui s-o faci tu, Sven. Eu chiar cred în teoria asta.

Grens îl întrerupse.

— Și eu. Dar audierea o s-o facă Hermansson.

•

Conducătorul interogatoriului: Mariana Hermansson (MH): Salut.

John Schwarz (JS): (ininteligibil)

MH: Pe mine mă cheamă Mariana.

JS: (ininteligibil)

MH: Nu aud ce spui. Trebuie să vorbești puțin mai tare.

•

Lars Ågestam se uită mirat la Ewert Grens.

— Hermansson? Cu tot respectul, dar nu crezi că Sundkvist e mai potrivit pentru așa ceva?

— Ce dracu' tot mormăi acolo, Ågestam? Eu zic c-o tipă tânără se apropie de el mai repede decât un bărbat între două vârste.

•

MH: Stai confortabil?

JS: Da.

MH: E normal să nu te simți în largul tău. Să fii închis aici, adică. E o situație neobișnuită.

•

— Încrederea. Hermansson o să-i câștige încrederea. Pentru moment o să-l ajute să-și aducă aminte de detaliile astea mai mici.

•

MH: Ești fumător, John?

JS: Da.

MH: Am țigări la mine. Vrei o țigară?

JS: Da, mulțumesc.

•

— O să fie drăguță cu el, o să-l ajute cât timp o să stea închis, se va separa de noi, băieții răi.

•

MH: Cum te cheamă?
JS: John.
MH: Nu, cum te cheamă, *de fapt*?
JS: Așa mă cheamă. John.
MH: OK. Așa să fie. John?
JS: Da?
MH: Știi că soția ta a fost aici cu câteva ore în urmă?

•

— Uite ce e, Ågestam, după un timp e al dracului de greu să minți pe cineva care-ți vrea binele. Chiar dacă ești nevoit să minți. Și Hermansson – Schwarz o să fie convins de asta – Hermansson chiar îi vrea binele.

•

MH: Ți-au pus restricții totale. Până când nu vorbești. Până când le îngreunezi treaba. Așa că n-ai voie s-o vezi pe soția ta. Ai înțeles?
JS: Da.
MH: Era cu un copil, un băiețel de patru-cinci ani. Presupun că e băiatul tău… Nici pe el n-ai voie să-l vezi.
JS: Trebuie să…
MH: Dar pot să cer să te lase.

•

— După un timp, conducătorul interogatoriului, adică Hermansson, o să apară peste tot. Nu numai în sala de interogatoriu. O să-l ajute, indiferent ce probleme ar avea. Pentru că e o tipă drăguță. Și înțelegătoare.

•

MH: În fața clădirii e un mic parc. L-ai văzut?
JS: Nu.
MH: Puteți să vă vedeți acolo. Dacă mă lași să vin și eu. Îmi vine greu să cred că asta o să încetinească mersul anchetei. Dacă te întâlnești cu un băiețel de cinci ani. Ei, ce zici?

•

— O să vorbească, Ågestam. Toți o fac, până la urmă. O să vină și momentul în care Hermansson o să facă următorul pas – o să înceapă să aibă pretenții și o să vrea și ceva în schimb.

Ewert Grens se ridică și se îndreptă spre ușă. Îi aștepta să se ridice și ei de pe canapea.

— Și atunci o să-i vină și lui rândul.
Întâlnirea se încheie aici.
Grens era convins că Schwarz avea să vorbească.
În curând, aveau să afle cine era tipul ăsta și de unde aterizase aici.

•••

Kevin Hutton stătea cu perdelele trase în camera 9000 de pe Main Street 550, din Cincinnati. Așa făcea mereu, lumina zilei îl deranja când lucra la calculator și în ultima vreme rămâneau din ce în ce mai mult peste program și comunicau pe net. Kevin avea treizeci și șase de ani și lucra la sediul FBI-ului din vestul statului Ohio de zece ani. Munca lui se schimbase mult de când cu explozia de informații din lumea digitală, era agent special și ceea ce făcea era pe cât se poate de palpitant, cel puțin pentru un sediu local al FBI-ului; și totuși, în ultimul timp, sarcinile pe care le primea nu erau tocmai cele la care visa când au deschis ușa biroului său de acum. Ar fi trebuit să fie afară, pe teren. În lumea reală. Chestia asta, statul ăsta la birou, îl făcea uneori să tânjească după alte locuri.

Bău niște apă. Era zece dimineața și el terminase deja a treia sticlă de apă minerală scumpă de la magazinul din colț. Se îngrășase, dracu' să le ia de sedentarism și de muncă de birou, iar apa înlocuia pauza de cafea dinaintea mesei și, chiar dacă asta însemna un continuu du-te-vino la toaletă, era o strategie care funcționa.

Tocmai sorbea din pahar când sună telefonul. Cineva de la sediul central din Washington.

Nu-i spuseră prea multe. Dar fusese îndeajuns ca să-și dea seama c-ar fi bine să lase paharul din mână. Că ziua asta tocmai își schimbase radical cursul.

Îi dădură numărul de telefon al unui tip de la Interpol, un anume Marc Brock, și-l rugară să-l sune și să-i dea niște informații la care ar fi avut acces de la sediul lor.

•

Marc Brock începuse să înțeleagă între timp că ceea ce i se părea absurd, informația pe care o căuta pentru a treia oară în baza de date disponibilă era, de fapt, reală.

Bărbatul din fotografie, bărbatul pe care-l căutau, era mort. De fiecare dată, la fiecare căutare. Și totuși, nu putea fi adevărat. Nu dacă lua în considerare *locul* în care murise.

Brock îl sună pe cel care-i cerea ajutorul, la sediul de unde primise faxul, și vorbi cu un tip pe nume Klövje, din Suedia. Își aduse din nou aminte de Stockholm, de femeia al cărei nume nu-l uitase nici acum, și își imagină orașul cochet, ridicat în jurul unor insule mici, și de apa care se vedea pretutindeni, în timp ce aștepta să-i răspundă cineva. Se plimbaseră câteva zile prin oraș, ținându-se de mână, iar acum trebuia să vorbească cu cineva din același oraș. Se gândi la el însuși, la cine era, ce fel de om devenise, la cum ar fi fost dacă ar fi rămas cu ea.

Tonul suedezului era formal, vorbea o engleză corectă, cu accent scandinavic. Brock se scuză, spunând că nu-și dă seama cât e ceasul acolo, și-n timp ce Klövje îi răspunse, își aminti că era după-masă, diferența de fus orar fiind de șase ore.

Zâmbetul înghețat, privirea neliniștită.

Brock insistă. Voia să fie verificată poza pe care o primise și care era a unui bărbat pe nume John Schwarz. Ar fi vrut s-o compare cu poza adevărată, nu cu cea din pașaportul canadian.

După douăzeci de minute, Klövje îi confirmă că poza era valabilă. Fusese acolo, la penitenciar, și constatase personal că fotografia din pașaport era a bărbatului din celulă.

Marc Brock îi mulțumi și-i spuse c-o să revină, cu permisiunea lui, apoi ridică din nou receptorul, imediat ce termină de vorbit, convins că cei de la sediul central, de la FBI, îl vor considera nebun.

•

Kevin Hutton primise ordin să sune la Interpol, la un anume Brock.

Avea s-o facă, imediat.

Se întoarse cu scaunul și aruncă o privire spre Cincinnati, orașul în care stătea de când venise aici să-și caute de lucru și primise slujba asta. Clădiri înalte, drumuri de tranzit aglomerate.

Trase aer în piept de câteva ori și rămase tăcut câteva secunde, tremurând în continuare.

Dacă era adevărat, dacă înțelesese bine ceea ce îi spuseseră cei de la sediul central, atunci ar trebui să deschidă geamul și să dea de veste orașului zgomotos. Pentru că așa ceva nu era cu putință.

El știa cel mai bine dintre toți.

•

Marc Brock îi confirmă totul.

Hutton simți neliniștea din vocea lui și-și dădu seama că nici lui Brock nu prea-i venea să creadă ce se întâmpla, că abia aștepta să paseze sarcina altcuiva și să termine odată cu porcăria aia.

Doar ai murit, ce dracu'?!

Kevin Hutton îl recunoscu imediat pe tipul din fotografie.

Fața părea mai în vârstă cu vreo douăzeci de ani, părul mai scurt, tenul mai deschis la culoare.

Dar era el. Era sigur.

Deschise fereastra, se aplecă în afară în aerul rece de ianuarie, tremurând și strângând din ochi ca atunci când n-avea chef să înțeleagă ce se întâmpla în jurul său.

•••

Își mișcase mâna.

Ar trebui să cânte, să râdă sau, poate, să plângă.

Ewert Grens simțea că cedează nervos.

Practic, își pierduse orice speranță după toți acești ani. Iar acum, acum nu știa ce simte, un fel de tristețe, vinovăție, un fel de dor. Era ca un blestem. Cu cât făcea mai mult cu mâna, cu atât vedea mai limpede. Sentimentul ăla nenorocit de vinovăție pe care învățase să-l țină departe îl bântuia din nou, nu reușea să se ascundă de el. Îl găsea peste tot și-l mânjea cu umbra lui al dracului de dezolantă.

Au fost alături unul de altul atâta timp. Și el trecuse cu mașina peste capul ei. Un singur moment de neatenție și totul se terminase pentru ei, se opriseră la mijlocul drumului.

O iubea.

Nu mai avea pe nimeni.

În seara asta n-o să se ducă acasă. O să stea aici și o să citească dosarul lui Schwarz până când or să-i sară ochii din cap, apoi o să se culce pe canapea, o să doarmă și-o să se trezească înainte să răsară soarele fiindcă avea nevoie de întuneric.

Grens mâncă un sendviș cu cașcaval de la automatul de pe hol, aflat chiar lângă cel de cafea. Folia de plastic în care fusese împachetat era lipicioasă, plină de unt și încă ceva.

Interogatoriul fusese un succes, Hermansson se descurcase bine de tot. Schwarz avea să se apropie de ea, nu mai dura mult. Ciudat individ. Se purta de parcă ar fi vrut să se ascundă de ei, cu toate că stăteau în fața lui și îl priveau.

În cameră era liniște. La fel de liniște ca de obicei. Se uită la rafturile de pe pereți, la casete și la pozele lui Siw, dar nu mergea, Anni făcuse cu mâna sigur, și muzica nu mai avea loc în cameră. Nu se mai putea. La dracu', nu se mai putea.

Nu se mai simțise niciodată așa.

Se liniștea ori de câte ori auzea vocea lui Siw, umplând camera cu amintiri din vremea tinereții lor.

Dar nu și azi. Nu și acum.

Jens Klövje bătu la ușa întredeschisă. Era roșu la față, alergase pe coridoarele și scările corpului C, grăbindu-se să ajungă la el. Avea în mână o foaie colorată, caldă, abia scoasă din fax, și-i spuse lui Ewert c-ar fi bine s-o citească și că s-a gândit s-o lase la el și să se întoarcă la birou ca să păzească faxul, în caz că avea să mai primească și altele.

Grens își termină sendvișul, culese câteva firimituri de pe birou și le aruncă la gunoi cu tot cu folia de plastic.

> **În data de 25 septembrie, 1988, vineri, la ora 16:23, patrula 903, respectiv insp. Kowalski, ag. pol. Larrigan şi ag. pol. Smith au primit ordine să se deplaseze la Mern Riffe Drive 31, în Marcusville, pe motiv că la adresa menţionată mai sus s-au tras focuri de armă.**

Se uită la teancul subțire, numără cinci dosare și le ridică.

> **Am constatat imediat că uşa de la intrare a vilei nu era încuiată. În spatele uşii atârna o draperie trasă. Înăuntru lumina era aprinsă şi era linişte.**

Citise câteva mii de rapoarte scrise de agenți de poliție cu bățul în cur. Raportul ăsta era probabil din America, cu nume și locații diferite, dar era la fel de ceremonios și de inexact ca toate celelalte pe care le citise, plin de greșeli formale.

Grens se ridică. Nu-și găsea locul. Își aminti de procese vechi, mult mai interesante decât cazul lui Schwarz, nenorocitul. Făcu câteva ture prin cameră, simțind tot mai acut liniștea aceea nefirească, nu era obișnuit cu ea, și asta din cauza melodiilor lui Siwan, care se auzeau tot timpul, cât și a anchetatorilor care-i umpleau capul cu prostiile lor.

Făcuse un lucru imposibil, dacă era să-i creadă pe nenorociți.

Îi luase douăzeci și cinci de ani, dar o făcuse, și el fusese martor.

Știa că ziua era pe sfârșite, dar nu putea să renunțe. Se așeză din nou și formă numărul sanatoriului.

— Grens. Am sunat cam târziu.

Cineva de la capătul celălalt al telefonului avu o scurtă ezitare.

— Îmi pare rău. Dar la ora asta n-aveți voie să vorbiți cu ea.

Recunoscu vocea care îi răspunse și care continuă.

— Știți bine că are nevoie de somn. Și că la ora asta e deja în pat.

Era Susann, tânăra de la Medicină, fata care trebuia să-i însoțească pe vapor. Încercă să adopte un ton amabil și binedispus.

— Cu tine voiam să vorbesc. Despre mica noastră escapadă de săptămâna asta. Voiam să mă asigur că te-au anunțat.

Fata oftă zgomotos.

— M-au anunțat. Și da, o să merg și eu.

Își ceru scuze din nou, apoi închise telefonul. Probabil tânăra oftase iarăși, nu era sigur. Alesese să n-o mai asculte, pur și simplu.

> **Conform plăcuței de pe ușa principală, casa se află în proprietatea lui Edward și a lui Alice Finnigan. Casa, constând din douăsprezece camere, a fost cercetată conform așa-numitei metode S.**

Ridică din nou faxul din America. Se concentra mai bine acum că sunase și aflase că doarme și totul era în regulă. Putea să-și continue cercetările legate de cel care la un moment dat fusese John Schwarz.

> **Ușa de la dormitor, care se află în partea dreaptă față de ușa de la intrare, era întredeschisă. Când ag. pol. Larrigan a încercat să deschidă ușa de la dormitor, a observat o femeie care zăcea pe podea, în spatele ușii.**

Grens se aplecă peste foi.

Același sentiment bine cunoscut. Când ceva e pe cale să ți se dezvăluie.

Citi și-și dădu seama la ce se referea Klövje, de ce respirase așa de greu, de ce fața lui strălucea de sudoare și era roșie cu câteva minute în urmă.

> **După ce a pătruns în cameră și a constatat că femeia, adică victima, nu avea nicio armă asupra ei sau în mână, ag. pol. Larrigan a strigat după medic și personalul ambulanței, cerându-le să vină imediat. Larrigan a constatat, de asemenea, că femeia se afla în poziția culcată, care semăna cu poziția de siguranță indicată pentru primul ajutor. Femeia avea ochii întredeschiși și se ținea de cap.**

Un om murise. Zăcuse pe jos într-o casă dintr-un loc uitat de Dumnezeu, care se numea Marcusville, și-și dăduse duhul încet-încet.

> **Personalul ambulanței A 915 și doctorul Rudenski au intrat în casă câteva secunde mai târziu, au ridicat imediat femeia și au așezat-o pe targă în poziție culcată. Victimei i-a fost acordat primul ajutor, timp în care personalul medical a constatat că aceasta avea pulsul slab. După câteva minute, victima a fost transportată la Pike County Hospital. Ambulanța a ajuns la spital**

la ora 17:16. Victima a primit numărul de înregistrare 1988-25-6880.

Jens Klövje îi spusese că mai avea de primit documente referitoare la ancheta efectuată cu optsprezece ani în urmă, în care fusese implicat bărbatul care pretindea că se numește John Schwarz, închis într-o celulă aflată la câteva sute de metri de el.

Dintr-odată, Ewert Grens simți că-și pierde răbdarea.

•••

Era, în continuare, la fel de frig.

Vernon Eriksen se uita iritat la caloriferele care atârnau neînsuflețite pe unul dintre pereții de beton ai penitenciarului. Dârdâia de frig, avea să-i mai lase săptămâna asta, dar după aceea trebuiau să aibă iar căldură, doar nu erau animale, ce Dumnezeu. Chiar dacă uneori localnicii nu-i împărtășeau părerea.

Cel mai rău era pentru cei de la Death Row din East Block. Noaptea condamnații la moarte dârdâiau ca niște câini, duceau o viață mizerabilă, mai ales că nici nu dormeau, columbianul țipa aproape tot timpul și prizonierul cel nou din douăș' doi se smiorcăise două nopți la rând. După ce că sufereau, mai trebuiau să îndure și frigul ăsta nenorocit, ceea ce-i făcea să-și piardă cumpătul și pe cei de obicei liniștiți.

Vernon se uită la șirul lung de cuști metalice.

La toți care stăteau acolo, lucizi.

Fiecare-și număra secundele. Ce altceva puteau să facă? Așteptau, se rugau să le fie arătată puțină îndurare, se rugau la o dată schimbată, mutată mai înainte, dar nu se întâmpla nimic, stăteau, stăteau și așteptau, zile, luni, ani întregi.

Ar fi trebuit să se ducă acasă. Își terminase tura cu patru ore în urmă. Cam pe acum obișnuia să facă o plimbare între închisoare și Sofios, își mânca porția de clătite cu afine, apoi ocolea spre Mern Riffe Drive și trăgea cu ochiul spre bucătăria lor, i se făcea cald ca de fiecare dată când zărea spatele ei, uneori apuca să și ajungă acasă la ora asta, la casa de la marginea localității, poate chiar să adoarmă sau, cel puțin, să se bage în pat, cu ziarul de dimineață lângă el, aruncat pe perna goală.

Era conștient că trage de timp.

Dar o să plece.

Imediat.

Fu luat prin surprindere când, dintr-odată, Warden îl sună și îl rugă să urce până la el. Nu vorbeau foarte des, dar se cunoșteau bine și, atâta timp cât toate mergeau cum trebuie, n-aveau nevoie să se întâlnească.

Dar de data asta simți. În clipa în care Warden îl sună.

Că ceva nu era în regulă.

Vocea lui Warden era încordată și exagerat de clară, de parcă ar fi vrut să-și mascheze neliniștea încercând să sune relaxat.

Warden îi zâmbi și îl conduse în biroul lui mare, de director, cu canapea de piele și masă rotundă pentru ședințe, și o fereastră cât două normale, cu vedere spre intrarea principală. Îl servi cu fructe și prăjitură cu mentă și, ferindu-și privirea, se adună încet-încet și-l întrebă de când lucra ca gardian-

șef în penitenciarul din Marcusville, mai precis, la Death Row, Southern Ohio Correctional Facility.

De douăzeci și doi de ani, răspunse Vernon.

De douăzeci și doi de ani, repetă Warden, e ceva.

Da, e ceva.

Ți-i amintești pe toți, Vernon?

Care „toți”?

Pe toți care au fost închiși aici. În secția ta.

Da. Mi-i amintesc.

Warden învârtea o foaie pe birou. O foaie pe care scria ceva. Pentru asta îl rugase pe Vernon să treacă pe la el. Își ținea degetele pe marginile hârtiei și Vernon își dădu seama că n-are cum să descifreze scrisul de la distanța aia.

Au fost câteva sute de persoane, Vernon. De când te-ai angajat aici. Pe câțiva i-am eliberat, pe alții i-am executat, majoritatea însă stau și așteaptă și acum. Ești sigur că ți-i amintești pe toți?

Da.

De ce?

De ce ce?

Sunt curios.

Hârtia aia.

Vernon se aplecă înainte, dar brațul lui Warden îi stătea în cale.

Îmi amintesc de ei pentru că lucrez aici ca gardian. Asta e sarcina mea, să am grijă de oameni și să-i reabilitez. Îmi pasă de ei. Nu prea am pe altcineva.

Warden îl servi din nou cu fructe, dar Vernon îl refuză. O prăjitură cu mentă mergea însă perfect, pur și simplu se topea în gură, iar Vernon își dădu seama, după fructele alea și cea de-a doua bucată de prăjitură, despre ce era vorba, de fapt.

Dar nu fusese pregătit.

Cu toate că ar fi trebuit să fie.

Atunci, îi spuse Warden, atunci, e posibil să-ți amintești și de un deținut pe nume John Meyer Frey?

Poate că Vernon începuse să respire mai sacadat, poate că-și schimbase poziția pe canapeaua de piele, nu era sigur, întrebarea îl luase prin surprindere și el încercase să răspundă și să reacționeze, încercase s-o pareze, și tocmai de aceea fusese atât de greu să se privească din afară. Fusese mult prea ocupat, încercând să nu se sufoce.

Sigur că da. Îmi amintesc perfect de John Meyer Frey.

Bine.

Și ce dacă?

Știi cumva câți au murit aici, Vernon? Înainte să fie executați?

Nu prea mulți. Se mai întâmplă. Dar mulți n-au fost, asta-i clar.

John Meyer Frey. Când a murit. Îți amintești de ceva anume, ceva ieșit din comun?

Ieșit din comun?

Prefăcându-se că se gândește, Vernon încercă să profite de pauză, să-și adune gândurile și să găsească răspunsurile pe care le exersa de mult timp.

Nu. Nu cred. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

Nu?

Era tânăr, asta știu. Și să mori tânăr e ceva ieșit din comun. Dar atât, nimic mai mult.

Nimic?

Nu.

Păi, să știi, Vernon, că atunci am încurcat-o nițel. Tocmai am vorbit cu cineva pe nume Kevin Hutton. Tipul lucrează la FBI, la filiala din Cincinnati. Și m-a întrebat câte ceva.

Da?

Se întreba, de pildă, cine l-a declarat mort pe Frey.

De ce?

Se întreba, de asemenea, unde ar putea găsi certificatul medico-legal al lui Frey.

De ce?

O să-ți explic imediat, Vernon. După ce ne dăm seama împreună – adică tu și eu – cine putea să-l declare mort și unde e certificatul ăla. Pentru că ăia de la FBI nu au găsit documentele nicăieri.

•

Poate că Vernon Eriksen ar fi trebuit să mai ia o prăjitură cu mentă. Poate c-ar fi trebuit să se uite pe fereastră puțin. Dar imediat ce-au terminat și Warden i-a explicat motivele pentru care FBI-ul era atât de interesat, Eriksen s-a scuzat politicos și a promis c-o să revină dacă-și mai amintește ceva, după care a coborât încet scările spre Death Row.

Barele de metal erau tot acolo.

Cel puțin nu se băgase în vreo încurcătură.

•

Dinspre elemenții ăia nenorociți venea aer rece. Nici acum nu funcționau.

Se uită iritat la calorifer și îi trase un șut cu cizma neagră. Avea să plece acasă imediat, doar câteva ore și-și termina tura.

Mai avea doar câțiva pași. Pașii aceia în plus. Spre celula numărul opt.

Ți-i amintești pe toți, Vernon?

Care „toți”?

Pe toți care au fost închiși aici. În secția ta.

Da. Mi-i amintesc.
Se postă în fața gratiilor, ca de obicei, și se uită la patul gol.
De data asta însă nu-i mai veni să zâmbească.

•••

Avea să fie o noapte lungă.

Ewert Grens își dădu seama de asta când ajunse pe la mijlocul raportului de căcat al patrulei americane. Era senzația aia care-l apuca uneori, nu foarte des, când înțelegea că anchetele de rutină se transformau în altceva; ultima oară o pățise vara trecută, când o prostituată din Lituania luase câțiva ostatici și încercase să arunce o morgă în aer, sau în vara de dinainte, când un tată încercase să-și facă dreptate singur și îl împușcase mortal pe cel care o omorâse pe fiica lui.

Iar acum, aceeași senzație.

Pentru că povestea lui Schwarz era mai întunecată decât și-a închipuit la început.

Și ceea ce la început fusese un act de violență se transformase între timp într-o anchetă lungă și anevoioasă, frustrări și înjurături. Era sigur de asta.

Femeia a decedat în drum spre Pike County Hospital. Medicii au încercat s-o resusciteze, însă în zadar. Femeia a fost declarată moartă la ora 17:35.

Klövje revenise de trei ori în seara aceea, la intervale de aproximativ o jumătate de oră, cu rapoarte noi sosite prin fax.

Corpul neînsuflețit al lui Elizabeth Finnigan prezenta 3 urme de gloanțe. 2 pe partea stângă a pieptului, în jurul inimii, 1 urmă de cca 1 cm în mijlocul gâtului, în zona mărului lui Adam.

Grens pricepuse despre ce era vorba demult, înțelesese tot și acum se pregătea psihic pentru ce avea să urmeze.

Era clar. În noaptea asta n-avea să pună geană pe geană.

În urma discuției cu comis. crim. Harrison, am decis că trupul trebuie depus la morga din Pike County Hospital până la sosirea rezultatelor de la Institutul de Medicină Legală din Columbus.

Două pahare de plastic cu cafea fără zahăr. Automatul care fusese înghesuit între un fotocopiator nou și un fax de dinaintea erei noastre începea să zbârnâie noaptea, ca și când și-ar fi exprimat nemulțumirea că nu se poate odihni. Pe prima o bău dintr-o înghițitură și fierbințeala îi cuprinse pieptul, iar inima începu să-i bată puțin mai tare, cum se întâmpla uneori când încerca să scape de cofeină.

Scoase pe rând foile din teancul lui Klövje, care crescuse considerabil de-a lungul serii. Se mai adăugaseră câteva rapoarte scrise de alți agenți de poliție cu aproximativ aceeași poveste. Certificatul medico-legal părea absurd de corect în ceea ce privește exactitatea descrierii și vocabularul folosit. Tehnicienii criminaliști dăduseră toate detaliile necesare despre locul faptei și corpul femeii decedate.

Ewert Grens stătea pe scaunul lui de birou și privea țintă la întunericul de afară, încercând să înțeleagă ce se petrecea.

Își încleștă degetele în jurul ultimului document primit de la un penitenciar numit Southern Ohio Correctional Facility. Închisoarea din Marcusville. Localitatea în care femeia a fost găsită moartă.

Ewert Grens citi documentul.

Iar.

Și iar.

Chestia asta, își zise el, era ceva ce putea să te oblige să cauți informații în afara granițelor. N-o să treacă mult și sigur o să se găsească vreun idiot, unul vorbăreț care să strige în gura mare că ancheta depășește competențele poliției și că trebuiau implicate autoritățile. Că era ceva de interes politic.

Mai bine mă spânzur.

Luă telefonul, formă numărul unui abonat din Gustavsberg, la sud de Stockholm. Știa că e târziu. Dar nu-i păsa câtuși de puțin.

Nu-i răspundea nimeni.

Lăsă să sune până când cineva ridică receptorul.

— Da?

— Ewert la telefon.

Se auzi sunetul acela când cineva înghite și apoi își drege vocea, încercând să trezească o voce care în urmă cu câteva secunde dormea.

— Ewert?

— Vreau să fii aici la șapte mâine-dimineață.

— Dar mâine încep mai târziu. Doar știi. Trebuie să-l duc la școală pe Jonas și…

— La șapte, am zis.

Lui Grens i se păru că aude cum Sven se ridică și se așază în capul oaselor.

— Care-i urgența?

Grens nu auzi căscatul care umplu tot dormitorul și nu simți cum tremură Sven în pielea goală pe marginea patului.

— Schwarz.

— S-a întâmplat ceva?

— Cred că am dat de dracu’. Lași deoparte toate dosarele, ai înțeles? Cazul Schwarz are prioritate absolută.

Sundkvist vorbea în șoaptă ca să n-o trezească pe Anita.
— Ewert, explică-mi ce se întâmplă.
— Mâine.
— Oricum m-ai trezit.
— La șapte.
Grens nu-i ură noapte bună. Închise telefonul, dar ridică receptorul din nou de îndată ce auzi tonul.
Hermansson nu se culcase încă. Nu-și dădea seama dacă e singură, dar spera că nu.
Ågestam tocmai se pregătea să se culce. Părea uimit, știa ce părere avea comisarul despre el și nu se aștepta să fie sunat tocmai acasă.
Amândoi îl întrebară ce se întâmplă, dar nu primiră răspuns. Promiseră totuși c-or să fie în biroul lui la ora șapte.

•

Ewert Grens mai citi puțin.
Încă o jumătate de oră, apoi se ridică și-și plimbă corpul greoi prin birou.
Încă o jumătate de oră și se întinse pe canapeaua jerpelită, cu ochii ațintiți în tavan.

•

Dintr-odată, începu să râdă.
Nu-i de mirare că ești al dracului de mort.
Râsul grosolan al lui Ewert Grens se auzea doar în camera asta, când era singur. Nu-și amintea să fi putut râde vreodată altundeva, printre oameni.
Schwarz, nenorocitule, n-ai unde să te duci.
Se gândi la documentul primit de la închisoarea din Marcusville, pe care îl citise de curând pentru a zecea oară, la țara aceea imensă care ținea la tot mitul ăla despre condamnarea la moarte de parcă ar fi fost un mod de a trăi, la faptul că se simțea bine așa, întins pe spate și râzând, conștient de faptul că pe birou îl aștepta însuși dracul și că, în curând, avea să-i dea mână liberă.

•••

În America, tocmai trecuse de zece seara când Kevin Hutton primi cererea oficială de ajutor din partea suedezilor. Mai zăbovise puțin în biroul de pe Main Street, Cincinnati, de parc-ar fi știut c-o să vină. Fusese o după-amiază ciudată și o seară la fel. Sudase țigară după țigară și băuse apă minerală până când stomacul începuse să-i protesteze, iar în ultima oră fumase țigări fără filtru și mâncase niște pesmeți pe care-i găsise în bucătăria comună. Era obosit, dar nu voia să plece acasă, informațiile primite de la Brock, tipul de la Interpol, îl zăpăciseră, apoi îl scoseseră din sărite, după care se simțise doar gol pe dinăuntru, al dracului de gol, încât nu știa ce să facă, cum să se ridice de pe scaun.

Doar ești mort.

Atâția ani petrecuți în slujba FBI-ului și nu simțise niciodată ceva asemănător. Ceva atât de zguduitor, de important. Asta era ce-și dorise, după asta tânjise, sau nu? De ziua asta o să-și amintească sigur, ziua asta se deosebea de restul. Era un caz cu care nu avusese de-a face nimeni până acum, un caz fără răspunsuri și fără întrebări. O șansă de a fi reținut. Putea să devină membru într-o organizație mare. Atâtea șanse și totuși se simțea gol.

O oră mai târziu se afla în mașină, în drum spre Ohio, însoțit de agentul special Benjamin Clark, colegul și subalternul lui. Hutton îi explicase cazul și-i mărturisise cât de ireal i se părea, dar Clark pricepuse repede și se prezentase la birou imediat ce închisese telefonul.

Afară era frig, drumul era acoperit de o pojghiță de gheață.

Kevin Hutton ar fi trebuit să conducă mai încet, dar acum că pornise la drum, nu mai avea răbdare. Trecuse ceva timp de când fusese ultima dată prin Marcusville. Locuise acolo aproape douăzeci de ani, dar asta nu însemna nimic. Era o altă viață, un alt film. Uneori, când mai găsea câte o fotografie din perioada aia, i se părea că nu e el, ci o altă persoană. Nu mai ținea legătura cu părinții lui de ani buni și, după ce frații lui se mutaseră de acasă, simțise că nu mai are pe nimeni acolo și tărâmul copilăriei lui se transformase într-o poză așezată pe un raft, plină de praf.

În curând avea să șteargă praful de pe ea.

Ajunseră la destinație în mai puțin de o oră și jumătate. Încercă să distingă ceva în întuneric. Totul părea atât de cunoscut, și totuși, atât de schimbat. Nu înțelegea cum putea să se schimbe atât. O localitate cu nici două mii de locuitori pe patru kilometri pătrați. Atât de mică. De limitată. Conservată. Fără viitor. Trebuia să pleci mai des și să schimbi peisajul ca să vezi așa ceva. Nu trebuia să-l compare cu restul țării, ajungea dacă se gândea la Ohio. Venitul mediu pe familie, sub cel mediu la nivel național. Nivelul de trai, sub nivelul mediu pe țară. Procentul persoanelor de culoare, cu mult sub procentul mediu pe țară. Procentul de latino-americani, cu mult sub cel mediu pe țară. Procentul persoanelor născute în afara țării, cu mult sub cel mediu pe țară. Procentul de studenți, sub cel mediu pe țară. Procentul locuitorilor cu diplomă, sub cel mediu… și tot așa, ar fi putut continua mult și bine, amintirile astea rămăseseră intacte, le ascunsese undeva.

La ora asta, străzile erau aproape pustii. Niciun loc unde să ieși, nimic după care să tânjești. Recunoscu fiecare casă. La ferestrele iluminate zări ghivece cu flori și perdele înflorate, oameni mișcându-se în casă, locuitorii din Marcusville, mai demult semenii lui. Ar fi putut fi unul dintre ei dacă pe vremea aceea nu și-ar fi croit o altă soartă.

Traversară Mern Riffe Drive și Kevin Hutton aruncă o privire spre casa care fusese cândva a lui Elizabeth Finnigan. Știa că părinții ei erau în viață și că purtau doliu și acum. Fiica lor murise la șaisprezece ani.

Ruben Frey locuia imediat după colț, pe o străduță scurtă care se numea Indian Drive. Aceeași casă, totul arăta la fel. Kevin Hutton opri motorul și se uită la colegul său. Ar fi vrut să-i spună ce simte pentru că era adevărat, stomacul i se strânse când se opri cu mașina în fața peluzei mici și se uită la ușa casei și la geamurile care dădeau spre stradă. Dormise deseori aici. Ruben era un tip scund și dolofan, oarecum mai ciudat, dar înțelesese tot ce ai lui refuzaseră să înțeleagă. Ruben nu-i certase când au spart becul din fața casei și nu făcuse caz când se întorceau târziu și se perindau pe parchetul scump cu pantofii murdari. Chestii de genul ăsta nu-l interesau pe Ruben. Sigur, îi ruga să se descalțe sau să șteargă parchetul, dar nu ridicase tonul, nu țipase niciodată la el, el care nu scăpase nici acum de ecourile certurilor din familie.

Un bărbat de nota zece. Așa ceva nu era drept.

Și acum trebuia să se dea jos din mașină, trebuia să bată la ușă și să-i explice că vrea să-i pună niște întrebări.

Kevin dârdâia, deși avea paltonul pe el.

Ruben Frey deschise aproape instantaneu. Și el arăta la fel. Poate mai pierduse câteva fire, poate și câteva kile, dar în rest, era ca și când ar fi dormit douăzeci de ani. Se priviră în întuneric și scoaseră pe gură aburi calzi, respirând greu.

— Da?

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Vă mai amintiți de mine?

Se priviră din nou, fără să spună nimic.

— Sigur că da, Kevin. Ai îmbătrânit puțin. Dar tot tu ești.

— Ruben, el e Benjamin Clark, colegul meu de la FBI, Cincinnati.

Bărbatul scund, în vârstă și tânărul înalt se salutară.

— Treaba e… Ruben, trebuie să-ți punem câteva întrebări. Sau mai bine spus, o grămadă de întrebări.

Ruben Frey îl ascultă și se uită în ochii lui.

— E aproape miezul nopții. Sunt obosit. Despre ce este vorba? Nu poate să aștepte până mâine?

— Nu.

— Despre ce este vorba, deci?

— Putem să intrăm?

Camera păru să-l tragă înăuntru când intră. Kevin studie tapetul de pe pereți, covoarele de la perete la perete, scărișoara din lemn de brad care ducea spre etaj, vasele din cupru care stăteau aliniate în toate colțurile

holului. Dar cel mai emoționant era mirosul. Era exact ca pe vremuri, mirosea a ceva ce în mintea lui de adolescent de atunci se asocia cu aerul închis, mirosul de tabac și aroma pâinii proaspăt scoase din cuptor.

Se așezară la masa din bucătărie, acoperită cu o față de masă rotundă, de Crăciun, care probabil avea să stea acolo până la vară.

— Nu s-a schimbat nimic.

— Știi cum e. Ajunge să-ți placă. Și nu-ți mai dai seama cum arată.

— Arată bine, Ruben. Întotdeauna m-am simțit bine aici.

Ruben Frey stătea în capătul mesei, pe locul lui dintotdeauna. Benjamin Clark și Kevin se așezară și ei la masă. Îl priviră și Ruben se foi puțin.

— Voi ce vreți, de fapt, băieți?

Clark își duse o mână spre buzunarul interior al sacoului, scoase o fotografie și o așeză pe masa din lemn de brad, în fața lui Ruben Frey.

— Este vorba despre bărbatul din poză. Credem că știți cine e.

Frey se holbă la poză. Chipul unui om în jur de treizeci de ani, ten palid, obrajii supți, părul scurt, închis la culoare.

Picăturile au fost introduse prin acul hipodermic, îl văd pe doctor și, când bagă acul cu antidotul undeva în pulpă, băiatul meu trebuie să se trezească, morfina i-a oprit respirația și eu încerc să-i țin picioarele nemișcate în timp ce mașina se leagănă, mă uit în ochii lui și văd frica, groaza unui om care nu știe ce se întâmplă cu el.

— Ce-i asta, Kevin?

— La întrebarea asta aș fi vrut să-mi răspunzi *dumneata*.

Ruben Frey se holbă în continuare la fotografie. Întinse o mână, ridică poza și se uită la ea mai de aproape.

— Eu unul nu știu ce-i cu poza asta. Tu ar trebui să știi cel mai bine, nu crezi?

Kevin Hutton se uită la omul acesta care-i plăcea atât de mult. Încercă să analizeze fața rotundă, privirea îndreptată spre fotografie. Nu știa sigur dacă era uimit, consternat sau juca teatru.

— Sunt sigur că l-ai recunoscut, Ruben.

Ruben Frey scutură din cap.

— Dar băiatul meu a murit.

Îl văd. Pentru ultima dată. Știu bine că e așa. Trebuie să fie așa. Pare speriat. Totul se va termina când o să urce la bordul avionului. Nu-mi place să-l văd așa speriat. O să fie bine. Trebuie să fie bine.

— Ruben, mai uită-te o dată.

— N-am de ce să mă mai uit. Părul e mai scurt, pielea mai albă. E cineva care seamănă cu el. Diferența fiind că persoana respectivă trăiește, se pare.

Hutton se aplecă înainte. Probabil că-i era mai ușor să vorbească de aproape.

— Ruben, vreau să mă asculți bine. Fotografia asta a fost făcută acum douăzeci și opt de ore. La Stockholm, capitala Suediei. Bărbatul din poză susține că-l cheamă John Schwarz.

— John Schwarz?

— Nu e numele lui adevărat. Am primit amprentele și probele ADN de la poliția din Suedia. Sunt identice cu cele pe care le avem aici, preluate mai demult de poliția americană.

Hutton așteptă puțin, vrând să se asigure că privirile li se întâlnesc atunci când o să vorbească.

— Identice cu cele ale fiului tău.

Ruben Frey oftă sau pufni pe nas, era greu de spus.

— Știi bine c-a murit.

— Fața asta din fotografie e a lui John Meyer Frey.

— Doar ai fost la înmormântare.

Kevin Hutton puse mâna pe brațul lui Ruben, care stătea, ca de obicei, cu mâneca suflecată.

— Ruben, aș vrea să vii cu noi la Cincinnati. O să te audiem acolo. În seara asta, mai exact. După asta, poți să dormi liniștit. O să le zic să-ți dea un pat confortabil. Și mâine o să continuăm, probabil, cu niște întrebări suplimentare.

•

Kevin Hutton și Benjamin Clark așteptară în hol în timp ce Ruben Frey își făcu încet bagajul. Își puse niște articole de toaletă și un schimb de haine într-o geantă exagerat de mare.

Nu-l grăbiră deloc.

Omul tocmai își revăzuse fiul mort într-o fotografie făcută recent.

PARTEA a II-a

Cu șapte ani în urmă ianuarie

ianuarie

Revelionul părea c-a trecut deja demult. Era abia a doua zi a anului, dar Vernon Eriksen se simțea ușurat în sfârșit, se terminase, sâcâiala aia continuă și toate așteptările, toți oamenii ăia care se pregăteau pentru petrecerea vieții lor, se îmbrăcau la patru ace și se întorceau acasă la fel de dezamăgiți ca de fiecare dată când visurile se dovedesc a fi doar visuri.

De fiecare dată, aceeași repulsie.

Ore intruzive, care se agățau de pielea ta, amintiri, ca de obicei în ultima zi a anului, și parcă nu detesta nimic mai mult decât să-și aducă aminte, îi era frică de tot și de toți cei care-l părăsiseră, singurătatea din ce în ce mai apăsătoare.

Mama lui murise pe neașteptate de cancer când era încă adolescent, și-și aminti de tatăl său, cum o aranja și o îmbrăca în biroul de pompe funebre. Vernon stătuse retras și-l văzuse cu câtă migală îi spăla pielea albă, cum plângea în timp ce-o pieptăna.

Peste șase săptămâni tatăl lui se spânzură de grinda din pivniță.

Uneori, Vernon se ferea de picioarele care nu se sprijineau pe nimic și de ochii strălucitori și roșii. *Eu decid asupra morții, nu altcineva*. Așa vorbea tatăl lui tot timpul și ochii îi luceau de fiecare dată când avea grijă de morți, când încerca să-i facă să pară vii pentru ultima întâlnire cu apropiații lor. *Înțelegi, Vernon, nu Dumnezeu e cel care decide. Eu decid, numai eu*. Părea mult mai relaxat pe-atunci și lui Vernon îi plăcea mult de el, cum se uitau unul la altul și strângeau din dinți, știind că o să reziste, în ciuda faptului că obiectul muncii lor era ceva la care nu îndrăznea să se gândească nimeni. În după-amiaza aceea, când l-au găsit atârnat de grindă tocmai asta avea în minte, repetase iar și iar replica favorită a tatălui său, constatând că merge. Reușise să-l dea jos și să-l țină în brațe; poate nu era sinucidere, poate era doar felul lui de-a le arăta încă o dată că el lua hotărârile, până și asupra vieții lui.

Orele se scurgeau. Imaginile care se lipiseră de el și singurătatea care-l apăsa dispăruseră.

Un an nou.

Ninsese toată noaptea și aerul era curat. Vernon inspiră încet și ascultă scârțâitul zăpezii sub tălpi. Era încă devreme când ieși din casă, în Marcusville, se urcă în mașină pe întuneric și ocoli spre Mern Rif Drive conform aceluiași ritual din adolescență, se uită pe furiș spre vila imensă a lui Finnigan, la bucătăria și camera de zi iluminate și, ca de fiecare dată, când o zări pe Alice, avu același sentiment de lipsă, de tristețe sau, rareori, de bucurie, pe care numai apropierea de o femeie ți-o poate da.

Crezuse că-și juraseră credință veșnică, avea nouăsprezece ani și refuzase să-i înțeleagă scuzele când ea îl părăsi, undeva în perioada de după săptămânile alea ciudate, când cancerul o răpise pe mama lui și o funie rezistase la greutatea tatălui său.

Golul în care se scufundase brusc îl nimicise.

Își continuă drumul spre Indian Drive și îl luă pe Ruben Frey, care încuiase deja ușa și îl aștepta pe prispa casei. Nu își dădură jos paltoanele, încălzirea din mașină nu prea funcționa iarna asta, ar fi trebuit s-o repare, dar costa o grămadă, așa că hotărâse să ignore problema, săptămânile trecură și apoi lunile, și, oricum, primăvara avea să vină în curând. Stătu fiecare în scaunul lui, fără să spună nimic, în timp ce Vernon se îndreptă spre șoseaua nr. 23 și apoi, spre nord, spre Columbus. Se cunoșteau de câțiva ani, la început așa cum se cunoșteau toți din Marcusville, mai schimbau câte o vorbă în magazin sau pe stradă. Dar după zilele acelea, când lucrurile scăpaseră de sub control și Elizabeth Finnigan fusese găsită împușcată în casa lor, cu sperma lui John Meyer Frey în ea, relația lor s-a schimbat repede. Vernon era gardian-șef și-i păzea pe cei condamnați la moarte din închisoarea orașului, în East Block, iar Ruben era tatăl unui băiat de șaptesprezece ani care fusese închis chiar acolo, la câteva zile după ce el se angajase.

Trecuseră câțiva ani și Ruben evitase să iasă în lume, iar dacă totuși se întâmpla să se întâlnească, își ferea privirea tot timpul, ca oamenii cărora le e rușine de ceva.

Într-o dimineață, după ce stătuseră la mese apropiate la Sofios, mâncaseră clătite cu afine și citiseră *Portsmouth Post*, se uitaseră unul la celălalt zâmbind jenați, iar Ruben Frey arătase spre scaunul gol de lângă el făcându-i semn, hai, vino aici, vino aici să vorbim, ca pe vremuri.

Vernon se uita drept înainte la drum. Farurile luminau ca doi ochi uriași în întunericul compact. Încet-încet, aerul umed din jurul lor se încălzi și Vernon simțea cum se relaxează treptat, iar mâinile sale, care țineau volanul,

slăbiră un pic strânsoarea. Undeva pe la Piketon trecu într-o viteză superioară, mai aveau nouă mile până la Columbus, ceea ce însemna o oră, două, cel mult.

— N-o să mai fiu niciodată de față la o execuție. Ți-am zis?

Ruben Frey se întoarse spre Vernon și scutură din cap.

— Nu, nu mi-ai zis. Dar bănuiam.

— Prima dată aveam douăzeci și doi de ani. Eram doisprezece gardieni, băiatul, unul de culoare, Wilson, avea nouăsprezece ani. Fusese condamnat la moarte pentru două omucideri și mai multe violuri. Pe mine și pe încă un coleg ne-au pus să-l legăm de scaun. După care mi-au spus să-i studiez, sau, cum ar veni, să învăț.

Vernon Eriksen înghiți în sec în timp ce reduse viteza într-o curbă periculoasă. Era din nou în camera în care văzuse prima răzbunare din viața lui.

— Dar primul șoc, cel de două mii de volți, a carbonizat electrodul de pe un picior. A căzut, pur și simplu. Gardianul pe care l-au pus să-l radă pe piciorul drept făcuse o treabă de mântuială. Așa c-a trebuit să-l rad eu din nou. Și am făcut-o cum trebuie, l-am ținut de piciorul ăla nenorocit în timp ce ăștia au cerut un electrod nou.

Vernon se uită pieziș la pasagerul său. Ruben nu spuse nimic, privea drept înainte, în întuneric.

— Al doilea șoc a durat trei minute. Imaginea aia nenorocită n-o să-mi iasă niciodată din cap. Tendoanele de la ceafă atârnau, pur și simplu, în afară. Mâinile i s-au înroșit, apoi s-au făcut albe. Degetele de la mâini și de la picioare, fața, totul era schimonosit, și sunetul ăla, sunetul ăla nenorocit, ca atunci când frigi carnea pe grătar, înțelegi? Și când i-am văzut ochii, Doamne! Avea glugă pe cap, dar nu mai conta, am văzut cum i-au curs din orbite și i s-au prelins pe obraji. Făcuse pe el și-i curgeau balele. Vomitase sânge.

Curba se continuă cu una nouă, apoi drumul se îndreptă și Vernon schimbă din nou viteza și acceleră.

— La al treilea șoc a luat foc! Înțelegi, Ruben? A trebuit să stingem focul, că omul ardea în flăcări. Dar cel mai oribil, nu știu cum să explic, cel mai oribil mi s-a părut mirosul. Mirosea a dulce. A carne arsă. Ca în serile alea când lumea face grătar în curte, știi? Ca fumul ăla care se ridică seara din grădinile din Marcusville.

Ruben Frey îl asculta în timp ce lumina zorilor începu să pătrundă timid din afară și întunericul lăsă loc zilei care urma. Și-l imagină pe fiul lui. Coridorul lung și celulele aliniate. John stătea și aștepta să moară în fiecare

zi, în fiecare săptămână și-n fiecare lună, aștepta moartea care se apropia din ce în ce mai repede.

— De fapt, m-am hotărât deja de-atunci. Că mi-a ajuns. Să nu poți să decizi singur când să mori, asta mi s-a părut prea de tot. Nu mai suportam să iau parte la așa ceva. Așa că la următoarea execuție am cerut concediu medical și de atunci așa fac de fiecare dată.

Ultima milă au parcurs-o pe lumină, contururile orașului îi întâmpinară devreme. Columbus avea în jur de un milion, un milion și jumătate de locuitori, și era unul dintre cele mai mari orașe din Ohio, oamenii făceau naveta de la zece mile, până aici și înapoi în fiecare zi. Veneau și din Marcusville, atrași de locurile de muncă.

Parcarea de la Doctors Hospital Ohio Health era deja plină. Vernon făcu două ture până când observă o femeie mergând alene spre o mașină. Femeia părăsi parcarea după câteva minute. Vernon se grăbi să-i ia locul și ajunse acolo în același timp cu un jeep mare, după care se holbă dușmănos la șoferul celălalt până când acesta renunță și plecă, arătându-i degetul mijlociu.

— Dac-ai știi, Ruben, cu câți ucigași m-am întâlnit eu în toți anii ăștia! Cu tot felul.

Stăteau în continuare în mașină, Vernon simțea nevoia să vorbească mai departe și avea impresia că și Ruben vrea să-l asculte.

— Știu cum arată. Cum se comportă, cum gândesc. Cum se *uită* la tine cei vinovați.

— Știu că John e nevinovat.

— Ruben, sunt absolut convins. Altfel n-aș fi venit azi aici.

Vernon mai fusese acolo de câteva ori. Intră fără să ezite pe ușa principală a spitalului și trecu pe lângă recepție, se îndreptă spre lifturile care făceau legătura între etajul nouă și restul clădirii. Stătură unul lângă altul în fața celor două oglinzi mari din lift de care nu puteai să scapi. Vernon era înalt, cu părul rar, răsfirat pe tot creștetul, iar Ruben, scund, cu un exces de greutate de treizeci, patruzeci de kile.

— Lucrurile stau în felul următor, Ruben. Cercetările arată că în toată lumea nu există mai mult de două, trei procente de condamnați la moarte care să fie nevinovați. Ori au comis ceva ilegal, dar n-au ucis pe nimeni, ori sunt nevinovați. Totuși, unii criminologi susțin că ar fi mai mulți. Și sunt convins că John al tău e unul dintre ei.

Bărbatul scund și bine făcut din oglindă își duse mâna spre față și, dacă-l observai mai de aproape, îți dădeai seama că plânge încet.

— Ăștia doi la sută pot fi închiși și la mine, normal. La Death Row. Și așteaptă să moară. Și noi, adică statul, îi omorâm.

Vernon se uită la bărbatul aplecat înainte din oglindă și-l apucă de umeri.

— Asta face să ți se pară insuportabil. Pentru mine, cel puțin.

Capela se afla un pic mai departe, în capătul coridorului, la etajul nouă.

Două lumânări aprinse stăteau pe ceea ce Vernon presupuse că ar fi altarul.

Mai încolo, câteva scaune și o masă.

Father Jennings, preotul, era deja acolo, împreună cu cei doi medici, unul tânăr pe care-l chema Lothar Greenwood și o femeie în vârstă, numită Birgitte Biercoff. Vernon îi salută, îl prezentă pe Ruben și cei trei dădură mâna cu el, spunându-i că e bine-venit, că or să-l ajute cu toții și or să împiedice moartea fiului său.

februarie

Trecuseră trei săptămâni din februarie de când avusese loc ultima execuție, după o pauză de câțiva ani, în statul Ohio, la Southern Ohio Correctional Facility din Marcusville. Edward Finnigan aștepta pe covorul verde din plastic pe care ar fi trebuit că încapă cincizeci de persoane și care se numea grupul martorilor. Stătuse nemișcat preț de câteva minute, împreună cu vreo douăzeci de martori, și privise un soi de cușcă metalică, în formă de cerc, vopsită în aceeași nuanță de verde ca și covorul de plastic, la ferestrele mari de pe fiecare perete al cuștii care, asemenea unui ochi compus, de insectă, se deschidea în toate direcțiile. Și înăuntru zăcea el. Un bărbat în jur de patruzeci de ani care aștepta să fie executat de zece ani. Un bărbat negru, destul de slab, numit Berry, condamnat pentru jaf armat și omor. Tipul jefuise un bărbat de cincizeci și trei de ani pentru treizeci și trei de dolari și-l împușcase în tâmplă, lângă casa de marcat a unei patiserii.

Berry arăta de parcă ar fi dormit. Stătea cu capul puțin înclinat, cu ochii închiși, cu două curele late puse de-a lungul și șase de-a latul corpului, ca să-l țină nemișcat în timp ce moare, pe patul alb cu tapițerie groasă și moale.

Un gardian îmbrăcat în uniforma închisorii deschise ușa încăperii și se duse la bărbatul care tocmai murise. Ridică atent și cu grijă brațele mortului și extrase prima canulă din cele trei.

Edward Finnigan nu se putea clinti.

Se uita la ceva care nu mai respira, privi spre sora și cumnatul victimei stând în fața unei persoane pe care o urau, plângând îndurerați și ușurați pentru ruda care nu se mai întorcea din morți, dar care fusese răzbunată

prin moartea celui care-și permisese să-i răpească viața. Primise pedeapsa cuvenită, iar familia victimei, despăgubirea cuvenită.

Acum pot să-și vadă de viața lor, pot să trăiască mai departe.

După ce se termină.

Pot să trăiască mai departe. *Mai departe*.

Finnigan simți că trupul lui se mișcă din nou, fără ca el să-l controleze. Doamne, cât a așteptat și el! Zece ani. De zece ani, ucigașul fiicei lui stătea la doar câteva sute de metri de aici, într-o altă secțiune a clădirii acesteia imense, și continua să trăiască. De două ori au reușit activiștii și avocații ăia nenorociți să amâne execuția. Dar gata. S-a terminat. Zilele astea, execuțiile au fost reluate în tot statul Ohio. Acum venise vremea lui și a lui Alice. Venise vremea să se simtă eliberați. Să li se dea compensația cuvenită. Să meargă mai departe, să-și ducă viața *mai departe*.

Băiatul – pentru că asta era, doar un băiat – care le-o răpise pe fiica lor trebuia să plătească.

În curând o să zacă și el aici, în cușca asta, cu trei canule înfipte în corp, cu inima pe cale să se oprească.

Finnigan așteptă ca de obicei. Așteptă să termine ceilalți cu holbatul, plânsul sau înjuratul și să plece, pentru ca el să poată privi în sfârșit pe cele trei geamuri. Voia să se uite cu atenție la cel care trebuia să moară, *dinte pentru dinte*, și-apoi avea să scuipe spre geam, spre cel care nu mai putea să ucidă.

Terminase de discutat cu Warden și-l avertizase pe gardianul principal din East Block că avea să treacă pe la celulele de la Death Row. Trecuse mult de când nu-l mai văzuse. Voia doar să știe cum arăta, dacă se schimbase vreun pic, dacă moartea începuse să-l roadă deja.

Aerul era umed. Așa era tot timpul. Uita de la o vizită la alta cât de închis era aerul pe coridorul pe care se aliniau celulele.

Se opri la câțiva metri de celula lui. Nenorocitul nu bănuia nimic. Încă trei pași întinși și ajunse la celula numărul opt.

— Tu urmezi. Numai să treacă vara.

John Meyer Frey stătea culcat, cu fața întoarsă spre peretele cel mai îndepărtat. Nu dormea, cel puțin, nu părea. Un soi de letargie.

Ridică tonul din nou, deși se învățase să se ferească.

— A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut. Nu-i așa, Frey?

— Pleacă de aici.

— L-am văzut pe amicul tău de curând. S-a terminat cu el, să știi. Dar nu-i nimic, nici tu nu mai apuci toamna. Și de data asta n-o să-ți acorde nimeni clemență.

— Eu n-am niciun amic.

John Meyer Frey împlinise de curând douăzeci și opt de ani. Avea șaptesprezece când îl aduseseră aici. Nu înțelesese prea bine ce se petrece. Lucrurile se întâmplaseră, pur și simplu, și el se trezise într-o celulă, așteptând.

— Au găsit sperma ta! În ea!

— Am iubit-o.

— Ai ucis-o!

— Știi bine că n-am fost eu.

John se uită la bărbatul cu mustață și păr negru, pieptănat pe spate, la ochii lui, niște ochi cum nu mai văzuse niciodată, nici măcar aici, printre atâția maniaci.

— Au trecut ceva ani de când ți-am citit.

Cartea din mâinile lui Finnigan avea coperțile roșii și marginile aurite.

— Azi citim din Cartea a Patra a lui Moise, capitolul treizeci și cinci, versurile șaisprezece și nouăsprezece. Ca nu cumva să uiți, Frey.

John nu spuse nimic. Nu mai avea putere să vorbească.

— … dacă cineva a lovit pe altul cu o unealtă de fier și acela a murit, acesta este ucigaș și ucigașul trebuie omorât…

Vocea chinuită a lui Finnigan încercă să continue, cu toată tensiunea acumulată.

— … răzbunătorul sângelui vărsat poate să ucidă pe făptaș îndată ce-l întâlnește.

Închise cartea zgomotos. Pocnitura răsună pe tot coridorul.

— După vara asta, Frey. La Ohio au sosit vremuri noi. Activiștii ăia pot să se agite cât or vrea, numai să treacă vara. Nu degeaba lucrez unde lucrez. Știu bine cum stă treaba. După vara asta o să vin să-ți citesc pentru a treia și ultima oară.

— Faptul că mor n-o s-o aducă înapoi pe Elizabeth.

Finnigan făcu un pas înainte. De aici putea să atingă gratiile. Scuipă în celulă.

— Dar măcar *eu* pot să-mi continui viața! Și *Alice* la fel! Și toți care ne aud acum or să învețe că, dacă ucizi, plătești.

— Uită-te în jurul tău, Finnigan. De ce crezi că-i așa de urât aici? Pentru ca noi, ăștia de aici, să *învățăm* ceva?

— Trebuie să mori! Era singurul meu copil!

— N-am omorât-o eu!

Afară bătea vântul. Pe Death Row nu exista vreme rea sau vreme bună. Cel puțin, nu se vedea. Dar se auzea. După un timp, cei care stăteau acolo, închiși, învățau să asculte șuierul vântului și răpăitul ploii, și uneori lui John

i se părea că aude și fulgii de zăpadă așezându-se pe acoperiș. Așa suna și acum. Când Finnigan își bătea joc de el. De parcă ar fi nins.

— Știu pe de rost toate sentințele pronunțate pentru alde ăștia ca tine, Frey!

Finnigan începu să alerge pe culoar, dând cu pumnii în aer, în direcția celulelor pe lângă care trecea, spre cei închiși acolo, care acum se întorceau spre el, omul care-și pierduse mințile.

— Uită-aici, Frey, uită-te aici! La vecinul tău, Savage, *condamnat pentru uciderea unui minor*! Dobitocul a pledat nevinovat, pe tot parcursul procesului!

Edward Finnigan alergă înainte și înapoi, arătând cu degetul spre bărbații din spatele gratiilor, fără să audă sunetul din capătul culoarului, când ușa fu deschisă de gardianul principal și trei tipi în uniformă se îndreptară spre el cu pași repezi.

— Și uită-te aici, Frey! Aici! La dracul ăsta negru, Jackson! *Condamnat pentru viol deosebit de grav și omor*! Conform medicului legist, dobitocul a sodomizat de mai multe ori cadavrul victimei. Și ghici, Frey! Ghici! Da, exact, și el a pledat nevinovat în fața curții!

Cei trei gardieni au reacționat imediat și l-au înconjurat pe Finnigan, care continua să-i batjocorească pe deținuți. Mănușile lor albe se lipiră de corpul lui și legăturile de chei ce atârnau pe lanțuri lungi se izbeau de pulpele lor în timp ce se îndreptau spre ieșire. Nu făcură nicio observație referitoare la mâinile care se întindeau spre fiecare celulă pe lângă care treceau, cu degetele mijlocii încremenite în aer.

John se simțea obosit.

De fiecare dată, tatăl lui Elizabeth părea mai înverșunat decât ar fi vrut să admită, îl ura mai mult decât și-ar fi imaginat până și el. Și dățile trecute, amenințările lui Finnigan, cum că îi venise ceasul, că șansele pentru suspendarea procesului erau din ce în ce mai mici, fuseseră probabil mai mult decât vorbărie goală, menită să-l rănească. John știa cel mai bine. Că timpul se scurgea. Că era pe cale să piardă.

Se întinse iar pe prici.

Ascultă. Și auzi.

Cu toate că luna februarie era pe terminate, se auzea în continuare, mai ales pe vremea asta, înainte de lăsarea serii. Așa-și imagina că sună când fulgii de zăpadă ating pământul.

martie

Erau ultimele zile ale lunii martie și Vernon Eriksen făcea drumul dintre Marcusville și Doctors Hospital Ohio Health din Columbus pentru a optsprezecea oară de aproape trei luni, însoțit de Ruben Frey, care stătea pe locul din dreapta. Ruben se împuțina după fiecare drum. Era același bărbat bine făcut, dar intrase parcă la apă într-un alt sens, ca atunci când nu mai speri cu adevărat, când ți-e din ce în ce mai greu să reziști.

Ceasul lor se apropia. Simțea, pur și simplu.

În ziua aceea, parcarea era aproape goală, până și liftul care urca la etajul nouă era liber. Ușa de la capelă era deschisă, părintele Jennings îi aștepta înăuntru, ca de obicei, împreună cu cei doi medici, Lothar Greenwood și Birgitte Biercoff. În încăpere se mai aflau două persoane pe care nu le mai văzuseră până atunci, juriștii Anna Mosley și Marie Mohrhaus. Vernon și Ruben le salutară și le mulțumiră c-au venit.

Cu aproximativ o lună în urmă, când Wilford Berry a fost executat pentru uciderea patisierului de cincizeci și trei de ani, s-au simțit de parcă munca lor, veche de câțiva ani, ar fi fost în zadar. Trecuse atâta timp de când un condamnat la moarte își ispășise pedeapsa în Ohio, că începuseră să creadă că ideile și argumentele lor triumfaseră în privința dezbaterii pedepsei cu moartea.

Un raport de patru pagini din partea guvernatorului statului Ohio schimbase însă totul.

Obiecțiile avocaților zăceau într-un coș de gunoi. Protestele comunității zăceau într-un coș de gunoi. Argumentele medicale ale doctorilor – cum că Berry suferea de o boală mentală gravă – și obiecțiile etice ale bisericii – cu trimiteri la Iisus care-i binecuvântase pe ucigașii răstigniți de lângă el – zăceau într-un coș de gunoi.

Guvernatorul statului Ohio ignorase toate acestea în decizia care se întindea pe patru pagini. Pedeapsa cu moartea fusese una dintre promisiunile lui din timpul campaniei și acum avea de gând să se țină de promisiune, injecțiile letale din corpul bolnav al lui Berry fuseseră aidoma primelor doze pentru drogați în ceea ce privea autoritatea confirmată, dar el nu se mulțumea cu atât, voia mai mult, ca majoritatea celor dependenți de putere. Nu era niciun secret, toată lumea își dăduse seama că dacă execuțiile reîncepuseră în Ohio, aveau să urmeze și altele. Știa asta și Vernon. Știa asta și Ruben. Începând din ziua aceea, condamnații din Death Row urmau să fie conduși la Casa Morții ca să primească injecțiile care i-ar fi calmat pe cei aflați la putere.

Se priviră unul pe celălalt, apoi se așezară în jurul mesei care reprezenta altarul capelei, Jennings și medicii, juriștii, Vernon și Ruben, o facțiune minusculă a unui grup mai mare care-și spunea *Ohio Coalition to Abolish Death Penalty*.

Erau conștienți că trebuiau să se grăbească.

Wilford Berry fusese condamnat la moarte în primăvara anului 1989, așteptase, deci, zece ani până când trebuise să-și execute pedeapsa.

John Meyer Frey, care aștepta într-o celulă de pe același coridor părăsit de curând de Wilford Berry, fusese condamnat în același an, la o distanță de câteva luni.

aprilie

Era undeva pe la mijlocul lui aprilie când efectele execuției lui Wilford Berry au început să se facă simțite cu adevărat în Ohio. Cu două luni în urmă, atunci când inima criminalului handicapat mental cedă după cele 100 mg de clorură de potasiu, toată lumea interpretă asta simbolic, ceea ce adânci încă o dată prăpastia dintre cei care pledau pentru și cei care pledau împotriva pedepsei cu moartea – argumentul *împotriva* dreptului unui stat federal de a curma viața unui om fusese nimicit de argumentul *pentru* dreptul la despăgubire al rudelor victimei, iar efectele măsurilor preventive luate pentru reducerea criminalității au fost considerate *mai puțin* spectaculoase decât cele ale execuțiilor care-i descurajau pe eventualii infractori tocmai pentru că-i îngrozeau.

După câțiva ani în care cele două celule din Casa Morții fuseseră nefolosite, majoritatea locuitorilor din statul Ohio voiau să mai vadă, pur și simplu, oameni murind acolo.

Și coada era destul de lungă.

Condamnații din secția Death Row a penitenciarului din Marcusville începuseră să țipe iar noaptea și să numere secundele.

John Meyer Frey stătea în celula opt.

Știa că din clipa în care guvernatorul statului dăduse iar undă verde pentru execuții, soarta lui fusese pecetluită.

Iar când vântul se întețea și bătea din direcția potrivită, sunetul se auzea din nou.

În ultimele zile, vuietul care se strecura printre ferestrele mici și înguste de sub tavan, furia demonstranților care se agitau de cealaltă parte a zidului era din ce în ce mai puternică și mai ușor de distins.

Recunoscu vocea lui.

Știa că-i aparținea lui Edward Finnigan, liderul demonstranților, cel care striga cel mai tare *Burn, John, Burn*.

mai

Era o zi frumoasă de primăvară, verde și plină de speranță, ca de fiecare dată în prima săptămână a lui mai. Și totuși. Lucrurile erau pe cale de-a se duce dracului. Definitiv.

Vernon Eriksen se trezise în zori; în seara de dinainte luase hotărârea târziu. Avea să plece din nou la Columbus, la spitalul lui Greenwood și Biercoff, ambii medici lucrau în schimbul unu. Nu puteau să mai aștepte. Zilele se scurgeau fără ca ei să poată interveni, ajunseseră să prețuiască fiecare minut, în timp ce John Meyer Frey se transformase într-o problemă politică și o chestiune de prestigiu de pe agenda guvernatorului din Ohio. Trebuia să moară. Asta era dorința exprimată a puterii. Moartea lui avea să devină următoarea metaforă din discursul susținătorilor pedepsei cu moartea și primul pas în încercarea de a i se face dreptate lui Edward Finnigan. Statul avea să curme viața unui om despre care Vernon știa că era condamnat pentru o faptă pe care n-o săvârșise.

Ruben Frey bătu la ușa lui pe la douăsprezece noaptea și Vernon deschise imediat, îi puse ambele palme peste gură, silit să-i explice pentru a doua oară că n-avea voie să apară în public sub nicio formă alături de rudele condamnaților, că și el, la fel ca și colegii lui, era controlat și filat tot timpul, și ca să-și poată continua munca în penitenciarul din Marcusville, trebuia să se declare în favoarea pedepsei cu moartea.

Dar Ruben Frey nu se lăsă înduplecat și Vernon îl pocni tare peste față, neavând altă soluție. Coborî jaluzelele și se așezară la masa din bucătărie, fiecare cu un pahar de whisky canadian în față, și stătură așa vreo jumătate de oră, după care Frey reuși să vorbească.

Vocea lui era răgușită și aspră.

Cred în pedeapsa cu moartea, spuse aproape în șoaptă. Am crezut întotdeauna. Poți să înțelegi așa ceva, Vernon?

Nu.

Cred că atunci când cineva ia viața cuiva, trebuie să plătească la fel.

Nu-i așa de simplu, Ruben.

Tocmai de aceea, și uită-te la mine, Vernon! Tocmai de aceea, *dacă* John ar fi fost vinovat și ar fi împușcat-o pe bune pe Elizabeth Finnigan, ar fi putut să ardă liniștit din partea mea.

Ruben Frey goli păhărelul înainte ca Vernon să fi apucat să-l ridice măcar pe al lui.

Îi arătă paharul gol și Vernon i-l umplu din nou, dând din cap.

Dar știu bine că n-a făcut așa ceva!

Încercase să-l apuce pe Vernon de mână, dar nu reușise, poate că Vernon stătea prea departe sau poate că-și trăsese mâna, de teama apropierii.

Nu pot să-l omoare dacă n-a făcut nimic, pentru numele lui Dumnezeu! Vernon! Ce se întâmplă dacă n-a făcut nimic, dacă într-adevăr n-a…

Bărbatul solid cu ochi blânzi nu-și terminase ideea, se prăbușise pe scaunul de bucătărie al lui Vernon Eriksen, dând tare cu capul de masă.

Prima oară Vernon crezuse c-a făcut infarct.

Că murise acolo, în fața lui.

Își pierduse cunoștința pentru câteva minute și transpira abundent. Vernon îl ajută să se ridice și-l ținu de subsuori în timp ce urcară încet spre dormitorul de la etaj, îl culcă îmbrăcat în singurul pat din casă și-i acoperi corpul tremurând cu o pătură. Stătu lângă el până când adormi, apoi coborî în bucătărie și se așeză în fața paharului care-l aștepta, gândindu-se la noaptea care se anunța lungă.

În clipa aceea, luă o decizie.

Singur în întuneric, acompaniat de sforăitul asurzitor al lui Ruben, care răsuna prin toată casa.

John Meyer Frey n-avea să moară legat de un prici, cu canule în brațe.

•

Părăsise orașul pe întuneric, ca de obicei, și conduse cu viteză, ignorând ceața slabă, străbătând o mare parte din statul Ohio. După câteva mile, se oprise la o benzinărie și împrumutase un telefon care probabil nu era ascultat, și-i anunță pe cei doi medici că e pe drum. Cei doi erau de serviciu la urgențe, și-n dimineața aceea aveau o grămadă pe cap, două accidente de autobuz pe șoselele spre Columbus, petrecute cu câteva ore în urmă, în cea mai întunecată parte a nopții. Dar îl asigurară că putea veni, se găseau cu siguranță o cameră liberă și câteva minute de răgaz, între stabilirea diagnosticului preliminar și intervenție.

Apoi dăduse încă un telefon.

Îi răspunsese un Ruben Frey amețit, zăcând în continuare în patul lui Vernon Eriksen. Vernon îl rugase să contacteze oficiul Ohio Savings Bank din Columbus, cel de pe West Henderson Road, și să pregătească o plată, o rată pentru casa lui Frey. Și exact cum bănuiseră amândoi mai demult, angajații

unei bănci aflate la oarecare distanță de Marcusville nu puseseră prea multe întrebări curioase, iar banii depuși erau o garanție că puteau să treacă la pasul următor.

Vernon intră, ca de obicei, pe ușa principală de la Doctors Hospital Ohio Health, dar de data asta o luă imediat la dreapta, spre coridorul lung. Merse de-a lungul holului mult prea drept și iluminat, apoi se opri în fața unor uși groase, de metal, vopsite în roșu.

O deschise pe ultima și înțelese imediat. La urgențe arăta ca după război. Oameni treji sau leșinați, pe paturi rulante, aliniate pe o parte și alta a coridorului. Rude care așteptau sau plângeau sau explicau ceva agitați în fața pupitrului de la recepție. Medici, asistente și asistenți de pe ambulanțe, în halate albe, verzi sau portocalii. Prima oară îl zări pe Greenwood, apoi, după câteva minute, apăru și Biercoff. Nu-l văzu niciunul dintre ei, alergau între pacienți și camera de gardă, așa că Vernon se așeză pe o bancă din lemn deschis la culoare. Hotărî să aștepte până când holul se mai golea și pacienții răniți primeau îngrijirea necesară.

•

Peste o oră și jumătate se așezară în singura sală de așteptare pustie de la Urgențe, chipul tânăr al lui Lothar Greenwood, ud de transpirație, și Birgitte Biercoff, cu pete mari de umezeală la subsuoară. Vernon îi rugă să aștepte puțin și ieși. Cealaltă sală de așteptare era aproape la fel de goală, iar Vernon se îndreptă spre automatul de cafea aflat într-un colț, lângă etajera plină cu cărți pentru copii și reviste mondene. Vârî cele trei monede de 50 de cenți în fantă și luă paharele cu cafea fără zahăr cu ambele mâini. Erau mai fierbinți decât s-ar fi așteptat, îi ardeau palmele.

Stăteau pe scaunele pentru vizitatori, cu cafelele fierbinți în față, așezate pe patul rulant din mijloc, care servea drept masă. Sorbiră din cafea și lichidul cald se răspândi încet în corpurile lor epuizate.

Hotărârea pe care urmau s-o ia avea să le schimbe pentru totdeauna viața.

Nu era vorba de *ce* urmau să facă. Asta o știau deja. Construiseră deja, pas cu pas, singurul plan care ar fi putut fi o soluție viabilă.

Dar nu se știa *dacă* aveau să și facă ceea ce își propuseseră.

Vernon sorbi și ultima picătură de cafea, apoi îi privi. El fusese cel care trebuise să adune obiecțiile; obiecțiile juriștilor, ale medicilor, apelul bisericii la umanitate, protestele împotriva unui stat care-și permitea să curme vieți. Obiecțiile aterizaseră la gunoi și de data asta. Guvernatorul statului Ohio luase decizia. Nu mai tolera niciun apel la clemență, nicio amânare. Era deja luna mai și data fusese stabilită: John Meyer Frey urma să

fie executat prin administrarea unei injecții letale, pe data de 3 septembrie, la nouă seara.

Aveau mai puțin de patru luni la dispoziție.

— Mr Eriksen?

— Da?

— Chestia asta e destul de importantă pentru dumneavoastră.

— Da.

— Cât de importantă?

Vernon nu era sigur că medicii cu familie acasă îl puteau înțelege pe deplin.

— Păi, lucrurile… lucrurile arată cam așa. N-am de gând să stau cu brațele în sân, în timp ce-mi moare un prieten. Nu încă unul. Gata, mi-a ajuns. Ei sunt familia mea… mă rog, nu mai am pe nimeni în afară de ei. Poate că e greu de înțeles. Pentru dumneavoastră. Dar așa e, să știți.

Lothar Greenwood își mișcă puțin capul în sus și-n jos, schițând un gest de aprobare.

— Sună de-a dreptul tragic.

Vernon Eriksen inspiră adânc.

— Eu sunt cel care se duce acolo și-i păzește pe oamenii ăștia de la care comunitatea noastră vrea despăgubiri. Pe care vor să se răzbune. Îi păzesc în fiecare zi. Și ajung să… să mă simt de parcă aș face parte și eu din viața lor, la modul concret, fizic. Doar sunt acolo, sunt unul dintre executanți. Executanții pedepsei. Moartea. Mă înțelegeți?

Ridică mâinile neputincios.

— Dar nu e răzbunarea *mea*. Nu mai cred în compensațiile și despăgubirile astea nenorocite, în răzbunare, nu mai cred într-o comunitate care cere luarea vieții cuiva. Și John… John e nevinovat, sunt sigur.

Vernon se uită la cei doi medici care stăteau fără să zică nimic și îi rugă să se gândească timp de câteva minute, apoi ieși să mai ia niște cafea.

Când se întoarse, medicii căzuseră de acord.

Își dădu seama imediat. De fapt, medicii nu spuseră nimic explicit, doar se aplecară puțin unul spre celălalt și repetară ceea ce spuseseră deja.

Lothar Greenwood și Birgitte Biercoff aveau să aplice încă din dimineața aceea pentru posturile vacante de la penitenciarul din Marcusville, scoase la concurs din primăvară, fără să se fi arătat cineva interesat de ele. Fiecare avea să ceară doar o jumătate de normă, motivând că vor să-și păstreze posturile de la spitalul din Columbus, și se oferiră să înceapă încă de la 1 iunie.

Între timp, Vernon avea să-i ajute stând în biroul său, pisând și dozând Haloperidol și rădăcină de ipeca[10] în mâncarea lui John, lucru pe care-l făcea, de fapt, încă de la începutul anului.

Greenwood și Biercoff aveau să-și intre imediat în atribuții și aveau să-l examineze pe deținutul din celula opt, care suferea de stări de rău pe care nu și le putea explica. Cei doi aveau să stabilească destul de repede diagnosticul de *cardiomiopatie*, cu ajutorul unor radiografii pe care le păstrau într-un seif, la o bancă, și aveau să declare că mușchiul inimii lui John nu funcționa cum trebuie și inima lui se făcea tot mai mare.

Apoi aveau să aștepte sfârșitul verii, până pe la mijlocul lui august. Asta era data-limită la care-și propuseseră să-și finalizeze planul. Planul pe care-l construiau împreună de mult timp, planul pe care-l verificaseră și-l repetaseră de atâtea ori, pas cu pas, detaliu cu detaliu, secundă cu secundă, minut cu minut.

John Meyer Frey avea să facă ceva ce n-ar fi putut să facă mai demult.

Avea să scape de la Death Row.

Trebuia să moară ca să scape de moarte.

[10] Plantă originară din Brazilia, cu efecte expectorante; în doze mari poate provoca vărsături.

PARTEA a III-a

<u>miercuri</u>

Ewert Grens apucase să doarmă vreo oră, între cinci și șase, cu spatele sucit pe canapeaua îngustă din birou. Teancul de faxuri cu care Klövje alergase la el toată seara, până după miezul nopții, zăcea răsfirat pe podea. Certificate medico-legale, rapoarte ale unor agenți de poliție, descrieri ale tehnicienilor de la Criminalistică amestecate și aruncate peste tot, noroc că paginile erau numerotate.

Niște foi capsate, cu o anchetă referitoare la un deținut dintr-o închisoare din sudul statului Ohio rămăseseră pe burta lui, mototolite și pline de pete de grăsime.

Își aminti de o pisică turbată.

Când încercase să adoarmă, pisica mieunase ca naiba de undeva din curte, din parcarea poliției, de parcă ar fi fost turbată, sau în călduri, sau doar speriată și singură, nu-și dădea seama și nici nu avea chef să cerceteze în amănunt, dar făcea un tărăboi cum numai pisicile sunt în stare și își aminti că, la un moment dat, scosese arma din dotare și trăsese câteva focuri de avertisment în direcția ei, conform regulamentului. Împușcăturile fuseseră cam zgomotoase, dar suficient de aproape de țintă cât să o sperie și s-o facă să tacă preț de câteva minute. După care pisica începuse iar, desigur, și el cântărise din nou dacă ar fi bine să tragă sau nu. De data asta ar fi vrut să țintească și să tragă cum trebuie, dar până la urmă se abținuse și, încet-încet, adormise, nu știa dacă se făcuse liniște sau, pur și simplu, n-o mai auzi el.

Grens se ridică din pat.

De parcă ar fi avut o gaură în spate.

Se uită la ceasul deșteptător care stătea pe birou.

Se făcuse târziu când îi sunase pe Sven, pe Hermansson și pe Ågestam, dar ei înțeleseseră situația și într-o oră, la șapte, aveau să fie aici, în biroul lui, ascultându-l cum povestește despre o noapte lungă în care a citit și a descoperit ceva ce n-ar fi crezut niciodată.

•

Ajunseseră mai devreme cu toții.

Ewert Grens îi privi cu satisfacție când se așezară pe rând în scaunele pentru vizitatori. Aveau ochii somnoroși și tenul mai palid decât de obicei

iarna, iar Ågestam, care venise primul, părea și nepieptănat – el, care de obicei era „ca scos din cutie”.

Grens vorbi pe un ton coborât.

— John Schwarz.

Au fost singurele lui cuvinte. Ce poveste! Părea că vrea să se agațe cât mai mult de ele.

— E mort.

Ce fețe au făcut, Grens jubila pe dinăuntru văzându-i atât de confuzi, oare să strige, oare făcea mișto de ei… dar poate erau doar obosiți și nu se prindeau din prima.

— Dar, Ewert, am văzut că ieri…

Ewert Grens îi făcu semn lui Sven să vină mai aproape.

— E în continuare acolo, în celula lui din Kronoberg.

Grens arătă spre peretele din spatele lui.

— Și pot să afirm că se simte destul de bine. Mai ales dacă ne gândim c-a murit acu’ șase ani și jumătate.

— Despre ce este vorba, Grens?

Procurorul Lars Ågestam se ridică neliniștit, nesigur pe picioarele-i subțiri.

— Ågestam, stai jos.

— Nu înainte să-mi dai o explicație.

— După ce te așezi.

Ewert zâmbi și așteptă.

— O să-ți explic imediat de ce e bine să ai motive personale atunci când favorizezi un caz.

Ågestam se uită în jurul lui, apoi se așeză cu gesturi afectate.

— John Schwarz a murit înainte să fi fost executat într-o închisoare din Marcusville – un căcat de oraș din Ohio, din sud.

Expresia de pe fețele lor. La fel de pierdută.

— Pe vremea aia se chema John Meyer Frey. Stătuse peste zece ani la Death Row, condamnat la moarte pentru c-a omorât o fată de șaisprezece ani. A murit în celulă, era bolnav de… o să încerc să pronunț corect, *cardiomiopatie*.

Grens ridică din umeri.

— Adică-ți crește inima. Ceea ce înseamnă c-ai îmbulinat-o. Se aplecă spre paharul cu apă de lângă ceasul deșteptător.

Bău, umplu paharul din nou, golind carafa murdară.

— Mai vrea careva?

Scuturară din cap cu toții.

Bău din nou, trei înghițituri, și paharul rămăsese gol.

— John Schwarz, adică John Doe se cheamă, de fapt, John Meyer Frey. Un cetățean american decedat.

Zâmbi.

— Dragii mei. Se pare c-am făcut o chestie istorică.

Zâmbetul se lărgi din ce în ce mai mult.

— Am arestat un mort.

•••

Ceasul bisericii Hedvig Eleonora tocmai trecuse de șapte, când Thorulf Winge deschise ușa principală a locuinței sale de pe Nybrogatan și ieși în vântul slab, dar pișcos. Făcu câțiva pași și traversă strada, ca de obicei, apoi bău o cană cu suc proaspăt de portocale în cafeneaua care deschidea devreme și care la ora aia mirosea a melci cu scorțișoară și a prăjituri cu cremă de ciocolată.

Fusese o dimineață dată naibii.

Primise un telefon urgent de la Washington, terminase de vorbit pe la patru și jumătate, cei de la Ministerul Afacerilor Externe îi făcuseră legătura acasă. Secretarul cabinetului se obișnuise cu asta de-a lungul anilor, nu era ceva ieșit din comun să fie trezit în mijlocul nopții din cauza unor întrebări care necesitau răspuns înainte să se lumineze de ziuă.

Dar așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată.

Un cetățean american, închis la Death Row, murise în celulă așteptând să fie executat. Mort și îngropat, cum s-ar zice, de șase ani. Închis în penitenciarul din Kronoberg de la Stockholm.

Thorulf Winge o luă pe jos de la Nybrogatan și Östermalm spre centru, spre Piața Gustav Adolf și Ministerul de Externe, care își avea sediul acolo. Era într-o condiție fizică bună, deși împlinise șaizeci de ani cu doi ani în urmă, aranjat, cu spatele drept, cu părul încă negru și des. La serviciu era mai mult sau mai puțin constant, dar, spre deosebire de colegii lui, care își epuizau încet resursele, neglijându-și orele de somn, se menținea tânăr și plin de viață – *noroc cu* programul de muncă, unul dintre puținele motive pentru care se trezea în fiecare dimineață.

Bău sucul cu multă pulpă, respiră aerul de iarnă și se gândi la conversația lungă de la telefon și la informațiile acelea ciudate. Soluția începuse să se contureze deja în mintea lui, așa făcea de obicei, căuta soluții în mijlocul crizei, se pricepea de minune la asta, o știa prea bine, și o știau și cei din jurul său.

Dar chestia asta o să fie o porcărie, clar.

Un deținut dispare, un criminal scapă din închisoare înainte de a fi executat și trăiește bine mersi, până când aterizează iar după gratii.

Dar asta părea mai mult de-atât.

Aici era vorba de prestigiu politic, de o chestiune simbolică.

Încălcarea legii, pedepsirea vinovatului și dreptul la despăgubiri morale în ceea ce privește rudele victimei erau chestiuni de importanță majoră pentru cetățenii Americii. În ultimii ani, erau din ce în ce mai multe închisori și din ce în ce mai multe pedepse lungi, iar guvernatorii, senatorii și președinții câștigaseră alegerile din ultima vreme tocmai datorită

promisiunilor referitoare la măsuri mai dure, menite să rezolve problema violenței crescânde. Bărbatul ăsta care zăcea într-o închisoare suedeză avea să se transforme în rubrici mari și amenințătoare din agenda politicienilor care voiau să fie realeși. Trebuia adus acasă cu orice preţ, închis în vechea lui celulă și executat în aplauzele poporului și ale puterii, conform principiului *ochi pentru ochi, dinte pentru dinte*, ăsta era principiul care dicta regulile.

Statele Unite voiau să-și recupereze condamnatul la moarte.

Iar Suedia, o țară mică din nordul Europei, avea să se supună.

Dar Ministerul de Justiție și cel al Afacerilor Externe declaraseră deja cu câțiva ani în urmă, când se negocia acordul de extrădare între SUA și UE, că *nicio* țară din UE n-avea să extrădeze pe nimeni care era condamnat la moarte.

Thorulf Winge aruncă o privire în jur în timp ce traversă sensul giratoriu din fața clădirii ministerului, numit Arfurstens Palats[11]. Era destul de liniște, deocamdată traficul era redus, cartierul aproape gol, la fel și aleea care se întindea de acolo până la Riksdagshuset[12] și Rosenbad[13].

Deschise ușa și intră în clădirea impunătoare.

Avea nevoie de timp.

Avea nevoie de liniște.

Avea nevoie de mână liberă, cu cât dura mai mult înainte să afle cineva, cu atât era mai bine.

•

Ewert Grens își dădu seama ce gândesc și afișă un zâmbet larg. Lars Ågestam era sigur că în sinea lui jubila. Judecând după cum formulase, la cât de ironic sunase „am arestat un mort”, nu era de mirare că părea din nou energic, de parcă ar fi înviat, corpul obosit și fața încruntată erau schimbate, fusese o chestie nasoală și-i părea rău că era așa, dar radia de bucurie, ca de fiecare dată când rezolva un caz. În felul lui caracteristic, cum aflase de la cei cu care Grens mai lucrase.

Ågestam stătea nemișcat. Era un caz nemaiîntâlnit și tocmai se pregătea să pună o întrebare, una dintre multiplele întrebări care i se învârteau prin cap, când sună telefonul. Duse mâna spre buzunarul interior al sacoului, se scuză, ignorând fața încruntată a lui Grens și ieși din biroul comisarului pe holul care mirosea a praf și încă a ceva, a mâncare.

Știa cine era.

Dar nu mai vorbise cu el.

---

[11] Palatul Prințului moștenitor.

[12] Palatul Parlamentului.

[13] Sediul Guvernului.

— Bună dimineața. Mă numesc Thorulf Winge, sunt secretar de cabinet la Ministerul de Externe.

Lars Ågestam n-avea nevoie de mai multe explicații. Își dădu seama despre ce putea fi vorba înainte ca Winge să continue.

— Vreau să mă asigur că informațiile pe care le-am primit sunt corecte. Dumneavoastră sunteți procurorul care se ocupă de cazul lui John Schwarz, mi se pare c-a fost reținut de curând.

— De ce?

— Nu mă luați cu din astea, vă rog.

— Știți că n-am voie să dau declarații despre suspecții noștri, fie că sunt deținuți sau nu.

— Mie să nu-mi citați legislația.

Ågestam se uită la polițistul care se apropia pe coridor. Nu se știa dacă-și începea ziua acum sau dacă-și terminase tura de noapte și se ducea acasă. Ågestam se îndepărtă puțin, voia să discute fără să fie auzit.

— Vreți să insinuați ceva? Ar trebui să înțeleg că abuzați de puterea cu care ați fost învestit?

Îl auzi pe Winge inspirând adânc, pregătindu-se să ridice tonul.

— Cazul *John Schwarz* nu există oficial. Tocmai de aceea, o să răspundeți în continuare, și nu oricum, la toate întrebările referitoare la deținutul în cauză. Și nu schimba vorba, Ågestam, nu schimba vorba!

Lars Ågestam înghiți în sec, iritat și surprins.

— Să înțeleg c-am primit un ordin din partea secretarului de cabinet… adică… *ciocu' mic*, cum s-ar zice, directivă de la… ministrul de externe?

— V-ați prins… Stați cinci minute la telefon și răspundeți la apel.

Ågestam se opri lângă automatul de cafea. Cafeaua aia leșinată cu care se agita în sus și-n jos Grens. Citi oferta de pe butoanele pătrate și apăsă pe unul. Nu arăta deloc bine. Dar luă totuși paharul plin și bău din el. Avea nevoie de lichide.

După exact cinci minute, telefonul sună iar.

De data asta, vocea părea cunoscută. Era prim-procurorul. Șeful său direct.

Mesajul fu scurt.

Era vorba despre un bărbat reținut, pe nume John Schwarz, iar cazul trebuia cercetat cu maximă discreție.

•

Lars Ågestam mai zăbovi pe coridor și-și termină cafeaua fără gust. Încercă să se adune. Primise un ordin direct. Absolut aiurea, dar cu toate astea, un ordin. Nu-i plăcuse deloc tonul de mai devreme, sâsâitul

secretarului de cabinet, era tipic pentru boșorogii ăștia obișnuiți cu puterea, li se părea ceva de la sine înțeles.

Se opri în fața ușii închise, se uită la clanță, o apucă și deschise ușa.

Grens stătea în continuare în picioare, ținea niște rapoarte în mână și părea că citează din ele. Sven Sundkvist și Hermansson stăteau pe locurile lor, un pic mai departe, și-l ascultau, aparent jenați de ceea ce auzeau. Se uitară cu toții la el în timp ce se îndreptă spre scaunul din care se ridicase cu douăzeci de minute în urmă.

— Ei bine? Ce era atât de al naibii de important de-a trebuit să pleci?

Ewert Grens flutură teancul de hârtii spre procurorul cel tânăr.

— Chiar *a fost* ceva important.

Nerăbdător, Grens flutură iar hârtiile.

— Da?

— Era legat de cazul ăsta. John Schwarz. N-avem voie să mai dezvăluim nimic despre el. Nimănui.

— Ce dracu' tot zici?

Grens aruncă hârtiile din mână. Foile zburară prin toată camera și aterizară pe podea.

— E un ordin direct.

— Ce dracu', Ågestam, du-te și piaptănă-te odată! Și poate n-ar strica să începi mai întâi cercetările. După care poți să tot zici că-i „caz secret". Din câte știu, singurele cercetări preliminare în cazul John Schwarz se referă la un act de violență gravă, comis împotriva unui cetățean finlandez, pe un feribot care se îndrepta spre Finlanda. De ce ar trebui să-mi țin gura, nu-nțeleg.

Hermansson n-avea astâmpăr. Se uită la Sven. Auzise despre crizele de nervi ale lui Ewert Grens. Dar chiar dacă lucra la Poliția Capitalei de aproximativ o jumătate de an, nu fusese niciodată martoră la ele. Sven scutură discret din cap și Hermansson își dădu seama că nu era cazul să protesteze, Grens n-ar fi tolerat așa ceva la cât era de agresiv.

— De unde poate să vină un ordin de genul ăsta, Ågestam? Aș vrea să știu și eu!

Lars Ågestam își șterse mâna pe pantaloni. Sunt doar mesagerul, mesagerul care încearcă să transmită un mesaj în care nu crede nici el.

— De la șeful meu.

— Șeful tău? Prim-procurorul?

— Da.

— Așa, și când i-ai tras o limbă ultima oară?

— Mda, o să mă prefac că n-am auzit.

— Prim-procurorul, auzi. Pupincuristul naibii! Atunci e clar că vine de mai sus. Pentru că ăla-i de-al tău, Ågestam, pieptănat și lins în cur și pus la patru ace, gata să accepte ordine.

Hermansson nu mai suportă. Ewert o luase pe arătură, Ågestam arăta de parcă ar fi vrut să se ia la bătaie în orice clipă, iar Sven stătea ca un mut și înghițea în sec. Hermansson se ridică, se uită la fiecare în parte și spuse aproape în șoaptă:

— Hei, gata, ajunge!

Dacă ar fi încercat să strige mai tare decât ei, i-ar fi ațâțat și mai tare. Așa, toată lumea tăcu și o ascultă.

— Terminați cu prostiile. N-am de gând să stau aici și să mă uit la voi cum vă certați ca chiorii. Bărbați în toată firea. Îmi dau seama că ancheta asta v-a obosit și, dacă-i așa, dacă tipul chiar a fost la Death Row și a reușit să scape, dacă va trebui să-i ajutăm pe ăia să-l trimită înapoi, să fie supus unei pedepse în care nu crede niciunul din noi, atunci avem nevoie de putere și de o minte clară. Nu mă mir că ne-am încins și preferăm să ne răzbunăm unii pe alții. Dar acum n-avem timp. Ordinele vin de sus. De foarte sus, înțelegeți? Asta înseamnă că va trebui să ne străduim și mai mult. Așa c-ar fi bine să ne economisim energia pentru o cauză mai nobilă. Și să încercăm să colaborăm.

Coborî mult tonul, vorbind aproape în șoaptă.

— Altfel… altfel, cred c-o să se ducă dracu’ totul.

•••

Vernon Eriksen se miră de cât de calm se simțea.

Când, de fapt, ar trebui s-o iau la fugă.

Ar trebui să mă ascund.

Ar trebui să am o inimă care să pompeze sângele cumva confuz, neregulat. Cât am ascuns minciuna asta, de câte ori am crezut că azi, azi o să explodeze sigur, că gata, s-a terminat, că *sunt* terminat.

Și totuși, sunt aici. Pe culoarul pe care se află celulele condamnaților la moarte.

Îi aud cum dorm, mă duc spre celula numărul opt, care e goală, fac toate astea și, totuși, mă simt… liniștit.

•

Ceasul penitenciarului din Marcusville arăta unu și jumătate, era noaptea dinspre marți spre miercuri. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când fusese chemat sus la Warden și servit cu fructe și prăjitură cu cremă de mentă în încăperea imensă cu covoare groase și roșii și candelabru de cristal, aproape douăzeci și patru de ore de când John, reținut undeva în nordul Europei, și un deces mai vechi de șase ani dintr-o celulă din Ohio îi uimise, cerând din nou atenție.

Doar ai murit atunci.

Și eu te-am ajutat să mori.

Dar ai continuat să trăiești.

Te-am ajutat să trăiești.

Ca de obicei, Vernon zăbovi puțin prea mult în fața celulei goale. Planul lor funcționase. Erau atâtea detalii care-ar fi putut scăpa de sub control, dar n-au riscat nimic, nimic în ceea ce-l privea pe John, mai ales că aveau doar două săptămâni până la execuție.

John n-a știut nimic.

De fapt, pe asta se baza tot planul lor. John nu trebuia să afle. Ideea era să se simtă rău luni în șir de la Haloperidolul ăla și de la rădăcina de ipeca, trebuia să arate exact ca un om speriat atunci când i-au spus că are cardiomiopatie, trebuia să primească îngrijire medicală de la cei doi medici noi care-l supravegheau pe rând, îl vizitau regulat și îi administrau medicamentele pentru o boală inexistentă fără de care planul cu evadarea n-ar fi funcționat.

Vernon zâmbi.

John murise pe bune.

În dimineața aceea se simțea mai rău decât de obicei, doar era dimineața *cu pricina*. Vernon îi pusese în mâncare doza obișnuită de Haloperidol și

rădăcină de ipeca, dar și o porție zdravănă de beta-blocante[14], la indicațiile doctorului Greenwood, zdrobite și ele și dozate atent de ambii medici care, timp de o jumătate de oră, se suprapuneau în East Block.

Vernon făcu un pas înainte și apucă două bare metalice, căutând urme inexistente, nelăsate de nimeni.

Fiecare medicament își făcuse efectul.

Birgitte Biercoff intrase prima în celulă, se așezase în genunchi lângă John, care transpira și se ținea cu mâinile de stomac. Îi explicase cât putuse de răspicat că inima era cea care-i făcea probleme, da, *cardiomiopatia*, că trebuia să-i administreze un medicament, urgent.

Îi dăduse primul medicament. Un *Benzodiazepin*. Nu trebuia să-și amintească nimic. Dacă s-ar fi trezit dintr-odată. Doctorița îi dăduse jos pantalonii portocalii, îi introdusese *Stesolid klysma* în anus, le explicase mai demult că trebuia să-l sedeze dacă voiau să le iasă planul, trebuia să fie aproape adormit.

Lothar Greenwood venise cu sufletul la gură din cealaltă parte a clădirii. Când trecuse pe lângă Vernon, care stătea în fața celulei cu alți trei gardieni, privirile li se întâlniseră. Amândoi știau ce se întâmpla, dar au reușit să se abțină, să nu se dea de gol. Biercoff îl informă pe scurt pe Greenwood în legătură cu ceea ce el deja știa că făcuse, ceva ce planificaseră împreună timp de câteva luni, și Greenwood scoase un medicament cu efect rapid care inducea *amnezia* și afecta și mai mult memoria pacientului, adică *morfină pură*, care cauza amnezie și încetinea respirația.

John se întinsese pe jos, complet amețit, cu pantalonii în vine. Greenwood îi apucă penisul și îi injectă ceva într-o venă a organului genital. Era *Pavulon*, un preparat care semăna cu *curara*[15], și te scotea instantaneu din circuit. Cu câteva zile în urmă, îi explicase lui Vernon c-ar putea să aleagă încheietura brațului sau zona moale de lângă organul genital, gâtul, dar prefera sexul, mușchiul de acolo, tocmai pentru că nu voia să lase semne.

John ajunsese în iad acum.

Nu era conștient de ce avea să i se întâmple, frica de moarte l-a luat prin surprindere. Era un mort viu.

Treaz și paralizat în același timp.

Relaxare totală a mușchilor. Nu putea să se miște deloc, nu putea nici măcar să respire.

Vernon stătuse în fața celulei timp de câteva minute cât a durat totul și i-a urmărit de acolo. Până când n-a mai putut.

---

[14] Medicamente pentru tratarea anxietății, hipertensiunii, migrenei sau a nevralgiilor, care acționează asupra ritmului cardiac și reduc forța de contracție a inimii.

[15] Produs folosit de indienii din bazinul Amazonului pentru otrăvirea săgeților.

Nu mai făcea față.

Băiatul care zăcea pe jos mai avea puțin și își dădea duhul pe bune, și el stătea și se uita la el.

Erau conștienți că s-ar fi putut termina urât, discutaseră mult despre asta, că era un risc și că aveau la dispoziție câteva minute, nu mai mult.

Între timp, Biercoff scosese o sticluță cu picături pentru ochi.

Atropin, pentru pupile *dilatate* și nemișcate.

Pupilele unui mort.

Vernon își aminti cum s-a simțit stând în fața celulei și uitându-se la omul pe care a ajuns să-l placă atât de mult, zbătându-se între viață și moarte, fără să știe nimic. Cel puțin, așa arăta de afară. Nu se mișcase, doar privise în gol, iar lui Vernon i-a fost foarte greu să se abțină, să uite ce făceau de fapt și să nu se năpustească peste ei.

Pulsul era singurul detaliu pe care nu puteau să-l rezolve.

Din punct de vedere medical, era imposibil să oprești pulsul unui om viu. Greenwood folosise un *derivat din morfină* care încetinise pulsul, dar nu mai conta, cei doi medici erau nevoiți, pur și simplu, să improvizeze și avuseseră noroc, reușiră să ascundă un puls mai slab, dar totuși existent, trebuiau doar să se comporte suficient de convingător și să-și facă treaba până la sfârșit.

Aveau opt minute la dispoziție, cel mult.

Trebuiau să-l *ventileze* în fiecare minut, să-i facă respirație gură la gură. Aerul din plămânii lor în plămânii lui John.

Ar fi trebuit să funcționeze. Dar numai dacă se mișcau într-un interval de opt minute. Dacă întârziau mai mult… creierul avea să sufere leziuni irecuperabile.

Greenwood se ridicase, se întorsese spre Vernon și cei trei colegi ai lui, le spuse ceva cu voce tare și vecinii lui John urmăriseră scena dramatică din celule: lui Vernon i se părea că-l aude și acum pe Greenwood, țipând în gura mare că *a murit*.

•

Era două fără un sfert, noaptea se instaurase de-a binelea, vântul vuia, ca de obicei.

Vernon ridică privirea spre fereastra de sub acoperiș. Ar trebui să-l izoleze, șuierul ăla era iritant.

Plecă de lângă celula numărul opt, trecu pe lângă șirul lung de celule și o luă spre ușa care ducea la birouri.

Ar fi fost o prostie să riște. Dar își dăduse seama că trebuia să se grăbească. Doar era datoria lui să-i avertizeze. Intră într-una dintre unitățile administrative, în biroul secretarei. Era mai puțin probabil ca telefonul de acolo să fi fost ascultat.

Numărul îl învățase pe de rost.

Mai întâi sună în Austria. Habar n-avea cât putea să fie ceasul la ei, dar nu conta, trebuia să-i răspundă, dacă telefonul avea să sune, ea avea să răspundă cu siguranță.

Convorbirea cu Birgitte Biercoff nu dură niciun minut.

Puse receptorul în furcă, apoi formă un număr din Denver, Colorado. Lothar Greenwood nu vorbi mult, îl ascultă și-i mulțumi pentru telefon.

De șase ani, trăiau sub o identitate falsă, aveau CV-uri, diplome și vieți noi.

Existau. Și totuși, nu.

•••

Mariana Hermansson nu era sigură nici acum de felul în care să abordeze ieșirea aia ciudată a șefului ei. I se păruse atât de… inutil. Normal că-și dădea seama de absurdul situației, de cât de aiurea era secretomania asta din motive politice, sau chiar să ignori anumite principii etice în ceea ce privea cazul John Schwarz. Dar felul în care Ewert se descărcase pe ei, agresivitatea lui, comportamentul care-i speria pe cei din jurul lui de atâția ani, o afectau. Se simțea confuză, aproape tristă.

Știa bine ce însemna agresivitatea. Crescuse printre oameni agresivi.

Dar genul ăsta de agresivitate nu-l înțelegea.

Mama ei era suedeză, iar tatăl ei, un străinez[16], și primii ani din viață îi trăise printre o sută de naționalități, în Rosengård, un cartier din Malmö pe care politicienii nu-l mai puteau controla, o zonă locuită mai ales de imigranți, rușinea orașului, care însă părea guvernată de propriile reguli și de propria energie, un loc care avea propria sa viață și o grămadă de oameni agresivi, scandaluri și incendii.

Dar la asta se limita totul. La agresivitate. Ceva ce se aprindea și se stingea la fel de repede.

Genul ăsta de agresivitate dură care te nimicea, care te apăsa sau se agăța de tine și te rănea era mai greu de acceptat și de înțeles, era ceva urât și de cele mai multe ori, inutil. O să vorbească sigur cu el cu prima ocazie, voia să știe de unde vine chestia asta, dacă era conștient de felul cum se comporta, dacă era ceva ce putea fi schimbat.

Lucra la Stockholm deja de șase luni când au mutat-o din postul temporar într-unul cu contract pe termen nelimitat. Nu era foarte mult, dar apucase să treacă de câteva ori pe coridoarele penitenciarului din Kronoberg. Sven Sundkvist pășea lângă ea la fel de tăcut. Nu spusese nimic de când ieșiseră de la Ewert. Mariana își dădu seama că era obișnuit cu ieșirile lui și se întreba dacă nu cumva renunțase să mai spere la o schimbare. Sau dacă după zece ani de lucrat împreună mai rămânea perplex, dacă era absent acum pentru că se gândea la asta.

Schwarz se afla în celula din capătul coridorului. Sau Frey, cum se numea mai demult. Dar aici – aici era în continuare John Schwarz. Se uită la foaia de lângă ușa celulei, la numele lui și apoi la directiva de sub el: *restricții totale*.

Citi încă o dată scrisul, apoi arătă cu degetul spre foaie și încercă să-l trezească pe Sven.

— Ce zici de chestia asta?

— De Schwarz?

---

[16] *Blatte* – în suedeză, termen peiorativ pentru persoanele de altă naționalitate decât cea suedeză.

— De restricțiile astea.

Sundkvist ridică din umeri.

— Da, știu la ce te referi. Dar nu mă miră.

Hermansson nu mai avea răbdare. Trase de foaie și o rupse.

— Pe mine mă miră, să știi. Ce vrea și Ågestam cu restricțiile lui? Schwarz nu are pe nimeni care să poată influența ancheta în clipa asta. Ce mai contează dacă se întâlnește cu nevastă-sa sau cu copilul?

— Știu ce zici. Dar, cum spuneam, nu mă miră deloc.

Hermansson lipi la loc foaia mototolită cu banda de scotch, care abia dacă mai ținea.

— Până una alta, eu i-am promis c-o să-i vadă. Când l-am interogat.

— Poți să încerci. Dacă e în folosul anchetei, sunt sigur c-o s-o lase mai moale și Ågestam. Că doar despre asta e vorba. De o strategie inteligentă. Despre nimic altceva. E clar că nici el nu crede că restricțiile astea ajută la ceva. Știe și el că Schwarz nu prea mai are ce să inventeze, chiar dacă ar vrea. Dar încearcă să-l facă să vorbească. E felul procurorilor de a trata problema, de cele mai multe ori. Le fac viața un iad, complică lucrurile ca să avanseze cu audierile și îi presează până când mărturisesc. De recunoscut, n-o să recunoască niciunul, să știi.

Hermansson se opri în fața ușii închise. Nu era sigură cine se afla dincolo de ea. Dar fusese reținut pentru violență deosebit de gravă și recunoscuse săvârșirea faptei, pentru ca apoi să nu mai aibă voie să citească ziarul, să asculte radioul, să se uite la televizor, să scrie scrisori, să primească scrisori, să se întâlnească și cu alte persoane în afara avocatei, a preotului închisorii, a gardienilor și a celor ca ea, care se ocupau de audierea deținutului. Hermansson era convinsă că nu era o chestie rezonabilă.

Unul dintre gardieni se apropie de ei. Se uită prin ferestruica din mijlocul ușii și, mulțumit de ce văzu, le deschise.

John Schwarz, alias John Meyer Frey, era alb ca varul.

Stătea pe jos și îi privi cu ochii goi.

— John.

Nu îi răspunse.

— Vrem să stăm puțin de vorbă cu tine, John.

Hermansson intră în celulă, se apropie de el și puse o mână pe umărul lui.

— De ce?

— Vrem să-ți punem niște întrebări.

— Acum?

— Acum.

Ieșiră din celulă și lăsară ușa deschisă. Îl așteptară, dar Schwarz se mișcă destul de greu, aproape că-și târî picioarele în timp ce se îndrepta spre camera de audieri unde se aflau Grens și Ågestam.

Se opri în cadrul ușii și se uită în jur, părea că-i numără și trage concluzia că patru persoane erau cam mult.

— Poftește înăuntru, John.

John ezită.

— Acum, John. În clipa asta intri și te așezi aici.

Ewert Grens nu se sfii să arate că e nervos.

— Asta nu e o audiere oficială. Prin urmare, n-o să discutăm despre actul de violență pe care l-ai comis pe feribotul finlandez.

John se așeză pe singurul scaun liber din încăperea neîncălzită. Ceilalți stăteau în fața lui, trei polițiști și un procuror îi studiau expresia feței și reacțiile.

— Dar adevărul e că ai folosit și ai trăit sub o identitate falsă. Și ne-am dori să înțelegem de ce. Ca să avem cât mai multe informații când o să vrem să continuăm. Așa că te rugăm… hai să-i spunem că te rugăm să ne clarifici câteva lucruri. Vrei să fie prezent și avocatul?

O singură fereastră cu gratii pe peretele din fundal. În rest, nimic.

— Nu.

— Fără avocat?

John dădu din cap abătut, de parcă ar fi abandonat orice speranță.

— De câte ori să zic că nu?

— Păi, zi așa.

Grens se uită la bărbatul slab îmbrăcat în haine prea mari. După o scurtă pauză, continuă.

— În primul rând, mă întrebam… e o întrebare simplă, nu te speria. Nu-i așa că știi, John… nu-i așa că știi că ești mort?

•

În cameră se făcu la fel de liniște ca atunci când intraseră. John stătea pe scaunul simplu fără să zică nimic. Ewert Grens rânjea satisfăcut. Ågestam se holbă la comisarul afabil, iar Hermansson simțea deja că nervii sunt întinși la maximum și Sven Sundkvist lăsă ochii în jos, nu voia să vadă cum dispare bărbatul din fața lui, cum se refugiază în amintiri.

Medicul acela tânăr stă lângă mine.

Stă lângă mine și zice că sunt mort.

M-a declarat mort, a zis că John Meyer Frey a murit…

… că eu am murit la ora locală nouă și treisprezece minute, în Southern Ohio Correctional Facility din Marcusville.

Și totuși, acum sunt aici.

Grens sperase c-o să vadă o reacție din partea lui, orice, ceva care să-i arate că dobitocul înțelesese c-a vorbit serios.

Dar, nimic.

Stătea doar acolo, fără să clipească măcar.

— Nu sunt mort. Doar vedeți și voi.

Grens se ridică brusc, scaunul mic se înclină și se răsturnă când se lovi de el.

— Aseară și, de fapt, toată noaptea, am comunicat cu Interpolul din Washington și cu FBI-ul din Washington și Cincinnati. Conform documentelor lor – și acum vreau să mă asculți al dracului de atent – se pare că tu și John Meyer Frey ăsta sunteți unul și același.

Bărbatul palid și costeliv din fața lor se înfioră; nu foarte vizibil, dar îndeajuns ca polițiștii din fața lui să observe.

Nu mai auzise pe nimeni rostind numele acela de peste șase ani.

— Carevasăzică, *Frey*, conform documentelor cu pricina, ai murit în Marcusville într-o celulă, în timp ce așteptai să fii executat pentru *capital murde*r, omor de gradul întâi. Victima fiind o fată de șaisprezece ani pe care ai futut-o, după care ai descărcat câteva gloanțe în ea. A fost găsită pe jos, aproape moartă, în casa părintească.

John nu se mai înfioră. Începu să tremure de-a dreptul, de parcă ar fi avut crampe.

— O iubeam, spuse în șoaptă.

— Ca să nu mai zic c-ai fost suficient de prost să fugi de acolo fără să-ți ștergi urmele. Au găsit sperma ta în corpul ei.

— Am întreținut raporturi sexuale, cum s-ar zice. Asta pentru că ne iubeam. N-aș fi făcut niciodată…

— Conform FBI-ului, ai murit în celulă cu doar câteva luni înainte de a fi executat. Trebuie să mărturisesc, Frey, că sunt destul de impresionat.

John se ridică de pe scaun, se așeză pe podeaua murdară și își lipi spatele de perete. Stătu așa, cu fața în palme.

— Pe taică-tău îl cheamă Ruben Frey, nu-i așa?

John se ghemui și mai mult, era frig pe jos și de undeva venea și curent. Dar nu de asta îi era frig, nu de asta tremura cum nu mai tremurase niciodată.

— FBI-ul din Cincinnati l-a audiat acum câteva ore. Susține sus și tare că habar nu are ce faci aici. Spune c-ai murit. Că ești înmormântat într-un cimitir din Otway, la câteva mile de Marcusville, același cimitir unde a fost înmormântată și mama ta. Spune că-i sigur de asta pentru că el a fost cel care a comandat și a plătit serviciile. În plus, susține că el însuși a fost

prezent la înmormântare, că a văzut când au coborât sicriul în groapă și că și-a luat adio de la tine în prezența altor douăzeci de persoane.

Vocea lui.

Nu i-am mai auzit vocea de mai bine de șase ani.

— Tatăl tău poate să afirme în continuare ce-l taie capul. Noi te-am identificat oricum. E sută la sută sigur.

Știu că a fost implicat.

Nu-mi dau seama în ce măsură, nu mi-a povestit nimic, dar expresia de pe fața lui, așa cum stătea pe bancheta din spate… *parc-o văd și acum.*

— N-ai nimic de spus, de comentat?

Se comportase atât de exemplar cu autoritățile.

Ca acum să-l audieze iar cei de la FBI.

Din cauza mea!

Pentru mine.

Hermansson stătea lângă Grens și-l asculta. Încet-încet, scăpă de senzația apăsătoare de silă, era din nou prezentă, era polițistă, cea care l-a audiat pentru prima oară pe bărbatul reținut pentru un act de violență deosebit de gravă, ea era cea care i-a oferit o țigară, ea i-a dat să bea și să mănânce, promițându-i c-o să-l ajute să-și vadă familia, ea se apropiase cel mai tare de el și fusese la un pas de a-i câștiga încrederea.

Puse o mână pe umărul lui Ewert și-l rugă să-și înghită întrebarea următoare, făcându-i semn că vrea ea să-l întrebe ceva.

Ewert Grens dădu din cap.

— John.

Se duse lângă el, se așeză și se sprijini la rândul ei de peretele rece.

— Lucrurile stau cum ai auzit. Dar *trebuie* să colaborezi. E în avantajul tău, în primul rând.

Scoase un pachet de țigări din buzunarul interior al gecii și-l scutură până când una ieși în afară.

— O țigară?

John se uită la pachet.

— Da.

Ea îi întinse țigara, o aprinse pentru el și așteptă cele câteva minute cât dură s-o fumeze.

— Aș vrea să vorbesc cu soția mea mai întâi. Ea nu știe nimic. Și are dreptul să afle. De la mine.

Hermansson îi mai dădu o țigară, apoi se întoarse spre ceilalți și îl privi pe Ågestam.

— Ei bine?

— Exclus, clar.

— Ce-ai spus?

— Că trebuie să ne ținem gura. Și asta se referă și la femei.

Hermansson se uită drept în ochii lui.

— În cazul ăsta te-aș ruga să te mai gândești. N-are cum să-și bage nasul în ancheta noastră. Iar noi trebuie să aflăm neapărat cu ce avem de-a face aici.

— Nu.

— Pot să vorbesc cu tine puțin între patru ochi?

Hermansson arătă spre ușă. Ågestam ridică din umeri.

— Da, normal.

Părăsiră încăperea, Lars Ågestam primul, apoi Hermansson. Nu se uită la ceilalți în timp ce închise ușa.

Știa că are dreptate. Dar știa și că șansele *să i se dea* dreptate ar crește dacă n-o să-l facă de râs de față cu ceilalți.

Îl privi, apoi îi vorbi pe un ton ferm.

— O facem, pur și simplu. În același timp. Paralel. El ne povestește ce s-a întâmplat, dar cu ea în cameră. Să fie de față și ea. Trebuie să afle ce s-a întâmplat. E singurul lucru pe care ni l-a cerut. Ce zici?

Procurorul nu spuse nimic.

— Ågestam, cred că-ți dai seama și tu că prin asta am grăbi puțin lucrurile. Pentru că asta vrem, nu-i așa, să clarificăm lucrurile.

Lars Ågestam își duse o mână spre păr și încercă să-și aranjeze cărarea la fel cum fusese înainte.

Își dădea seama că ceea ce-i spusese Hermansson era de bun-simț. N-o fi fost ca la carte și nu respecta nici indicațiile referitoare la restricții, dar ancheta trebuia să avanseze.

Ågestam oftă, se întoarse și deschise ușa din nou.

— O să întrerupem puțin audierea informală. O s-o chemăm pe soție. Dacă asta-i trebuie unui mort ca să vorbească, atunci, fie.

•••

Probabil că lui Kevin Hutton i-ar fi prins bine să se fi dus deja la culcare. Era trei dimineața conform orei locale, și simțea că îl ustură ochii în timp ce conducea pe drumul lat, întunecat și aproape pustiu dintre Cincinnati și Columbus.

Dar nu putea să pună punct aici.

Trebuia să afle ce era cu ciudățenia asta, ce se întâmplase, dacă prietenul lui din adolescență la a cărui înmormântare fusese de față trăia, dacă, într-un mod miraculos, scăpase dintr-una din cele mai sigure închisori din țară, de la Death Row, cu doar două luni înainte să fie executat.

Parcursese douăzeci de mile, ceea ce însemna cam jumătate din drum. Mai avea la dispoziție fix o oră. Oprise la o cârciumă deschisă și noaptea și-și luase un cârnat cu o bucată de pâine gălbuie și o băutură din aia energizantă, pe bază de dextroză. De fapt, nu se simțea foarte slăbit, dar zăpada, întunericul și șoferii care nu stingeau faza lungă îl iritau, îl orbeau și îi oboseau mintea atât de tare, că începuse să amețească. Puțin aer curat, niște cârnați și dextroză, și se simțea deja mai plin de energie.

Ruben Frey era în continuare la Cincinnati. Îl audiaseră aproximativ o oră la sediul FBI-ului, au stat un pic împreună după miezul nopții și s-au uitat pe geam la orașul învăluit în întuneric, în timp ce i-au pus întrebări unui tată care susținea cu încăpățânare că fiul lui e mort, că asta era tot ce știa și că-l jelea de șase ani.

Nu putea să dea o explicație plauzibilă nici referitor la ipotecarea casei pentru o sută cincizeci de mii de dolari, nu putea să le explice de ce făcuse asta cu exact patru luni înainte de moartea lui John, de ce luase legătura cu Ohio Savings Banks din Columbus și când au început să-l preseze și mai mult, fără a primi vreun răspuns, Ruben a izbucnit în plâns și i-a rugat să nu mai zgândărească o rană care începuse să se vindece.

Acum Frey dormea într-un pat de la marginea orașului, pe banii statului, la Ramada Inn, care practica niște prețuri absurde pentru confortul precar pe care-l oferea. Benjamin Clark se cazase în camera de alături, nu că s-ar fi temut că Ruben o să deschidă ușa și o să evadeze, dar Kevin Hutton voia să facă totul ca la carte, mai ales că de zece ani de când lucra la FBI nu mai avusese de-a face cu un astfel de caz.

Nu auzise de nimeni care să evadeze de la Death Row, în nicio închisoare din lume.

Și niciodată nu avusese de-a face cu un mort viu.

Și niciodată n-a fost nevoit să ancheteze un om care i-a fost atât de apropiat.

Și-au fost alături de când se știa. Au fost vecini în Marcusville, s-au jucat cu mașinuțele roșii de pompieri pe același teren de joacă, au fost colegi de clasă, au mers împreună la școală, au jucat soccer în diferite echipe de tineret din Marcusville după ce au fost eliminați din echipa de fotbal american, pe motiv că nu erau suficient de puternici, au visat să aibă iubite, au stat și s-au masturbat în camera verde din subsol de fiecare dată când găseau la gunoi revistele porno ale bătrânului Stevens, îi învățaseră deja programul, știau că le arunca de îndată ce apăreau numerele noi.

Dar până la urmă au pierdut legătura unul cu celălalt, John începuse să iasă cu Elizabeth și și-o trăgea pe bune, după care a ajuns la școala de corecție de două ori, pentru acte de violență gravă, de ambele dăți.

Își dădeau seama încă de atunci, de când împliniseră șaptesprezece ani, că aveau s-o ia în direcții total diferite.

Kevin a ajuns agent special la FBI.

John a ajuns la închisoare, fiind condamnat la moarte pentru omucidere.

Dar nu înțelesese niciodată ce s-a întâmplat, de fapt. Era adevărat că John se aprindea repede și era năbădăios, genul care o căuta cu lumânarea și îi și plăcea, dar în niciun caz nu s-ar fi culcat cu prietena ei pentru ca după aceea s-o împuște și să se care de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

În primii ani îl vizitase la închisoare de câteva ori în calitate de prieten, de persoană privată, ignorând regulile obligatorii pentru persoanele care lucrau în sistemul de securitate al statului. Dar blestematele alea de reguli îl urmăreau de fiecare dată când voia să se ducă acolo, și până la urmă, controalele de securitate absolut cretine și sentimentul că niciodată nu putea să vorbească pe șleau fără să stea cineva lângă el și să noteze tot ce spune l-au făcut să-i piară cheful și să nu se mai ducă, până la urmă, deloc.

Și, dintr-odată, John era mort.

Desigur, Kevin își propusese să-l viziteze înainte să fie executat. Citise în ziar despre recursurile lui Ruben și ale juriștilor și-și dăduse seama că guvernatorul n-avea de gând să mai amâne execuția. John n-avea să mai primească de data asta clemență, John avea să fie omorât cu o injecție letală, demonstrând prin asta că statul Ohio vrea să se regăsească din nou în statisticile cu execuții.

Murise, deci, în celula lui.

Kevin strânse mai tare volanul și sorbi și ultimele picături de dextroză.

S-a simțit ca dracu' atunci când a aflat.

Probabil că subestimase prietenia lor, încercase să se convingă că se afla într-o etapă nouă, că nu mai însemnau atât de mult unul pentru celălalt, iar faptul că nu-l mai vizita era tocmai dovada că relația lor se răcise, se destrămase de tot.

O simțea și acum.

Stătuse acolo în cimitir și-l ascultase pe preot și pe cele câteva persoane care rostiseră câteva cuvinte despre prietenul lui, și-și dădu seama că murise puțin pe dinăuntru și că o parte din el avea să fie îngropată odată cu John.

Încă patruzeci de kilometri. Acceleră.

Nu voia să ajungă prea târziu.

Stătea pe scaunul din față, într-o mașină destul de scumpă și, dintr-odată, își auzi propriul râs. Conducea cu o sută de kilometri la oră pe o șosea întunecată și râdea ca nebunul, fără să se simtă vesel sau amuzat.

Ar trebui să sar în sus de bucurie, spuse cu voce tare.

Dacă e adevărat că trăiești.

Dar nu prea se poate, înțelegi?

Pe marginea șoselei, un animal orbit de faruri începu să alerge pe lângă mașină.

Tresări, așteptă până când vietatea, destul de mare, de altfel, dispăru, apoi apăsă din nou pe accelerație.

Doamne-Dumnezeule, John, ai fost închis pentru omor!

Ai curmat viața unui om.

Pentru asta ești în continuare vinovat.

Îl sunase deja pe Lyndon Robbins de pe drum, în timp ce se duceau să-l ia pe Ruben Frey. Doctorul Robbins lucrase ca medic-șef în penitenciarul din Marcusville în perioada în care John murise. Între timp se transferase la Columbus, era șef de secție la Ohio State University Hospital, un spital care aparținea universității, aflat undeva pe 10th Avenue.

Stabiliseră întâlnirea la ora patru. Robbins îl întrebase dacă poate amâna până dimineața, dar Kevin Hutton nu voia să discute, îi dăduse doar de înțeles că se aștepta să-l găsească la intrarea principală a spitalului la patru fix.

•

Lyndon Robbins era un tip înalt, mult mai înalt decât Kevin și, pentru că era și destul de bine clădit, Kevin Hutton presupuse că avea în jur de o sută treizeci de kile.

Se salutară. Ochii medicului erau obosiți, părul îi stătea în toate direcțiile, dar, în general, părea binedispus, deschis și oarecum răbdător. Intrară în clădirea imensă, Robbins arătă spre un coridor interminabil. Merseră un timp, apoi intrară pe o ușă, urcară două etaje, după care urmă încă o ușă.

Biroul lui Robbins era micuț și înghesuit. Câteva cutii de carton și o masă de scris mult prea mare ocupau tot spațiul, și Kevin se uită după ceva pe care să se așeze, în timp ce închidea ușa după el, dar nu văzu nimic care să

semene cu un scaun. Era ca și când încăperea n-ar fi tolerat mai multe în afară de Robbins, corpul cel mare ocupa locul rămas liber, în timp ce pereții se lăsau peste el ca o mantie. În toată dezordinea aceea, bărbatul indică spre un taburet aflat în colțul de lângă singura fereastră, iar Kevin se apleacă înainte, îl mută puțin și se așeză.

Lyndon Robbins respira greu, mersul și urcatul scărilor îl făcuseră să transpire, în ciuda frigului de ianuarie.

— Kevin Hutton, agent special, dacă-mi amintesc bine.

— Da, exact.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Nu părea deloc agitat. Și nici nu voia să pară liniștit, ca să-și ascundă, eventual, nervozitatea.

De obicei, Kevin simțea imediat când cineva îi ascundea ceva, dacă omul respectiv era agitat. Era ceva ce nu se auzea, dar trebuia rostit. Dar de data asta nu simțea nimic de genul ăsta. Lyndon Robbins își șterse fruntea cu un șervețel și zâmbi, ca un om care vorbește serios atunci când își oferă sprijinul.

— Poate mă puteți ajuta. În legătură cu asta.

Kevin Hutton avea la el un dosar plat pe care acum îl ridică de pe jos, îl deschise și scoase un plic cu o foaie simplă.

— E un certificat de deces. De acum șase ani sau mai mult. Al unui deținut pe nume John Meyer Frey care a murit în penitenciarul de la Marcusville.

Robbins se căută prin buzunare. Își găsi ochelarii în buzunarul exterior al sacoului, luă hârtia de la Kevin și începu s-o studieze.

— Da. E un certificat de deces. De-asta stăm aici, cu noaptea-n cap?

— E semnătura ta?

— Da.

— Atunci de-asta stăm aici, da.

Robbins parcurse din nou documentul, apoi ridică neputincios din mâini.

— Nu înțeleg nimic. Am fost medic-șef la penitenciarul din Marcusville. Dacă o persoană murea, eu semnam certificatul de deces. Care-i problema?

— Problema? Problema e că persoana în cauză, care, conform certificatului, *a decedat*, stă și se uită la stele într-o închisoare din Stockholm, undeva în nordul Europei.

Bărbatul corpolent îl privi pe Kevin, hârtia din mâna lui, apoi din nou pe Kevin.

— Acum chiar că nu mai înțeleg.

— Cu alte cuvinte, trăiește. John Meyer Frey trăiește. Deși ați semnat certificatul lui de deces.

— Cum adică, trăiește?

— Cum adică? Trăiește, pur și simplu.

Kevin Hutton apucă hârtia care începuse să se mototolească în pumnii strânși ai lui Robbins. O puse la loc în folia protectoare și apoi în dosar.

— Trebuie să vă adresez niște întrebări. Și aș vrea să răspundeți la ele. La fiecare, pe rând.

Lyndon Robbins dădu din cap.

— Da, o să răspund.

Kevin se îndreptă de spate pe taburetul tare și inconfortabil și cercetă chipul dezorientat al lui Robbins.

— Foarte bine.

— Dar aș vrea să știu, domnule Hutton… sunt audiat sau ce se întâmplă?

— Deocamdată nu. Deocamdată putem să spunem că îmi dați niște lămuriri.

Robbins se șterse din nou pe frunte.

— *Știu* că e mort.

Avea privirea rece, se uita la ceva, poate la pereți, se uita fără să vadă nimic.

— Trebuie să știți c-am lucrat șase ani la penitenciarul din Marcusville. Și n-aș spune că au murit prea mulți în perioada aia. În ciuda faptului că mulți erau bătrâni, că erau închiși de câțiva ani. De fapt, pot să vă asigur că dintre cei de la Death Row n-a murit niciunul. Din cauza asta spun că-mi amintesc foarte clar. De el. De John Meyer Frey. Și-mi amintesc și de ziua în care a murit.

•••

Helena Schwarz arăta ca o pasăre, subțire, fragilă, îmbrăcată într-o bluză prea largă și niște pantaloni la fel, corpul ei pierzându-și contururile din cauza hainelor. Cu toate astea, chipul a fost cel care l-a dus pe Ewert Grens cu gândul la o pasăre. Ochii care cercetau neliniștiți sala de audieri, maxilarele care se mișcau neîncetat, gura gata să țipe în orice clipă, să strige de disperare.

Când femeia s-a oprit în fața ușii deschise și a aruncat înăuntru o privire precaută, John s-a ridicat brusc, a strigat ceva și a traversat încăperea alergând. Ågestam se pregătea să-l oprească, dar Ewert i-a ieșit în cale și, împreună cu Hermansson, l-a obligat să stea pe loc. Dacă bărbatul voia să-și țină femeia în brațe înainte ca lucrurile s-o ia razna definitiv, trebuia lăsat s-o facă.

S-au oprit lângă prag și au plâns amândoi cu frunțile alipite, s-au sărutat pe obraji, și-au căutat mâinile. Ågestam, Hermansson, Ewert și Sven au încercat să-și vadă de ale lor, au lăsat ochii în pământ, s-au uitat peste niște

hârtii, au făcut orice altceva în afară de a se uita curioși, vrând să le arate celor doi că au parte de o oarecare intimitate chiar și acolo.

După aceea, Grens s-a apropiat de ei, l-a rugat pe John să se întoarcă la locul lui, apoi i-a oferit Helenei Schwarz scaunul adus cu puțin timp în urmă și plasat lângă peretele din capătul camerei.

Aerul părea închis și greu în cămăruța în care se puteau mișca lejer maximum două persoane, poate trei, și-n care acum erau șase, încercând să împartă rezervele limitate de oxigen.

— John!

Ewert Grens își sprijini coatele de masa rece și se întoarse spre colțul în care stătea John, cu ochii roșii, cu o expresie rătăcită, încercând să prindă privirea Helenei.

— Am făcut o înțelegere, nu-i așa? Ți-am promis că poți s-o vezi pe soția ta, chiar dacă ai restricții totale. Iar tu, John, ne-ai promis c-o să ne povestești cum ai ajuns aici.

John îl auzi și încercă, poate, să-i răspundă, dar nu reuși să spună nimic.

— Nu-i așa, John?

Helena Schwarz nu mai putu să stea locului, se ridică și vru să se apropie de John, dar Sven o opri.

— Nu înțeleg! Ce se întâmplă aici? N-am înțeles nici măcar de ce l-a bătut pe omul ăla, John al meu nu se bate cu nimeni, și chestia asta, că-l țineți aici închis și n-am voie să iau legătura cu el, camera asta… habar n-am ce vreți să aflați de la el… Doamne, ce proceduri!

Îl îmbrânci pe Sven, îl lovi cu pumnii în piept și în brațe și țipă, dar Sven o ținu strâns până când se liniști, apoi o conduse la loc cu pași hotărâți.

Grens se uită la John, apoi la Helena, și zise pe un ton poate prea tăios.

— Încă o dată. Mai fă asta o dată, și pleci acasă cu mașina poliției la fel de repede cum ai venit. Ești aici pentru că John m-a rugat să te aducem. Acum stai jos și taci. Ai înțeles?

Helena Schwarz se așeză și aprobă încet, cu capul plecat.

— Așa, exact.

Ewert Grens se întoarse din nou spre John și făcu niște gesturi nervoase, suficient ca omul de la care se așteptau informații noi să înțeleagă.

— Hai să încercăm din nou, John.

Bărbatul slab cu fața palidă și cearcăne mari sub ochi înghiți cu greutate, își umezi buzele, suflă aer pe nări.

— Helena!

O căută cu privirea.

— Helena, vreau să te uiți la mine.

Ea ridică puțin capul și se uită cu ochii întredeschiși prin cameră.

— Draga mea.

Schwarz ofta adânc, apoi o luă de la capăt.

— Draga mea, sunt atâtea lucruri pe care nu le știi. Pe care nu le știe nimeni. Dar pe care ar fi trebuit să le spun. Cel puțin ție, dacă altora nu.

Mai trase o dată aer în piept, apoi expiră lung.

— Deci, lucrurile stau în felul următor. Mă asculți, Helena? Mă auzi?

John oftă.

— Helena... pe mine *nu* mă cheamă John Schwarz. Nu m-am născut la Halifax, în Canada. Și *nu* am venit în Suedia pentru că am cunoscut pe cineva și m-am îndrăgostit.

Acum femeia îl privea.

— Mă cheamă... de fapt... chestia e că mă cheamă John Meyer Frey. M-am născut într-un oraș mic numit Marcusville, un orășel din Ohio. Nici măcar n-am cunoscut pe cineva cu numele ăsta... Schwarz. Habar n-aveam cum e în Suedia. Am venit aici pentru că bărbatul care a fost dispus să-și vândă identitatea avea drept de ședere permanent și pentru că scăpasem de undeva, de la închisoare, am stat peste zece ani la Death Row.

Lumina orbitoare bătea drept în ochii săi înlăcrimați.

— Helena, am fost condamnat la moarte. Ai înțeles ce-am zis? Am stat și-am așteptat să fiu executat. Și am scăpat de la închisoare. Nici acum nu știu cum, dar am scăpat, îmi amintesc vag de un vapor cu care am plecat din Cleveland, de un avion care m-a dus de la Detroit la Moscova și de încă unul cu care am zburat la Stockholm.

Își drese vocea de mai multe ori.

— Am fost condamnat pentru o crimă pe care n-am comis-o eu. Ascultă-mă, Helena! Ascultă ce spun! Aveam șaptesprezece ani când m-au declarat vinovat de o crimă cu care n-am avut nimic de-a face! Trebuia să mor, Helena! Un tribunal a hotărât data *exactă* la care trebuia să mor.

Se ridică și se șterse la ochi cu mâneca largă a cămășii de deținut.

— Dar n-am murit. N-am murit! Stau aici, te am pe tine și pe Oscar și n-am murit!

•

Ewert Grens văzuse asta de mai multe ori. I se întâmplase chiar și lui.

Cum o persoană se transformă brusc într-un alt om. Cum existența unui om poate fi ștearsă de pe fața pământului, doar prin câteva fraze. Trecutul, acel ceva care reprezenta viața lor comună, nu mai exista. Totul era o minciună. O minciună mare și blestemată.

Desigur că nu exista niciun model, nicio regulă de comportament. Dar Helena Schwarz reacționase aproximativ la fel ca toți ceilalți pe care îi văzuse în situații similare.

Se simțea abandonată, dusă de nas, călcată în picioare, pur și simplu.

Sigur c-a plâns, sigur c-a țipat, și ei au lăsat-o să se manifeste liber. Dar n-au apucat să reacționeze când, dintr-odată, s-a ridicat, a alergat spre el și l-a lovit tare peste față, cu palma desfăcută.

El nici nu s-a mișcat.

Nu s-a clintit din loc, nu și-a ridicat mâinile ca să se apere, nu s-a aplecat în jos, a lăsat-o să-l lovească.

Femeia s-a întors spre Grens, țipând, *spune ceva, ce naiba*! el nu i-a răspuns, nu s-a mișcat, ea a țipat din nou, *dar tu chiar crezi ce spune*! el a ridicat din umeri, *ce să cred, nu cred nimic*, ea s-a holbat la el, apoi s-a întors din nou, continuând să dea în omul despre care până adineaori credea că știe totul, *nu te cred*! vocea ei era ascuțită, șuierătoare, *minți, nenorocitule, nu te cred*!

•••

Corpul masiv al lui Lyndon Robbins se scufundase în scaunul din biroul mic, neîncăpător. Încercase să răspundă la primele întrebări ale agentului FBI legate de o persoană care în mod normal ar fi trebuit să fie decedată. Îi explicase că n-avea mai mult de douăzeci și opt de ani când ajunsese la Marcusville, pentru ca după trei ani să avanseze și să primească postul de medic-șef. Îi spusese că nu era chiar atât de neobișnuit cum suna, de fapt, pentru că posturile erau de obicei libere și că, cel puțin, medicii care alegeau să lucreze într-o instituție corecțională n-o făceau pentru statut – acolo, pur și simplu, nu exista așa ceva –, ci fiindcă voiau să-i ajute pe cei care, poate, erau prea slabi, pe cei care se aflau pe cea mai joasă treaptă ierarhică a societății, valoric vorbind, sau pentru că voiau să înceapă de undeva, să adune experiență pentru un post mai atractiv, experiență de care era nevoie ca să te angajezi la un spital. În cazul lui, era câte puțin din fiecare. Fusese tânăr și necopt, și se bucurase că găsise primul lui loc de muncă, dar mai era ceva, ceva profund și adevărat, ceva care, odată cu trecerea anilor, a pălit și a dispărut – dorința de a oferi, de a dărui, dorință care a dispărut tocmai pentru că n-a primit prea multe în schimb de la pacienții lui.

Kevin Hutton îl asculta, dar încet-încet, începu să simtă efectele lipsei de somn și încercă să-și ascundă căscaturi. Își ceru scuze și părăsi biroul, găsi automatele de pe coridor și se întoarse cu două cutii de apă minerală și câte o prăjiturică acoperită cu glazură groasă de ciocolată[17].

Goli cutia pe jumătate, mâncă o jumătate de prăjitură, apoi continuă cu întrebările, iar Robbins îi răspunse.

— Cardiomiopatie, deci?

---

[17] În orig. *mazarin* – prăjitură pufoasă cu glazură, servită de obicei lângă cafea.

— Așa se cheamă boala respectivă.

— Încercați să-mi explicați ce e.

— Mărirea mușchiului inimii. Inima lui a crescut, pur și simplu, excesiv. Nu e ceva normal, dar există destui oameni care suferă de boala asta.

Kevin Hutton rupse în două jumătatea de prăjitură rămasă și-și umezi buzele uscate cu ultimele picături de apă.

— Îl cunoșteam pe John Meyer Frey de ceva timp. Nu-mi amintesc să fi auzit că ar fi avut probleme cu inima.

— Dar asta nu înseamnă că nu poate avea așa ceva.

— Voiam să spun că…

— Cardiomiopatia se manifestă de obicei destul de târziu. Și se descoperă destul de târziu. În cazul lui Frey, dacă-mi amintesc bine, au descoperit-o cu doar trei luni înainte să moară.

Hutton scoase un caiet din mapă și începu să-și noteze acele date medicale despre care nu știa prea multe.

— Și cum se descoperă chestia asta? în cazul lui Frey, de pildă?

— Există mai mulți factori care contribuie la descoperirea bolii. La Frey a fost la fel ca la mulți alții. Se simțea slăbit, obosit, fără putere. Dar era tânăr, așa că, în mod normal, nu la inimă te gândești prima oară.

— Și?

— Ne-am dat seama abia când Greenwood și Biercoff i-au făcut câteva radiografii la inimă. Nici nu era nevoie de mai mult.

Hutton adăugă două nume după cele câteva explicații medicale pe care și le notase în caiet.

— Greenwood și Biercoff?

— Lothar Greenwood și Birgitte Biercoff. Doi medici tineri, pe vremea aceea, foarte pricepuți, care lucrau cu jumătate de normă la noi și în rest, la Doctors Hospital Ohio Health, un spital de aici, din Columbus.

— Pricepuți, ziceți?

— Mai buni și mai experimentați decât majoritatea celor care au lucrat la un penitenciar în țara asta.

— Deci nu se poate să fi pus un diagnostic fals? Apropo de inima mărită.

— Am văzut radiografiile cu ochii mei. Diagnosticul era indiscutabil.

Hutton lăsă caietul din mână și se întinse după telefonul care se afla un pic mai departe, pe masa de scris.

— Pot să dau un telefon de aici? Trebuie să sun pe cineva, după care putem să continuăm.

Lyndon Robbins dădu din cap și se lăsă puțin pe spate, cu ochii închiși. Îl auzi pe Kevin Hutton formând un număr și trezind un coleg pe nume Clark, după câteva secunde cât sună telefonul. Îl auzi cum îl roagă pe același coleg

amețit să deschidă calculatorul și să caute informații despre doi medici care se numeau Greenwood, respectiv, Biercoff.

Hutton închise telefonul și cei doi se uitară unul la celălalt.

— Certificatul de deces.

— Da?

— Aveți idee unde e acum?

Robbins scutură din cap.

— Ar trebui să fie la locul lui. În dosarul lui. Printre celelalte documente.

— Ar trebui. Dar nu-i acolo.

Lyndon Robbins oftă zgomotos.

— Dumnezeule! Ce-o mai însemna și asta?

Kevin Hutton scoase din nou caietul, îl răsfoi puțin, apoi începu iar să scrie.

— Ce știți despre autopsii?

— Ce știu? Nu prea multe. Mai multe știau cei doi medici. Cât se poate de competenți, de altfel, am sută la sută încredere în judecata lor. Sunt mult mai competenți decât mine, așa că ei s-au ocupat de mort și l-au transportat la medicul legist, împreună cu un gardian.

Robbins nu se atinsese de prăjitura lui, dar îi mulțumi și-i spuse că voia să slăbească și încerca să evite chestiile cu glazură, voia să mănânce mai sănătos.

Acum suspină din nou, își șterse pentru a treia oară fruntea cu șervețelul, apoi luă prăjitura și mestecă o singură dată înainte de-a o înghiți.

— Așa fac tot timpul când sunt stresat.

Kevin Hutton ridică din umeri.

— Eu îmi rod unghiile. Când lucrurile scapă de sub control, vreau să zic. Și nu sunt *conștient* c-o fac, o fac pur și simplu. Așa, deci, vreau să aflu exact ce știți despre rezultatele autopsiei.

Câteva firimituri în jurul gurii. Le mătură cu palma înainte de a răspunde.

— Sincer să fiu, domnule Hutton, n-am nici cea mai vagă idee. Știu c-a murit și cam atât. Aveam atâtea pe cap la Marcusville, că nu-mi rămânea timp de nimic. Cred că mă înțelegeți. Frey a murit, eu știam care fuseseră cauzele și doi medici din subordinea mea s-au ocupat de cadavru. Pentru mine, a fost de ajuns. Deci, nu, nu știu nimic. Pentru că n-aveam nici timp, nici vreun motiv să mă ocup mai pe îndelete de un pacient deja mort.

— Dar poate că era datoria dumneavoastră. Să știți.

— Eu zic c-aș proceda la fel și azi. Dacă aș avea de-a face cu un caz asemănător. Și dumneata ai fi făcut la fel, sunt sigur.

Ceasul arăta cinci fără douăzeci, era o dimineață de miercuri. Afară era întuneric ca în nopțile de iarnă, dar treptat, treptat începu să se lumineze.

Kevin Hutton își dădu seama că nu mai au ce să discute și că intuise corect – doctorul Robbins nu avea niciun motiv să mintă în legătură cu faptul că John nu murise și tot restul. Kevin se pregătea să-i mulțumească pentru timpul acordat și pentru răspunsurile oneste când telefonul îi sună undeva în servietă de cinci ori, până când îl găsi.

Era Benjamin Clark.

Îi spuse că nu mai figurau.

Lothar Greenwood și Birgitte Biercoff nu mai figurau în registre.

•••

Ewert Grens și Lars Ågestam s-au înțeles să întrerupă puțin audierea. Helena Schwarz fu lăsată să-și lovească soțul până când se sătură. John Schwarz nu reacționase în niciun fel, acceptase frustrarea ei pentru că și el se simțea frustrat. Femeia țipase și plânsese alături de el, iar Sven îi rugă pe Ewert, Hermansson și Ågestam să-l urmeze pe coridor și să-i lase singuri pe cei doi.

Așteptară o oră. Ceasornicul bisericii din Kungsholmen arăta ora douăsprezece și, pentru că le era foame, o luară pe jos spre Hantverkargatan, spre restaurantul acela scump cu palmieri la fereastră. Mâncară în liniște deplină, nu erau oricum genul care să pălăvrăgească prea mult la masă. Era doar o pauză plăcută, ca atunci când oamenii ajung la aceeași concluzie, și anume, că toți au dreptul la propriile gânduri. După aceea se ridicară și se pregătiră să plece. Sven Sundkvist se duse la casă, unde ceru și plăti încă două porții de *Salata zilei*. Îi rugă să-i dea și două caserole și tacâmuri de unică folosință. Știa prea bine că o să li se facă foame când vor obosi.

John și Helena Schwarz stăteau pe podea.

Brațele lui John în jurul trupului ei de pasăre, obrajii lipiți, degetele înlănțuite.

Sven aruncă o privire spre femeie când intră și se întrebă dacă l-a înțeles, sau dacă era genul de om care prefera să ierte.

Lars Ågestam intră și el și se lăsă pe vine lângă cei doi. Le spuse să-și mănânce salata pentru că vor avea nevoie de putere și că, după aceea, John putea să urce în cușca înconjurată cu plasă de sârmă de pe acoperișul penitenciarului. Chiar el își instruise colegii să-l lase să iasă la aer liber.

•

Helena Schwarz stătea pe un scaun în holul închisorii și aștepta, în timp ce John fusese escortat de un gardian spre cușca de pe acoperiș. Îi întrebă dacă poate fuma și când Ewert Grens ridică din umeri de parcă nu i-ar fi păsat, se căută prin buzunare și scoase un pachet de țigări mentolate.

— N-am mai fumat de cinci ani.

Aprinse țigara, inhală și scoase fumul repede, de parcă n-ar fi avut răbdare.

— Care e părerea dumneavoastră?

Tremură puțin în timp ce vorbi. Ewert n-avea chef de ea, dar îi răspunse.

— N-am nicio părere. Am mai văzut cazuri din astea.

— Credeți că spune adevărul?

— Ce știu eu? Dumneata îl cunoști mai bine decât noi.

— Se pare că nu-l cunosc.

La capătul celălalt al coridorului apărură doi gardieni. Puțin mai încolo, o femeie de serviciu dădea cu mopul.

— A mai stat la închisoare?

— Se pare că da, conform autorităților americane.

— Zece ani?

— Da.

— Și ziceți c-a fost condamnat la moarte?

— Da.

Helena Schwarz începu să plângă încet.

— Asta înseamnă că a omorât cu adevărat pe cineva.

— Asta n-o știm.

— Dar e condamnat la moarte.

— Da. Și e foarte probabil să fie vinovat. Să fiu al dracului dacă nu. Cum la fel de adevărat poate fi și ce ne-a povestit, fiindcă numele, pedeapsa, felul în care a scăpat de acolo, toate astea se potrivesc mult prea bine ca să nu fie adevărat. Așa că atunci când zice că e nevinovat *poate* chiar spune adevărul.

Îi întinse o batistă. Avea tot timpul o batistă în buzunarul pantalonilor. Femeia luă batista și își șterse ochii și nasul, apoi se uită din nou la el.

— Se întâmplă din astea?

— Să condamne un om nevinovat?

— Da.

— Nu atât de des încât să fie deranjant.

Când se întoarse, avea părul umed, obrajii de obicei palizi erau roșii, afară era frig și ningea, iarna aia nenorocită nu dădea semne c-ar vrea să plece.

Ceilalți îl așteptau deja.

Cei trei polițiști, procurorul, Helena. Îi urmăriră fiecare pas în timp ce se îndrepta spre locul lui, așteptând să continue.

•

— E frumos când e frig. Îmi place când bate vântul și îngheți afară și când intri în casă e cald.

Văzu că se uitau la el.

— Așa era. Așa mi se părea. Acolo unde am crescut, în Ohio.

Hermansson stătuse mult fără să spună nimic. Știa c-o să vină și rândul ei. Că acum, chiar acum, era rândul ei.

— John, te ascultăm. Și soția ta, Helena, la fel.

Hermansson știa că ea începuse discuția cu el și tot ea trebuia s-o termine.

— Dar, în același timp, cu toții ne gândim oare ce să credem. Oare spune adevărul? Și dacă da, atunci de ce o face abia *acum*?

John dădu din cap.

— Puteți să credeți ce vreți. Vă zic doar ceea ce știu.

Hermansson aștepta, apoi ridică un braţ, ca și când ar fi zis, prea bine, poftim.

Pe peretele din spatele lui se vedea un ceas. Ticăitul îl irita, nici acum nu îi trecuse aversiunea față de ceasuri.

— *Știu* că am fost un nenorocit. Confuz, vai de capul meu, irascibil, eram tot ce vrei și nu vrei. De două ori am ajuns la școala de corecție și nu degeaba, am meritat fiecare lună pe care a trebuit s-o petrec acolo.

Se întoarse spre ceasul din plastic roșu.

— Pot să dau jos chestia asta?

Hermansson îi observă privirea încordată.

— Normal. Dă-l jos de acolo.

John se ridică, dădu jos ceasul și cuiul de care atârna, se duse spre ușă, o deschise și lăsă ceasul de perete afară, de cealaltă parte a pragului, apoi închise ușa din nou.

— Mai *știu* că aveam șaisprezece ani când am întâlnit-o pe singura femeie pe care cred că am iubit-o. În afară de tine, Helena.

Știu că într-o după-masă au găsit-o moartă pe jos, în dormitorul părinților. Finnigan. Așa se numeau. *Știu* că era sperma mea sau că au găsit amprentele mele în toată casa. Doar eram împreună de peste un an, ce mama dracului? *Știu* că la proces a fost un mare haos, politicienii și jurnaliștii se călcau în picioare în fața sălii de judecată, doar era minoră, era frumoasă și era și fiica unui membru al echipei guvernatorului. *Știu* că aveau nevoie de un țap ispășitor pe care să dea vina, cineva care trebuia să fie executat pentru că fata a murit. *Știu* că m-au condamnat la moarte. *Știu* că aveam șaptesprezece ani și mi-era teamă ca dracu' atunci când m-au condus în celula aia de la Death Row. *Știu* că am stat acolo și am așteptat zece ani. Și mai *știu* că într-o zi m-am trezit într-o mașină mare, undeva între Columbus și Cleveland.

Se bătu ușor peste piept.

— Asta e tot. Asta-i tot ce știu.

Hermansson se ridică, se uită la cei care se aflau în cameră, după care arătă spre ușă.

— Aici miroase a aer închis. Vreți ceva de băut? Eu una am nevoie de ceva, clar. Și tu, John, mi se pare că și tu ai nevoie.

Se întoarse cu șase pahare cu cafea, de toate felurile, desigur, cu și fără zahăr, cu și fără lapte, cu zahăr și cu lapte, și încercă să nu verse niciun strop, balansându-le pe o bucată de carton de la o cutie cu hârtie pentru xerox, rămaseră tăcuți cu toții preț de câteva minute, sorbind din cafea și așteptând, de fapt, ca John să continue.

— Restul… cum am scăpat de acolo… nu știu. Chiar *nu* știu.

Scutură din cap.

— Îmi amintesc mai ales de sunete. Și de câteva mirosuri. De câteva imagini șterse. Uneori de întuneric. Și lumină. Și iar întuneric.

Hermansson sorbi din cafeaua ei cu lapte și puțin zahăr.

— Încearcă. Trebuie să mai fie ceva. Vrem să știm, de fapt, *trebuie* să știm ce-ți mai amintești.

John, care transpirase puțin în camera înghesuită, fără ventilație, le povesti despre problemele lui cu inima, despre faptul că, timp de câteva luni, se simțise din ce în ce mai rău și că-n ziua aia fusese cel mai oribil.

— Și un gardian, cred că era chiar gardianul-șef, adică Vernon, a deschis dintr-odată ușa și a intrat, însoțit de alți doi colegi. Trebuia să port cătușele. Așa era tot timpul. Dacă intra cineva la mine, îmi puneau cătușe, nu-l lăsau să intre singur.

— Mai vrei cafea?

Hermansson arătă cu degetul spre paharul gol.

— Nu, mulțumesc. Un pic mai încolo.

— Îmi zici tu când vrei.

John se uita în pământ, iar când se întâmpla să ridice privirea, o făcea pentru a o căuta pe soția lui, întrebându-se dacă înțelege ceea ce spune.

— A intrat și o doctoriță. M-a rugat să-mi dau jos pantalonii. Am văzut o pipetă. Așa se cheamă, parcă, pipetă. Avea o pipetă în mână, pe care a golit-o și apoi mi-a injectat ceva aici.

Se răsuci, arătându-le locul respectiv.

— M-am simțit atât de obosit… mai mult decât obosit… nu știu dacă m-am mai simțit vreodată atât de… varză. Drogat. Și cred c-a mai intrat un medic. Nu sunt sigur, poate am visat, dar cred c-a mai fost un bărbat, un tip mai tânăr decât ea, cu niște tablete. Îmi amintesc că la un moment dat am înghițit ceva.

Ewert Grens se foi, cuprins de neastâmpăr, scaunul era inconfortabil și spatele ăla nenorocit îl durea și acum, se uită pe furiș la Sven și la Ågestam, la Hermansson, care stătea lângă el și încercă să-și schimbe poziția fără să deranjeze, fără să intervină în povestea aceea bizară care se contura înaintea lor.

— Eram întins pe jos, habar nu am de ce, știu doar că zăceam acolo și… nu puteam să mă ridic. După care… am simțit o înțepătură, exact aici. Înțelegeți? Mi-au făcut o injecție, sunt aproape sută la sută sigur, unul dintre ei mi-a injectat ceva în penis.

Își acoperi fața cu palmele și începu să plângă. Nu tare, nu disperat, era un plânset care trebuia să se strecoare afară, puțin câte puțin.

— Ajunsesem să număr secundele, minutele. Auzeam fiecare secundă cum ticăie în mine. Pentru că asta făceam. Număram. Dar atunci… după injecția aia… habar nu am ce s-a întâmplat. Nu mai puteam… nu mai puteam să respir. Nu mai puteam să mă mișc. Nu puteam să clipesc, nu-mi mai simțeam inima bătând, eram paralizat… conștient, dar complet paralizat!

Hermansson luă paharul gol și dispăru pe coridor. Când se întoarse, John nu mai plângea. Luă cafeaua, bău jumătate și se aplecă din nou înainte.

— Am murit. Eram sigur c-am murit! Cineva mi-a ridicat pleoapele și mi-a pus niște picături în ochi. Voiam să-l întreb de ce, dar nu puteam să mă mișc… era ca și când n-aș mai fi existat. Înțelegeți? Înțelegeți?! Chestia aia pe care se zice c-o simți când mori, puterea aia monstruoasă care pulsează în tine. Am auzit pe cineva strigând: *Moare*! Și cred că… cred că mi-au mai făcut o injecție. În inimă. Și am simțit ceva la gât… ceva care sufla spre mine. Am adormit, cred. Sau am dispărut, habar nu am. Uneori am impresia c-am fost mort timp de câteva minute, iar cineva chiar a strigat: *A murit*! Eram treaz, stăteam întins pe jos, în celulă și i-am auzit cum mă declară mort! Ora exactă, numele meu, și-am auzit tot. Înțelegeți? Am auzit tot!

Ultimele lui cuvinte se rotiră prin camera neîncăpătoare și plutiră printre ei până când începu să vorbească din nou.

— Eram mort. Murisem. Sunt sigur de asta. Când m-am trezit… când am văzut că… eram sigur că nu mai sunt în viață. Era foarte frig. Zăceam într-o cameră frigorifică sau așa ceva, mă simțeam ca într-un frigider, mai era un bărbat lângă mine, alb ca varul, zăcea întins pe o targă ca și mine, cu fața în sus, cu ochii-n tavan. Nu înțelegeam nimic. Cum de vedeam, cum percepeam frigul dacă eram mort?

Bău din nou din cafea, golind paharul.

— Am dispărut. Pur și simplu, am dispărut. După care… sunt sigur că după aceea m-au băgat într-un sac. De nailon. Numai nailonul foșnește așa. Știți… știți că dacă vrei să îți scoți cătușele, nu poți? Nu poți să-ți îndepărtezi mâinile mai mult de douăzeci de centimetri. Și dacă vrei să lovești în ceva… nu reușești.

Ågestam și Hermansson se uitară unul la celălalt. Erau amândoi de acord că puteau să-l întrerupă. Nu mai era în stare să continue. Aveau să reia discuția mai târziu, după ce se odihnea puțin în celulă.

— O singură întrebare mai am înainte să încheiem.

Ågestam se întoarse spre John.

— Mă întrebam… ziceai că *știi* sigur că la un moment dat te-ai trezit într-o mașină, undeva între Columbus și Cleveland.

— Da. *Știu* sigur.

— În cazul ăsta, John, aș vrea să ne spui cine conducea mașina aceea. Și dacă mai era cineva în mașină, pe scaunul de lângă tine.

John scutură din cap.

— Nu. Încă nu.

— Încă nu?

— Deocamdată nu pot să vorbesc despre asta.

Cei doi gardieni care așteptaseră în fața ușii îl conduseră înapoi în celulă. Își întoarse capul de câteva ori, Helena Schwarz stătea în continuare pe coridor și privirile se întâlniră. Ågestam și Hermansson erau lângă ea, discutau despre ceva gesticulând.

Ewert Grens se uită la ei, la Frey, care fusese condamnat la moarte, și la soția lui care, până nu demult, nu știuse nimic, la Hermansson, care condusese audierile cu atâta calm, la Ågestam, care, preț de o clipă, păruse aproape inteligent.

Înțelesese următorul lucru: își dădu seama că ceea ce știa c-avea să se transforme într-o bombă diplomatică nu se simplificase câtuși de puțin în ultimele ore. Și asta, mai ales din cauza birocraților care vor încerca să invoce acordul de extrădare dintre SUA și UE atunci când nenorocita aia de țară uriașă a lui John Meyer Frey o să-l vrea înapoi.

O să-l vrea înapoi și o să-și ceară dreptul de a-l executa o dată pentru totdeauna.

Era o chestiune legată de menținerea încrederii alegătorilor care votaseră pentru securitate, măsuri drastice și putere de decizie.

Se întoarse spre Sven Sundkvist, care nu ieșise încă din cameră.

— Tu ce părere ai?

Sundkvist se strâmbă.

— Slujba asta… niciodată nu încetează să mă mire.

Ewert așteptă până când ajunse lângă el, apoi coborî tonul.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Da, sigur.

— Vreau să te duci după medicul penitenciarului, care dracu' e nu mai știu, ia-l deoparte și spune-i cam ce credem că avem despre om. Vreau să-l examineze pe Frey cât poate de repede. Vreau să știu care-i treaba cu inima aia a lui. Să vedem dacă a fost doar o strategie de evadare sau chiar are nevoie de îngrijire medicală. Și vreau să-mi dai raportul imediat ce afli ceva nou.

— Mă ocup, stai liniștit.

Sven se pregătea să iasă când Ewert ridică tonul.

— Pentru că nu vrem să stea aici închis și să moară iar în celulă. N-am chef să facem din asta un obicei.

•••

În Ohio era încă dimineață, ziua de miercuri care aproape trecuse în Stockholm aici nici nu începuse bine. Vernon Eriksen tocmai închisese dulapul în care-și ținea uniforma de gardian într-unul din vestiarele penitenciarului din Marcusville. Chiar atunci terminase tura de noapte, ultima pe săptămâna aceea, și se bucura că de săptămâna următoare avea să lucreze iar în schimbul doi.

Când lucra noaptea, viața se scurgea parcă mai repede, mai strident.

Nu prea se omora să iasă cu prietenii și să întârzie prin oraș, dar chestia asta cu dormitul ziua și serviciu noaptea îl termina, se simțea tot timpul obosit și nu se putea întâlni cu nimeni din lumea reală, de dincolo ziduri.

Deschise ușa spre curtea interioară și porni spre poarta principală, care era încuiată. Îi sunase pe Greenwood și Biercoff. Niciunul din ei nu părea speriat sau agitat. Era de parcă s-ar fi așteptat la asta, erau pregătiți, poate chiar se bucurau că în sfârșit nu mai trebuiau să se teamă de încă o zi în care să nu fie siguri de ce avea să se întâmple.

Vernon trecu prin poarta care fu deschisă de gardianul principal și se simți ușurat.

Cei doi medici știau despre ce era vorba.

La întâlnirile acelea au îndrugat verzi și uscate despre medicamente, diagnostice, posibile măsuri, cardiomiopatie, benzodiazepin și haldol, pavulon și derivat de morfină și… încercarea lor de a omorî pe cineva doar aparent, de a-l muta dintr-o celulă de la Death Row într-o morgă, apoi într-un sac pentru cadavre, într-o dubă care transporta morți la medicul legist, apoi într-o mașină care a plecat spre nord… planul a funcționat, punct cu punct. Cei doi au mai rămas la penitenciar câteva luni ca să nu trezească bănuieli, dar la primul schimb mai mare de personal nu i-a mai întrebat nimeni ce și cum. John fusese îngropat de mult când Lothar Greenwood și Birgitte Biercoff au dezbrăcat halatul alb și au luat autobuzul spre Columbus, fiecare cu un buletin nou și un permis de practică nou.

Afară ningea încet. Vernon se uită spre cer la fulgii mari care pluteau în aer și transformau pământul într-o plapumă moale. Se apropia de Marcusville, locul în care cunoștea fiecare stradă, fiecare copac, locul unde trăia de când se știa.

Încercaseră să-l reanimeze sau, cel puțin, s-au agitat cât au putut ca să pară că se străduiesc.

Nimeni n-ar fi putut să zică după aceea că n-au făcut tot posibilul pentru a salva viața unui om.

Greenwood l-a *intubat* pe John, care a primit tot oxigenul de care ar fi putut avea nevoie, timp în care Biercoff i-a făcut un *masaj cardiac*.

După aceea, unul dintre ei a sunat și a cerut un *defibrilator* și un gardian a venit în fugă, ținând cutia în brațe pentru a salva inima lui John care avea nevoie de *tensiune înaltă*.

Au discutat o grămadă despre necesitatea de a reduce pe cât posibil *electroșocurile*, i-au administrat un *singur șoc* pentru ca apoi să constate că *linia de pe monitorul EKG-ului nu s-a mișcat deloc*.

Ultima a fost *injecția*: au îndreptat acul direct spre inimă, dar în loc de *adrenalină*, John a primit doar *sare pentru gătit*.

Vernon simțise ceva – în miezul acelei situații incredibile, chiar dacă avusese grijă de toate detaliile – un soi de mândrie care i s-a părut jenantă.

Manipularea rezultatelor EKG-ului i-a revenit lui.

Și a rezolvat totul cu câteva bucăți de film normal, din plastic.

Cu o seară înainte, a decupat plasticul îngust și transparent ca să se potrivească exact cu mărimea folosită pentru electrozii aparatului. Asta a fost tot, n-a trebuit decât să atașeze bucățile pe spatele electrozilor ca să obțină un înveliș transparent care să ducă în eroare instrumentul de măsurat – acesta, așezat pe piele, nu ar fi trebuit să înregistreze *bătăile inimii* unui om decedat.

Marcusville tocmai se trezise și, în timp ce se plimba pe străduțele înguste, înconjurat peste tot de zăpadă, Vernon zări familii stând în jurul mesei din bucătărie și sfeșnice la geam, în ciuda faptului că sărbătorile trecuseră demult. Era ora la care se lua micul dejun și copiii se grăbeau să-și termine fulgii de porumb, în timp ce părinții lor alergau care încotro, încercând să se îmbrace și să-i îmbrace și pe ei. Se uită pe ferestrele căsuțelor cu peluze mici și, preț de o clipă, o singură clipă, simți alienarea, sentimentul că nu aparține nicăieri, nevoia de a avea o familie și în afara zidurilor, oameni la care să țină, o familie adevărată.

John murise acolo, pe podeaua celulei. Cei care nu știau ce se petrece nici n-au văzut altceva. Doar un om mort. Așa că l-au declarat decedat. Greenwood a anunțat cu glas tare, *John Meyer Frey a murit la ora nouă și treisprezece minute la Southern Ohio Correctional Facility din Marcusville*, și Biercoff a stat lângă el, a dat încet din cap și a încercat să pară la fel de resemnată cum se înțeleseseră că trebuie să arate.

Avuseseră la dispoziție doar opt minute.

Dacă le-ar fi luat mai mult timp, creierul lui John ar fi fost afectat iremediabil.

După aceea, fiecare a declarat că nefericitul incident i-a speriat pe ceilalți deținuți și că nu voiau să agraveze situația, se temeau că o întâmplare ca asta avea să-i inspire și să-i încurajeze pe ceilalți deținuți să facă scandal, că

reacțiile celor care au fost martori la o moarte subită aveau să fie tot timpul imprevizibile, mai ales în rândul celor care așteptau să fie executați.

Așa că l-au luat repede de acolo, lăsând în urmă celula opt și condamnații la moarte din East Block.

Câteva minute mai târziu, Biercoff s-a aplecat peste targă în timp ce-l transportau pe John și i-a făcut respirație gură la gură după ce s-a asigurat că nu-i vede nimeni, a suflat pe furiș aer în plămânii încă paralizați.

A fost ciudat să-l lase apoi singur în camera frigorifică de la morgă.

Dar n-aveau altă soluție. John a trebuit să stea acolo, în aerul rece – Greenwood și Biercoff au explicat că trebuie să-i încetinească *metabolismul* ca să reducă pe cât posibil consumul de oxigen în corp.

Vernon a stat cât a putut de mult în cadrul ușii de la camera frigorifică.

Câți ani trecuseră de când fusese acolo ultima oară? A calculat: trecuseră mai bine de două decenii de când începuse să ceară concedii medicale ca să scape de execuții. Fiecare om pe care l-a cunoscut, păzit și protejat pe secția lui, a ajuns acolo, mai devreme sau mai târziu, un înveliș gol. Tot timpul se gândea că ar trebui să mai existe o cameră atașată, o cameră pentru suflete.

A stat acolo și s-a uitat la corpul nemișcat care, din când în când, părea treaz, conștient, dar nu se putea clinti și nu înțelegea ce se întâmplase, de fapt. Și-ar fi putut pierde mințile din cauza anxietății aceleia cumplite de îndată ce ar fi închis ușile; și-au imaginat cum s-ar fi simțit ei dacă s-ar fi trezit într-o cameră rece, fără să știe dacă mai trăiesc sau dacă au murit, dacă și-ar fi amintit numai frânturi din ce se întâmplase, dar fără să înțeleagă nimic.

Se opri și își lovi talpa pantofilor de bordură ca să scuture zăpada, mai zăbovi puțin, apoi o luă iar din loc și făcu ultimii pași.

Mern Riffe Drive arăta la fel ca toate celelalte străzi din Marcusville.

Nu oprea des aici, cu toate că era foarte aproape de casa lui, obișnuia doar să tragă cu ochiul spre casa lor. Vernon locuia într-un cartier mai modest, casele de aici erau mai scumpe, chiar și în localitatea asta mică se găseau oameni care o duceau puțin mai bine decât ceilalți.

Casa familiei Finnigan era ultima de pe partea stângă. Îl cunoștea pe Edward Finnigan de când se știa, erau cam de aceeași vârstă și fuseseră la aceeași școală, fără să facă propriu-zis cunoștință unul cu altul. De fapt, n-aveau nimic comun în afară de vârsta lor și de iubirea față de aceeași femeie, din sudul statului Ohio.

Evita să treacă pe aici, se obișnuise, pur și simplu, nu suporta s-o vadă într-o casă, într-un cămin care nu era al lui.

Încerca să-și aducă aminte în timp ce deschidea poarta înaltă. Locuia acolo de cincizeci de ani și le trecuse pragul de doar două ori. Prima oară,

când Edward a primit postul de asistent al guvernatorului, în Columbus, și a invitat cei mai de seamă locuitori ai orașului la un soi de cocktail party. Vernon, șeful gardienilor din penitenciarul din Marcusville, unde lucra o mare parte din populația orășelului, fusese fără îndoială unul dintre cei care, în ochii lui Finnigan, însemnau ceva pentru comunitate. S-a hotărât cu greu să se ducă. Nu se simțea deloc în largul lui la evenimentele acelea formale și lipsite de căldură, dar până la urmă s-a dus și a felicitat gazda pentru noul post, a băut câteva cocktailuri dulci și s-a retras cât a putut de repede și de discret. A doua oară, când Elizabeth a fost găsită moartă, îi vizitase în ziua următoare ca să-și exprime condoleanțele. Doar o văzuse crescând, fusese o fată frumoasă, fericită, expansivă, și înțelegea ce pierdere imensă fusese asta pentru ei.

Fulgii de zăpadă erau din ce în ce mai deși și mai grei. Vernon bătu la ușă. Îi deschise Alice.

— Vernon. Intră, te rog.

Era o femeie unică, Alice. Tăcută, ascunsă în umbra bărbatului dominant, dar de cele câteva ori când o întâlnise, la magazin sau la poștă, era la fel de ușor de abordat ca mai demult. Devenea parcă mai frumoasă, ca în tinerețe, își amintea cum e să zâmbească iar, uneori chiar râdea, lucru pe care n-o văzuse să-l facă niciodată în prezența lui Edward.

Edward Finnigan era la fel de neplăcut și ca om, și ca soț. În clipa aceea se uitară unul la celălalt, ea cu o privire obosită, dar prietenoasă. Vernon se întrebă dacă se gândea vreodată c-a ales greșit sau la cum ar fi putut fi viața ei.

— Agață haina aia în cuier. Tocmai mă pregăteam să fac un ceai.

— Nu stau mult. Îmi pare rău c-am sunat cu noaptea în cap, dar știu că vreți să auziți ce am de zis. Amândoi, presupun.

— Avem timp să bem câte un ceai. Intră, te rog, și ia loc.

Vernon aruncă o privire în jur în holul cel mare și în restul casei. Era la fel cum își amintea. Tapetul, mobilierul, covoarele groase de pe jos, nu schimbaseră nimic. Trecuseră optsprezece ani de când fusese ultima oară aici. O găsiseră pe jos și Vernon se uită din reflex spre camera aceea, de parcă s-ar fi așteptat s-o vadă acolo. Părinții ei o plângeau în continuare, poate chiar mai mult decât înainte, cel puțin așa se vedea din afară, iar Vernon simți că nu are cum să scape de durerea lor, că nimerise într-o casă în care tristețea era aproape palpabilă.

Se opri în fața ușii bucătăriei.

— Edward e acasă, bănuiesc.

— E în pivniță. El e cu armele, dacă-ți mai amintești.

— Mi-a arătat până și pista de tragere când am fost la voi prima oară.

— Păi, da, așa face de obicei.

Mirosea a ceai cu scorțișoară și a plăcintă de mere – Vernon zări tava mare de porțelan prin geamul cuptorului.

— Mă duc eu după el, nicio problemă. Mă mai uit la pista aia a lui.

Vernon îi zâmbi, iar Alice îi răspunse tot cu un zâmbet. Se vedea limpede că ura pivnița aia din tot sufletul.

Vernon deschise ușa de la subsol și aerul închis și umed năvăli afară. Coridorul avea în jur de douăzeci de metri și era suficient de lat încât să te deplasezi pe acolo, în timp ce o altă persoană trăgea la țintă. În planul îndepărtat se vedea o țintă cu cinci urme de gloanțe destul de aproape de mijlocul cercului. Finnigan mai avea cinci gloanțe. Stătea complet nemișcat și trăgea aer în piept de fiecare dată înainte de a ținti. Vernon îl urmări și-și dădu seama că fusese o serie reușită, zece gloanțe aproape în același loc.

Finnigan îl zări pe musafirul lui și-i făcu semn să aștepte o clipă, apoi apăsă un buton roșu care se afla în linie cu umerii lui pe peretele de beton de culoare deschisă. Ținta alunecă pe un cablu de sârmă, scârțâind strident. Finnigan o dădu jos cu o mână, o studie și trase concluziile.

Vernon îi cercetă chipul satisfăcut.

— Tragi bine.

— Da, mai ales dimineața. Dacă mă concentrez mai mult. Dacă vin aici după o noapte din aia lungă și încerc să-mi imaginez mutra lui Frey și trag cu gândul la el.

Vernon lucra printre maniaci și oameni condamnați la moarte, dar nu-i mai fusese dat să vadă o privire atât de plină de ură ca a lui.

— Aș vrea să discut despre ceva cu tine și cu Alice.

— Noi nu prea am discutat multe, tu și cu mine. Ia spune, despre ce e vorba?

— Ar fi mai bine să urcăm. Ca să mă auziți amândoi.

Finnigan dădu din cap, trase afară cartușul și învârti butucul ca să scoată și ultimul glonț, apoi se îndreptă spre cabinetul cu arme agățat pe peretele de lângă ei.

Vernon îl privi și se gândi, câte arme, Doamne, arme semiautomate și arme automate, pistoale de diferite mărimi… și cine știe câte arme și câte cabinete cu arme sunt în tot statul. Și pistolul acela pe care-l așeză acum în vitrină, pistolul acela cu amprentele lui.

Finnigan se întoarse spre Vernon, semn că terminase, împături ținta și o vârî în buzunar, apoi arătă spre scări și cei doi urcară împreună.

•

La început se așternu o liniște din aceea neplăcută, cum se întâmplă uneori. Fiecare se aplecă asupra ceștii sale cu ceai, iar Vernon mușcă din

plăcinta cu mere caldă, puțin cam dulce pentru micul dejun, dar o mâncă, era mai bine așa.

O sută cincizeci de mii de dolari. Atât a costat ca să scape de propria moarte.

Se uită pe furiș la fețele lor.

Familia Finnigan nu știa nimic despre asta.

Nici despre faptul că un bărbat din Canada făcea bani buni în mod regulat, vânzând pașapoarte false și aranjând evadări.

Vorbiră puțin despre ninsoarea care nu se mai oprea, despre cafeneaua cea nouă de lângă poștă, decorată într-un stil mai ciudat, mexican, despre câinele mare și negru al vecinilor de vizavi care lătra ca un descreierat la toți trecătorii.

Cei doi așteptau să vadă care era motivul pentru care-i vizitase, de fapt.

Le-a luat patru luni să-l găsească pe Schwarz.

Se uită din nou la fețele lor.

Un bărbat cam de vârsta lui John, cu permis de ședere permanentă în două țări, dispus să-și cedeze pașaportul, povestea și viața pentru o sută cincizeci de mii de dolari.

Nu putea să-i mai țină în suspans, îngrijorându-se pentru cum avea să formuleze și pentru felul în care aveau să reacționeze.

Așeză ceașca pe masă și așteptă până când cei doi făcură la fel.

— John Meyer Frey.

Îi privi pe fiecare în parte, apoi le dezvălui un adevăr vechi de peste șase ani.

— John Meyer Frey trăiește. În clipa asta e la o închisoare din Stockholm, capitala Suediei, în Europa de Nord. A stat acolo câteva zile sub identitate falsă.

Cei doi așteptară să continue.

— Am primit confirmarea. *E* el, sută la sută.

Apoi le explică puținul pe care-l știa și el. E adevărat că Frey murise și fusese îngropat, dar, cu toate astea, la începutul săptămânii în curs, fusese reținut și arestat pentru un act de violență deosebit de grav, pe un feribot care făcea curse între Suedia și Finlanda. A durat câteva zile până când au aflat cine era, cu ajutorul FBI-ului și al Interpolului. O persoană decedată. Care trăia. Vernon le întâlni privirile nedumerite și citi în ele toate întrebările la care nu avea răspuns, cum, când și de ce, dar singurul lucru pe care-l putea confirma pe moment era că John Meyer Frey nu murise.

•

Ciudat cum se urâțeau dintr-odată unii oameni. Vernon văzuse reacții de genul ăsta când se stabilea data exactă a vreunei execuții, la rudele și

prietenii victimei care aproape că jubilau la vestea că încă un om avea să fie executat, că aveau să fie răzbunați și că moartea celui vinovat avea să restabilească scorul. Văzuse și analizase de multe ori cum se mișcau, ce fețe făceau, cum se schimbau și deveneau, pur și simplu, urâți.

Edward Finnigan stătea în stânga lui, cu o bucățică de plăcintă cu mere lipită de bărbie, meditând. Înțelesese în sfârșit ce îi spusese Vernon. Ceea ce-i păruse incredibil deveni încet o informație credibilă și Edward se ridică, alergă spre camera de zi și spre dulapul cu vitrină de acolo și se întoarse cu o sticlă cu coniac și trei pahare micuțe. Pășea ușor și râdea gâlgâit – doar un om care plănuia să ucidă în curând putea să fie atât de exaltat.

— Vasăzică, nenorocitul e bine-mersi!

Puse câte un pahar lângă fiecare ceașcă de ceai, apoi le umplu.

— O să am grijă să-l văd când dă ortu' popii!

Vernon ridică o mână spunând că nu bea, Alice se uită la el pe furiș și îi urmă exemplul. Edward Finnigan scutură din cap și mormăi ceva (lui Vernon i se păru că spusese *pussies*[18], nu era chiar sigur), dădu peste cap propriul pahar, apoi bătu cu pumnul în masă.

— Optsprezece ani! Optsprezece ani am așteptat să-l văd murind pe jegul ăsta! Să fiu răzbunat! Acum e vremea mea, ați înțeles?

Gesticulă cu brațele ridicate, scoase din nou sunetul acela gâlgâit, apoi luă sticla și trase o dușcă, continuând să gesticuleze.

Vernon se uită la Alice, care stătea cu capul plecat și fixa masa și firimiturile care se lipiseră de farfurioara din porțelan. Vernon se întrebă dacă se gândea la despăgubiri, cuvântul pe care-l folosise Edward Finnigan pentru răzbunare. Avea ochii înlăcrimați, iar Vernon își imagină că mai vorbiseră despre asta de câteva ori.

— Mă duc sus și mă bag în pat. N-am chef să mai stau aici.

Îl privi pe bărbatul ei.

— Ești mulțumit acum, Edward? Ți-a ajuns? Ți-a ajuns, Edward?

Urcă scările în grabă spre dormitor.

Optsprezece ani de durere lipită de fiecare cuvânt, de fiecare gând.

Vernon rămase pe loc și-și drese glasul.

Avea un gust amar.

Încercă să înghită și să-l alunge, dar nu reuși.

---

[18] Termen depreciativ, *pișăcioaselor, fricoaselor* în română.

•••

Ewert Grens trase în urma lui ușa de la birou și se așeză la masa de lucru. Închise ochii, ascultă vocea ei, acum că rămăseseră singuri un timp, el și cu Siw, trecutul se răspândea printre mape și dosare pline de rapoarte și Grens se întorcea în timp cu fiecare vers, până la anul în care el și cu Anni se descoperiseră unul pe celălalt, doi tineri polițiști, la primele schimburi de păreri, la primele replici încurcate pe care le-a rostit în prezența ei, la prima îmbrățișare, atât de vie și, totodată, petrecută atât de demult, parcă trecuse o viață de om de atunci.

Se întoarse spre casetofonul imens și dădu volumul la maximum.

tweedle tweedle tweedle dee, până și eu mi-am găsit iubit,
drumul ce duce la cer, l-am găsit, și știu și eu cum e să fii iubit.

Vocea ei, *Tweedle dee*, piesă înregistrată în 1955, cu orchestra lui Harry Arnold, era atât de revigorantă, atât de tinerească, poate era chiar prima melodie pe care o înregistrase, Grens știa sigur, dar se legăna încet pe ritm, cu mâna lui Anni în palma lui, totul începea aici… tot ce nu *avusese cum* să înceapă vreodată.

Ascultă, două minute și patruzeci și cinci de secunde, știa exact cât ținea melodia, apoi se întoarse și dădu sunetul puțin mai încet. Și se gândi la cele petrecute. Cu doar treizeci de minute înainte. Se gândi la Schwarz, cum fusese gata să leșine când văzând-o pe soția lui care nu știa nimic, era de parcă ar mai fi avut puțin și ar fi explodat amândoi. Grens se îndoise la început de faptul că femeia nu știa nimic, era greu de crezut că putuse să trăiască alături de cineva fără să știe cu ce fel de diavol întunecat avea de-a face. Acum nu se mai îndoia deloc. Chiar *n-a știut*. Nenorocitul ăla jigărit reușise să-i ascundă adevărul o viață întreagă, probabil că jucase teatru tot timpul. Și dacă exista un om pe planeta asta care știa că așa ceva era posibil, acel om se numea Ewert Grens.

Pufni pe nas zgomotos.

Crezuse că în cei peste treizeci de ani de când lucra în poliție, văzuse și auzise tot. Dar o poveste aiurită ca asta nu și-ar fi imaginat în ruptul capului și, cu fiecare zi care trecea, lucrurile păreau c-o luau razna și mai mult. Grens simțea că totul era adevărat, că fiecare cuvânt rostit fusese adevărat, Schwarz chiar trecuse prin cele mai incredibile experiențe. Fugise de la închisoare înainte de a fi executat, chiar dacă stătuse închis la Death Row, într-unul dintre cele mai sigure penitenciare din SUA. A dracului treabă, asta era prea de tot! Maniacul ăla sfrijit îi păcălise pe toți! Grens era de-a dreptul amuzat. Schwarz păcălise o țară întreagă care se ruina cheltuind prea mult

pe penitenciare noi și care mai avea puțin și se sufoca din cauza obsesiei judecătorilor pentru sentințe pe termen lung – soluția lor pentru cazurile de violență din ce în ce mai dese. Era prea de tot, chiar prea de tot.

Cineva bătu la ușă.

— Deranjez?

— Nu și dacă mă lași să ascult melodia asta până la sfârșit.

Toate lălăielile astea ale lui Grens păreau să sune la fel. Dar el era chiar simpatic, cum stătea acolo cu ochii închiși și cu corpul cât un munte, legănându-se în ritmul muzicii.

Hermansson așteptă. Învățase bine regulile.

— Ce vrei?

Piesa se terminase și Grens se întorsese în prezent.

— Mă gândeam să te invit în oraș, undeva unde să putem dansa.

Ewert Grens trase scaunul mai aproape.

— Te-ai gândit tu, așa.

Își aminti de întrebarea pe care i-o adresase cu o zi înainte, despre cât trecuse și de ce. Își aminti și de răspunsul său. *Tu nu vezi cum arăt*? *Ca să nu mai zic că nu pot să-mi mișc nici gâtul.*

— Ce ziceai că vrei?

— Helena Schwarz. O să ajungă în câteva minute. Eu am rugat-o să vină.

— Da?

— Trebuie să vorbim cu ea. Ai văzut și tu că mai are puțin și o ia razna, săraca femeie. E datoria noastră să o ocrotim, pe cât putem.

— De chestia asta nu prea sunt sigur.

— Dar el a început să vorbească mai mult. Dacă e și ea aici. Sunt sigură că de asta depinde dacă o să continue sau nu.

Ewert Grens își netezi cele câteva fire de păr din vârful capului și își frecă pleoapele. Fata avea dreptate, bineînțeles.

— Te-ai descurcat bine. În sala de audieri. Ai reușit să-l calmezi, să-l faci să aibă încredere în tine. Și când cineva are încredere în tine, îți permite să-l interoghezi cât vrei.

— Mersi.

— Nu, că nu te-am lăudat. Doar am descris cum ai procedat.

— Nu mergem să dansăm?

Asta îl făcu să se simtă nesigur. Aproape jenat. Ca să-și ascundă nesiguranța, ridică tonul, ca de obicei.

— Ce tot trăncănești acolo? Că nu-nțeleg.

— Douăzeci și cinci de ani, Ewert. Mi-ai spus că n-ai mai dansat de douăzeci și cinci de ani. Asta e o viață de om! E vârsta mea! Și stai aici și asculți muzică și te legeni. E clar că vrei să dansezi, m-am prins eu.

— Hermansson…

— E invitația mea. Diseară. Într-un loc în care se ascultă muzică din asta, de-a ta. Eu aleg locul. Să nu comentezi.

— Nu se poate, Hermansson. Nici nu mai știu să dansez. Și chiar *dacă* aș fi știut, sau chiar *dacă* aș fi vrut să merg – sunt șeful tău.

— Și ce dacă?

— Nu-i tocmai frumos.

— Ai dreptate, dacă m-ai fi invitat tu. Dar de data asta *eu* te invit *pe tine*. În calitate de prieten, nu de subaltern. Sunt două chestii pe care bănuiesc că le putem deosebi.

Grens se scărpină din nou în vârful cheliei.

— Nu e numai asta. Ce dracu', Hermansson, faci mișto de mine? Ești o femeie tânără și frumoasă și eu un moș urât. Chiar dacă am ieși ca doi prieteni, m-aș simți… întotdeauna i-am disprețuit pe boșorogii ăia care aleargă după femei tinere, genul care pipăie.

Hermansson se ridică de pe scaunul pentru vizitatori, cu mâinile lipite de șolduri.

— Din punctul ăsta de vedere, crede-mă că nu mă simt amenințată deloc. Nu ești tocmai genul care pipăie. Voiam doar să ne distrăm puțin. Voiam să văd cum arăți când râzi.

Grens se pregătea să răspundă când Sven apăru în cadrul ușii, împreună cu Helena Schwarz.

— I-am promis că o conduc până aici.

Ewert dădu din cap spre el.

— Poți să rămâi? Aș vrea să auzi și tu ce am de zis.

Helena Schwarz intră în cameră cu pași nesiguri, cercetând pereții cu privirea. Arăta în continuare ca o pasăre. Puloverul croșetat părea cu câteva numere mai mari, mânecile atârnau, gâtul i se pierdea de tot după gulerul prea gros, blugii grosolani păreau cumpărați pentru cineva mult mai corpolent, câteva smocuri de păr stăteau în sus ca electrizate și tot aspectul ei dădea de înțeles că e precaută, gata să o ia la fugă, să deschidă fereastra și să-și ia zborul.

— Poți să te așezi acolo.

Grens arătă spre locul de lângă Hermansson. Helena Schwarz se strecură printre scaune și se așeză fără să zică nimic, uitându-se în gol.

— De ce nu are avocat?

Helena încercă să se uite la el, dar privirea îi rătăcea în toate direcțiile.

— A primit un avocat din oficiu, o cheamă Kristina Björnsson, dar n-a vrut să fie prezentă la audieri.

— De ce?

— De unde dracu’ să știu? Va trebui să-l întrebi pe el.

Ewert Grens ridică brațul și arătă spre coridorul care ducea la celulă.

— Știu și te înțeleg dacă ești dată peste cap. Nici eu n-am auzit așa ceva până acum. Dar îl cred. Din păcate. Sunt convins că spune adevărul. Că a fost condamnat la moarte pentru c-a omorât o fată de vârsta lui.

Helena Schwarz se cutremură de parcă ar fi încasat o lovitură.

— Dar asta nu e tot. Ar mai fi un detaliu care pentru tine ar însemna ceva pozitiv.

Vocea ei era la fel de slabă ca înainte, în camera de audieri, dar polițiștii detectară schimbarea, nuanța de ironie pe care n-o auziseră până acum.

— Ceva pozitiv? Asta-i bună.

Dar Ewert Grens nu fu afectat de sarcasmul ei.

— Una la mână: Ylikoski s-a trezit din comă acum o oră, pare sută la sută conștient și, conform neurologului de serviciu de la Karolinska, n-a suferit leziuni cronice în urma loviturii.

Femeia nu reacționă sau, cel puțin, nu arătă nimic. Grens se întrebă dacă a înțeles cât de important era ceea ce-i spusese. Probabil că nu, cel puțin deocamdată.

Grens continuă.

— Pe de altă parte, mai există o persoană despre care John n-a spus nimic acolo, înăuntru. O persoană pe care cred că vrea s-o protejeze.

— Aha!

— Poate îți amintești că l-am întrebat câte persoane erau în mașina cu care a fugit. Și n-a vrut să-mi spună.

Femeia își trase puloverul în jos. Mânecile verzi, croșetate se lungiră și mai mult.

— Nu mă întrebați pe mine. Există o grămadă de lucruri pe care nu le știu, sunt sigură c-ați observat.

— Nu te întreb. Pentru că știu cine e. Cel puțin, așa cred.

Se uită la ea.

— Persoana în cauză se numește Ruben Frey. Și chiar acum, e audiat la sediul FBI-ului din Cincinnati. Despre el spera John că nu va trebui să vorbească.

— Frey?

— Tatăl lui John.

Helena Schwarz gemu, nu prelung și nu foarte tare, dar îndeajuns ca sunetul să se lovească de pereții camerei închise.

— Nu înțeleg.

— Ruben Frey e tatăl lui John. Socrul tău.

— Socrul meu a murit.

— Ba, deloc.

— John mi-a spus că părinții lui au decedat.

— Dacă am înțeles eu bine, mama lui a murit mai demult. Dar tatăl lui e la fel de viu ca mine sau ca tine.

Hermansson cuprinse cu brațul umerii înguști ai Helenei Schwarz. Sven părăsi puțin camera și se întoarse cu un pahar cu apă, pe care i-l întinse. Femeia bău toată apa din cinci înghițituri mari, apoi se aplecă înainte.

— Ruben Frey.

— Ruben Meyer Frey.

Helena Schwarz înghiți în gol, încercă să spună ceva, dar se răzgândi și înghiți iar, de parcă s-ar fi hotărât să nu mai plângă.

— Așadar, am un socru.

Obrajii ei se îmbujorară puțin pentru prima oară de când intrase în birou, albă ca varul.

— Trebuie să mă întâlnesc cu el.

Se înroși de tot și după privire părea perfect prezentă și concentrată.

— Și băiatul meu, Oscar. Și *el* trebuie să-l cunoască. Doar e… adică, totuși, e bunicul lui.

•••

Edward Finnigan rămase singur în bucătărie; Vernon Eriksen plecase, explicându-i că trebuie să se ducă acasă și să se odihnească – avusese o noapte lungă la închisoare. După două pahare de coniac, Finnigan își întinse membrele. Îi venea greu să stea locului când pieptul îi clocotea, nu știa încotro s-o apuce cu atâta energie în exces. Voia să o ia la fugă, să sară în sus, chiar să facă dragoste, trecuseră câțiva ani de când o ținuse în brațe pe Alice, nu putuse să o accepte în inima lui, nici măcar nu îndrăznise să o vrea, iar acum brusc simțea că o dorește, că are erecție, îi era dor de sânii ei, de fundul ei, de sexul ei, voia să o pătrundă, s-o simtă în jurul lui; era o dimineață nemaipomenită.

Se dezbrăcă lângă masa de bucătărie, traversă gol holul, urcă scările și se opri în fața camerei de oaspeți, pe a cărei ușă o închisese cu o jumătate de oră în urmă.

Uitase de tot.

Cum e să atingi corpul ei moale. Abia dacă-și mai amintea cum era să-și treacă mâinile peste pielea ei.

Deschise ușa.

— Alice?

— Edward, lasă-mă puțin, vreau să stau singură.

— Alice… am nevoie de tine.

Tăcerea care la început fusese doar plină de așteptări și de sunetul respirației reprimate deveni încet neplăcută, jenantă, încărcată de rușinea celui respins și, preț de o clipă, Finnigan se simți iar mic, un băiețel care voia să fie băgat în seamă.

— Alice? Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

Soția lui zăcea în pat cu pătura trasă până la urechi, cu capul întors spre perete, iluminată de raza care pătrundea prin fereastră. Edward Finnigan intră. Corpul lui scurt și îndesat era alb ca varul.

— Nu înțelegi, Alice, de data asta simt că în sfârșit pot să respir și eu! Dobitocul trăiește și o să moară, iar noi o să putem să-l vedem în timp ce moare, de dragul lui Elizabeth! Gata, s-a terminat! Putem să scăpăm de toate. O dată pentru totdeauna. Chiar nu înțelegi? În sfârșit o să fie pace și liniște la noi acasă. O să fie casa noastră din nou, nu casa nenorocitului, o să moară și noi o să-l vedem în timp ce moare!

Se așeză pe marginea patului și își puse mâna pe picioarele ei.

Ea și le trase brusc, ceea ce îl răni adânc.

— Nu înțeleg ce naiba se întâmplă cu tine, Alice!

Se lăsă în genunchi pe podea și o forță să se uite la el.

— Alice, știi doar că nu mai e mult și se termină.

Soția lui scutură din cap.

— Niciodată.

— Niciodată? Cum adică, ce vrei să spui?

— N-o să conteze absolut deloc. Ești plin de ură. Nu mă asculți. Edward, o să continui cu aceeași atitudine, chiar dacă băiatul ăsta o să moară. Chiar dacă o să te răzbuni.

Bărbatul tremură de frig. Erecția dispăruse. Era frig în cameră și aici sus nu prea aveau căldură, mai ales iarna.

— O să se termine *sigur*. Pentru că asta așteptăm de-o viață întreagă!

Ea îl privi pe furiș, apoi își trase demonstrativ pătura peste cap. Iar când i se adresă din nou, o făcu fără să-și arate fața.

— O să urăști din nou. Nu ți-ai dat seama până acum? Edward, o să continui să urăști, dar n-o să mai ai pe cine să omori. Ura asta a ta blestemată a nimicit tot ce-am avut, tot! E ca și când ar fi stat pe un scaun de-al nostru din bucătărie și ar fi râs de noi, luând toate deciziile legate de viața noastră. Așa o să fie și de-acum încolo, Edward. Tot timpul. Dar el nu poate să moară de mai multe ori.

•

Edward Finnigan se așeză din nou la masa din bucătărie, în continuare gol. Energia care zvâcnea înăuntrul lui și încerca să-i capteze atenția nu dădea semne c-ar vrea să dispară. Aduse telefonul care atârna pe peretele de lângă aragaz și sună la serviciu, îl sună pe șeful lui, colegul lui cel mai apropiat, guvernatorul statului Ohio. Nu-i trebui mult ca să-i explice ce s-a întâmplat și uimirea guvernatorului se preschimbă rapid în dorința de a acționa numaidecât. Își dădu seama imediat ce însemna să aibă un condamnat la moarte umblând liber prin Europa, arătându-i degetul mijlociu atât lui, cât și întregului sistem judiciar american votat de cetățeni. Îl rugă pe Finnigan să închidă telefonul ca să poată suna la Washington, la Departamentul afacerilor externe. Știa exact cu cine trebuia să vorbească și nu avea de gând să îi lase în pace până când nu-i promiteau un ordin de extrădare. Nenorocitul ăla trebuia adus înapoi în țară, în Ohio, băgat din nou la zdup în Marcusville și ținut acolo până în clipa execuției, care nu mai avusese loc niciodată.

•••

Traversară împreună clădirea poliției și se opriră înaintea camerei de audieri a penitenciarului. Hermansson a întrebat-o în repetate rânduri pe Helena Schwarz dacă vrea să fie în continuare de față la audieri și de fiecare dată a primit drept răspuns doar priviri îndârjite. Nevasta lui Schwarz n-avea de gând să plece de acolo. Doar era vorba și de viața ei, nu doar de a lui, minciuna lui de o viață o includea și pe ea, și pe fiul lor, fie că-i convenea sau nu – tocmai de aceea, ținea neapărat să fie prezentă la confesiunea lui John, sperând că la un moment dat o să spună, totuși, adevărul.

Ewert Grens ținu ușa până când Sven, Hermansson și Helena Schwarz intrară în încăpere. John era deja acolo, la fel și Ågestam. Discutau ceva pe un ton scăzut, dar se opriră în clipa când ceilalți își găsiră locurile și se așezară pe aceleași scaune.

Grens se uită curios la Ågestam, ce-ați discutat, părea să spună, dar procurorul cel tânăr ridică doar din umeri, despre nimic, despre vreme și despre iernile astea lungi, voiam să-l fac să se relaxeze puțin.

John Schwarz părea obosit.

Toate astea îl epuizaseră foarte mult, practic, era prima oară când reușea să dea o formă coerentă faptelor petrecute, moartea înscenată pe care o trăise părea reală. Le povestise despre cum a murit în celulă, despre cum s-a trezit într-o cameră frigorifică, despre drumul cu mașina spre o destinație necunoscută.

O să fie mai ușor acum, se gândi. Să continui povestea. Zidul acela mare al anxietății a fost dărâmat și tot ce-a mai rămas… da, tocmai că n-au mai rămas decât niște cioturi.

— Eram culcat pe bancheta din spate. Îmi amintesc că mă gândeam ce întuneric era afară. Mă gândeam că era noapte și că lămpile stradale par ciudate dacă treci pe lângă ele în poziție culcat.

Da, *chiar era* mai ușor acum. Acum povestea ceva de care-și amintea, ceva ce știa că se întâmplase cu adevărat. Fusese treaz, conștient, iar asta însemna că totul se petrecuse întocmai.

— Eram atât de… obosit. Mă simțeam rău. Îmi venea să vomit din cinci în cinci minute. I-am întrebat unde suntem. Mi-au zis că ne îndreptăm spre nord, spre Cleveland și că trecuserăm de Columbus.

— Cine ți-a zis asta?

Hermansson îi căuta privirea.

— N-are nicio importanță.

— Cu cine erai în mașină? Cine stătea lângă tine? Și cine conducea?

— Acum e vorba despre mine, nu despre ei.

John închise ochii și, preț de o clipă, se refugie într-o lume la care nu mai avea acces nimeni.

— Am oprit la un bar, lângă drumul de acces spre Cleveland și am cumpărat ceva de mâncare, apoi am plecat mai departe, spre un oraș mai mic, Erie cred că se numea.

Lars Ågestam nu mai avea răbdare. Își scoase sacoul, deja îi era cald, transpirase în camera aceea strâmtă.

— Ați oprit? Cine erau ceilalți?

— Nu vă spun. Nici ție, nici ei.

John se uită la Ågestam și arătă spre Hermansson. Ågestam vorbi pe un ton scăzut.

— Am înțeles. Continuă, te rog.

Helena.

Stai în fața mea și nu spui nimic. Mă crezi? Că spun adevărul?

Ești singura care mă cunoaște din camera asta nenorocită. Mă piș pe părerea celorlalți. Dar *tu*, tu mă crezi?

— Eram treaz. Dar mă simțeam în continuare… amețit, dopat. Nu eram prezent. Cred că la un moment dat am oprit înainte de Erie, pe o plajă privată cu un debarcader, înconjurată de apă întunecată cât vedeai cu ochii. Era și o barcă. Nu prea mă pricep la bărci, dar mi-am dat seama că era un model din ăla puternic și rapid.

Helena.

Aș vrea să spui și tu ceva. Până și la tribunal au existat oameni care au crezut în mine și care m-au ajutat.

Tu crezi în mine acum?

— Habar n-am cât am plutit pe apă. Cred c-am adormit puțin. Dar era frumos acolo, Long Point se numea, un promontoriu de pe partea canadiană, un sătuc foarte simpatic, aproape de Saint Thomas. O mașină ne aștepta deja. Cu tot cu chei. Trei ore a durat să ajungem la Toronto, afară se lumina deja, cum se întâmplă de obicei vara.

Între timp, Lars Ågestam se mută lângă peretele din fundal, încercând să găsească o undă de aer, un ventilator, ceva – un lux la fel de mare ca oxigenul.

— Mă scuzați, dar e așa de cald și de închis aici că nu mai pot să stau.

John profită de moment și se ridică, își îndreptă spatele și se aplecă ușor înainte cu mâinile pe șolduri, întinzându-se de câteva ori. În celălalt capăt al camerei, Ågestam lovi țeava ventilatorului de câteva ori, fără vreun rezultat, apoi se dădu bătut și se așeză, făcându-i semn lui John să continue.

— Cred că am așteptat câteva ore în aeroportul din Toronto. Mi-au dat documentele noi în mașină. Mă numeam John Schwarz. Un om care exista și

trăia cu adevărat undeva în lumea asta, atâta lucru am înțeles și eu, doar că acum numele și trecutul lui îmi aparțineau.

John continuă.

— Zborul până la Moscova a durat opt, poate nouă ore. Am zburat cu United Airlines, habar n-am de ce-mi amintesc tocmai detaliul ăsta. După o escală de câteva ore, am luat un avion spre Stockholm.

Ågestam transpira în continuare, încercând să-și șteargă fruntea chiar sub linia părului.

— Și te-a însoțit... cine?

John izbucni în râs și scutură din cap, cu o expresie ironică.

— Până la Stockholm. Când ai venit încoace. Cineva te-a ajutat sigur.

— Toate astea sunt neinteresante. Acum sunt aici și gata. Și am făcut tot ce mi-ați cerut. V-am spus cine sunt, de unde vin și cum am ajuns aici. Aș vrea să discut și eu cu Helena dacă se poate.

— Nu.

Ågestam îi dădu un răspuns monosilabic, semn că nu voia să audă nicio întrebare în plus.

— Nu poți să vorbești cu ea între patru ochi.

— Nu?

— Nu.

— Atunci vreau să mă întorc. În celulă.

John se ridică și se întoarse spre ușă ca și când n-ar mai fi avut răbdare să stea acolo.

— Așteaptă puțin. Ia loc.

Ewert Grens nu scosese niciun cuvânt în timpul audierii informale. Îi lăsase dinadins pe Hermansson și pe Ågestam să pună întrebările. Cu cât îl tulburau mai puțin pe suspect, cu atât era mai bine. Dar nu puteai să aștepți la nesfârșit.

— Un singur lucru nu pricep, Schwarz, sau Frey, sau cum dracu' vrei tu să te cheme.

Comisarul certăreț își schimbă poziția pe scaun și își dezmorți picioarele lungi.

— Înțeleg că ai reușit să te prefaci că mori acolo în celulă. Ai talent, trebuie să recunosc. E clar că niște medici pot să te facă să pari mort din punct de vedere medical. În primul rând, pentru cineva din afară. Și dacă aceiași medici mai lucrează și la o închisoare și și-au pus în cap să ajute un prizonier să evadeze, atunci e clar c-or să-l facă să pară mort. Am înțeles și povestea cu mașina și cu barca și cu faptul c-ai ajuns să moștenești viața unui alt om, c-ai primit acte false și c-ai ajuns în Suedia cu avionul, prin

Moscova. Dacă ai câteva pile în „lumea bună”, un ghid bun și o gălăgie de bani, merge orice, chiar și asta.

Ewert Grens făcu un semn cu mâna în aer. N-avea pic de grație în gesturi.

— Un singur lucru nu pricep, Schwarz. Cum naiba ai ajuns din camera frigorifică în mașină? Cum ai ieșit tu prin poarta unei închisori cu grad de securitate patru?

Grens îi susținu privirea lui John. Pretindea un răspuns, chiar dacă nu era o audiere formală, nu conta, n-avea de gând să-l lase să plece înainte să afle ce voia.

John ridică din umeri.

— Nu știu.

Grens nu-i dădu drumul.

— Nu știi?

— Nu.

— Schwarz, acum chiar că nu mai înțeleg nimic.

Bărbatul palid îmbrăcat în hainele prea mari ale penitenciarului se pregăti să răspundă.

— Tot ce știu, tot ce-mi amintesc e că… am ajuns în camera frigorifică. Abia mai târziu mi-am dat seama ce era, de fapt. După care… m-am trezit în mașină. În rest… chiar *nu* știu ce s-a întâmplat.

— Și n-ai întrebat pe nimeni?

— Nu. N-am întrebat. Tocmai murisem. Sau, mă rog, asta credeam. Aveam alte întrebări de pus în momentul ăla. Și brusc, după zece ani de închisoare, m-am trezit în avion, undeva deasupra Europei. Normal că m-am gândit la ce s-a întâmplat după aceea, doar că nu mai aveam pe cine să întreb.

Ewert Grens nu-l mai sâcâi.

John spunea adevărul. Simțea că nu minte. Habar n-avea ce se întâmplase cu el. Cei care aranjaseră evadarea se gândiseră la toate. Nu voiau să se afle nimic, de asta depindea reușita operațiunii.

Grens oftă.

Mod de operare fără greș, o moarte înscenată și nicio urmă. Era al naibii de clar că autoritățile americane aveau să facă presiuni în legătură cu treaba asta. Un deținut evadat plimbându-se prin Europa putea mânji ușor prestigiul și puterea Americii.

•••

Fusese o zi lungă și, deși întunericul se lăsase de vreo oră, bărbatul știa că vor mai trece câteva ceasuri până când va putea să stingă lampa de birou și să părăsească sediul Ministerului de Externe, întorcându-se acasă pe jos, la apartamentul său de pe Nybrogatan.

Secretarul cabinetului, Thorulf Winge, fusese trezit la patru și jumătate, în zorii zilei, de un telefon urgent de la Washington, după care se străduise să stabilească întâlnirile care erau necesare pentru a încerca să înțeleagă toate detaliile legate de un caz ieșit din comun, cazul unui cetățean american condamnat la moarte, care folosea un pașaport canadian și care fusese închis în penitenciarul din Kronoberg. Thorulf Winge nu era obosit și nu se plângea, dimpotrivă, aproape că se bucura pentru că era bun la rezolvarea situațiilor aparent imposibile și a problemelor diplomatice spinoase, iar cei din jurul lui aveau încredere că o să găsească cea mai bună soluție. Iar soluția începu să se contureze din ce în ce mai clar în fața lui. Se simțea pregătit, se gândise deja la două scenarii diferite și știa ce sfat trebuia să-i dea ministrului de externe, în funcție de poziția adoptată de reprezentanții autorităților americane. În plus, reușise să-i închidă gura procurorului ăluia neobrăzat și tânăr, spunându-i că John Schwarz n-avea să devină o problemă de importanță majoră pentru Suedia decât dacă Ministerul de Externe și-o dorea.

Se întinse ca să se dezmorțească, conștient că trupul lui zvelt nu-și arăta cei șaizeci de ani. Nu se ducea la serviciu și acasă decât pe jos și făcea și niște exerciții ușoare de rezistență în sala de fitness din clădirea Parlamentului. Îi plăcea viața și își dorea un corp care să-l ajute să trăiască mult.

Telefonul sună mai devreme decât se aștepta. Știa c-or să-l sune, dar nu trecuseră decât douăsprezece ore de când îi comunicaseră vestea de la Washington.

Secretarul ambasadei Americii îl informă pe scurt că ambasadorul ar fi vrut să aibă o întâlnire informală cu el, dacă se putea.

Winge n-avea nicio îndoială în ceea ce privea subiectul discuției de la întâlnirea cu pricina și-i răspunse că era liber în fiecare seară.

•

Probabil că stătuse puțin în fața ușii.

Winge îl studie pe ambasadorul american în timp ce acesta intră în biroul încăpător. Trecuseră exact cincisprezece minute de când vorbiseră la telefon și își anunțase vizita. Leonardo Stevens era o persoană chiar simpatică, Winge colaborase cu el de mai multe ori în ultimii ani. Tragedia de pe 11 septembrie schimbase totul, ambasadorii americani fiind nevoiți să întrețină o relație destul de apropiată nu doar cu Suedia, ci cu aproape toate țările din

lume. Stevens era un tip de modă veche stilat, cu părul cărunt pieptănat pe spate și un chip luminos, care te ducea cu gândul la un actor ieșit la pensie. Winge și-l imagina proaspăt coborât de pe marele ecran, până și felul în care vorbea sau se mișca, vocea gravă și ceea ce presupunea că era un dialect din sud i se părea că se potrivesc cu imaginea de actor.

A fost o întâlnire scurtă, marcată de ritualul protocolar și politicos pe care se baza întreaga lume diplomatică.

Stevens îi explică faptul că, în scurt timp, Ministerul Afacerilor Externe din Washington avea să ceară extrădarea cetățeanului american John Meyer Frey din Suedia.

O cerere care urma să fie adresată direct guvernului suedez, cu referire la acordul de extrădare dintre țările Uniunii Europene și Statele Unite ale Americii, conform căreia *o țară din UE trebuia să colaboreze și să faciliteze extrădarea unei persoane suspecte de încălcarea legii, către SUA.*

Ambasadorul făcu apoi referire – puțin cam îndelung și oarecum lipsit de subtilitate – la bunele relații dintre cele două țări din ultimii ani, la dorința reciprocă de a comunica manifestată din ambele părți, la cât de important era ca în lumea aceasta mare două țări precum Suedia și Statele Unite ale Americii să colaboreze atât de eficient, o colaborare care, presupunea el, era dorită și în viitor.

•

Thorulf Winge nu avea nevoie de traducător ca să interpreteze corect o grămadă de *bullshit* diplomatic.

Vorbea limba aceea fluent, o folosise toată viața.

Ambasadorul tocmai îi dăduse de înțeles că SUA nu acceptau altă variantă în afara extrădării lui John Schwarz, alias John Meyer Frey, care trebuia închis la Death Row și executat, conform sentinței date în urmă cu câțiva ani.

•

Pregătise soluții pentru două scenarii diferite.

Iar ăsta era cel mai sumbru, cel de care sperase c-o să scape, de fapt.

•••

Întâlnirea o stabiliseră lângă Björns Trädgård[19], în fața chioșcului de hotdog, cel care dădea spre Medborgarplatsen. Ewert Grens ajunsese un pic mai devreme, ca de obicei, și se plimba agitat sau mai degrabă tulburat pe trotuar, în timp ce aștepta. Abia reușise să aleagă ceva mai de Doamne-ajută cu care să se îmbrace. Costumele lui erau mai vechi de zece ani, umerii sacourilor erau albe de praf când le-a scos din șifonier și le-a așezat pe cuvertura de pe pat. Șapte costume de toate culorile, de la albul serilor de vară până la negrul purtat la înmormântări. Le probase pe toate, mulțumit că încă îi veneau. După patruzeci și cinci de minute alesese două, unul gri-închis, ușor lucios, și un costum de in, mai deschis la culoare, cumpărat pentru ultima petrecere cu colegii la care fusese, un fiasco total, colegi care se împiedicau unii de alții după câteva pahare de vin, fără soți sau soții care îi așteptau acasă – după acea petrecere penibilă a hotărât să nu mai iasă niciodată cu idioții ăia în timpul liber. Alesese cu inima îndoită costumul lucios, gândindu-se că era totuși încă iarnă și că tonurile închise îl făceau să pară mai slab.

Câțiva drogați se sprijineau unii de alții pe scările care duceau spre terenul de joacă, în timp ce câteva prostituate amărâte, pe care le cunoștea de ani buni, sprijineau gardul sau se plimbau dârdâind de frig în fuste de o palmă și cizme din piele subțire, cu ochi panicați așteptând următoarea doză. Nimic nu se schimbase. Toți anii ăia în care făcuse razii sau patrulase pe aici fără rost – pentru ca acum totul să arate la fel, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Câțiva colegi aflați într-o mașină care se deplasa pe Tjärhovsgatan, încercând să se strecoare printre obișnuiții serii de miercuri, îl strigară, iar el le răspunse cu un salut scurt.

Hermansson ajunse exact la ora stabilită, opt și jumătate. Venise cu metroul și, după ce urcase, traversase strada, urmărită de privirile bărbaților care întorceau capul după ea. Îi făcu semn cu mâna din fața intrării acelui hotel vechi și el îi răspunse la salut. Părea binedispusă, ceea ce-l înveseli și pe el imediat.

— Ți-am zis eu… a naibii treabă, chiar c-o să sune de parc-aș fi un moș tembel, dar… arăți foarte bine, să știi.

Hermansson zâmbi, ușor jenată.

— Mersi. Și tu, Ewert, ia să te văd… aha, te-ai pus la patru ace. N-aș fi crezut că ai vreun costum în dulap.

[19] „Grădina lui Bjorn”, mic parc public din Stockholm.

Plecară împreună fără să se grăbească, plimbându-se prin piața Medborgarplats, de-acum pustie. Un cuplu în vârstă căuta un loc unde să ia masa, câteva găști de adolescenți se perindau pe acolo fără vreun scop anume, și amărâții care se întorceau obosiți, pregătiți să consume și-n ziua următoare. Grens se bucură că Hermansson fusese atât de încăpățânată, chiar dacă el încercase să se ascundă și s-o evite toată săptămâna, până când epuizase toate scuzele. Își aminti cum înjurase timp de câteva ore, până când ea a ieșit să cumpere un ziar ca să verifice programul cluburilor și barurilor, explicându-i că o să caute ceva care să se potrivească domnilor pasionați de Siwan, și care aveau nevoie să danseze.

Vântul bătea tare când ieșiră dintre clădiri, umăr la umăr, și Ewert indică locul spre care se îndreptau.

— Göta Källare[20]. N-am fost niciodată acolo, spuse pe un ton scăzut.

Ea observă că era încordat, toată autoritatea demonstrată la serviciu cu care îi ținea pe subordonații lui la distanță dispăruse. Ewert Grens era un alt om aici, în costum și cravată, pregătindu-se să danseze pentru prima oară cu o femeie după douăzeci și cinci de ani.

Hermansson își dădu seama de asta și încercă să îl ajute, ținându-i și aici spatele, privindu-i în ochi pe cei cu care se întâlneau.

Își lăsară paltoanele la garderobă. Grens o complimentă din nou, spunându-i, pe un ton aproape timid, că arăta foarte bine, în timp ce ea îl făcu să roșească luându-l de braț și lăudându-i costumul elegant.

Era o seară de miercuri dintr-o săptămână obositoare, mai era mult până la salariu și majoritatea oamenilor erau încă mahmuri după petrecerile de Crăciun și Anul Nou, dar, cu toate astea, localul era aproape plin. Hermansson îi cercetă curioasă pe clienții care, în medie, păreau de două ori mai în vârstă decât ea. Pe ringul de dans, la bar, sau cu antricotul în față, toți arătau binedispuși și relaxați, era clar că veniseră acolo ca să râdă tare, să țină pe cineva în brațe și să transpire pe muzică de dans, bucurându-se că viața era puțin mai simplă preț de câteva ore.

Orchestra și cei care dansau se înghesuiau sub lumina puternică a reflectoarelor, pe podeaua de lemn din fundal. Ewert recunoscu piesa, era *Oh, Carol*, o auzise la radio și, o secundă, nu mai mult, cât să-și dea seama, simți fiorul în stomac și se bucură. Mai făcu un pas și, din cauza piciorului care șchiopăta, părea că se leagănă, ca și cum s-ar fi pregătit să danseze.

— Deja, Ewert?

Hermansson râse, Grens ridică din umeri și merse mai departe. *Oh, Carol, ești frumoasă ca o zi de vară*. Ajunseră la bar și se înghesuiră un timp lângă

---

[20] Crama sau Pivnița Cota.

cei care stăteau acolo cam de prea mult. Grens comandă două beri și încercă să nu verse conținutul celor două pahare, strecurându-se printre corpurile îmbrăcate în haine scumpe și căutând o masă liberă.

— Ăștia cântă de prin anii șaizeci. Am și dansat de câteva ori pe melodiile lor.

Ewert Grens arătă spre orchestră. Cinci domni mai în vârstă, îmbrăcați în costume negre și cămăși care atârnau peste pantaloni. Observă că băieții se simțeau atât de bine, încât zâmbeau de-adevăratelea pe scenă, habar n-avea cum naiba puteau s-o facă seară de seară, pe aceleași acorduri și aceleași versuri.

— Tonix. Așa se cheamă. Au fost primii în topul suedez de zece ori la rând. Nouăsprezece albume. Îți dai seama, Hermansson? E clar că sunt buni.

Sorbiră puțin din beri și studiară în continuare oamenii din jur, schimbând priviri de câteva ori. Dintr-odată, păreau că nu mai au despre ce să vorbească. Epuizaseră toate comentariile referitoare la formație și la clienții barului și nu mai aveau chef să vorbească nici despre serviciu, ceea ce scotea și mai tare în evidență diferența de vârstă dintre ei și faptul că, în realitate, nu se cunoșteau.

— Vrei să dansezi, Ewert?

Hermansson chiar voia să danseze, zâmbea și se pregătea deja să se ridice.

Grens ascultă melodia, *Tu ești lumea mea*[21], suna bine, mergea să dansezi pe ea.

— Nu știu. Nu. Încă nu.

Mai băură puțină bere, se mai uitară la oameni, apoi ea îl întrebă pe un ton precaut dacă poartă doliu și dacă da, pentru cine, fiindcă era, clar, vorba de o femeie.

Grens nu îi răspunse imediat. Apoi începu să povestească și își dădu seama că era prima oară când o făcea. Îi povesti despre o femeie care fusese cam de vârsta lui Hermansson când se angajase la ei, fuseseră colegi și încet-încet, ajunseseră să se cunoască, după care totul o luase razna.

Ewert Grens tăcu, iar ea nu-l mai întrebă nimic.

Terminară berile și Ewert se pregătea să se ducă să mai comande două, când îi sună telefonul. Buzele lui schițară numele lui Sven și Hermansson dădu din cap. Conversația nu durã mai mult de câteva minute.

— A sunat medicul penitenciarului. Tocmai l-a examinat pe Schwarz, dar l-a trimis să facă și o radiografie la Sankt Göran. Și, exact cum am bănuit, omul n-are nici pe dracu'. Nicio cardiomiopatie, nimic.

---

[21] *Du är hela min värld,* în orig.

Hermansson își trase scaunul mai aproape de masă când un bărbat bine făcut, care ținea de mână o femeie la fel de bine făcută, încercă să treacă pe lângă ea, în drum spre ringul de dans. Îi urmări cu privirea curioasă, gândindu-se că se vor ține în brațe pe o melodie lentă.

— Cu alte cuvinte, diagnosticul era greșit.

— Dacă povestea lui se confirmă, atunci să mă ia dracu' dacă nu i-au pus un diagnostic greșit dinadins. L-au îndopat cu medicamente până n-a mai știut de el. Ca să-l poată declara bolnav mai târziu. Și ca să aibă o explicație pentru moartea subită a unui tânăr.

Melodia lentă fu urmată de încă una la fel. Grens se uită și el spre perechea care continua să danseze.

— Și cică dacă nu-l credem pe cuvânt și vrem să fim sută la sută siguri, poate să facă niște analize și mai detaliate, se cheamă biopsie cardiacă, da, parcă așa. Dar zice că-i o chestie cam riscantă. L-am rugat să-i spună că nu-i nevoie. La naiba, Hermansson, spuse, râzând scurt, au fost al dracului de șireți. Au reușit să pregătească terenul pentru o boală gravă… până și asta le-a ieșit.

Au stat așa tăcuți timp de câteva minute până când se termină și cea de-a doua melodie lentă. Apoi, dintr-odată, Hermansson se ridică, se grăbi spre ringul de dans și se strecură printre perechile care așteptau următoarea melodie. Grens o văzu cum îi spune ceva solistului formației, cel cu părul blond și puțin cam lung, care cânta la chitară; apoi polițista se întoarse și se opri în fața mesei.

— Acum o să dansăm, Ewert.

Grens tocmai se pregătea să protesteze când auzi piesa. Era melodia lui Siwan. *Felii subțiri*[22]. Era, probabil, melodia lui preferată.

Se uită la ea, scutură din cap și începu să râdă zgomotos și urât, și Hermansson se gândi că era prima oară când îl auzea râzând așa din inimă, de bucuros ce era.

Îl conduse de mână la ringul de dans în timp ce el râdea încontinuu, de parcă nu s-ar fi putut opri.

Cunoștea fiecare cuvânt, fiecare pauză dintre versuri, fiecare schimbare de ritm. *Tre' să fie felii subțiri din tine*. Era ușor, putea să se miște în voie pe ritmul melodiei, fără să pară stângaci, în ciuda piciorului bolnav. Atâta timp cât era aici, printre oameni care păreau fericiți, și atingea o femeie care nu era nici suspectă de încălcarea legii și nici nu zăcea pe masa medicului legist, totul era în regulă. Se uită la Hermansson, la chipul ei, la femeia care îl

[22] *Tunna skivor,* în orig.

privea la fel acum treizeci de ani, și o conduse spre ringul de dans, în timp ce formația începu să cânte.

Dansară pe două melodii. Pe una mai lentă, pe care n-o mai auzise niciodată și pe una mai săltăreață, care suna ca un șlagăr american de prin anii ’60.

Mulțumi formației pentru Siwan, făcându-le cu mâna. Solistul cu părul lung și blond îi zâmbi și ridică degetul mare. Grens și Hermansson se întoarseră la masa pe care se aflau cele două pahare de bere pe jumătate pline.

Era cald, așa că le goliră dintr-o suflare.

— Îți mai e sete? Să mai iau ceva?

— Ewert, mă descurc și singură, să știi.

— Tu m-ai obligat să vin aici. Și mă bucur c-ai făcut-o. Ai făcut destul.

O așteptă să se hotărască.

— Poate o cola? Mâine mă trezesc devreme.

— Mă duc să îmi iau și eu ceva.

Se duse la bar și ea îl urmă, era deja târziu și nu avea chef să stea singură la masă și să îi refuze pe cei care o invitau la dans.

Era la fel de plin ca mai devreme, așa că se așezară la capătul mai liber ca să nu fie nevoiți să se înghesuie lângă cei care erau și mai însetați decât ei. Așteptau de câteva minute, când Grens simți că îl bate cineva pe umăr.

— Auzi, vreau să știu câți ani ai.

Bărbatul din fața sa era destul de înalt și avea o mustață care era vopsită în aceeași nuanță ca și părul lui. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani și mirosea a alcool.

Ewert Grens îl privi, apoi îi întoarse spatele.

Degetele îl atenționară din nou.

— Băi, n-auzi? Cu tine vorbesc. Te-am întrebat câți ani ai.

Grens înghiți în sec, încercând să-și păstreze calmul.

— Poate că nu te interesează.

— Și mititica? Ea câți ani are?

Bețivanul cu mustața vopsită arătă cu degetul spre Hermansson, vârându-și degetul sub nasul ei.

Nu era deloc în regulă.

Grens nu putea să-și controleze nervii, simțea că-i explodează pieptul.

— Eu zic să faci roiu’.

Bărbatul din fața lor izbucni în râs.

— Nu mă duc nicăieri. Vreau să știu cât e scorul. Cu cât ai plătit-o pe ștoarfa asta din Rinkeby[23]?

Hermansson văzu pentru prima oară scânteia aceea în ochii lui Ewert. Furia aceea neașteptată îl transformă în alt om sau, poate că, dimpotrivă, așa era el cu adevărat – costumul i se șifonă, corpul păru să i se alungească și deveni mai mare decât era, de parcă s-ar fi teleportat pe coridoarele poliției.

Nu-l mai auzise niciodată vorbind pe tonul acela.

— Ascultă aici, prietene. O să mă prefac că n-am auzit ce-ai spus. Oricum te pregăteai să pleci.

Mustăciosul zâmbi ironic.

— O s-o mai spun o dată, că mi se pare că n-ai auzit. Te-am întrebat cât te-a costat ștoarfa asta din Rinkeby? Cât i-ai dat ca s-o aduci aici?

Hermansson cunoștea prea bine ieșirile lui Ewert, așa că se grăbi s-o ia înainte.

Ridică mâna și-l lovi pe bărbatul beat peste față. Acesta se clătină și încercă să se țină de bar, în timp ce ea își căută legitimația de polițist din buzunarul exterior al portofelului.

Când o găsi, i-o flutură sub nas și îl informă că femeia pe care o numise ștoarfă din Rinkeby se numea Mariana Hermansson, lucra ca inspector în cadrul Departamentului de criminalistică al Poliției Capitalei și că, dacă repeta ce spusese înainte, ateriza urgent în camera de audieri a penitenciarului de la Kronoberg.

După care au mai dansat o dată.

Ca să scape de el.

Când cele două gărzi de corp în uniforme verzi alergară la locul incidentului și văzură cele două legitimații de polițiști, se grăbiră și mai tare decât de obicei să-l dea afară pe nenorocit. Dar asta nu avu prea mare efect. Era ca și cum bărbatul ar fi rămas mai departe în încăpere, cuvintele lui fuseseră parcă blocate între pereții asudați și nicio melodie din lumea asta nu putea să le facă uitate.

Ieșiră din local în aerul rece de ianuarie și de data asta, frigul li se păru aproape plăcut.

Nu vorbiră prea mult, trecură de Slussen și o luară pe Skeppsbro, lăsară în urmă castelul, traversară podul spre Gustav Adolfs Torg și se opriră în fața celor mai importante clădiri din oraș, cu Opera în fundal și Ministerul Afacerilor Externe în prim-plan.

[23] Cartier din Stockholm în care se află un număr mare de imigranți.

Ea locuia în Kungsholmen, lângă Västerbro. El pe Sveavägen, lângă intersecția cu Odengatan. Nu se mai plimbară, de data asta fiecare se îndreptă spre casa lui.

Ewert Grens o urmări până când dispăru. Nu voia să se ducă acasă.

Se simțea singur și asta îl irita la culme.

Ridică ochii spre cer și lăsă fulgii de zăpadă să i se topească pe față. Obrajii îi erau reci și roșii când se întoarse și se uită la clădirea ministerului, aflată un pic mai departe. Observă că la etajul trei era încă lumină.

Avea senzația că distinge umbra unui om.

Cineva stătea la geam și se uita la orașul întunecat.

Era al naibii de sigur că era unul dintre birocrații ăia de la minister, care tocmai se dădea cu capul de perete încercând să rezolve cazul John Schwarz și să evite capcanele diplomatice care ar fi putut apărea.

N-aveau decât, din partea lui.

•

Încă o jumătate de oră până la miezul nopții. Thorulf Winge, secretarul cabinetului, stătea la fereastra Ministerului de Externe și se uita distrat spre Gustav Adolfs Torg. Un bărbat în vârstă și o femeie tânără păreau că își iau la revedere, femeia îl sărută pe bărbat pe obraz, apoi plecă.

Thorulf Winge căscă, își întinse brațele deasupra capului și se întoarse în cameră.

Începuse să obosească. Ziua aceea lungă devenise și mai lungă cu câteva ore în urmă. Primise prin fax cererea formală referitoare la extrădarea lui John Meyer Frey, imediat după ce Leonardo Stevens îi urase politicos o seară frumoasă și coborâse, îndreptându-se spre mașina neagră care trebuia să îl ducă acasă, la clădirea ambasadei din Gärdet.

Însă, până la urmă, asta era viața lui.

Dedicată duelurilor diplomatice, cu Puterea drept spectator.

Din cauza asta îl contactase de câteva ori în acea zi pe ministrul de externe. Și de două ori pe prim-ministru. În ultimele trei ore a stat închis în birou cu încă doi colegi de la minister; rumegaseră acordul de extrădare dintre UE și SUA, luaseră la cercetat diverse variante și analizaseră consecințele unui eventual refuz din partea autorităților suedeze în ceea ce privește relațiile dintre cele două țări, încercând să prezică reacțiile presei în cazul în care publicul ar fi aflat despre o eventuală extrădare.

Secretarul cabinetului se întinse din nou, se aplecă înainte, apoi înapoi, cum îl învățase kinetoterapeutul lui. Aduse niște apă fierbinte și umplu din nou ceștile de ceai.

Încă trei ore din noapte.

Odată cu răsăritul, avea să sosească și o sugestie referitoare la soarta lui John Meyer Frey și la o strategie care să afecteze cât mai puțin părțile implicate.

•

Ewert Grens se plimbă prin noaptea rece și pustie din Stockholm. Încercase s-o convingă să-l lase să-i cheme un taxi, o femeie frumoasă, îmbrăcată în haine de petrecere, străbătând singură tot orașul era o pradă destul de ușoară, dar Hermansson nu acceptase, îl rugase să anuleze comanda și să aibă încredere în ea, spunând că se descurcă și singură. Bineînțeles, Grens era ferm convins de asta, știa că se descurca, probabil, perfect. Dar nu-i convenea deloc situația, drept pentru care îi ceruse să-i promită că va ține tot timpul telefonul la îndemână, cu numărul lui pe display, apelabil printr-un singur buton.

Ea îl sărutase pe obraz și îi mulțumise pentru o seară plăcută, iar el se simțise mai fericit și mai puțin singur, pentru prima oară după mulți ani, în drum spre casă.

Acum, cu ușa de la intrare deschisă și cu apartamentul spațios și gol în față, senzația de absurd îl sufoca, era ca o mână în jurul gâtului, și Grens se plimbă de colo-colo prin camera care arăta la fel cum o lăsase ultima oară.

Bău apă rece ca gheața direct de la robinetul din bucătărie.

Răsfoi cartea citită pe jumătate, care zăcea pe masa din camera de lucru.

Ba mai mult, dădu drumul la televizor și se uită la ultimele secvențe dintr-un serial polițist pe care-l mai văzuse cu câțiva ani în urmă pe un alt canal, cu personaje care alergau pe o muzică monotonă și apucau revolverul cu ambele mâini când trăgeau.

Ewert Grens n-avea chef de nimic.

Se îmbrăcă la loc, chemă un taxi și coborî grăbit în fața blocului.

Se grăbea să ajungă la Kronoberg, la biroul său și la Siw Malmkvist, la dosarul lui Schwarz, știa că nopțile erau mai scurte acolo, printre lucrurile familiare.

joi

Singurul lucru care-i mai lipsea lui Sven Sundkvist: ca paharul cu cafea să-i alunece din mână. Înjură cu voce tare până când ecoul răsună pe coridoarele pustii, apoi lovi cu putere tava maro de sub aparat înainte de a se apleca să dea jos cu mâna cât mai mult din lichidul maro.

Era șase dimineața și Sven se simțea obosit, iritat și cât se poate de diferit în comparație cu polițistul care în mod normal era întruchiparea răbdării și a chibzuinței.

Îi era dor de casă, nu voia decât să se culce în patul lui.

Ewert Grens îl sunase și-l trezise pentru a doua noapte la rând, chemându-l la birou pentru a discuta despre cazul Schwarz.

Și asta nu era de-ajuns. Ewert începuse să îndruge verzi și uscate, fără a se controla, la început despre John Schwarz și despre tot ce însemna munca de polițist, după care o luase brusc pe arătură și începuse să-i țină lecții despre viață, despre toate lucrurile alea de care se ferea în mod normal. Când terminase prelegerea, Sven îl întrebase dacă nu cumva era beat, și Ewert recunoscuse că băuse vreo două beri, dar asta fusese cu câteva ore în urmă și, în plus, ce-l interesa pe el chestia asta?

Sven puse receptorul în furcă, trase geaca pe el și jură să nu mai plece în oraș mai devreme de cum îi promisese Anitei.

Acum traversa coridorul întunecat cu un pahar nou de plastic, plin cu cafea, și se îndrepta spre biroul lui Ewert. Ajuns în fața pragului, se opri brusc. Cineva i-o luase înainte. Cineva care stătea cu spatele la ușă, ușor aplecat, îmbrăcat într-un costum gri, aparent scump. Sven Sundkvist făcu un pas înapoi și hotărî să aștepte până când persoana respectivă termina întrevederea.

— Unde crezi că te duci, Sven?

Sven Sundkvist se întoarse spre ușa întredeschisă. Se uită la bărbatul îmbrăcat în costum gri. Era vocea lui Ewert. Dar în rest, nu prea-l recunoșteai.

— Ce dracu' ai pățit, băiete?

— Ewert?

— Da. Alooo!

— Cum arăți?

Ewert Grens făcu un pas de dans înspre ușă și Sundkvist.

— Ca un *hunk*[24].

— Ca un ce…?

— *Hunk*. Ce mama naibii, Sven, n-ai mai văzut un *hunk*?

— Nu, nu cred.

— Un tip bine. Un *hunk*. Ieri am ieșit în oraș și-am dansat cu Hermansson. Ea mi-a zis așa. E o expresie din aia pe care o folosesc puștii. *Hunk*, Sven, ce mama dracu'!

---

[24] În engl. în orig. – bărbat bine.

Sven sosise cu câteva minute mai devreme și se așeză pe canapeaua care cândva fusese maro-închis, cu tapițerie din stofă de Manchester, cu dungi vizibile. Ewert stătea în fața lui și în hainele noi arăta ca un birocrat oarecare. Sven îi studie fața în timp ce Ewert îi povesti despre primi pași de dans pe care i-a făcut după douăzeci și cinci de ani, vizibil ușurat, despre cât de frică i-a fost, despre Hermansson, care i-a convins pe cei din formație să cânte *Felii subțiri*, despre cât a râs și cât de surprins a fost să se audă râzând.

Lars Ågestam sosi la șase fix. Hermansson la trei minute după el.

Amândoi arătau surprinzător de proaspeți și asta îl făcu pe Sven să se simtă brusc și mai obosit, se lăsă pe spate și observă că Hermansson zâmbi amuzată văzând că șeful ei purta în continuare costumul festiv din ziua precedentă.

— Tu crezi în condamnarea la moarte, Ågestam?

Grens se uită prin hârtiile răsfirate de pe podea în timp ce puse întrebarea.

— Știi bine că nu.

— Sven?

— Nu.

— Hermansson?

— Nu.

Ewert Grens se lăsă pe vine, ridică pe rând câte o foaie și le puse deoparte.

— Eram sigur. Și fiindcă nici eu nu cred în așa ceva, se pare c-o să avem o problemă.

Reuși să adune un teanc mai mic, zece pagini scrise la mașină, apoi se ridică. Împreună cu ceilalți, Sven îl urmări pe bărbatul corpolent mișcându-se în fața lor, și nu putea să facă abstracție de costum și de cât de mult putea să te transforme un articol de îmbrăcăminte perfect obișnuit dacă erai genul dezordonat, pe care lumea îl vedea numai în haine șifonate, lăbărțate, prea lungi sau prea scurte.

— Azi-noapte am discutat cu o grămadă de lume.

Nimeni din încăpere nu se îndoia de asta.

— Le cam arde fundul. Pupincuriștii ăia nu sunt în stare de nimic, trimit mesaje prin Ågestam. *Ciocu' mic*, auzi la ei!

Lars Ågestam era roșu la față. Dădu să se ridice, apoi se răzgândi. Nenorocitul ăsta care îi ia în zeflemea pe toți n-o să-l înțeleagă niciodată, oricum.

Ewert Grens reproduse pe rând fiecare conversație pe care o purtase la telefon în noaptea aceea, explicându-le faptul că măsurile luate de către ministerele de externe ale celor două țări erau îndreptate parțial spre o

persoană care se afla într-o celulă, cu câteva etaje mai sus, pe care circumscripția lor trebuia să o cerceteze pentru un act de violență deosebit de grav. Varianta extrădării era din ce în ce mai palpabilă și Grens habar n-avea cum să împiedice materializarea ei.

Îi întinse lui Sven teancul de hârtii pe care le ridicase de jos.

— Aș vrea să recitiți chestia asta. Tot ce-avem despre Schwarz, tot ce ne-a venit din State. Pentru că suntem pe cale de-a contribui radical la schimbarea sistemului punitiv din țara asta. Vrem să condamnăm la moarte un om care se face vinovat de un act de violență deosebit de grav.

•

Când zborul JA9358 al companiei United Airlines de la Chicago a aterizat la ora 06:45 pe aeroportul Arlanda de lângă Stockholm, pasagerii și-au dat seama că au ajuns cu un sfert de oră înainte de timpul estimat. Pilotul a spus ceva într-o limbă necunoscută pentru Ruben Frey, descriind niște turbulențe puternice deasupra Oceanului Atlantic, și când Ruben Frey l-a întrebat pe bărbatul de lângă el, aparent rutinat în ceea ce privea zborul cu avionul, cum era posibil ca vântul să afecteze cursul unui avion aflat la zece mii de metri altitudine, acesta i-a dat un răspuns lung și complicat care suna destul de plauzibil, dar pe care l-a și uitat în secunda următoare.

Ruben Frey nu mai fusese niciodată în Europa. De fapt, nici nu zburase vreodată cu avionul. Statul Ohio fusese destul de mare pentru el, drumul regulat dintre Marcusville și Columbus sau Cleveland era suficient de palpitant pentru nevoia lui de aventură. Ziua aceea începuse devreme pentru el în Marcusville. Plecase cu noaptea-n cap spre vest, spre aeroportul din Cincinnati, cu mașina pe care o conducea de aproape douăzeci de ani, un Mercedes la mâna a doua. Făcuse check-in-ul cu exact două ore înainte de decolare, conform indicațiilor primite de la cel care-i vânduse biletul, apoi luase prânzul într-un restaurant scump și plin de oameni cu bagaje de mână, fiecare în drum spre o destinație necunoscută. Fusese un zbor scurt între Cincinnati și Chicago, nici nu se dumiriseră bine și deja aterizaseră, după care Ruben a așteptat câteva ore într-un aeroport la fel de mare ca Scioto County[25]. Zborul următor dintre Chicago și Stockholm a durat mult mai mult și, deși stewardesele au fost drăguțe și filmul proiectat pe ecranele mici care s-au lăsat în fața scaunelor i s-a părut destul de amuzant, Ruben a decis că după întoarcerea acasă ar fi mai bine să nu mai părăsească niciodată statul Ohio.

La Stockholm era mai frig decât în Marcusville, marginea drumului era acoperită de un strat gros de zăpadă, cel puțin pe bucata dintre Arlanda și

---

[25] District din centrul statului Ohio.

Stockholm, parcursă cu taxiul. Șoferul vorbea destul de bine engleza și îi dădu un raport complet privind starea vremii din următoarele zile. Urma să ningă și mai mult și să fie și mai frig în doar câteva zile.

Ruben Frey simți o durere în capul pieptului.

Ultimele zile fuseseră oribile, nu mai voia să aibă de-a face cu așa ceva. Trecuseră optsprezece ani de când fata lui Finnigan fusese omorâtă și propriul lui copil fusese cel acuzat, judecat și condamnat pentru crimă. Optsprezece ani, și tot nu se termina.

N-a fost deloc ușor să nege ceva ce știa că era adevărat. Interogatoriul din Cincinnati îl deprimase, faptul c-a trebuit să-l mintă în față pe băiatul ăla, Hutton, și pe colegul lui l-a făcut să se simtă penibil și puțin a lipsit să iasă în față și să dezvăluie secretul ascuns atâta timp. Și mai greu i s-a părut să se prefacă fericit, ca orice părinte care tocmai a aflat că unicul lui fiu, pe care el singur l-a îngropat, trăia. Ruben scoase un oftat adânc și șoferul îl privi pe furiș în oglinda retrovizoare. Îi lipsise atât de puțin să își piardă cumpătul și era convins că avusese noroc, altfel nu-și putea explica de ce nu l-au luat în custodia FBI-ului și se întreba în ce măsură a contat faptul că fusese interogat de Kevin Hutton.

Drumul dură aproximativ treizeci de minute până la Bergsgatan și Kronoberg. Ceruse destul de multe informații în avion despre Stockholm și vecinii lui îi spuseseră că e o capitală frumoasă, că o să vadă multă apă și cartiere întregi construite pe niște insule, precum și un arhipelag nesfârșit de-a lungul mării, întinzându-se în direcția Finlandei.

Cu siguranță că era un oraș frumos. Dar el n-avea ochi pentru așa ceva. De fapt, sincer vorbind, puțin îi păsa. Nu venise aici ca turist. Venise ca să-l salveze pe fiul său pentru a doua oară de la moarte.

Îi plăti taximetristului și coborî. Era încă devreme și intrarea principală era încuiată.

Știa pe cine caută.

După ce terminaseră și ultima parte a interogatoriului, Kevin Hutton se aplecase înainte și îi arătase un document secret. Îl pusese ca într-o doară în fața lui Ruben și privise pe fereastră ca și când ceva i-ar fi distras atenția pentru moment și nu se întorsese până când Ruben nu citise tot documentul.

Conform unei cereri oficiale, Ruben Frey trebuia interogat numaidecât.

Cererea fusese trimisă prin fax din Suedia de către Ministerul de Externe, o copie fiind expediată și către un comisar criminalist pe nume Ewert Grens.

•

Sven Sundkvist cântări absent teancul de hârtii în mână, apoi îl așeză pe genunchi și îl privi pe Ewert, care încerca să aleagă între două casete aflate pe raftul de deasupra biroului.

— Medicii n-au voie să fie prezenți la execuții. Știați chestia asta?

Ewert nu spuse nimic, nici Ågestam sau Hermansson. Își dădură seama că nu era tocmai o întrebare serioasă.

— Jurământul lui Hipocrate și etica medicală pe care promit s-o respecte când se angajează nu le permite să fie prezenți atunci când comunitatea ia viața cuiva. În schimb, și asta mi se pare interesant, se fac culpabili prin faptul că ei sunt cei care produc și inventează substanțele care se folosesc la execuții.

Sundkvist nu se aștepta la nicio reacție. În plus, nici măcar nu era convins că-l auziseră. Ewert stătea și cotrobăia printre casetele imprimate numai cu muzica lui Siwan, iar Ågestam și Hermansson citeau documentele pe care trebuiau să le citească. Dar nu situația asta îl deranja prea tare. Nervozitatea care îl bâzâia la cap ca o muscă nebună dispăruse de tot, oboseala cauzată de nopțile nedormite fără voia lui începuse să mai scadă. Ewert, cu costumul și trăncăneala lui despre cât de bine arăta, buna dispoziție a lui Hermansson și Ågestam, precum și povestea ireală din documentele pe care le aveau în mâini și intuiția că ceva serios era pe cale să se întâmple îl făcură pe Sven Sundkvist să nu regrete că trebuie să stea acolo, pe canapeaua aceea jegoasă și ponosită, în timp ce afară abia se lumina.

— N-avea decât șaptesprezece ani.

Lars Ågestam scutură din cap și se uită la ceilalți.

— Aveți idee cât de rar se întâmplă ca un minor să fie condamnat la moarte? Schwarz, sau, mă rog, acum putem să-i zicem și Frey, a fost tratat și condamnat ca un adult. La șaptesprezece ani să primești o pedeapsă ca asta – nu știu ce să zic, dar trebuie să fi făcut ceva destul de grav.

Ågestam observă că Grens dădu iar drumul la muzica aia ridicolă, deocamdată încet. Fură nevoiți să continue discuția pe un fundal impropriu.

— Lucrurile stau în felul următor: în Statele Unite niciun membru al boxei juraților nu poate *fi împotriva* pedepsei cu moartea în cazul în care fapta săvârșită poate fi pedepsită astfel. Ați înțeles? Ce vreau să zic e că, din start, aleg jurați despre care știu că sunt pentru pedeapsa capitală. Și când aceiași jurați hotărăsc că persoana respectivă, în cazul nostru, Frey, e vinovată și merită *capital punishment*, cu alte cuvinte, când crima săvârșită poate fi pedepsită prin condamnare la moarte, jurații sunt cei care decid dacă acuzatul va fi condamnat la *închisoare pe viață, cu posibilitatea de a fi exonerat după patruzeci de ani, la închisoare pe viață fără posibilitatea de a face apel* sau, a treia variantă, *la pedeapsa cu moartea.*

Ewert Grens dădu muzica o idee mai tare, starea aia de calm îl ajuta să gândească, dar, în același timp, era interesat și de ce spunea procurorul care avea acces la mai multe informații decât el. Ågestam se uită iritat la Grens și la mașinăria lui muzicală, dar Grens își flutură doar mâna, dă-i drumul, te ascult, vezi bine.

— Aleg să-l considere vinovat și aleg și varianta numărul trei, pedeapsa capitală. Da, e adevărat că s-au găsit amprente în toată casa. La fel de adevărat e și că au găsit sperma lui în corpul fetei, și, după analiza grupei sangvine, lucrurile sunt mai mult decât clare. Dar, Doamne, toată lumea știa că aveau o relație sexuală de mai bine de un an! Există martori care au confirmat! Normal că amprentele lui or să fie găsite prin toată casa, normal că medicul legist a găsit urme de spermă de la el. N-ar fi trebuit să le ia mult ca să-și dea seama de asta.

Fața lui Lars Ågestam deveni din ce în ce mai stacojie, corpul lui sfrijit era din ce în ce mai agitat, se ridicase și începu să se plimbe de colo-colo prin cameră în timp ce vorbea.

— Da, nu cred c-a fost el. *Ar fi putut fi el*, e adevărat. Dar vreau să zic că e un caz cam subțire, n-ai cum să condamni la moarte pe cineva bazându-te pe dovezi de genul ăsta… și mai ales, nu pe un puști de șaptesprezece ani. Procurorul care a reușit să-i convingă a făcut o treabă a naibii de bună, părerea mea. Eu n-aș fi reușit în vecii vecilor. Nici măcar nu cred c-aș fi putut institui proces cu atâta.

Se uită aproape furios prin cameră și ridică tonul fără să fie conștient că o face.

— La ora la care a fost comisă crima nu l-a văzut nimeni acolo. Nu s-a găsit sânge la locul faptei, sângele lui, vreau să spun. Nu s-au găsit nici urme de praf de pușcă, nici pe el, nici pe hainele lui. Eu unul n-am văzut nimic în raport. Nici noi, nici juriul nu are mai mult – niște amprente și urme de spermă de la iubitul fetei, care venea în vizită și întreținea raporturi sexuale cu ea în mod regulat, de mai bine de un an. Mai avem ceva informații despre trecutul lui: știm că a fost violent și înainte, c-a stat câteva luni la școala de corecție, și asta de două ori. John Meyer Frey al nostru nu pare să fi fost un tânăr prea de treabă. Dar asta nu înseamnă că-i un criminal. Nici dacă luăm în considerare dovezile alea ridicole.

•

Ruben Frey se prezentă la gardian, îi arătă cartea de identitate și îl rugă să-i facă legătura cu comisarul Ewert Grens de la Criminalistică. Se strădui să vorbească răspicat și să pară cât mai liniștit, dar, de fapt, nu era deloc așa. Gardianul era îmbrăcat într-o uniformă verde și stătea în fața unui perete de sticlă, înconjurat de mai multe monitoare, care-l bombardau cu imagini alb-

negru din unghiuri diferite, filmate în afara clădirii, și vorbea aceeași engleză corectă, dar împiedicată, ca și taximetristul de adineaori. Îl rugă pe vizitatorul neanunțat să ia loc și să aștepte pe unul dintre cele trei scaune aliniate lângă intrarea îngustă.

Se vedea că Ruben nu dormise. Încercase, dar sporovăitul oamenilor care discutaseră pe tot parcursul zborului și lumina aceea stridentă de deasupra intervalului dintre scaune îi zădărnicise toate eforturile. Ruben se frecă la ochii lipiți, căscă de două ori, răsfoi absent un ziar săptămânal din care nu înțelegea niciun cuvânt, dar pe care-l cunoștea de undeva, un tabloid din ăla plin cu poze de la ocazii festive, cu perechi faimoase care pozau pe covorul roșu, în drum spre o premieră sau vreun eveniment cultural deosebit de important. Era genul de publicație de scandal pe care o văzuse la frizerul din Marcusville sau pe masa cu reviste din restaurantul Sofios, într-o altă limbă și cu alți protagoniști, dar cu același conținut.

După un sfert de oră îl auzi pe gardianul îmbrăcat în verde strigându-i numele. Se ridică rapid, cu geanta de călătorie maro, voluminoasă, în mână. Fu condus de o femeie în aceeași uniformă verde, care-i arătă direcția cu palma întoarsă. Vorbea engleza mult mai bine decât colegul ei. Nu folosea propoziții lungi, dar nu părea să aibă nicio problemă de exprimare. După câteva coridoare urâte și câteva uși închise, se opriră în fața unui birou cu ușa întredeschisă, de unde se auzea muzică dată puțin cam tare.

Femeia-gardian bătu la ușă și cineva strigă ceva care suna a invitație înăuntru.

Era un birou destul de încăpător, mult mai mare decât camera în care îl interogaseră cei de la FBI timp de câteva ore. Tipul care stătea pe jos și care-i invitase înăuntru era înalt și corpolent și era îmbrăcat într-un costum gri, care lui Ruben îi părea frumos; arăta cam de aceeași vârstă cu el. În planul îndepărtat, în fața unei ferestre fără perdele stăteau alte trei persoane, o femeie și doi bărbați, pe o canapea lată, maronie.

Făcu un pas înăuntru și așeză geanta de voiaj pe podea.

— Sunt Ruben. Ruben Meyer Frey.

Își dădu seama că înțelegeau și vorbeau engleza, la fel ca toți oamenii din țara asta, cel puțin așa i se părea. Se holbară la el fără să spună ceva, așteptând ca americanul scund și supraponderal cu obraji roșii și privirea obosită să continue.

— Am venit să vorbesc cu Ewert Grens.

Tipul masiv în costum dădu din cap.

— Eu sunt Grens. Cu ce vă pot fi de folos?

Ruben Frey schiță un zâmbet și arătă spre casetofon.

— Am recunoscut-o imediat. Connie Francis. *Everybody's somebody's fool*[26]. N-am auzit-o cântată niciodată în limba asta.

— *Felii subțiri*.

— Poftim?

— Așa se cheamă. În suedeză. Siw Malmkvist.

Ruben Frey constată că tocmai i se zâmbise sau, cel puțin, așa i se păruse. Scoase din buzunarul hainei o fotografie nu foarte reușită. Persoana din poză nu se vedea foarte clar și soarele fusese prea puternic, drept pentru care, la expunere, culorile se modificaseră puțin. Subiectul șters stătea pe o stâncă la bustul gol și își arăta mușchii celui care îl fotografia. Era un adolescent cu părul lung și închis la culoare, care-i cădea în ochi și era împletit într-o coadă ce-i atârna pe spate, cu coșuri pe ambii obraji și o mustață abia mijită deasupra buzei superioare.

— El e băiatul meu, John. Asta a fost făcută acum mulți ani. Despre el voiam să discut cu dumneavoastră. Între patru ochi, dacă se poate.

•

O persoană care știa cine e Connie Francis și, mai ales, care cunoștea melodia *Everybody's somebody's fool* îi câștigase deja respectul lui Ewert Grens. După o jumătate de oră, cei doi bărbați se așezară față-n față la masa de scris a comisarului și începură să discute cu și mai multă considerație unul față de celălalt.

Ruben Frey se hotărâse destul de repede să adopte o poziție clară și cât se poate de onestă. Cum n-o mai făcuse până atunci, în zilele precedente. De fapt, n-avea încotro, pur și simplu. Ewert Grens scoase în evidență faptul că posibila crimă despre care vorbeau avusese loc în Statele Unite ale Americii, mult în afara jurisdicției lui, ceea ce însemna că nu prea avea ce să facă, indiferent dacă ar fi vrut sau nu.

Afară, vântul bătea tare, era aproape ora prânzului și geamurile se scuturau atât de puternic că, de câteva ori, cei aflați înăuntru se întorseseră ca să se asigure că nu s-au spart.

Ruben Frey refuzase cafeaua, dar acceptă un pahar de apă minerală și Ewert Grens se întoarse cu două cutii de la automatul de băuturi care înghițea monedele de zece coroane și avea tot timpul o foaie lipită pe partea din față cu un scris lăbărțat – cineva, un el sau o ea se săturase să nu primească nimic și să piardă bani, așa că lăsase un număr de telefon la care putea fi sunat pentru despăgubiri. Ewert Grens se întreba deseori dacă erau întregi la minte sau dacă vreunul din ei fusese vreodată contactat de

[26] „*Toți ne lăsăm amăgiți de cineva*".

proprietarii mașinăriei pentru a primi înapoi monedele, cu tot cu scuzele de rigoare.

Frey bău direct din cutie, golind-o din câteva înghițituri.

Everybody's somebody's fool.

— Dumneavoastră aveți copii?

Rosti întrebarea cu o mină serioasă și, dintr-odată, Grens lăsă privirea în pământ.

— Nu.

— De ce?

— Nu cred că vă privește, cu tot respectul.

Ruben își frecă pomeții lați și netezi, iar Ewert se gândi că persoanele supraponderale nu prea aveau riduri.

— OK. O să vă întreb altfel. Vă puteți imagina cum e să fii pe cale să-ți pierzi singurul copil?

Ewert Grens își aduse aminte de un părinte, tatăl unei fetițe de cinci ani care fusese violată și omorâtă cu câțiva ani în urmă, își aminti de fața lui distrusă, de durerea imposibil de ascuns.

— Nu. Pentru că n-am copii. Dar am avut de-a face cu părinți îndurerați, i-am văzut și am simțit cum suferința îi rodea pe dinăuntru. Să mă ia dracu' dacă nu.

— Vă puteți închipui de ce e în stare un părinte ca să nu fie nevoit să treacă prin asta?

Tatăl acela îndurerat îl căutase, îl găsise și-l împușcase pe omul c are o omorâse pe fiica lui, iar Ewert își dăduse seama, în timpul anchetei, că nu-l învinuia deloc.

Ruben Frey căuta ceva prin buzunarele pantalonilor. Un pachet de țigări. Carton roșu, o marcă pe care n-o găseai în Suedia.

— Pot să fumez?

— În mod normal nu, în clădirea asta nenorocită. Dar n-o să vă arestez dacă o faceți.

Frey zâmbi și își aprinse o țigară. Se lăsă pe spate, încercând să se relaxeze, trase câteva fumuri și scoase pe gură un norișor alb-cenușiu.

— Știți, eu chiar cred în pedeapsa cu moartea. Am votat fiecare guvernator care a propus legea aceea. Dacă fiul meu, John, ar fi fost vinovat, ar fi meritat să moară, fără discuție. Dar, problema e că… John *nu* e un criminal. E un bătăuș și jumătate, da, recunosc. Control scăzut al impulsurilor, așa mi-a zis psihologul. Câțiva dintre ei au încercat să facă legătura între handicapul ăsta și moartea maică-sii, spunând că n-a putut trece peste durerea provocată de moartea Antoniei. Lucru care mi se pare o prostie, e modul imbecil al terapeuților de a te face să nu te simți

responsabil sau vinovat, indiferent de situație. John a fost un copil dificil. Dar, domnule comisar Grens, credeți-mă că nu *a omorât* pe nimeni.

După aceea, timp de o jumătate de oră, Ewert Grens n-a mai trebuit să-i pună întrebări. Ruben Frey a fumat și vorbit fără întrerupere. I-a descris atmosfera încărcată din ziua crimei, o crimă din care ziarele de obicei fac un întreg foileton și inventează tot felul de probleme de principiu, și se pare că Elizabeth Finnigan vindea bine în mare parte din statul Ohio. Setea de răzbunare și dorința comunității de a găsi persoana vinovată și de-a o pedepsi în modul cel mai sever posibil creșteau pe zi ce trecea și după fiecare articol. Crima deveni proprietate comună și motiv de doliu general, dar mai ales, un subiect perfect pentru politicieni. Niciun nenorocit din Ohio n-avea voie să ucidă o femeie frumoasă, cu tot viitorul înainte, și să scape nepedepsit. Ruben Frey vorbea destul de calm și de echilibrat în timp ce îi descria cele întâmplate în ordine cronologică, chiar și când îi povesti despre ziua în care îl prinseseră pe John, despre ura cu care fusese întâmpinat, din prima până în ultima clipă în sala aia de judecată, care semăna cu iadul dezlănțuit.

Îi povesti ceva ce nu mai povestise niciodată. Era rumen la față, avea broboane de sudoare pe frunte, nu se schimbase de când plecase de acasă, din Marcusville, și mirosea puțin a transpirație și încă a ceva. Nu că asta l-ar fi deranjat pe Grens, dar observase, așa că-l întrebă dacă după discuție n-ar fi vrut să spele praful drumului în sala de dușuri a Poliției Capitalei.

Vântul nemilos scutura din ce în ce mai des ferestrele. Zăpada de afară zbura în toate direcțiile, spulberată de vânt, stratul vechi fusese aruncat în sus și așternut pe pământ încă o dată. Ewert Grens se duse la geam și urmări furtuna albă. Se vedea că Frey era obosit, dar părea să nu fi terminat de povestit.

— Și evadarea?

— La ce vă referiți?

— Ce știați despre asta?

Ruben Frey se așteptase la această întrebare. Căută încă o țigară, dar pachetul era gol.

— E o discuție între noi doi sau una oficială?

— Eu nu mai văd pe nimeni aici în afară de noi doi.

— Am cuvântul dumneavoastră că ceea ce vă spun acum o să rămână între noi?

— Da. Aveți cuvântul meu. N-o să dau raportul nimănui.

Frey mototoli pachetul cu simbolul roșu, ținti coșul pentru hârtii de sub biroul lui Grens, dar nu-l nimeri. Își înclină corpul masiv, luă de jos cartonul mototolit și aruncă încă o dată. Nimeri și mai departe de țintă.

Ridică neputincios din umeri și îl lăsă să zacă pe podea.

— Am știut tot.

— Tot?

— Tot ce s-a întâmplat. Am fost implicat de la început și până la sfârșit. Până când avionul a decolat de pe aeroportul din Toronto și a dispărut după nori, spre Moscova. Era un drum de ocolire, dar oamenii pe care i-am angajat îl foloseau de obicei pe ăsta. De fapt, o parte din evadarea lui a fost plătită din banii mei.

Frey oftă.

— De atunci au trecut șase ani. Nu l-am mai văzut deloc și, nu știu dacă mă înțelegeți, dar pentru mine, fiecare zi care a trecut fără să fi auzit nimic de el, fiecare zi liniștită a fost o zi reușită.

•

Ruben Frey povesti în detaliu evadarea pe care o descrisese parțial și fiul său, apoi se duse să facă un duș în baia din sediul poliției. Varianta lui John avusese niște lacune, dar ceea ce spunea că-și amintea era corect și se potrivea cu ceea ce povestise tatăl lui în camera aceea izolată. Ewert Grens se hotărî să dea crezare celor auzite; Ruben Frey, împreună cu un gardian de la penitenciar, pe nume Vernon Eriksen și doi medici, care după aceea și-au schimbat identitatea și au luat-o de la capăt într-un loc necunoscut, au plănuit și executat împreună eliberarea unui om de a cărui nevinovăție erau convinși sută la sută.

Ruben își schimbase cămașa albastră cu dungi albe și luase una albă cu dungi albastre, iar vesta neagră de piele fusese înlocuită de una maro, din piele întoarsă. Avea părul umed și mirosea a loțiune după ras din clipa în care deschise ușa. Arăta curat și avea o privire mai vioaie decât înainte. Lăsă geanta de voiaj tot acolo și întrebă de unde putea să cumpere ceva de ronțăit. Grens arătă spre coridor și Frey făcu doi pași, apoi se întoarse.

— Aș mai avea o întrebare.

— Mă cam grăbesc. Dar întrebați-mă și, între timp, eu mă gândesc dacă pot să vă răspund sau nu.

Ruben Frey își trecu degetele prin părul ud, apoi trase de pantalonii și de cureaua care, dintr-un motiv sau altul, nimerise sub burta imensă.

Afară vântul bătea la fel de tare, îl auziră amândoi.

— Șase ani. Șase ani m-am gândit la el în fiecare zi, în fiecare oră. Aș vrea să-l văd, dacă se poate. Mă puteți ajuta?

•

După douăzeci de minute, Ewert Grens păși pe lângă el pe unul din holurile penitenciarului. Restricțiile erau valabile în continuare, dar Grens cunoștea și metodele prin care putea să le evite. Îl conduse pe vizitatorul

neautorizat în celulă, apoi se postă lângă fereastră, de unde îi putea urmări în voie. N-avea de gând să se așeze. Cei doi se îmbrățișară plângând. Nu era un plâns zgomotos, ci unul mai degrabă reținut, cum e cel al oamenilor care nu s-au mai văzut de ani buni.

•••

Ewert Grens conducea cu viteză și o luă în sens invers față de direcția indicată, de cel puțin două ori, pe câteva străduțe cu sens unic. Era deja în întârziere, dar încerca să nu întârzie și mai mult.

I-a fost greu să-l ia pe Ruben Frey de lângă fiul lui.

A fost nevoit să-l anunțe că vizita spontană luase sfârșit și că trebuiau să plece, fața trasă a lui John și obrajii rumeni ai lui Ruben erau aproape lipiți în timp ce stăteau unul lângă celălalt și discutau pe un ton scăzut, astfel că Grens nici nu-i auzise. Oricum, n-avea de gând să tragă cu urechea. După întâlnire a avut grijă ca Ruben Frey să fie dus cu mașina la Hotell Continental de pe Vasagatan și i-a întins o carte de vizită pe care trecuse și numărul lui de acasă.

Se uită la ceasul aflat în capătul îndepărtat al tabloului de bord. Era unsprezece și două minute. Vaporul pleca de la debarcaderul Gåshaga la unsprezece și șaptesprezece minute. Mai avea șanse să ajungă.

Trecuseră doar trei zile de când stătuse lângă ea la fereastră și o văzuse făcând apoi cu mâna.

Da, o văzuse clar.

Era convins că asta făcuse când vaporașul alb a claxonat pe apă, îndreptându-se spre Höggarnsfjärden[27]. După care personalul din sanatoriu i-a explicat că așa ceva nu era posibil din punct de vedere neurologic. Adică, ce însemna asta, de fapt? El era sigur de ceea ce văzuse. Puțin îi păsa de ce era posibil sau nu pentru ei.

Trei zile doar, și totuși, părea că trecuse mai mult. Ar fi trebuit să se gândească mai des la ea. Anni fusese tot timpul un fel de peliculă subțire, un înveliș invizibil care se așeza pe tot ceea ce făcea el, tot ce inhala, o prezență discretă care îl însoțea peste tot, iar asta îi plăcea, se obișnuise așa și devenise complet dependent de gândul ăsta.

Își dădu seama că în ultimele zile nu prea avusese timp să reflecteze la situația lor. Încercase să se adune de câteva ori, în clipa în care își amintea că o neglijase, începea să se gândească la chipul ei, la camera ei, i se făcea dor de ea, dar genul ăsta de gânduri necesita prea multă energie și atenție, energie pe care, pentru prima oară în viață, n-o mai avea.

Grens trecu pe lângă Lidingöbro depășind viteza legală, ca de obicei, apoi parcurse ultimii cinci, șase kilometri înspre est, de-a curmezișul insulei întinse, prin complexul de locuințe cu prețuri atât de piperate, încât îți venea să râzi. Dracu' știa ce li se părea atât de nemaipomenit, de ce voiau să locuiască neapărat acolo. Era un mediu potrivit pentru Anni, liniștea, apa și

---

[27] Estuar aflat lângă Stockholm, denumit după insulele Höggarn din apropiere.

faptul că se afla aproape de apartamentul lor – erau toate niște avantaje, dar de atunci trecuseră douăzeci și cinci de ani, iar prețurile caselor nu se comparau cu cele de acum.

Se uită din nou la ceas, mai avea patru minute când se opri și se dădu jos din mașină. Câteva persoane stăteau și așteptau lângă autobuzul care transporta călători prin comenzi prealabile și care acum închise ușile din spate și demară. Grens coborî panta cu vântul bătându-i drept în față.

Era un ponton simplu, de la distanță părea mai degrabă un bloc de ciment turnat direct în mare. Gheața din jurul lui părea atât de groasă și de tare, încât nu prea îți dădeai seama unde se termina pontonul și unde începea apa înghețată de sub stratul de zăpadă. Lângă chei se vedea un canal îngust a cărui apă nu înghețase și Grens se întrebă cum ar fi putut să încapă acolo vaporul acela mare.

Soția lui stătea în scaunul ei cu rotile, cu o căciulă mare și albă pe cap și purtând paltonul gros cu guler de blană maro pe care îl primise de la el de Crăciun, cu doi ani în urmă. Grens simți că i se strânge stomacul, ca de fiecare dată când se întâlneau. Apoi, văzând-o cum stătea acolo, așa de blândă, se calma pe moment și știa că nu mai trebuie să se grăbească nicăieri. Când ajunse lângă ea, nu-i spuse nimic, doar îi mângâie obrajii reci și roșii, iar ea se aplecă spre mâna lui. În clipa aceea îl zări.

În depărtare se vedea vaporul aflat puțin în întârziere, apropiindu-se de cheiul Gåshaga. Conform orarului, ar fi trebuit să sosească la unsprezece și șaptesprezece minute și să aștepte lângă ponton, pufăind ca un cal, preț de câteva minute, atât cât dura până când pasagerii urcau la bord.

Anni văzuse vaporul și nu-l mai scăpa din ochi. Ewert Grens o mângâie în continuare pe față, convins că era cu adevărat fericită, așa cum și arăta.

O salută pe Susann, studenta de la medicină care lucra la sanatoriu și pe care o rugase în mod expres să-i însoțească, plătind-o din banii lui pentru călătoria asta. Susann era cam de vârsta lui Hermansson, poate un pic mai înaltă și mai bine făcută, și avea părul blond. Nu semănau deloc și totuși îi aducea aminte de colega lui – vorbeau la fel, autoritar și sigur pe sine. Se întreba dacă toate femeile tinere erau la fel, dacă nu cumva rămăsese în urmă și nu le mai înțelegea.

Lângă marginea pontonului stătea un cuplu mai în vârstă, pe o bancă acoperită de zăpadă se vedea un bărbat singur în geacă de piele neagră și niște bocanci grosolani, două fete chicoteau isteric în fața lor și se uitau pe furiș la ei în clipa în care credeau că nu le vede nimeni. Cu toții așteptau vaporul. Din când în când, aruncau o privire pe ceas și băteau cu picioarele în pământ ca să se încălzească.

Vasul se vedea din ce în ce mai bine, punctul din depărtare creștea rapid pe măsură ce se apropia. Înainte să ajungă lângă chei, vaporul claxonă de două ori și Anni tresări, apoi începu să râdă, cel puțin așa interpreta el sunetele pe care le scotea de fiecare dată când se bucura, niște sunete ascuțite și gâlgâitoare, venite de undeva din capătul traheii.

M/S Söderarm. Același vapor căruia îi făcuse cu mâna.

Acum trebuiau să o plimbe, asta voia, asta îi arătase acum trei zile.

Vasul era mai mare decât își închipuise. Avea o lungime de patruzeci de metri și două niveluri, era vopsit într-un alb strălucitor, iar hornul în albastru și galben și o funie lungă cu stegulețe colorate fusese întinsă între provă și pupa – stegulețele fâlfâiau și șuierau în vântul puternic. Grens împinse scaunul cu rotile, dar roțile mici se blocară între vas și pasarelă și Grens fu nevoit să smucească scaunul cu putere ca să-l elibereze și să își urce soția la bord. Coborâră în salonul călduros, aflat pe primul nivel, cu bănci de lemn neocupate și un miros puternic de cafea care venea dinspre bucătăria aflată în colțul îndepărtat.

Susann îi scoase căciula și o descheie la palton. Părul lui Anni era ciufulit, așa că Grens își scoase pieptănul din oțel, cu dinți rari, apoi îl trecu cu grijă prin șuvițele încurcate, până când părul ei lung se netezi și atârnă drept.

— O cafea?

Ewert se uită la Susann, care încerca să îndrepte scaunul cu rotile împingându-l înainte și înapoi cu o mână sigură, până când găsi o poziție bună la capătul scurt al mesei.

— Nu, mulțumesc, nu vreau.

— Fac cinste.

— Nu vreau.

— Insist. Pentru mine e important că ești aici.

Susann nu ridică nici acum privirea, stătea aplecată și se străduia să blocheze roțile scaunului.

— Dacă insistați.

Grens traversă culoarul îngust, încercând să ignore legănatul vaporului și să-și mențină echilibrul. *M/S Söderarm*. Îi plăcea numele ăsta. Era un nume pe care-l auzise de mai multe ori la postul de radio național, mormăit de cel care citea cotele apelor; *Söderarm, vântul bate dinspre sud-est cu opt metri pe secundă, vizibilitate bună*. Vizitase și el cândva locul acela din mijlocul arhipelagului, când era mic și naviga cu tatăl lui. Nu-și amintea să fi petrecut cine știe ce mult timp împreună, dar de ieșirile astea cu barca își amintea foarte bine, la fel și de pâlpâitul farului de pe Tjärven, de marea și cerul care se contopeau și care păreau să aibă aceeași culoare, de pustietatea de acolo,

de natura goală, nepopulată de prea multe vietăți, de roca sterilă și de întinderea de apă nesfârșită din jurul lor.

— Vasul. Se cheamă *Söderarm*.

Băiatul – pentru că nu putea fi numit bărbat – din spatele tejghelei de lemn se uită întrebător la el în timp ce umplea cele trei cești de cafea.

— Da. Mai doriți ceva?

— De ce se cheamă așa?

Fața plină de coșuri și ochii agitați încercară să scape de întrebările acelea ciudate.

— Nu știu. M-am angajat de curând. Mai doriți ceva?

— Trei sendvișuri. Din alea rotunde, cu cașcaval.

Cei trei își băură cafeaua și își mâncară sendvișurile, uitându-se pe fereastră, în timp ce vaporul despica valurile, care se strecurau ca un șiroi îngust printre blocurile de gheață. Călătoria trebuia să dureze patruzeci de minute. La ora unsprezece și cincizeci și șapte de minute trebuiau să coboare la Vaxholm. Voiau să ia prânzul la Vaxholms Hotell, care avea și un meniu cu pește, Ewert rezervase o masă cu vedere spre mare, chiar lângă fereastră.

Deocamdată, se simțea relaxat. Dar, brusc, imaginea lui Schwarz se furișă în mintea lui. În ciuda priveliștii, a mării, a gheții, a arhipelagului care începuse să se lărgească. La dracu', avea și el nevoie de câteva ore de liniște! Dacă s-ar fi putut bucura de câteva ore de liniște, ar fi putut să scape o dată pentru totdeauna de cazul ăsta! Grens închise ochii și se strădui să se gândească la altceva. Nu durǎ mult, un minut, poate două, și Ruben Frey apăru în fața sa și-l întrebă până unde ar fi în stare să meargă ca să-și salveze copilul.

Dar eu n-am niciun copil, la naiba! Noi n-am avut copii. N-am apucat. Anni, n-am apucat, și tu știi.

Dar, dacă am fi avut. O fată ca Hermansson, să zicem. Dacă am fi avut un copil ca ea.

Dar n-am avut niciun copil, Anni. Dar, dacă am fi avut, știi bine c-aș fi făcut orice ca s-o protejez.

Ewert se întinse peste masă și șterse firimiturile de pe bărbia ei cu șervețelul roșu cu Moș Crăciun. Apoi le întrebă dacă voiau să iasă. Se gândea că lui Anni i-ar fi prins bine să simtă vântul în față, să vadă marea, după atâtea zile petrecute în cameră, la fereastră, uitându-se la o lume din care nu mai făcea parte; așa că acum trebuia să profite de ocazie, doar făcuse cu mâna.

Nu se deplasau prea repede. Nu c-ar fi avut habar de viteza ambarcațiunilor de acest tip, dar băiatul cu coșuri de la cafenea știa că viteza

maximă a vaporului era de douăsprezece noduri și asta nu suna deloc impresionant. O luă în brațe pe Anni și urcă treptele clătinându-se din cauza piciorului care șchiopăta, încercând să își mențină echilibrul în ciuda valurilor. Susann îi urmă cu scaunul pe care-l pliase ca să încapă pe ușa ce dădea spre punte.

Aici vântul bătea și mai tare. Cu greu îți puteai păstra echilibrul. Doar sprijinindu-se de scaunul lui Anni reușiră să stea locului. Din când în când, stropi de apă sărată le udau obrajii când vasul se lovea de valuri mai mari, dar era plăcut, un fel de duș rece de dimineață. Se uită la Anni, care stătea chiar lângă balustradă, și se rezemă cu bărbia de ea ca să inspire această minune ce-și avea propriul curs și propriile reguli. Chicotitul se auzi din nou, era felul ei de a arăta că *e* fericită.

— Știu ce sperați. Și cred că e foarte bine c-ați scos-o, că vreți să-i oferiți ceva, dar nu vreau să vă faceți speranțe *prea mari* degeaba.

— Poți să-mi zici Ewert.

— Vreau să zic c-o să doară dacă n-o să se întâmple nimic.

— Dar a făcut cu mâna.

Studenta la medicină pe nume Susann o cuprinse pe Anni pe după umeri cu o mână, iar cu cealaltă ținea în continuare brațul scaunului cu rotile. Nu se uită la el în timp ce vorbea, ci se întoarse cu fața spre Vaxholm.

— Știu ce credeți c-ați văzut. Și știu și că din punct de vedere neurologic e imposibil. A fost un reflex. Asta cred c-a fost, un reflex motoriu, nimic mai mult.

— Știu ce dracu' am văzut.

Fata se întoarse spre el.

— Nu vreau să vă rănesc. Dar dacă o să vă puneți prea multe speranțe în chestia asta, o să vă faceți singur rău. Asta e tot. Adică, dacă poate să iasă și să petreacă timpul și-așa, cred că e foarte, foarte bine, și asta ar trebui să vă fie de ajuns, nu credeți? Știți că-i așa.

•

De fapt, habar n-avea la ce se așteptase. Că o să facă iar cu mâna când o să vadă vaporul? C-o să le arate ea nenorociților? Mâncară în liniște, peștele era la fel de bun cum auzise, dar de vorbit, nu mai aveau ce vorbi. Anni avea poftă de mâncare, înghițea și saliva, și se pătase, iar el și Susann se întreceau încercând s-o șteargă cât mai repede. Apoi Grens comandă autobuzul la unu și jumătate și acesta sosi la timp, apoi, peste câteva ore își luară rămas-bun lângă cheiul Gåshaga, iar el o sărută pe Anni pe frunte, promițându-i că o s-o viziteze cel târziu luni. Încă nu era oră de vârf, așa că reuși să traverseze orașul destul de repede și să-l sune din mașină pe Sven Sundkvist ca să-l întrebe ce se mai întâmplase în ultimele ore, apoi pe Ruben Frey, care stătea

la Hotell Continental. Voia să vorbească neapărat cu săracul om, voia să-l avertizeze să nu se aștepte la *prea multe*.

•••

Ultimele douăzeci și patru de ore nu semănau cu nimic din ce trăise până acum. Nici măcar cu ziua aceea, din urmă cu optsprezece ani, când copilul său a fost găsit agonizând, pe jos, în propriul lui dormitor. Atunci era mai deschis din punct de vedere emoțional, mai ușor de abordat. Interiorizase în întregime moartea ei, simțise pe pielea lui tot ce se întâmplase și și-a dat seama că murise, că nu mai era cale de întoarcere, și au existat destule ocazii în care a vrut să se omoare și el, simțind că nu mai avea niciun motiv pentru care să trăiască. De atunci, se închisese în sine, se baricadase complet. În afara perioadei aceleia disperate în care încercaseră să facă încă un copil, n-a fost în stare s-o mai accepte pe Alice, și pe nimeni, în general, așa că și-a continuat viața ca un cadavru ambulant.

•

Edward Finnigan se urcă în mașina lui și conduse spre nord, pe șoseaua 23. Era consilierul guvernatorului de când se știa, de când se întâlniseră la Facultatea de Drept de la Ohio State University, cu două decenii înainte ca Robert să fi fost ales și apoi, după mai multe campanii lungi desfășurate împreună, care i-au adus până la urmă postul de guvernator, s-au mutat cu biroul pe South High Street din Columbus, mulțumiți că eforturile și timpul pe care le dedicaseră acestui scop au fost răsplătite. Era colaboratorul cel mai apropiat al guvernatorului și, tocmai de aceea, nu putea să nu fie prezent și să nu contribuie la tot ce intra și ieșea, oficial sau nu, din centrul de putere al statului Ohio.

De când Elizabeth murise, devenise parcă și mai eficient. Ca să nu mai simtă nimic, muncea și mai mult și, pe undeva, spera ca succesele din carieră aveau să se transpună și în viața lui privată, c-aveau să-l consoleze.

Coborî geamul din față, de lângă scaunul lui, și scuipă nervos afară, în aerul rece. Nu-i venea să creadă cât fusese de naiv.

Își dăduse seama de asta după vizita din urmă cu câteva ore a gardianului-șef de la penitenciarul Marcusville, Vernon Eriksen. Dintr-odată, după atâția ani, parcă simțise din nou ceva. Când Eriksen i-a spus de ce venise, când l-a anunțat că Frey trăia, că stătea după gratii într-un oraș din nordul Europei, a fost ca și când cineva i-ar fi dat pumni în față până când a fost sigur că simte ceva. Era viu, chiar trăia. Deci, da, putea să moară. După ce Eriksen a plecat, Edward Finnigan s-a dezbrăcat și a strigat c-o dorește, erecția lui era la fel de normală ca înainte, dar ea nu l-a înțeles și l-a rugat să plece.

Bineînțeles că l-a sunat înainte să iasă pe ușă. Și normal că Robert s-a prins și a sunat imediat la Washington. Trebuiau să-l aducă acasă pe Frey cu orice preț, poate că n-aveau același scop, poate că Finnigan voia să se

răzbune și guvernatorul voia să fie reales, dar asta nu era atât de important, nenorocitul ăla trebuia adus înapoi și ei doi aveau să-l urmărească împreună în timp ce murea pe scaunul electric.

Între Marcusville și Columbus erau douăsprezece mile, distanță pe care o parcurgea cu Fordul lui vechi de câteva ori pe săptămână. Desigur că avea un apartament în care putea să înnopteze, la doar câteva sute de metri de birou, la etajul superior al unei clădiri frumoase, amenajat cu tot ce-i trebuia pe banii statului, dar nu îi plăcea acolo, camerele acelea mici îl făceau să se simtă și mai singur și, în ciuda faptului că nu mai încerca nicio senzație adevărată, tot nu avea chef să se simtă părăsit, așa că făcea naveta în fiecare zi, iar dacă pleca devreme și conducea un pic mai tare, reușea să evite ora de vârf și ajungea acasă în aproximativ o oră.

În dimineața asta, drumul era cam alunecos și asta îl făcu să meargă mai încet decât de obicei, întunericul te păcălea destul de repede și era să se ciocnească de două ori de parapet deja după prima milă. Înainte să ajungă în orașul care reprezenta centrul geografic și administrativ al statului Ohio, cu cei aproape șapte sute de mii de locuitori cu venit general, un nivel de educație și un standard de viață mai ridicat decât al locuitorilor din Marcusville, îl sună pe guvernator și stabili o întâlnire matinală la birou. Voia să știe cum stau lucrurile în ceea ce privea cazul Frey. Sau, mai degrabă, de ce nu se întâmplase nimic în ultimele douăzeci și patru de ore.

Biroul se afla la etajul treizeci, pe South High Street, nr. 17. Nu era nimic ciudat în asta, cu toate că prietenii lui care-l vizitau din când în când la serviciu păreau vizibil dezamăgiți de faptul că omul cel mai important al guvernatorului primise un birou oarecare într-o clădire care putea să aparțină oricărei firme sau oricărui funcționar din oraș. Edward Finnigan aprecia însă lucrul acesta, de la ferestrele biroului său luminos se vedea jumătate din Columbus, dar suprafața nu era foarte mare și camera fusese amenajată modest și funcțional, iar Finnigan era convins că prin asta transmitea un aer de profesionalism și de cumpătare, ceea ce era important pentru un oraș amenințat în mod repetat cu majorarea taxelor.

Robert stătea deja în scaunul pentru oaspeți. Pe birou se afla o farfurioară cu două gogoși glazurate. Era bronzat după concediul scurt, fusese la schi într-o stațiune care se numea Telluride, aflată în Munții Stâncoși din Colorado, la o altitudine care era încă accesibilă pentru turiști. Era înalt și părea în formă, cu fața bronzată și cu părul blond arăta de-a dreptul tânăr, sau cel puțin, mult mai tânăr decât Edward. De fapt, diferența de vârstă dintre ei era de doar câteva luni, dar nimeni, absolut nimeni nu i-ar fi crezut dacă ar fi afirmat acest lucru. Apariție elegantă față de burta lăsată, păr bogat față de păr rar, piele bronzată față de piele palidă, de iarnă, și, ceea ce-

ți sărea în ochi de îndată ce-l vedeai pe Edward Finnigan era durerea aceea blestemată care-l făcuse un om închis și rece. De când i-o răpiseră pe Elizabeth, Finnigan părea că înmulțise fiecare an care se scursese cu doi.

— Edward, arăți ca naiba, dacă-mi permiți.

Finnigan intră în cameră, făcu niște pași grăbiți pe covor și se opri în fața ferestrei. Soarele, care apăruse de după blocuri, strălucea deja puternic, dar lui nu-i plăcea deloc lumina aia tâmpită, așa că trase perdelele închise la culoare până când nu se mai zări nicio rază din ziua care încerca să-i capteze atenția.

— Bob, vreau să știu de ce nu se întâmplă nimic.

Guvernatorul luă o gogoașă, mâncă partea cu glazură și apoi se opri, cu cealaltă jumătate încă în mână.

— Ai așteptat optsprezece ani. Optsprezece ani, îți dai seama, Edward? Dintre toți, eu știu cel mai bine ce simți și ce vrei, dar, te rog, pentru moment lasă-i pe birocrați să-și facă treaba și ai răbdare, dac-ai așteptat până acum. O să-l aducem înapoi, o să vezi. O să ajungă la Death Row, la Marcusville, și o să fie executat. De fiecare dată când o să te pregătești s-o scoți la plimbare pe Alice și de fiecare dată când o să vedeți zidul ăla urât, o să vă amintiți că a stat acolo, că și-a sfârșit zilele acolo, îți promit.

Edward Finnigan pufni pe nas. Nu-și amintea s-o fi făcut-o vreodată de față cu cel mai vechi prieten al lui. Cotrobăi prin servietă, dar plicul căzuse între două mape de plastic. Înjură cu voce tare până când îl găsi. Goli conținutul lui pe masa de scris și îl rugă pe guvernator să arunce o privire.

Era o fotografie. Fotografia unui bărbat îmbrăcat într-o cămașă închisă la culoare care încerca să evite obiectivul camerei.

— Știi cine e, bănuiesc.

— Da, pot să ghicesc.

— Îl urăsc!

— Ești sigur că e el?

— S-a tuns și e mai tras la față, ochii par mai închiși, are ceva mai multe riduri. Dar e el. Îl cunosc de când a început clasa întâi. El e, Bob, el e!

Guvernatorul apucă fotografia și o apropie de lampa de birou ca s-o vadă mai bine, mai ales că în cameră era chiar întuneric.

— Atunci nu trebuie să-ți faci griji. O să ajungă și aici, nu te teme.

— Nu mai pot să aștept!

Finnigan se plimbă de colo-colo prin încăpere, vorbise pe un ton cam ridicat și asta nu-i convenea guvernatorului.

— Edward, aș vrea să te așezi și să te calmezi dacă mai vrei să stau de vorbă cu tine. Am trecut de prea multe ori prin asta. Sunt prietenul tău. Și tu ești prietenul meu, cel puțin așa am crezut până acum. Am văzut-o pe fiică-ta

crescând. Știi bine că nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă ocup de treaba asta, să-l văd mai repede în scaunul electric. Și o să ajungem și acolo, ai să vezi. Doar să nu-ți pierzi capul până atunci.

Probabil că se gândiseră la asta amândoi, din când în când te mai gândeai și-n termenii ăștia, dacă lucrai cu cineva de atâta timp. Încă de pe băncile facultății știuseră că Robert era politicianul aspirant și Edward, consilierul lui constant. Nu făcuseră o înțelegere, pur și simplu, merseseră în direcția asta, îi dezvoltaseră rolurile astea și s-au simțit bine așa. Dar foarte rar sau, poate niciodată, n-au fost nevoiți să se comporte conform ierarhiei, doar erau prieteni și prietenii nu țipau unul la altul, iar faptul că Robert ridicase tonul și părea și iritat fusese atât de neobișnuit încât, pentru o clipă, se opriseră amândoi, iar Edward făcu un pas în față și smulse fotografia din mâna prietenului său.

— Șase ani în care am crezut că a murit! A încercat să mă păcălească, să-mi ia dreptul de-a mă răzbuna. Ca acum să aflu că trăiește într-un căcat de țărișoară de la Polul Nord! Vreau să-l văd aici. Acum, în clipa asta! Nu mai am chef să aștept.

•

Guvernatorul ținu să verifice dacă ușa de la biroul lui Finnigan e încuiată. După aceea trase perdelele, ignorând protestele lui Edward și lăsă lumina să pătrundă în cameră, lumina care avea să le dea putere, ba, mai mult, deschise și geamurile pentru ca zgomotul de afară să înghită strigătele lor.

După aceea, țipară unul la altul cum n-o mai făcuseră niciodată.

În toți acești ani, evitaseră confruntările în mod conștient. Construiseră o relație protejată de cuvinte dure, dar temându-se de ziua aceea care trebuia să sosească, odată și odată. Acum, că sosise, se simțeau aproape bine că puteau să se descarce, că puteau să urle unul la celălalt până când răgușeau, că nu dădeau doi bani pe angajații care trăgeau cu urechea în fața ușii și nici pe ce gândeau.

Cearta nebunească se termină după douăzeci de minute. Și se termină violent.

Robert își pierduse capul și îl izbi pe prietenul lui de perete, șoptindu-i c-ar fi fost bine dacă nu ar fi considerat chestia asta un motiv de răzbunare personală, dacă voia să n-o dea în bară, că era al naibii de important ca toate astea să devină un subiect politic, să folosească argumente clare, că trebuiau să-i lase pe cei mai potriviți jurnaliști să scrie despre asta, ca prima dată, despre ucigașul ăsta de femei care scăpase de închisoare și-i arătase sistemului judiciar american degetul mijlociu.

A stat acolo și l-a scuturat de guler pe consilierul lui.

Dintr-odată, Finnigan se eliberă, îl trânti la podea pe șeful lui, apucă un suport pentru creioane și i-l aruncă în față.

Fruntea guvernatorului sângera puternic. Prietenul lui cel mai bun îi spuse să se ducă dracului, deschise ușa și ieși val-vârtej.

•••

La Stockholm era amiază. Vântul bătea în continuare și era tot frig, iar primăvara părea mai departe ca oricând. Secretarul de cabinet Thorulf Winge tocmai sărise peste prânz și bău o ceașcă de Earl Grey, apoi molfăi un cuib de viespe[28] uscat, rămas de la întâlnirea din seara precedentă. Îl înmuie în apa fierbinte, după care prăjitura chiar că nu mai avu niciun gust. Dar, cel puțin, consistența ei aducea a mâncare. Zilele astea nu mai avusese timp de nimic, pur și simplu.

Parcurse pe jos bucata scurtă dintre Ministerul de Externe și sediul guvernului, aflat în clădirea Rosenbad. Cu capul plecat și cu ochii cercetând asfaltul acoperit de gheață, arăta la fel ca restul trecătorilor care încercau să se refugieze din fața frigului năprasnic. Merse pe lângă canalul care ajungea până la clădirea guvernului. Era teritoriul puterii, locul pe unde se perindase toată viața.

Dădu din cap spre gardianul din cabina de sticlă, în cămașă de uniformă deschisă la culoare și beretă maro, decorată în față cu o insignă din bronz. Gardianul, un bărbat între două vârste, care lucra acolo cam de pe vremea când se angajase și el, dădu din cap spre Winge, semn că-l recunoscuse, și apăsă butonul de la poartă.

Își făcuse temele. Se întâlnea pentru prima oară cu prim-ministrul și cu ministrul de externe pentru a discuta cazul John Meyer Frey, unul dintre numeroasele subiecte de interes din agenda încărcată a prim-ministrului.

Thorulf Winge trase aer în piept și privi ceasul de pe perete.

Avea la dispoziție exact cincisprezece minute ca să le explice de ce erau nevoiți să-l extrădeze cel târziu în dimineața următoare pe deținut, un cetățean american.

---

[28] În orig. – *Kanellbulle,* prăjitură tradițională sub formă de cuib de viespe, cu scorțișoară.

•••

Fața lui Edward Finnigan strălucea de transpirație în oglinda lungă din lift. Respira încă greu, faptul că ridicase tonul la Robert, că se smulsese din mâinile lui și apoi îl lovise cu suportul ăla nenorocit pentru creioane – toate astea nu necesitaseră un efort fizic prea mare, dar Finnigan era obosit, aproape epuizat și simțea că de atunci călătorise în timp. Oamenii intrau sau ieșeau din lift în drum spre parter, dar aproape că nu îi observa, se gândea la altcineva care-i ocupa toate gândurile, un bărbat de cincizeci și cinci de ani care se holba la el din oglindă, întrebându-se ce dracu' să facă acum.

Nu îi părea rău că țipase și-și lovise superiorul. Dar când își dădu seama că era capabil de violență fizică, i se făcu frică. Era absolut scandalos. El, care nu lovise niciodată pe nimeni. Lăsase furia incontrolabilă să îl domine, aici, în mediul ăsta în care nu își permisese niciodată să-și piardă controlul.

Bărbatul din oglindă continuă să se holbeze la el.

Demult se temuse de confruntarea asta. Și era convins că și Robert. De douăzeci de ani lucrau împreună, fără să-și spele vreodată rufele în public, de parcă prietenia lor ar fi fost atât de fragilă, încât evitaseră tot timpul s-o pună la încercare, în mod conștient. Acum nu mai rămăsese decât o senzație de neliniște confuză. Nu era sigur. Senzația iritantă îi apăsa pieptul, nu știa dacă prin tonul și prin comportamentul lui nu riscase să piardă suportul autorității, tocmai acum, când avea cel mai mult nevoie de el.

Coborî din lift imediat ce acesta se opri la parter. Afară era frig, oamenii păreau că se feresc de vânt și de frig. Finnigan zăbovi puțin pe lângă recepție, dădu scurt din cap spre bărbatul de culoare în uniformă roșie. Acesta stătea acolo în fiecare zi și le zâmbea prietenos celor care intrau – nu părea să aibă altă sarcină, poate doar să plaseze din când în când lângă intrare tăblițele galbene de plastic care-i avertizau pe oameni că pardoseala din marmură era umedă și dacă treceau, o făceau pe propriul risc. Pe Finnigan îl deranja tot timpul textul acela, știind că singurul lui scop era *să fie acolo în caz de ceva*, în caz că cineva aluneca și se ducea apoi cu piciorul în ghips la avocat, după care-l dădea în judecată pe proprietarul clădirii că nu avusese grijă de podea, de-i mergeau fulgii. Sistemul judiciar era sufocat de tot felul de prostii fără sens, și în dimineața asta chiar îi venea să spargă tabla din fața lui.

Așteptă înăuntru, la căldură, până când știu exact ce are de făcut.

Ieși în grabă și merse spre mașina lui, parcată într-un loc nepermis, chiar în fața intrării.

Până la Columbus Port International nu mai era mult și Finnigan scoase telefonul din buzunarul paltonului în timp ce ținea volanul, apoi sună la numărul direct de la rezervări și cumpără un bilet pentru zborul companiei

United Airlines. Avionul urma să decoleze la zece și douăzeci și nouă de minute.

•

O oră mai târziu, zări aeroportul Dulles International din Washington. Pilotul avionului începuse să se pregătească de aterizare de câteva minute, ora estimată: unsprezece și treizeci și cinci de minute. Edward Finnigan zburase pe ruta asta de nenumărate ori în ultimii ani, un drum suficient de lung ca să citească *USA Today* și *New York Times*, să bea o bere, să mănânce un sendviș și să treacă la *Washington Post* în taxi, înainte de a ajunge în centrul capitalei.

Cine dă primește.

Învățase regulile de aur ale puterii cu mult, mult timp în urmă.

Îl rugă pe taximetrist să-l lase pe D Street, undeva pe la capătul străzii. The Monocle era un restaurant care servea prânzuri ieftine, mult mai prost decât se credea, dar nu se dusese acolo ca să mănânce. Era vechiul lor loc de întâlnire, de fiecare dată când trebuiau să facă schimb de informații, promițând să se ajute reciproc pentru serviciul făcut.

Cine dă primește.

Îi plăceau fețele de masă cu dungi albe și roșii, friptura bine pătrunsă, aproape crocantă, salata care părea culeasă de curând. Până și chelnerii care se gudurau pe lângă tine când bănuiau c-o să le lași bacșiș i se păreau simpatici. Dar cel mai mult îi plăcea planul deschis al clădirii, faptul că vedeai ușor cine intră sau iese, sau că puteai să vorbești cu glas coborât fără să pari dubios.

Norman Hill era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el, un gentleman simpatic, discret, genul care părea destinat carierei de senator încă din clasa întâi. Hill era uscățiv, mai slab decât și-l amintea, și puțin i-a lipsit lui Finnigan să-l întrebe dacă e bolnav, dar s-a abținut. Expresia de pe chipul senatorului Norman Hill emitea aceeași energie pozitivă ca de obicei. Hill era genul de care ascultai, genul care își câștiga încrederea ușor. Se pare că autoritatea n-are nimic de-a face cu greutatea fizică, se gândi Edward Finnigan.

Undeva pe la mijlocul discuției, Finnigan începu să zâmbească. Reuși să se relaxeze pentru prima oară de la vizita lui Vernon Eriksen, simți că umerii i se lasă, că tensiunea din jurul gâtului îi slăbește. Chestia asta i se părea cumva cunoscută, mai mult, se simțea chiar în siguranță. Cu optsprezece ani în urmă au stat la fel, doar că într-un restaurant aflat la câteva sute de metri de cel de acum, și Finnigan i-a cerut ajutorul pentru a putea face față presiunii politice, care avea să rezulte în presiune mediatică. Pe vremea aceea discuția se învârtea în jurul unui caz de omucidere, un băiat de

șaptesprezece ani omorâse o liceană cu un an mai mică decât el, un prilej perfect de a face lobby pentru cea mai dură pedeapsă posibilă, în ciuda faptului că ucigașul era minor. Și senatorul Hill apăsase toate butoanele la care avea acces, apelase la toate cunoștințele lui, oameni despre care Finnigan doar auzise, și pe care n-aveai cum să-i cunoști decât după o viață întreagă petrecută în cartierul aflat între 27th Street și North Capitol Street.

De fapt, Edward Finnigan nu trebui să spună prea multe. Își mâncă friptura roz de vițel și își bău berea cu etichetă europeană, în timp ce Hill ciugulea o salată Cezar și mai comandă o apă minerală. Finnigan își pregătise un discurs lung în avion despre susținerea sistemului judiciar american, despre credibilitatea partidului, despre cât de important era să se concentreze în continuare asupra pedepsei cu moartea, ca măsură de prevenire și de eliminare a criminalității, care să-i îngrozească pe eventualii asasini. Dar nu mai avu nevoie de niciun discurs. Povesti câteva minute despre ce se întâmplase cu John Meyer Frey, despre moartea și reînvierea lui, după care Norman Hill îl întrerupse ridicând o mână osoasă și uitându-se la el cu ochii aceia. Nici măcar nu-i aminti de înțelegerea lor. Senatorul firav mulțumi pentru masă și îl apucă pe Finnigan de mână, spunându-i că nu trebuia să-și facă griji, în niciun caz.

•

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, Finnigan se afla la Starbucks Coffee House de pe Pennsylvania Avenue și comanda două espresso. Congresmena se numea Jane Ketterer și îmbătrânise frumos, Edward Finnigan nu-și amintea s-o fi considerat-o vreodată drăguță, dar acum așa i se părea, când îi zâmbea i se părea atractivă și se gândea la Alice, care-i refuzase avansurile, îi venea să o ia în brațe și să simtă pielea de sub rochia lungă, dar nu venise pentru asta. Venise ca să-i spună ce i s-a întâmplat de curând, iar ea îl ascultă, îl aprobă dând din cap, se revoltă și când se despărțiră cu ceștile goale, câteva minute mai târziu, i se păru și mai frumoasă.

•

Luă un taxi până la Mr Henry's. Era tot pe Pennsylvania Avenue, dar între 237 și 601 era destul de mers, cu câțiva ani în urmă se plimbase de-a lungul bulevardului, dar nu avea de gând s-o mai facă niciodată. Pe vremea aceea era mult mai tânăr, însă pantofii de gală negri îi făcuseră o mulțime de răni la picioare și îi trebuise mai mult de o săptămână să-și revină.

Mr Henry's era unul dintre puținele baruri din Washington unde se întorcea cu plăcere. Oamenii discutau pe un ton scăzut, barmanii nu se străduiau să fie amuzanți, era un loc cu bun-simț, departe de clienții zgomotoși cărora le plăcea berea ieftină și voiau să se îmbete cât mai ușor.

Jonathan Apanovitch era mult mai tânăr decât el, părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Era un tip înalt și blond, cu ochi care-i aminteau de cei ai lui Norman Hill, și lucra ca jurnalist la *Washington Post* de când se știa. În timp ce aștepta, Edward Finnigan calculase în minte. Se întâlneau pentru a douăsprezecea oară anul ăsta și amândoi erau mulțumiți de colaborarea lor de până acum, Finnigan pentru că reușea să lanseze mesaje prin el, iar Apanovitch, pentru că-și îmbunătățea reputația de jurnalist de investigație cu un simț acut pentru noutăți.

De data asta, povestea era atât de interesantă, încât Finnigan putea să profite de ocazie și s-o dezvolte după plac, știa că era un sentiment absurd, dar totul se întâmplase întocmai, iar el putea să confirme – moartea fiicei sale, durerea și suferința de o viață – preț de o clipă, se simți învingător și, prin asta, cunoștințele lui păreau mai valoroase, era, poate, singura modalitate de a face față tragediei.

Îi dădu două nume lui Apanovitch, convins c-or să-l ajute cu indicații referitoare la sarcinile lui; un senator pe nume Norman Hill și o congresmenă pe care o chema Jane Ketterer.

Îi pusese o singură condiție. Să-i dea drumul cât putea de repede. Povestea americanului condamnat la moarte, care reușise să evadeze înscenându-și propria moarte și care acum era închis într-un penitenciar din Europa, trebuia publicată fără întârziere în dimineața următoare.

Cine dă primește.

Jonathan Apanovitch îi mulțumi pentru bere, deși n-o terminase, și se retrase grăbit, îndreptându-se spre mașina pe care o parcase la câteva străzi de locul de întâlnire, așa cum se înțeleseseră.

•••

Era târziu și orologiul bisericii din Gamla Stan[29], al cărui nume nu și-l mai aminti, bătu de douăsprezece ori în timp ce el se apropie din ce în ce mai mult de clădirea roșie a guvernului. Thorulf Winge parcurgea pentru a doua oară în ziua aceea drumul dintre Ministerul de Externe și Rosenbad, trecuse toată după-amiaza și mare parte din seară de când îi explicase prim-ministrului de ce trebuia să-l transporte pe John Meyer Frey la celălalt capăt al pământului în doar câteva ore.

Dârdâia de frig. Paltonul scump pus peste costum nu-l proteja mai mult decât o foaie de hârtie, soarele apusese demult și noaptea clară era frumoasă, dar răspândea frigul ca pe un cancer agresiv, care se multiplica pentru a ajunge cât mai departe și a-i face pe oameni să-și piardă puterile; minus șaisprezece grade erau prea mult chiar și pentru el.

Gardianul în vârstă care-l recunoscuse plecase deja acasă și în cabină stătea acum o femeie tânără. Winge n-o mai văzuse până acum și nici ea pe el. Își arătă legitimația și ea îi verifică datele pe calculator, apoi, după un telefon și după ce el bătu în gratiile metalice săturându-se să aștepte, femeia deschise ușile mari din sticlă și-l lăsă să intre.

În cele cincisprezece minute cât îi fuseseră acordate, Thorulf Winge reușise să-l convingă atât pe prim-ministru, cât și pe ministrul de externe că era perfect normal să-l extrădeze pe Frey, conform dorinței oficiale exprimate de ambasadorul Americii și de autoritățile de la Washington. Cei trei erau de acord că un gunoi care omora femei și mutila pasageri finlandezi pe feriboturi n-avea voie sub nicio formă să deterioreze bunele relații clădite cu greu după moartea prim-ministrului Palme[30], cel care-și exprimase cât se poate de clar disprețul față de prezența americanilor în Vietnam. De atunci, guvernul suedez făcuse pași mici, dar siguri pentru a ajunge la o înțelegere cu singura superputere a lumii, iar punerea în pericol a relațiilor din cauza unui deținut condamnat la moarte nu se împăca deloc cu activitatea și cu viziunea lor politică.

Îi făcuse să înțeleagă *că*.

Dar nu și *cum*.

Îi rugase să-i mai acorde puțin timp și ei acceptară, ziua plină de întâlniri se terminase și acum puteau să se vadă. Acum, adică la douăsprezece și douăzeci, după miezul nopții, când ziua de joi se transforma într-o zi de vineri la fel de rece și absurdă.

•

---

[29] Orașul vechi.

[30] Olof Palme, asasinat în 1986, la Stockholm.

Pe masă se afla un termos cu cafea, o cană cu ceai și câteva sticle cu apă minerală, iar în mijloc, niște cutii cu o băutură răcoritoare care semăna la gust cu cola. Erau obișnuiți cu zilele lungi, cu obligația de a avea mereu răspunsuri gata formulate, indiferent de întrebări, cu faptul că la cel mai mic semn de ezitare, aveau să trezească bănuieli, că aveau să fie bombardați cu întrebări la fiecare răspuns evaziv și că trebuiau să fie pregătiți să-și dea demisia la cererea publicului în cazul unei decizii proaste. Erau obosiți, abia așteptau să plece acasă, dar problema asta trebuia rezolvată neapărat înainte de zori.

Thorulf Winge turnă ceai pentru ministrul de externe și prim-ministru, iar lui își puse niște cafea fără zahăr. Renunțase demult la ideea de a dormi noaptea.

Era o cameră frumoasă, cu tavan înalt, cu mobilier exclusivist, în ton cu ultimele tendințe în designul suedez, încăpătoare, aerisită, până și lămpile aveau un model interesant. Lui Winge îi trecu prin minte că aprecieri de genul ăsta nu făceai decât dacă erai epuizat și aveai ochii obosiți de la lumina prea puternică a zilei.

Îi privi pe cei doi bărbați care stăteau în scaunele lor de lemn, cu tapițerie dintr-un material roșu și moale, din mătase, sau așa ceva, genul de material pe care-ți venea să te culci și să-l simți pe obraji într-o clipă de răgaz când nu te deranja nimeni.

N-aveau timp de amabilități și pălăvrăgeli. Știau de ce se aflau acolo.

Cei doi se uitară la Winge până când acesta începu să vorbească.

— *Washington Post* vrea să publice chestia asta în ediția de mâine.

Făcu o copie xerox mărită după faxul pe care-l primise cu o oră în urmă. Un fragment din articolul care avea să troneze pe prima pagină a ziarului publicat în capitala americană. Puse două copii pe masă, una pentru ministrul de externe și una pentru prim-ministru.

— Reporterul, un anume Apanovitch, ne-a trimis o copie cu rugămintea de a comenta articolul.

Cei doi bărbați își căutară ochelarii de citit în suporturile negre și, cu hârtiile foșnind în mâini, citiră totul în liniște. Povestea unui cetățean american condamnat la moarte, care acum se afla într-o închisoare din Suedia, la aproape douăzeci de ani după ce fusese declarat mort. Reporterul descrisese și trecutul dubios al lui Frey și inclusese și două fotografii cu el, una înfățișând un băiat îmbrăcat într-o uniformă portocalie, stând în banca acuzaților, și una cu un bărbat vizibil mai în vârstă, tuns scurt, palid, slab, o fotografie făcută de un automat, lipit într-un pașaport canadian fals. În partea următoare a articolului se explica felul în care, cu patru zile în urmă, poliția suedeză îl reținuse pe Frey, învinuindu-l de comiterea unui act de

violență deosebit de grav. Suspectul era închis și cercetat în stare de arest în capitala Suediei. Apanovitch făcea referire la o sursă anonimă care-i furnizase informațiile, apoi cita comentariile indignate ale senatorului Hill și ale congresmenei Ketterer.

Winge își studie colegii în timp ce citeau. Amândoi erau supraponderali, aveau părul cărunt și costume scumpe și frumoase, care niciodată nu stăteau bine pe ei. Îi cunoștea din tinerețe, colaborase cu ei încă de pe vremea când erau membri în filiala de tineret a partidului, aveau încredere unul în celălalt, luaseră decizii împreună și mai demult.

— Descrie-l pe Hill.

Senatorul Norman Hill alesese formulări clare și, în același timp, imposibil de contestat, încercând să le transmită cititorilor sentimentul că sistemul judiciar american n-avea să-i permită unui stat minuscul, care abia dacă se vedea pe hartă, să îi pună piedici, mai ales legate de pedeapsa cu moartea, dar mesajul fusese destul de subtil formulat, elegant și versat, un adevărat număr de jonglerie în ceea ce privea diplomația, relațiile externe și respectarea autorității pe plan intern.

Winge îl privi pe șeful lui imediat.

— Păi, are șaizeci și opt de ani, dintre care treizeci i-a petrecut la Senat. E un exemplu de responsabilitate politică și, neoficial, e *campaign managerul* președintelui actual. E genul care preferă să acționeze din culise, dar e considerat unul dintre cei mai influenți oameni ai partidului republican.

Undeva, departe, mașinile claxonau și cineva striga ceva, dar toate zgomotele din afară păreau anihilate de vânt și de frig. Viața de noapte a Stockholmului își urma cursul firesc, oamenii se manifestau în spații deschise, atâtea cât le punea orașul la dispoziție. Amplasarea sediului guvernului în centrul orașului, în zona cu clădiri de birouri și baruri, persoane fără adăpost și turiști era simbolică, „puterea coborâtă printre oamenii de rând”, la modul oarecum ironic; acolo, afară, cineva se făcea muci la Rosita și se pișa pe fațada casei, pe când aici, înăuntru, oamenii cei mai puternici ai țării stăteau și discutau despre chestiuni de viață și de moarte.

Thorulf Winge își mai puse niște cafea fără zahăr și le arătă termosul și celorlalți, dar aceștia scuturară din cap. Bău și se întoarse spre șefii lui, dornic să continue discuția.

— N-or să se dea bătuți. Mai bine rezolvăm problema acum. Dacă nu, putem s-o lungim și să ne lăsăm batjocoriți, ca după aceea să ajungem la aceeași concluzie. Cred că au pregătit deja injecția letală.

Ministrul de externe își trecu degetele prin părul cărunt, cum făcea de fiecare dată când se gândea la ceva sau când se simțea presat.

— Sinucidere politică.

— Atât ambasadorul, cât și cei de la Washington au insistat pe faptul că Suedia e obligată să extrădeze persoanele suspecte de încălcarea legii – în cazul în care acest lucru nu-i afectează pe cetățenii noștri. Și Frey e american, chiar dacă a fost condamnat la moarte.

— Tot sinucidere politică se cheamă. Mai ales dacă o să ajungă la cunoștința publicului.

Winge așteptă reacția prim-ministrului, care, până acum, nu spusese nimic. Cu trei ani în urmă, fuseseră împreună la Washington ca să asiste la tratativele dintre țările membre ale UE și SUA în privința unui nou acord de extrădare între cele două centre ale puterii. Americanii fuseseră cei care inițiaseră proiectul, în urma atacurilor teroriste din 11 septembrie 2001. În clipa următoare, prim-ministrul se ridică, își scoase ochelarii și atârnă sacoul pe scaunul cu tapițerie roșie și moale.

— Thorulf, am fost acolo amândoi. Bănuiesc că-ți mai amintești ce ne-au întrebat. Eu unul știu că am mințit – pentru că așa m-ai sfătuit să fac – atunci când le-am răspuns. M-au întrebat dacă sunt sigur că persoana extrădată va avea parte de un proces curat și că nu va fi condamnată *niciodată* la moarte.

— Da, îmi amintesc și eu. *E de la sine înțeles că nicio țară din Uniunea Europeană n-o să extrădeze o persoană care riscă pedeapsa cu moartea*. Dar nu înțelegeți? Noi nu facem așa ceva. John Meyer Frey nu *riscă* să fie condamnat la moarte. El *e* deja condamnat.

Prim-ministrul era un bărbat înalt și candelabrul de cristal părea o pălărie strălucitoare pe fruntea lui transpirată atunci când se opri sub el. Își feri privirea obosită și duse mâna la nas cu un gest agitat și plescăi, fără să-și dea seama.

— Știu că vrei să ne propui ceva. Te ascult cu plăcere, ca de obicei. Dar după aceea vreau să iau o pauză. S-a făcut târziu și trebuie să sun acasă ca să le spun c-o să întârzii și mai mult decât mă așteptam. O să decid după pauză ce și cum. Thorulf?

Înțeleseseră de mult *ce* aveau de făcut. Acum aveau să înțeleagă și *cum* trebuia procedat.

— Nu mai vreau să văd articole de genul ăsta.

Winge arătă spre prima pagină fotocopiată din ediția următoare a ziarului *Washington Post*, care zăcea în continuare pe masă, între cești.

— Sunt de acord. Mai departe.

Prim-ministrul părea iritat, fusese întrerupt aiurea și, preț de o clipă, Thorulf Winge se gândi să-l contrazică, dar se răzgândi. Erau obosiți cu toții și știau că, indiferent care ar fi fost soluția aleasă și indiferent dacă aceasta ar fi servit scopurilor țării sau nu, deznodământul avea să fie unul imoral, când de fapt niciunul dintre ei nu era așa.

— Am o propunere, o soluție, eventual.

Prim-ministrul stătea în continuare sub candelabrul de cristal și ministrul de externe își trecea degetele prin păr, dar amândoi păreau interesați.

— Știm că Frey a ajuns aici prin Canada și Rusia. Că a zburat de la Toronto via Moscova și că abia după aceea a aterizat la Stockholm. Nu cunoaștem motivul pentru care a ales să zboare pe o rută ocolitoare, dar nici nu are importanță în clipa asta. Important e că țara de tranzit e Rusia. Așa că *acolo* trebuie să-l expulzăm, nu altundeva. Și *acolo* n-o să fie executat.

Prim-ministrul stătea nemișcat.

— Ce dracu' vrei să zici?

— Ziceam că Frey vine de la…

— Am auzit ce-ai zis. Dar speram să nu fi auzit bine. Dacă o să-l trimitem la Moscova, în secunda următoare a și aterizat în America.

— Asta n-avem de unde s-o știm.

— Direct la Death Row o să ajungă.

— Astea-s speculații. N-avem de unde să știm sigur.

— Și o să fie executat.

— Cu tot respectul, asta nu mai e problema noastră. Și n-am face nimic pentru care să ne tragă la răspundere, în mod formal. Nu *noi* am fi cei care l-am extrăda către americani.

Winge se uită la ceasul auriu care atârna deasupra canapelei pentru vizitatori. Era unu fără trei minute. Pauza aia avea să le prindă bine. Și și-ar fi dat seama imediat că altă soluție nu exista. Deschise din nou dosarul negru și așeză o foaie nouă peste articolul xeroxat.

— Înainte de pauză ar trebui să vă arăt și asta.

Prim-ministrul flutură mâna spre el.

— Spune-mi ce e, mai întâi.

Winge ridică cele două foi.

— O decizie de extrădare. De la Migrationsverket[31]. Am primit-o mai devreme. În seara asta. Asta în cazul în care vrem să dispară. Aici scrie negru pe alb că trebuie expulzat.

Winge zâmbi pentru prima oară de când se întâlnise cu ei.

— Către Rusia.

---

[31] Oficiul pentru imigrări.

•••

Era o noapte din aia.

Ewert Grens se plimba neliniștit prin apartamentul spațios, lovindu-se la tot pasul de vidul care-l înconjura și care se instala imediat ce o lua mai ușor și uita de existența sa. Ar fi trebuit să rămână la Kronoberg și să doarmă pe canapeaua de la birou. Măcar acolo reușea să doarmă câteva ore, chiar dacă îl durea capul de atâta gândit. Aici putea s-o uite. În casa asta nenorocită era atâta liniște, încât aveai impresia că se aude cu ecou de fiecare dată când făceai un pas, piciorul drept cu care pășea mai apăsat se auzea mai tare și sunetul părea că ricoșează din obiectele aflate în jur. Avea impresia că-i vibrează și gâtul. Fusese pe punctul de a le telefona lui Hermansson și lui Anni, stătuse cu receptorul în mână și formase numerele lor de câteva ori, ca de fiecare dată să închidă înainte ca telefonul să înceapă să sune. Niciodată nu-i păsase de singurătate, reușise s-o țină la distanță, iar când nu reușea, o trata ca pe o vizitatoare ocazională. Dar acum, contrastul dintre cele întâmplate, seara de dans cu Hermansson și plimbarea cu vaporul spre Höggarnsfjärden în compania lui Anni făceau ca totul să pară și mai strident. Câtă viață, în comparație cu liniștea din camerele astea nelocuite!

Se duse la bucătărie și își făcu două sendvișuri cu pate de ficat scump și bău o jumătate de litru de suc de portocale. Când nu reușea să doarmă, mânca tot timpul prea mult, dar nu-i mai păsa deloc de faptul că asta-i afecta aspectul fizic. După un timp, când nu se mai auzeau decât micile zgomote pe care le făcea, Grens se întinse după radioul cu tranzistor aflat în capătul celălalt al mesei. Își făcuse un obicei din asta, îi plăcea să asculte programul de noapte al celor de la P3, vocile și muzica răspândeau un soi de liniște, fără jingle-uri isterice și tipi glumeți, doar demnitate și înțelegere pentru cei care, dintr-un motiv sau altul, stăteau treji în timp ce restul lumii dormea.

Tocmai de aceea, telefonul părea că se aude dintr-o realitate paralelă.

Sunetul se contopi cu liniștea din casă și cu o piesă de jazz lentă, după care deveni dominant.

Grens aruncă o privirea la ceasul său de mână. Era două și jumătate. Oamenii normali nu sunau la ore din astea. Grens mestecă mai departe, dar când telefonul continuă să sune cu ecou în bucătăria cea mare, renunță. Aparatul era montat pe perete, ajungea la el fără să fie nevoit să se ridice.

— Da?

— Ewert Grens?

— Depinde cine întreabă.

— Ne-am întâlnit de câteva ori, mai demult. Mă numesc Thorulf Winge, sunt secretar de cabinet la Ministerul de Externe.

Grens se întinse către aparatul de radio și dădu volumul mai încet, în timp ce o voce catifelată de femeie anunța titlul piesei următoare. Nu-și amintea de bărbatul care susținea că era secretar de cabinet.

— Așa zici dumneata.

— Vreți să sunați să verificați?

— Cred că mă interesează mai mult cum dracu' ați făcut rost de numărul meu.

— Vreți să sunați să verificați?

— Spuneți ce vreți ca să putem închide telefonul.

Îi mirosea a lucru prost făcut. Era convins că omul spunea adevărul. Dar trecuse de miezul nopții, era două jumate', și asta însemna întotdeauna că ceva era pe cale să se ducă naibii.

— Este vorba de o persoană care se află în custodia dumneavoastră și, din câte-am înțeles, tot dumneavoastră vă ocupați și de investigații. Un anume John Schwarz. Sau, mai precis, John Meyer Frey.

— Pun pariu că dumneata ești birocratul ăla care umblă cu nasul pe sus și împarte amenințări în sus și-n jos ca să ne ținem gura.

— Da, cum spuneam, deci, John Meyer Frey. Tocmai am primit o decizie de la Migrationsverket. O decizie de expulzare. Frey trebuie să treacă granița mâine-dimineață la ora șapte, cel târziu.

Ewert Grens nu spuse nimic, apoi vorbi pe un ton mult prea ridicat.

— Ce trăncăneală idioată mai e și asta?

— Decizia a fost luată în seara asta, la ora nouăsprezece fix, și trebuie executată în decurs de douăsprezece ore. V-am sunat pentru că avem nevoie de sprijinul dumneavoastră pentru a-l escorta în afara țării.

Grens strânse receptorul în mână.

— Cum mama dracu' v-a reușit schema asta în douăș' patru de ore?

Winge nu își pierdu cumpătul nicio secundă, primise o sarcină pe care avea de gând s-o execute întocmai.

— John Meyer Frey nu are permis de ședere.

— Îl trimiteți să moară.

— John Meyer Frey a intrat în țară prin Rusia.

— N-o să ajut niciodată pe cineva care are de gând să trimită un om arestat în Suedia pe scaunul electric.

— Și conform deciziei de față, va trebui expulzat în Rusia.

•

Sven Sundkvist ar fi trebuit să doarmă, în mod normal. Rar i se întâmpla să adoarmă greu – cu respirația Anitei aproape de fața lui și pielea ei caldă lipită de a lui se simțea în siguranță și asta reușea să-l relaxeze de fiecare dată.

Totul a început în clipa în care a aflat că trebuie să se culce patru ore mai târziu. S-a întins lângă ea și Anita l-a întrebat ce-l deranja. Sven habar n-avea la ce se referea.

Arăți altfel.

Cum adică?

Ceva s-a întâmplat, îmi dau seama.

El nu remarcase. Nu înainte ca Anita să-i atragă atenția. După care s-a zvârcolit și a zăcut acolo și a încercat să-și dea seama ce-l deranja, de ce nu era prezent sută la sută, și de fiecare dată, răspunsul era același.

Schwarz.

Nu înțeleg, Sven. Care Schwarz?

Cred că la el mă gândeam.

Da, e oribil, din câte mi-ai povestit. Dar, nu te supăra că-ți spun, chiar crezi că avem nevoie de așa ceva în dormitor?

Chiar și-ar fi dorit să-l fi înțeles. Că problema era băiatul, fiul lui Schwarz. Când și-a dat seama că era și un copil implicat, și-a schimbat cu totul părerea. Pentru că s-a prins demult cum avea să se termine.

Nu mă interesează dacă-i vinovat sau nu.

Ar trebui să te intereseze.

Mă gândesc doar la copilul ăla.

Care copil?

Mă gândesc că atunci când autoritățile decid să execute un om, decid definitiv și soarta copilului care o să crească fără un părinte.

Asta e legea, Sven.

Vreau să zic că băiețelul ăla, copilul ăla nu e vinovat cu nimic.

Așa e sistemul lor.

Asta nu înseamnă că e în regulă.

Oamenii au votat în mod democratic pentru chestia asta. Ca și aici. Și noi avem pedeapsa cu închisoarea pe viață. Sau alte pedepse fără permisiunea de a părăsi închisoarea, timp de mai mulți ani. Tu mi-ai povestit, nu-i așa?

Nu e același lucru.

Ba e *exact* același lucru. Cel puțin pentru un copil. Pedeapsa cu moartea sau cu închisoare pe… să zicem, douăzeci de ani. Care-i diferența?

Nu știu.

Niciuna. Nu există nicio diferență.

Singurul lucru pe care-l știu și pe care-l înțeleg e că băiatul lui Schwarz, care abia a împlinit cinci ani, riscă să-și piardă părintele pentru totdeauna, dacă le permitem să-l extrădeze. Nu pricepi, Anita? Rudele apropiate, despre ele este vorba. Eu cred că rudele apropiate sunt cele mai pedepsite în cazuri din astea.

Au stat acolo până când au terminat de discutat, după care s-au dat jos amândoi din pat și s-au dus în bucătărie, s-au așezat la masă și au făcut cuvinte încrucișate, cum obișnuiau să se delecteze uneori. Ea era îmbrăcată cu puloverul lui lung și negru și era frumoasă, și după ce au terminat cuvintele încrucișate și nici conversația despre Schwarz n-a mai evoluat în nicio direcție, s-au întors în dormitor, s-au strâns în brațe tare și au făcut dragoste. După aceea, ea a adormit repede, respirația ei s-a transformat într-un sforăit ușor, în timp ce el a zăcut lângă ea la fel de treaz ca înainte.

•

Ewert Grens se ridică ținând telefonul în mână și se întreba ce să facă, dacă să-l dea de perete, încercând să-l agațe la loc, sau de masă, până când se făcea bucăți. Dar nu făcu niciuna, nici alta. Îi dădu doar drumul, observând cum aterizează pe scaunul de pe care se ridicase de curând, apoi deschise ușa de la balcon și păși desculț pe gheață, la aproape minus douăzeci de grade.

Auzi mașinile trecând pe rând acolo jos, pe Sveavägen, și urlă cât putu de tare: „mama dracului!”

Câteva minute mai târziu alergă cu picioarele roșii pe hol spre telefonul mobil care suna în buzunarul paltonului său lung.

Nu vorbea prea des cu șeful lui.

Grens avea propriul său teritoriu dacă-l lăsau în pace, lucra mai mult și mai eficient decât majoritatea colegilor lui și, odată cu trecerea anilor, modul acesta de relaționare se transformase într-o înțelegere tacită între el și intendenții săi, un fel de „dacă mă lași în pace, te las și eu”. Nici nu-și mai amintea când vorbiseră ultima oară la ora asta.

— Tocmai am discutat cu secretarul de cabinet Winge. Vreau să zic, știam că ești treaz.

Ewert Grens și-l imagină pe șeful lui. Era cu zece ani mai tânăr decât el, genul ăla cu părul lins și pus la patru ace tot timpul și asta îi aducea aminte puțin de Ågestam. Era ceva cu oamenii ăștia plini de inițiativă care lui Grens nu-i convenea deloc, ajunsese să-i disprețuiască de-a dreptul.

— Zici tu.

— Și înțeleg că nu ți-a fost destul de clar ce trebuie să faci.

— Putem să formulăm și așa, da. Mie să nu-mi transfere niciun politican din ăsta ipocrit cazul, mai ales când e vorba și de o persoană care mai acum câteva zile se zbătea între viață și moarte la spital.

— *Eu* i-am zis lui Winge de tine. Și tot *eu* am formulat și instrucțiunile. Și…

— Atunci știi și cât de tare îmi pute treaba asta.

— *Și* tocmai de asta îți ordon acum să colaborezi cu ei, în numele Poliției Capitalei, și să te asiguri că decizia de extrădare e respectată, mai ales că ea există, oricum.

— Ești în pijama?

Ewert se întrebă dacă șeful lui stătea pe marginea patului în pijama de flanelă cu dungi albe și albastre. Afurisitul nu părea genul care să stea și să se plimbe noaptea în casa lui mare, îmbrăcat în haine de oraș.

— Ce?

— Nu-i treaba mea să execut decizii luate de căcănari corupți, îți dai seama, presupun.

— Eu…

— La fel cum presupun că știi și ce înseamnă o extrădare în cazul lui Frey. Înseamnă să-l omori.

Șeful lui, Göransson, își drese glasul.

— Trebuie să ajungă la Moscova. Și acolo n-o să-l execute nimeni.

— Nici măcar tu nu poți fi atât de prost.

Göransson își drese glasul din nou și de data asta îi răspunse mai răstit.

— Poți să crezi ce vrei, Ewert, sincer să fiu. Mai ales de acasă, unde ești tu acum. Dar la serviciu trebuie să execuți ordinul pe care l-ai primit. Nu ți-am spus-o niciodată până acum și n-o s-o fac nici de-acum încolo. Dar dacă de data asta n-o să execuți ordinul meu direct, o să te rog de pe-acum ca de mâine să-ți cauți alt serviciu.

Grens apucă clanța de la ușa balconului, deschise ușa și ieși. Afară era la fel de frig, dar Grens nu-și dădu seama nici acum. Se așeză pe unul din scaunele de plastic rămase pe balcon din toamnă. Pe pernă se depusese gheață, la fel și pe jos. Tălpile lui goale aproape că se lipiră de suprafața altădată netedă.

Cerul era înstelat.

Din cauza luminilor, în orașele mari nu se făcea niciodată întuneric, dar în noaptea aceasta, cerul era mai întunecat ca niciodată și fiecare punct luminos părea să iasă în evidență. Era frumos și Grens își odihni privirea uitându-se la cer preț de câteva minute. Acoperișul de tablă din jurul lui, mașinile din depărtare, totul părea nou și-și dădu seama că nu mai stătuse niciodată pe balcon în picioarele goale, într-o noapte de iarnă.

De obicei se enerva destul de repede. Accesul de furie îl păștea tot timpul după colț. Dar de data asta simțea altceva, ceva mai complicat. Era nervos, frustrat, tulburat, trist, panicat, speriat și neputincios în același timp, în ordine aleatorie.

Stătu afară fără să spună nimic, fără să se miște.

Până când își dădu seama încotro trebuia s-o apuce, cel puțin pentru moment.

Următoarea oră avea s-o petreacă sunând diverși indivizi. Avea de dat mai multe telefoane. După ce formă primul număr, Grens aruncă o privire peste picioarele lui goale și roșii și-și dădu seama că, în mod ciudat, nu-i era frig deloc.

•

În America, era ora nouă. Edward Finnigan coborî la barul hotelului din vestul orașului Georgetown la care se cazase cu câteva ore în urmă. De obicei, se caza tot timpul acolo când avea ceva de rezolvat în oraș, iar femeia cu ochi frumoși și zâmbet de Mona Lisa dădea din cap de fiecare dată, semn că-l recunoscuse, atunci când o întreba dacă 504 era liber.

Norman Hill ocupase deja un loc la masa din colțul îndepărtat și-și comandase ceva de băut. Era genul care bea puțin, dar numai băuturi scumpe, și știa totul despre vinuri, de la anul fabricației până la felul în care se depozitau, și vorbea despre ele la fel de languros de parcă ar fi vorbit despre amantele lui. Finnigan doar gusta și punea întrebări politicoase, dar nu înțelegea despre ce era vorba, pentru el alcoolul era alcool, ceva care te ajuta să te relaxezi, nu conta din ce struguri era făcut.

Hill mai comandă un pahar din același vin pe care-l alesese chiar el. Finnigan gustă și făcu niște comentarii prețioase, cum i se părea că trebuie. Apoi zări pe masă articolul din *Washington Post*, care urma să iasă de sub tipar în doar câteva ore. O poveste scrisă de un jurnalist de investigație despre un deținut condamnat la moarte și care trebuia trimis înapoi în celula din care evadase. Finnigan citi articolul și îl ascultă cu atenție pe Hill, care-l informă despre discuțiile pe care le avusese cu reprezentanții autorităților suedeze. Aceștia îi garantaseră că Frey urma să fie expulzat a doua zi.

— Dintr-o țară comunistă într-alta.

— Și aici când ajunge?

— Edward, ai răbdare.

— Cu ce ajunge?

— Cu avionul care se întoarce.

Edward Finnigan se ridică și se duse să-și cumpere un trabuc de la bar. Îi promise lui Hill că mai întâi o să-și bea vinul, produs undeva în Australia, lângă Adelaide, și învățase deja că experții nu apreciau deloc amestecul de mirosuri sau gusturi. Avea să-și aprindă trabucul doar după ce terminau de băut și după aceea avea s-o sune, eventual, pe Alice. Îi era dor de ea.

•

Helena Schwarz reacționase exact așa cum se așteptase. Grens o trezise și pe ea, și pe băiat, îi auzise vocea speriată și somnoroasă și știa că un telefon la ora trei jumate' dimineața n-avea cum să nu aibă alt efect, dar își dăduse seama că n-are de ales. În aerul înghețat de pe balcon, Ewert Grens hotărî să ignore complet detaliile tehnice, precum obligativitatea de a nu dezvălui nimic despre o anchetă în curs de desfășurare. Și soția lui Schwarz, pe care cumva simțea c-o place, în ciuda reacțiilor ei din timpul interogatoriului, cu mirarea și furia ei, fusese prima persoană pe care o sună.

Femeia ba plânse, ba țipă la el, iar Grens o lăsă să se descarce. Își dăduse probabil seama, la fel ca și el, că o extrădare către est era doar un ocol politic din călătoria spre vest. Îi șoptise de mai multe ori că *nu se poate să facă așa ceva* și îi repetase că au un copil, că John susținea că-i nevinovat, că legea nu făcea referire și la cei condamnați la moarte și Grens stătu la telefon până când Helena Schwarz se liniști și tăcu.

Femeia îl rugase să aștepte puțin până când se duse să vadă ce face băiatul ei și bău niște apă, după care discutaseră pe un ton scăzut despre ceva ce el nu-și amintea prea bine, până când, brusc, ea îl rugă să o însoțească.

Grens nu înțelese ce vrea să spună.

S-o urmeze? Unde?

Și ea îi explică, plânse și-i explică din nou.

Dacă așa stăteau lucrurile și John trebuia să dispară. Dacă aveau de gând să execute ordinul, cu sau fără ajutorul comisarului de la Criminalistică.

Îl rugă pe Ewert Grens să o însoțească, mai ales dacă și colegii lui aveau să fie acolo, bărbatul acela drăguț și un pic mai tânăr și femeia aceea tânără cu aspect exotic, în care soțul ei păruse să aibă încredere în timpul interogatoriului.

Dacă erau acolo, ar fi avut măcar câteva fețe cunoscute în jur.

•

Barul era în continuare gol, o pereche tânără stătea ținându-se de mână două mese mai încolo, un bărbat citea ziarul singur lângă fereastră, în timp ce aștepta cheeseburgerul casei cu garnitură de cartofi prăjiți. Norman Hill tocmai părăsise localul, corpul lui fragil părea că se ascunde sub paltonul gri și pălăria înaltă, cu bor lat. Edward Finnigan comandă o sticlă de bere și ezită cu telefonul mobil în mână înainte de a suna.

Îl trântise pe jos pe prietenul lui cel mai bun și-i dăduse în cap cu un suport pentru creioane. Dar despre asta aveau să discute altă dată. Acum scopul lui era altul.

Robert ascultă în timp ce Finnigan îi povesti despre întâlnirile pe care le avusese în ziua respectivă și despre discuția din seara aceea cu Hill. Niciunul

nu menționă faptul că guvernatorul îi rugase pe cei mai apropiați colaboratori ai lui să abandoneze cazul și să-și tempereze ura, să aștepte până când lucrurile se rezolvau.

Neliniștea care îi scormonea pieptul și de care încercase să se ascundă atunci când îl bântuia cel mai mult dispăru încet, deveni invizibilă și ceea ce era invizibil n-avea cum să te sperie. Se părea că prin tonul și comportamentul său nu-și distrusese șansele de a beneficia de sprijinul guvernatorului. Prietenia lor nu fusese afectată de prima confruntare de care se temuseră și pe care o evitaseră tocmai din cauza asta până atunci.

Robert era tot acolo, lângă el, și avea să-l asculte.

Și în doar câteva ore Frey avea să plece la drum lung.

Era timpul ca guvernatorul statului Ohio să ia legătura cu judecătorul care-l condamnase cândva pe ucigașul lui Elizabeth Finnigan, pentru a stabili o dată nouă pentru execuție.

•

Sven Sundkvist se dădu bătut. Oricum nu dormise toată noaptea, doar zăcuse în pat și așteptase să adoarmă până când pieptul începuse să-l doară de atâta nerăbdare. Încălță o pereche de papuci de casă maro și trase pe el o bluză cu mânecă lungă și guler pe gât. Se plimbă prin casa în care locuiau de aproape zece ani. Nu-și închipuia c-ar putea să trăiască sau să îmbătrânească altundeva.

Se opri în fața ușii lui Jonas. Băiețelul lor, care creștea așa de repede. Nici măcar nu împlinise un an când îl luaseră din comuna aflată la douăzeci de mile spre vest de Phnom Penh, era așa de frumos, așa de liniștit, era tot ce-și doreau. Acum mai avea puțin și împlinea opt ani, era în clasa a doua și avea teme la engleză și științele naturii. Sven se gândi la discuția cu Anita din noaptea aceea, la faptul că niciun copil nu putea să aleagă liber. Jonas nu alesese să doarmă tocmai în casa aceea, sforăind încet, și Sven spera că fiul lui n-avea să-l tragă niciodată la răspundere pentru asta. Dar, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi străduit să-i explice cât putea de clar de ce-l luase de acolo.

Dar cine avea să fie tras la răspundere, cine avea să-i dea explicații băiețelului lui Schwarz dacă tatăl lui chiar ar fi fost dus înapoi la închisoare și executat?

Sven tocmai se pregătea să intre în cameră și să-l sărute pe Jonas pe frunte, cum făcea de obicei, când auzi sunetul acela electronic iritant. Jonas se foi neliniștit în patul din fața lui și Sven alergă spre dormitor și spre telefonul mobil pe care-l lăsase acolo. Oftă văzând numărul lui Ewert. Încă o noapte pierdută aiurea.

•

Grens îi sunase pe rând pe Sven Sundkvist, pe Hermansson și pe Ågestam și le explicase situația.

Nu avusese timp pentru întrebări, discutase doar câteva minute, suficient cât să-i convingă atât pe Sven, cât și pe Hermansson că trebuiau să se prezinte la Kronoberg la ora șase și, eventual, să aibă la ei haine corespunzătoare pentru un zbor mai lung. De asemenea, aveau să lipsească de la serviciu peste prevederile programului de lucru.

Grens stătea în bucătărie și se uita pe geam la orașul încă amorțit de somn. Știa că trebuia să se grăbească. Și că, pentru a doua oară într-un interval de numai o oră, trebuia să încalce regula care îl obliga să păstreze secretul asupra unei anchete aflate în curs de desfășurare.

Vincent Carlsson răspunse imediat.

Avea o voce vioaie, semn că lucra noaptea, ceea ce-l bucură pe Grens.

Îi luă zece minute să descrie cazul într-un mod cât de cât coerent. Vincent Carlsson își dădu seama imediat că avea de-a face cu o știre senzațională, cu atât mai prețioasă cu cât provenea de la cel mai discret și mai scump la vorbă comisar de la Criminalistică.

Mai avea destul timp până la prima ediție a știrilor din dimineața aceea.

Până atunci, colegii lui puteau să șteargă planul prestabilit și să-l schimbe cu o singură știre care să domine emisiunea. Și probabil, toate edițiile din săptămâna aceea.

Carlsson aruncă o privire pe ceas, era patru fără două minute, apoi îi convocă pe cei de la redacția de noapte în studioul știrilor.

vineri

Afară era încă întuneric când microbuzul poliției ajunse la intrarea din fața terminalului principal din aeroportul Bromma. Cerul era senin și aerul rece, lumina de la farurile vehiculului se reflecta în suprafața drumului acoperit pe alocuri de gheață și gazele de eșapament de la mașina din față păreau nemișcate, formând un nor compact, un fenomen des întâlnit pe timp de iarnă, când era foarte frig.

Cu aproximativ două ore în urmă, Ewert Grens părăsise apartamentul de pe Sveavägen și plecase la Kronoberg. Helena Schwarz îl sunase de două ori în ultimele zece minute, rugându-l din nou să fie alături de soțul ei, împreună cu ceilalți doi polițiști, în cazul în care decizia de expulzare nu avea să fie retrasă.

Acum stătea pe bancheta din spate a microbuzului, lângă Hermansson, cu Sven în fața lor, încătușat la mâna dreaptă, cealaltă cătușă fiind atașată de încheietura stângă a lui John Schwarz. Șoferul era un agent de poliție tânăr și înalt al cărui nume nu-l cunoștea și nu interesa pe nimeni.

Fuseseră câteva ore oribile.

Îi trezise pe toți cei care fuseseră implicați în cazul cu pricina, înjurase și țipase la o grămadă de oameni, înțelegând treptat că John Schwarz trebuia scos de acolo și dus undeva departe, cu sau fără acordul lui, că toată treaba asta era o porcărie politică și că cei de la putere se mișcaseră mai repede decât se aștepta.

Grens îi disprețuia pe toți jurnaliștii și nu se abținuse niciodată s-o arate, dar, pentru prima oară de când lucra ca polițist, luă legătura cu unul dintre ei, aproape explodând de nervi. Cu Vincent Carlsson făcuse cunoștință cu doi ani în urmă, când se confruntaseră cu acel caz de pedofilie și crimă care atrăsese atenția publicului – Carlsson îl cunoștea pe tatăl care îl împușcase mortal pe ucigașul fiicei lui și, spre deosebire de majoritatea jurnaliștilor de televiziune, părea cât de cât inteligent și sănătos la cap. Apucaseră să mai vorbească de trei ori în ultimele ore și în prezent Carlsson se afla la Hotell Continental, în camera lui Ruben Frey, în timp ce colegii lui se agitau în fața clădirii guvernului și a Ministerului de Externe, solicitând un răspuns din partea autorităților. Grens nu-și închipuia că asta ar fi putut să schimbe ceva, era prea târziu, pur și simplu, dar cel puțin, media ar fi putut să dezvăluie ceva din tot căcatul ăla și să le închidă gura birocraților ălora nenorociți pentru câtva timp.

Tot în noaptea aceea o sunase și pe Kristina Björnsson, avocata din oficiu, pe care John refuzase s-o cheme la audieri. Nu dormea nici ea și Grens se întrebase de ce, înainte de-a o informa pe scurt despre decizia de extrădare și de-a o ruga să facă apel. Femeia trase aer în piept și tocmai se pregătea să-i răspundă, când Grens o imploră să cerceteze care ar fi condițiile pentru acordarea azilului politic. Când Grens tăcu, Kristina Björnsson îl întrebă cu o voce obosită dacă putea să vorbească și-i spuse că John nu o lăsase nici măcar să formuleze astfel de idei, părea că renunțase să mai spere sau să-și mai dorească ceva și, în plus, nu mai aveau timp, avionul cu John avea să aterizeze deja la Moscova înainte ca personalul de la Migrationsverket să fi deschis corespondența. Îi spusese toate astea aproape în șoaptă, dar Grens n-o ascultă sau refuză să accepte, cerându-i și implorând-o în continuare să facă apel, până când își dădu seama că avea dreptate, că nu era timp pentru a testa variante.

Se întoarse și se uită la el.

John Schwarz părea mai mic ca oricând.

Gârbovit, cu capul atârnându-i, cu fața cenușie și ochii goi, bărbatul părea absent, de parcă s-ar fi refugiat undeva. Nu scosese niciun cuvânt și nu schițase niciun gest când deschiseseră ușa celulei și îl rugaseră să se îmbrace în hainele lui și să-i urmeze. Sven încercase să facă puțină conversație, pălăvrăgise despre una, alta, îi pusese tot felul de întrebări, îl provocase cu tot felul de afirmații, dar fără succes. Schwarz era inabordabil. Imposibil de contactat.

Trecură pe lângă șirul lung de taxiuri și pasageri care se aliniaseră pentru a fi transportați pe pistă. Câțiva călători obosiți își lăsaseră geamantanele pe partea carosabilă din fața intrării principale și agentul de poliție începu să claxoneze iritat până când descoperiră mașina vopsită în culorile poliției și se grăbi că să urce pe trotuar.

Microbuzul mai parcurse câteva sute de metri pe lângă clădirea terminalului, apoi se opri lângă o poartă mare cu grilaj și așteptă până când un bărbat îmbrăcat în salopeta Companiei Suedeze de Aviație le deschise. Apoi, acesta se întoarse și dădu din cap spre șofer, încercând să tragă cu ochiul prin geamurile microbuzului și să-l zărească pe pasagerul care avea nevoie de transport special.

Vântul părea să se fi liniștit, dar la minus douăzeci de grade nu-ți trebuia mult să îngheți, mai ales dacă aveai fața neacoperită.

Înainte de a porni, Ewert Grens privi avionul oficial.

Modelul se chema *Gulfstream*, era alb ca zăpada și mult mai mic decât își închipuise. Fusese cumpărat cu cinci ani în urmă – înainte ca Suedia să preia președinția UE – pentru transportul rapid al persoanelor dintr-o capitală în alta, și se afla în posesia aviației militare suedeze, fiind un motiv de dispută atunci când prețul de cumpărare de două sute optzeci de milioane a devenit public. Grens știa că în ultimul timp guvernul și casa regală îl foloseau destul de des și nu se îndoia că era pentru prima oară când îi făceau plinul ca să scoată din țară un deținut suspectat de un act de violență deosebit de grav.

Câțiva angajați ai aeroportului mișunau pe terenul deschis, iar mai departe, de-a lungul pistei de aterizare, unii dintre ei încărcau niște geamantane în spațiul destinat bagajelor pentru zborurile de dimineață ale Malmö Aviations, cu destinații undeva în sud. În rest, aeroportul părea pustiu. Cu toate astea, Sven Sundkvist își scoase haina groasă de iarnă și o înfășură în jurul cătușelor care-l legau de Schwarz. Cu cât atrăgeau mai puțină atenție, cu atât era mai bine.

Înăuntru, avionul era surprinzător de încăpător. În fotoliile albe din piele moale încăpeau cincisprezece pasageri. Se așezară la fel ca în microbuz. Sven lângă Schwarz, Ewert și Hermansson în spatele lor, într-un loc de unde puteau să-i urmărească ușor. Patru oameni așteptând călătoria care n-avea

să dureze prea mult. Rezervorul avionului era suficient de mare, combustibilul ar fi ajuns și pentru un zbor peste Oceanul Atlantic, iar până la Moscova puteau să ajungă și fără escală.

În timp ce pilotul porni motorul, Grens se aplecă înainte printre scaune, încercă să se uite la Schwarz și i se adresă fără a primi însă vreun răspuns. Deținutul condamnat la moarte era și mai închis în el, limbajul corpului său, și mai clar; omul acesta se îndepărta din ce în ce mai mult.

•

La ora șase, când Sveriges Television[32] a difuzat un sumar de zece minute privind știrile nopții și ale dimineții, nimeni nu bănuia că acesta era doar începutul unui șir lung de emisiuni despre John Meyer Frey, care avea să fie urmărit timp de o săptămână. Fiecare ediție a știrilor difuzată de posturile de radio și televiziune din Suedia, fiecare afiș reprezentând prima pagină a cotidienelor mai importante conținea ultimele știri despre americanul condamnat la moarte care evadase de la închisoare și care, după mulți ani, fusese reținut pentru un act de violență deosebit de grav, iar acum urma să fie expulzat din țară și transportat în țara lui, spre a fi executat. Și toate astea, cu consimțământul guvernului suedez.

Cele câteva dialoguri scurte dintre comisarul de la Criminalistică și jurnalistul de televiziune făcură ca toată treaba să devină publică, să fie pusă sub lupă și analizată, lucrul de care se temea cel mai mult micul grup de formatori de opinie, cei care luau deciziile.

Vincent Carlsson urma să-și sărbătorească în curând cea de-a cincizecea aniversare, spre uimirea celor care făceau cunoștință cu el. În afara câtorva șuvițe cărunte, ascunse prin părul negru, nimeni nu i-ar fi dat mai mult de treizeci și cinci de ani; arăta ca un adolescent în dezvoltare. Când Ewert Grens îl sună la miezul nopții, în timp ce se pregătea pentru prima ediție a știrilor din dimineața următoare, își dădu seama imediat că discuția avea să fie dură. În general, comisarul Grens nu se împăca deloc cu jurnaliștii sau se retrăgea imediat după ce o anchetă lua sfârșit, apoi punea un informator obișnuit să colaboreze cu reprezentanții mass-media și să răspundă pe scurt la întrebări. Chestia asta – că îl sunase chiar el și că voia să-i vândă un pont anonim – era aproape la fel de neverosimilă ca și povestea lui.

Conferința de presă de la Rosenbad era programată la ora șapte și jumătate.

Presiunea jurnaliștilor care cereau un răspuns devenise atât de puternică și reporterii care se înghesuiseră în fața clădirii Ministerului de Externe se înmulțiseră atât de mult, încât o întrevedere cu presa era singura soluție.

---

[32] Postul național de televiziune al Suediei.

Sala în care se țineau conferințele de presă din clădirea guvernului era deja plină. Șaptesprezece rânduri de jurnaliști pe scaune rabatabile, din material albastru, fotografii în față, făcând probe de reglaj în umbra microfoanelor, pe când sunetiștii se adunaseră în spate de tot și se chinuiau să verifice dacă reporterii se auzeau sau nu, încercând să acopere zgomotul de fond făcut de o sută patruzeci și una de persoane, zgomot care se ridica spre tavan, se lovea de pereții goi și se stingea abia pe undeva prin dreptul luminatoarelor aflate la o înălțime de doisprezece metri.

Trecuse ceva timp de când Vincent Carlsson avusese o transmisiune directă. Lucra de câțiva ani ca redactor la știrile de dimineață și asta însemna un program și un salariu mai bun, dar pierduse legătura cu lumea de afară, fiind izolat într-un studio imens, cu ecrane de televizor în loc de pereți.

Acum urma să se întoarcă din nou la lumea aceea pentru câteva zile, la locul în care se întâmpla toată acțiunea, la agitația pe care o adora.

Mai făcu un pas în față, se sprijini de peretele de lângă primul rând și se ridică, în timp ce doi bărbați de vârste apropiate și costume asemănătoare se așezară într-o parte, pe un podium verzui de lemn din fața lui.

Unul dintre ei era ministrul de externe, celălalt părea a fi secretarul său de cabinet, Thorulf Winge.

•

La Moscova vremea părea promițătoare. Era frig, afară era o lumină destul de puternică și aerul curat, ușor de respirat. Ai fi zis că urma să apară și soarele și orașul acoperit de zăpadă avea să scânteieze ca un diamant.

La aproximativ un kilometru spre nord, în direcția pistei de aterizare, se afla terminalul Sheremetyevo. Era un terminal mai mic, construit de curând în extensia marelui aeroport din Moscova, oarecum izolat de traficul regulat, de avioanele care decolau și aterizau în diferite puncte ale lumii.

Cele două zboruri obișnuite de dimineață fuseseră mutate la un alt terminal. Suprafața întinsă de beton trebuia să fie golită pentru accesul autorizat al unui grup restrâns de militari ruși înarmați, îmbrăcați în uniformă.

•

Căldura din sala de protocol a clădirii guvernului era aproape insuportabilă.

— De ce ați expulzat un om reținut pentru un act de violență?

În încăperea închisă erau prea mulți oameni, lămpile luminau prea puternic pentru o transmisiune în direct și toată lumea era îmbrăcată în pantaloni prea strâmți și pulovere prea groase, care-i apărau de frigul de afară, dar erau prea călduroase aici.

— De ce este protejată decizia celor de la Migrationsverket de legea secretului profesional?

Imediat după discursul introductiv, ministrul de externe începu să transpire și picăturile de sudoare i se prelingeau pe frunte și pe obraji, pielea îl mânca din cauza căldurii, a nervozității și fiindcă nu era sigur la ce să se aștepte.

— Cum a reușit să obțină guvernul decizia de extrădare în doar câteva zile?

Vincent Carlsson stătea chiar în față, cu fotograful lângă el îndreptând obiectivul camerei spre podiumul pe care stăteau cei doi reprezentanți ai Ministerului de Externe. Își formulă întrebarea în minte înainte ca trăncăneala politicoasă să fi luat sfârșit, dar, de fiecare dată, ministrul de externe îi răspundea pe ocolite, spunându-i că ancheta era încă în desfășurare și îl amețea cu sloganuri de genul „siguranța țării, înainte de toate", precizând că trebuie să se abțină de la a comenta cazuri particulare.

Vincent așteptă nerăbdător până când ministrul termină cu limbajul de lemn și aruncă o privire în jurul său.

Colegii lui stăteau și-i ascultau fără să spună nimic.

Așadar, povestea era încă a lui. Era de preferat să mai aștepte puțin cu întrebarea aceea.

Vincent Carlsson zâmbi pentru sine. Genul ăsta de conferințe de presă la care toată lumea vâna știrile senzaționale putea să se transforme dintr-o clipă în alta într-o tâmpenie infantilă. Fusese martor de mai multe ori la chestia asta, reporterii păreau că-și pierdeau mințile, se transformau în animale care-și marcau teritoriul în junglă și se băteau pentru aceeași pradă ca să-și umple burțile, după care se certau ca niște copii mici pe terenul de joacă, „eu am fost aici primul", „ba nu", „ba da", „ba nu".

Se bucura că scăpase de partea asta.

— O să continui cu întrebările până când o să aud ceva din partea dumneavoastră care seamănă cât de cât cu un răspuns.

Făcu un pas înainte și fotograful de lângă el îl urmă, se apropiară până când fața persoanei filmate umplu tot ecranul.

— Domnule secretar de cabinet Winge, puteți să le explicați telespectatorilor noștri care așteaptă un răspuns, cum de-ați reușit să obțineți decizia de extrădare în doar câteva zile? Cu toții știm că, de obicei, o decizie ca asta se ia după luni de investigație.

Cei doi bărbați de pe podium stătuseră treji toată noaptea. Privirile lor păreau obosite, pielea lor căpătase o nuanță cenușie. O sută douăzeci de jurnaliști așteptau să le disece fiecare cuvânt sau să interpreteze fiecare gest ezitant.

Thorulf Winge îl fixă pe interlocutorul său și pe cameraman.

— John Meyer Frey a locuit în Suedia ilegal, fără drept de ședere, timp de șase ani. Așadar, decizia de expulzare de care vorbeați nu s-a luat în „două zile”. S-a luat după șase ani și câteva zile.

Secretarul de cabinet era genul care făcuse sute de cursuri de retorică și tehnici de interviu. Știa din start ce trebuie să răspundă și n-avea de gând să își schimbe replicile sau să se adapteze la situație. Nu ezita, nici nu clipea din ochi. Era conștient de faptul că obiectivul camerei mărea fiecare gest, indiferent cât de nesemnificativ. Până și felul în care rosteai un cuvânt se auzea mult mai strident la televizor.

Vincent trebuia să admită că era un profesionist.

— Domnule secretar de cabinet Winge, știm că există o tradiție îndelungată în ceea ce privește submisivitatea statului nostru față de marile puteri ale lumii. De la micile transporturi de naziști pe teritoriul nostru așa-zis neutru, până la cetățeni suedezi nevinovați care sunt lăsați și azi să se chinuiască în închisori din Cuba, în timp ce noi le întoarcem spatele. În clipa asta… mi se pare că ne supunem aceleiași tradiții. A submisivității, vreau să spun.

— Aceasta este o întrebare sau…?

— Aveți un răspuns?

— Expulzarea unui imigrant ilegal care a comis un act de violență deosebit de grav pe teritoriul Suediei nu poate fi calificată în niciun caz drept un gest submisiv.

De data asta, Vincent nu se mai apropie de podium. Se aplecă spre ei și vârî microfonul chiar sub nasul lui Winge, în timp ce trase ușor de sacou, simțind cum îi curge transpirația pe spate. Căldura asta era insuportabilă și a dracului de enervantă.

— Expulzarea unui deținut condamnat la moarte. Nu intră asta în conflict direct cu interpretarea acordului de extrădare dintre UE și SUA?

Privirea lui Winge era la fel de impenetrabilă.

— Cred că ați înțeles greșit. John Meyer Frey n-a fost extrădat către SUA. A fost expulzat către țara de unde a venit. Adică Rusia.

•

La două ore și douăsprezece minute de la decolarea de pe aeroportul Bromma din Stockholm, avionul Gulfstream din dotarea guvernului ateriză la Sheremetyevo, undeva pe lângă Moscova. Rulă apoi câteva sute de metri și se opri în fața unui terminal mai mic, închis până la orele amiezii.

John Schwarz n-a scos niciun cuvânt pe tot parcursul zborului.

Timp de o oră, a stat aplecat înainte și și-a legănat capul în palma lui liberă. Când avionul a ajuns undeva deasupra Finlandei, a încercat să se

ridice și Sven Sundkvist s-a opus la început. Grens i-a făcu semn să-l ajute, iar Sven s-a lăsat înduplecat. Au stat nemișcați, simțind cum se legăna avionul și, după un timp, când Schwarz a început să se plimbe neliniștit prin cabina deschisă, Sven l-a urmat ca o umbră până când s-a așezat într-unul din scaunele neocupate din celălalt capăt al avionului. În clipa aceea, Schwarz a început să fredoneze o melodie. Cânta încet, nu se înțelegeau decât câteva cuvinte în engleză, când și când. Aceleași versuri monotone fără întrerupere, în ultima jumătate a zborului.

După aceea, parcă s-a mai liniștit, ochii lui păreau să înregistreze din nou cu precauție obiectele și oamenii din jurul lui, de parcă s-ar fi hotărât să mai facă parte un pic și din lumea asta.

Ewert Grens nu reușea deloc să se relaxeze. Era pe cale să piardă o bătălie și asta îl scotea din sărite. În viața asta existau prea multe lucruri imprevizibile. Cum dracului să te pregătești pentru toate chestiile care nu au voie să se întâmple? Un deținut condamnat la moarte cu mulți ani în urmă care ajunge să fie anchetat chiar de el și reținut la comanda lui, pentru ca peste câteva zile să fie transportat sub supravegherea lui într-un loc în care o să moară. În noaptea de dinainte și mai târziu la Kronoberg, înjurase tot ce se putea înjura pe lumea asta, nu mai avea ce să adauge, se simțea gol pe dinăuntru și tânjea după o clipă de liniște în care să-și lipească fruntea de a lui Anni. Îi era dor de camera ei, de prezența ei, ar fi vrut să-i mângâie obrajii și să stea lângă ea fără să facă nimic, încercând să-și dea seama ce văzuse atunci pe fereastră, cui îi făcuse cu mâna și de ce.

Când avionul se opri, se făcu liniște. Niciunul din ei nu se mișcă, deși scările fuseseră aduse deja lângă avion, pentru coborâre. Între Suedia și Rusia diferența de fus orar era de două ore, afară era lumină, soarele bătea destul de puternic, ziua era mai avansată aici.

•

Nimeni nu reacționă când Vincent Carlsson își termină întrebările și îl rugă pe Thorulf Winge să-l asculte pe bărbatul acela scund și corpolent de lângă el. Pentru că nimeni nu știa cine e. Până când luă microfonul și vorbi în engleză, cu un accent american ușor de recunoscut.

— Numele meu este Ruben Frey. Sunt părinte, am un băiat. De ce vreți să-l omorâți?

După discuția cu Grens, Vincent se deplasase la Hotell Continental, îl trezise pe Frey și îi transmisese decizia luată în cursul nopții de către autorități, informându-l și despre transportul din dimineața aceea. Apoi îl rugase să se îmbrace și să-l urmeze la o conferință de presă, echipat cu legitimația și acreditarea unui producător de televiziune cam de aceeași vârstă ca și el.

Vocea lui Frey părea întunecată și puternică, și cei adunați în sala aceea mare îl auzeau cât se poate de clar.

— Trebuie să-mi răspundeți! Vreau să știu de ce vreți să-l ucideți pe fiul meu!

Ceea ce se întâmpla acum depășea până și legile junglei. Dar Winge își dădu seama că într-o transmisiune în direct, în fața unei camere rulante nu exista decât un singur perdant și acesta era el, mai ales dacă ar fi început să vorbească de sus cu un părinte disperat, spunându-i că nu are voie să-i pună întrebări despre fiul lui condamnat la moarte. Asta sau o ieșire necontrolată ar fi fost imediat inclusă și repetată în emisiunile de știri. Winge hotărî că e mai bine să-l privească cu calm pe bărbatul de vârsta lui, confuz și roșu la față de agitație.

— Tot respectul, Mr Frey, dar fiul dumneavoastră e un criminal condamnat la moarte în Statele Unite, și care a evadat de la închisoare. Nu *noi* suntem ucigașii aici. *În țara dumneavoastră* se aplică pedeapsa cu moartea, nu aici.

Bărbatul scund și îndesat se întoarse spre Vincent de parcă i-ar fi cerut ajutorul pentru a-l pune la punct pe birocratul din fața lui. Frica pe care o simțise până atunci se preschimbase în furie, iar din pricina sentimentului de neputință îi venea să se ia la bătaie cu toți.

— În America o să-l execute, *știți* foarte bine!

— Mr Frey, Rusia a fost țara de tranzit prin care…

— Lua-v-ar dracu' de ucigași nenorociți!

— … a ajuns aici. Cei de la Migrationsverket l-au trimis acolo. Nu guvernul Suediei, în niciun caz.

Vocea lui Ruben Frey se stinse.

Își duse mâna la piept de parcă l-ar fi durut ceva acolo și plânse cu fața schimonosită, apoi se năpusti afară pe ușă.

•

Conform informațiilor primite, urmau să fie întâmpinați de un ofițer rus de rang înalt. Ewert Grens controlă epoleții bărbatului din fața lui și observă că se țineseră de cuvânt.

Colonelul îi așteptă să coboare scările avionului și Grens se gândi că arăta ca o parodie a militarului rus din filme, înalt, ținându-și oarecum forțat spatele țeapăn, tuns scurt, cu o față care a uitat să râdă sau să zâmbească măcar, cu obrajii brăzdați și palizi, cu musculatura feței încordată și cu pomeții ieșiți în evidență. În soarele puternic, cei șase sau șapte bărbați înarmați aliniați în spatele lui erau destul de greu de deslușit.

Toți purtau uniformă.

Și niște arme – cel mai probabil, Kalașnikov.

Grens aproape că se surprinse zâmbind, amuzat de aceste clișee cinematografice care apăreau la tot pasul, de la oameni până la recuzite și accesorii.

Dar se abținu.

Poate că în jurul lui totul părea frumos, cu zăpada aceea curată și soarele de iarnă luminând aeroportul Sheremetyevo, pe care nu mai aterizase niciodată. Dar chiar și așa, el nu percepea nimic din frumusețea asta.

Grens salută și colonelul rus îi strânse mâna. Soldații așteptară tăcuți lângă ei, până când Grens, spre propria-i mirare, arătă către John și apoi către sine, spunând că vrea să ceară azil politic în Rusia în calitate de reprezentant legal al lui John Meyer Frey. Cei doi se holbară unul la altul, în timp ce secundele se scurgeau, ca doi străini despărțiți de spațiul uriaș dintre ei și de zgomotul avioanelor care își urmăreau planul de zbor la câteva sute de metri de ei, apoi colonelul rus îl informă că nu înțelege nimic din engleza de școală primară a lui Grens. Hermansson interveni, explicându-i pe scurt despre ce era vorba, dar colonelul îi răspunse că era imposibil să ceară azil politic pentru cineva care era deja mort, arătându-se convins că polițiștii suedezi înțelegeau cel mai bine treaba asta.

Vântul se înteți și Ewert Grens simți cum îi biciuie pe terenul deschis și zări zăpada spulberată, fulgii care dansau risipindu-se în toate direcțiile.

În tot răstimpul acesta avusese la el o mapă ușoară din plastic cu câteva documente, care acum încercau să-i zboare din mână. Le întinse colonelului fără nicio tragere de inimă. Acesta aruncă o privire pe fiecare foaie, scoase un stilou și semnă fiecare pagină în parte, stând în continuare în bătaia vântului, fără vreun suport pe care să scrie.

Grens o privi pe Hermansson, care aștepta în stânga lui. Chipul său era lipsit de expresie. În spatele ei se afla Sven, care îi privea încruntat, ca de obicei când era stresat. În rest, părea liniștit și doar cei care-l cunoșteau de mai demult își dădeau seama că nu era așa. Schwarz, în schimb, aproape că atârna, legat cu cătușe de încheietura lui Sven. Scotea același sunet, același cântec monoton, cu versuri în engleză aproape neinteligibile.

•

Ruben Frey ieși alergând din sala de protocol a clădirii guvernului, coborî cele câteva trepte de marmură albă și ieși pe ușile mari din sticlă. Nu-și luase paltonul, nu știa încotro s-o apuce, voia doar să scape de la conferința de presă și din sala aia în care nu mai putea să respire.

Izbucni în plâns și două femei care-i ieșiră în cale se uitară curioase la el, se întoarseră și-l urmăriră până când dispăru după colțul dinspre Vasagatan.

Kilogramele în plus erau o povară grea pentru genunchii și șoldurile lui. Când simți că durerea devine insuportabilă, Ruben Frey se opri imediat și se sprijini de peretele unei case.

Nu-i păsa câtuși de puțin de oamenii care treceau pe lângă el și îl priveau cam prea insistent. Transpirase, în ciuda frigului. Așteptă până când inima i se mai liniști puțin și simți că poate vorbi cât de cât normal. Scoase telefonul din buzunarul interior al sacoului și formă numărul penitenciarului din Marcusville.

Apoi procedă așa cum se înțeleseseră. Când auzi vocea lui Vernon Eriksen, îl rugă să-l sune de la un alt telefon. Eriksen îl instrui să aștepte cincisprezece minute. Amândoi știau că urma să dea o fugă în oraș, la restaurantul Sofios, la telefonul cu fisă din fața toaletelor, pe care-l foloseau de obicei.

•

După ce Sven Sundkvist îi scoase cătușele lui Schwarz și-l încredință oficial colonelului care semnase documentele din mapa de plastic, cetățeanul american fu încercuit de grupul de militari înarmați.

Urma să fie transportat imediat. Șase uniforme se foiau fără încetare în spatele și în fața bărbatului care trebuia dus la trei sute de metri mai încolo, până la terminalul construit de curând.

Doar silueta avionului care-i aștepta se deslușea în lumina intensă.

Însă culorile de pe aripile lui aminteau de steagul american.

Ofițerul rus stătea în continuare lângă cei trei polițiști suedezi, observând că Grens îl cerceta cu privirea. Fața lui era la fel de împietrită, spatele lui la fel de drept când ridică mâinile în semn de neputință și i se adresă în engleză, cu un puternic accent rusesc.

— Văd că vă uitați la mine. Dar să știți că am făcut exact ce-ați făcut și dumneavoastră.

Grens pufni pe nas, engleza lui era la fel de împiedicată.

— La ce vă referiți?

— La el.

Ofițerul arătă spre Schwarz, care stătea la câteva sute de metri de ei, spre grupul din jurul lui și spre avionul de care se apropiau din ce în ce mai mult. Le luă două minute să-l conducă până acolo.

— Voi, suedezii, ați vrut să scăpați de o problemă. Asta vrem și noi în Rusia, să scăpăm de problemă.

•

Vernon Eriksen se așeză în fotoliul de piele maro din garderoba restaurantului Sofios cu receptorul la ureche. Își dădu seama în ce stare era

Ruben Frey și avea o idee despre ce putea să fie vorba, dar spera să nu fie așa. Cum sperăm de obicei când nu suntem siguri.

Dar acum era sigur. Se deplasase până la un telefon public care nu era ascultat, cel puțin așa credeau ei. Lui Ruben îi trebuiră aproape zece minute ca să-i facă un rezumat. Trecuseră doar câteva zile și guvernul Suediei cedase deja. O țărișoară de doi bani care s-a pișat pe ea de frică în clipa în care băieții mari au ridicat puțin tonul. Și-l imagină pe John. Trecuseră șase ani. Pe vremea aceea sperase că trecutul avea să rămână acolo, pe malul celălalt al Atlanticului.

Ruben vorbea greu, vocea i se frânse de mai multe ori. Vernon nu avea copii, dar în ultimii ani s-a străduit să-l înțeleagă pe Ruben și acum avea impresia că știe cum e să fii tată și să-ți pierzi copilul.

Puse receptorul în furcă și aruncă o privire prin restaurantul deschis și noaptea.

Câțiva clienți stăteau răsfirați la mese, unul cu un sendviș în față și cu un pahar de whisky călduț, altul cu o bere într-o mână și cu un ziar în cealaltă, în timp ce dinspre boxele montate deasupra barului se auzea vocea languroasă a lui Miles Davis.

Vernon Eriksen își dădu seama că totul se terminase.

Era departe de a se fi terminat.

Nu voia să facă parte dintr-o comunitate care își omora propriii membri. De data asta avea să-și ducă planul la sfârșit, cum intenționa. Planul pe care-l născocise de la început și pe care nu avusese curajul să-l pună în aplicare când lucrurile scăpaseră de sub control. Acum nu mai avea oricum nicio importanță. John era condamnat să moară. Nu mai avea ce pierde.

Vernon ascultă trompeta solitară și privi întunericul de afară.

De data asta.

De data asta va trebui să meargă până la capăt.

•

Ewert Grens, Sven Sundkvist și Hermansson se așezară pe locurile lor din avion și îi priviră prin geamurile ovale pe militarii care îl umileau pe bărbatul aflat până de curând în custodia lor.

Razele soarelui reușiseră să pătrundă printre cei câțiva nori de pe cer și polițiștilor nu le era greu să ghicească ce se petrecea la câțiva metri de ei.

Șase militari înarmați îl conduseră și îl lăsară pe John Schwarz în fața avionului american, unde urma să fie preluat de alți câțiva gardieni, îmbrăcați în uniforme închise la culoare. Erau patru, sau poate cinci.

În câteva secunde, reușiră să-i ciopârțească hainele. Era iarnă, afară era frig și bărbatul palid tremura vizibil. Fu percheziționat și instruit să se aplece înainte, iar cineva îi introduse substanța calmantă în anus.

Îi puseră un scutec alb, obișnuit și salopeta portocalie imprimată cu literele DR pe spate și pe exteriorul coapselor. Pantofi nu-i dăduseră și stătea așa, cu picioarele goale pe asfalt.

În jurul încheieturilor de la mâini și picioare îi puseseră cătușe.

Făcu câțiva pași mici și dispăru în avion.

•

Când Ruben Frey se opri la recepția Hotelului Continental ca să preia cheile camerei, un bărbat îmbrăcat într-o uniformă bleumarin îi făcu semn din biroul aflat puțin mai încolo. Ruben luă cheia de la femeia tânără care-i zâmbi prietenos de după tejghea și îl așteptă pe bărbatul între două vârste care încercase să-i atragă atenția.

— Mr Frey?

— Da?

Bărbatul îi zâmbi la fel de prietenos și de rutinat ca tânăra de la recepție.

— V-a căutat o doamnă la telefon. Părea foarte dornică să ia legătura cu dumneavoastră. N-a vrut să închidă până când nu i-am promis c-o să vă transmit personal mesajul. Poftiți. A lăsat un număr de telefon.

— O femeie, ziceți?

Ruben Frey îi mulțumi și îi rugă să-l lase să dea un telefon de la recepție. Nu voia să folosească telefonul lui de teamă să nu lase urme, mai ales că nu știa cine era la capătul celălalt al firului.

Era o voce plăcută și clară.

— Ruben Frey?

Îi rosti numele cu un accent englezesc perfect. Și se auzea că era agitată.

— Cu cine vorbesc?

— Mă numesc Helena Schwarz.

Ruben simți un gol în stomac, de parcă cineva l-ar fi lovit cu toată puterea în punctul cel mai sensibil.

— Alo?

Îi venea greu să vorbească.

— Schwarz?

— Am preluat numele lui John când ne-am căsătorit. Băiatul nostru, Oscar, se cheamă tot Schwarz.

Ruben Frey se așeză pe unul dintre scaunele aflate în fața biroului lung de la recepție.

— Trebuie să ne vedem.

— Nici nu știam că exiști. Că am un tată-socru. Că Oscar are un bunic.

— Unde ești acum?

Amândoi încercau să se controleze și stăteau cu respirația tăiată înainte de a răspunde.

— Dacă te întorci, o să vezi o masă lângă fereastră. Undeva spre capătul sălii.

Se îmbrățișară plângând. Stătură câteva minute așa în sala de mese a hotelului, agățat fiecare de o persoană pe care n-o mai văzuse niciodată. El o sărută pe obraz și ea îi mângâie obrajii și-i zâmbi, apoi îl conduse un pic mai încolo, într-un loc în care puteau să se vadă mai bine.

— Uită-te acolo.

Helena îi arătă ceva dincolo de umărul lui.

— Îl vezi?

În celălalt capăt al lobby-ului se vedea un colț care părea amenajat pentru copii. Într-un cort de indieni se vedeau niște mascote din carton, două mese pline cu cărți, hârtie, creioane și piese de lego colorate. La una dintre mese stătea și desena un băiețel. Părea că se concentrează doar pe desenul de pe foaia verde. Ruben nu știa cam câți ani să-i dea, trecuse prea mult timp de când avusese de-a face cu copii mici. Își spuse că n-are mai mult de cinci, șase ani.

— Are cinci ani. S-a născut la un an după ce John a ajuns aici. Cred c-am rămas însărcinată din prima, imediat după ce ne-am întâlnit.

Îl luă pe Ruben de mână și îl conduse încet spre băiat. Se opriră chiar în spatele lui fără să-i atragă atenția și Oscar nu observă nimic. Ochii lui nu vedeau nimic în afară de casa cea mare pe care o desena cu cretă roșie.

De obicei, picioarele musculoase și scurte ale lui Ruben erau destul de stabile. Dar acum nu se putu abține și începu să tremure.

— Oscar.

Helena Schwarz se lăsă pe vine lângă fiul ei și îl cuprinse de umeri.

— Vreau să faci cunoștință cu cineva.

Casa nu era terminată. Pe coș trebuia să iasă puțin fum și la geam trebuia să se vadă un ghiveci cu flori. Și mai era soarele, care trebuia desenat pe jumătate, în colțul din dreapta, sus.

— *Nice house*.

Ruben înghiți în sec. Se simți prost pentru că i se adresase în engleză, dar nu știa niciun cuvânt în suedeză.

Casa era gata și și băiatul se întoarse spre bărbatul care tocmai îi spusese ceva.

— Mulțumesc.

Oscar zâmbi în treacăt, apoi se întoarse din nou la desenul lui. Ruben presupuse că răspunsul lui era un *thank you*. Se uită la Helena care râdea și râsul acela eliberator părea cu atât mai strident cu cât se gândea la tot ce se întâmplase în ultimele zile.

— Vorbește două limbi. Eu am vorbit numai în suedeză cu el, dar cu John vorbește în engleză. Ne-am gândit că e mai bine dacă vorbește ambele limbi de mic. Așa că puteți să discutați.

Ruben Frey se așeză la măsuța joasă pentru copii din fața cortului de indieni și rămase acolo două ore. Să recuperezi șase ani într-o dimineață era imposibil, dar se străduiau și uneori totul părea dureros, chiar dacă le venea ușor să vorbească unul cu celălalt. Ruben încercă să evite întrebările băiatului care-i întrerupea din când în când; dacă știa unde e tatăl lui, când o să se întoarcă și de ce nu era aici, cu ei.

Luară prânzul împreună la restaurantul hotelului, după care urcară în camera lui Ruben. Oscar se întinse pe pat și se uită la un canal pentru copii, cu desene animate și personaje care arătau la fel, în timp ce Ruben și Helena se așezară fiecare în fotoliul lui din colțul camerei și discutară în liniște, fără să fie deranjați.

Ruben Frey povesti despre fiul lui care crescuse doar cu el în Marcusville, de cum totul o luase razna încă de când John era mic, despre temperamentul lui agresiv, pe care nu-l înțelegea nimeni și cele două perioade de detenție scurte de la școala de corecție, după ce fusese condamnat pentru acte de violență. Nu-i fusese deloc ușor și nici John nu era cel mai popular băiat din cartier.

Ruben strânse tare mâna nurorii lui.

Trecutul întunecat al lui John devenise și capcana lui în ziua în care fata familiei Finnigan a fost găsită moartă pe podeaua dormitorului părintesc.

Nu e un criminal.

Preț de o clipă, Ruben uită de nepotul lui care stătea și se uita la figurile acelea care mieunau și făceau în toate felurile.

Fiul meu nu e un criminal.

John fusese de toate în viața lui, se comportase ca un idiot, și era clar că avea o relație intimă cu Elizabeth Finnigan, probabil că se și culcase cu ea în ziua aceea, în casă au fost găsite amprente peste tot, dar *asta nu însemna că era un criminal.*

Ruben Frey îi mărturisi nurorii lui că el era de acord cu pedeapsa capitală, că votase pentru legea respectivă de fiecare dată, după ce dobândise drept de vot, și *dacă* John era vinovat, merita să moară. Dar Ruben era sigur, și juriștii care examinaseră cazul erau de acord cu el, că sentința fusese exagerată, că exista un șir lung de indicii, dar atât, nimic mai mult.

Îi povesti și despre planul de evadare.

Helena Schwarz îl ascultă și-și dădu seama că amintirile șterse ale lui John se potriveau cu ceea ce auzea acum.

Așadar, le spusese adevărul în timpul interogatoriului.

Și le mai spusese și că era nevinovat.

Strânse tare mâna bărbatului supraponderal, se uită la fiul ei care moțăia pe cuvertura de pe pat, adormit de sunetul liniștitor al televizorului, și nu-și putea imagina unde era soțul ei acum.

•••

Ewert Grens simțea că modul cum îl umiliseră dinadins pe John Schwarz era, poate, cel mai dezgustător lucru pe care-l văzuse vreodată. În cei treizeci și patru de ani de când lucra ca polițist, investigase destule cazuri despre care crezuse că sunt imposibil de rezolvat și întâlnise oameni care erau atât de duși cu capul încât cu greu îi puteai defini drept oameni. Nici nu trecuseră doi ani de când văzuse rămășițele din stomacul unei fetițe de cinci ani, ciopârțit cu un obiect metalic, pe o masă de disecție, și asta îl impresionase atât de tare încât își spuse că nimeni n-avea voie să violeze intimitatea unei ființe omenești în halul ăla, niciodată.

Dar tocmai asta se întâmpla acum.

Nu era vorba de durere fizică, de consecințele vizibile; Schwarz reușise să stea gol la minus cincisprezece grade pe un aeroport, unde putea să-l vadă o grămadă de lume, și nu s-a împotrivit când i-au introdus supozitoare în anus și l-au condus la avion în picioarele goale.

Era vorba de persoana pe care o răneau.

Cineva care desfigura fetițe cu obiecte contondente din metal era clar un psihopat și trebuia închis numaidecât. Grens era convins de asta, precum și de faptul că un om care viola un altul trebuia închis. Un om care maltrata un altul trebuia și el închis. Fiecare om care denigra și rănea un altul în mod conștient trebuia pedepsit, cel puțin în lumea în care Ewert Grens încerca să trăiască. În lumea asta totul era simplu și dacă uneori actele oamenilor păreau imposibil de înțeles, Grens își imagina că poate lucrurile alea erau comise de oameni la fel de bolnavi ca și aceia pe care-i arestase.

Dar ce se întâmpla acum…

Acum era vorba de oameni normali, care-și făceau treaba și își îndeplineau sarcinile primite de la autoritățile în slujba cărora se aflau.

Și sarcina lor era să umilească.

Cât puteau de mult.

Când o să punem mâna pe el, o să-l dezbrăcăm la pielea goală și toată lumea care o să fie acolo o să-i vadă sexul gol, o să se aplece și noi o să-i băgăm supozitoare în cur și o să-i dăm scutece, și el o să știe că ne uităm la el, și o să vadă că dacă statul are chef, poate să te violeze când vor mușchii lui.

Ewert Grens se uită pe fereastră la norii albi și pufoși prin care treceau.

Nu mai văzuse niciodată un act de abuz atât de revoltător și de greu de înțeles, un criminal atât de pervers în obscuritatea lui. Un stat. O autoritate. De data asta nu puteai să invoci o dizabilitate psihică; era un pact între ei și popor, între ei și cei care-i votaseră.

Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt pe tot parcursul zborului.

Ascultară muzică la niște căști mici și răsfoiră ziarele de dimineață care se aflau pe masă încă de când decolaseră din Suedia. Grens, Sundkvist și Hermansson evitară să se privească, de teamă să nu dea de înțeles că vor să vorbească.

•

Se despărțiră pe aeroportul Bromma. Ewert Grens îi rugă pe Sven și pe Hermansson să plece direct acasă, să-și ia liber și să se bucure de week-end, încercând să-și petreacă timpul cu oameni dragi ca să uite de cele întâmplate. Sven mormăi ceva de genul „Știu eu cum e să-ți iei liber când ai un șef ca Grens”, și asta îi făcu să râdă puțin înainte ca Sven să se urce într-un taxi plătit de Poliția Capitalei care-l duse acasă, la apartamentul din Gustavsberg.

Trecuse ceva timp de când își văzuse ultima oară casa în lumina soarelui, într-o zi de muncă.

O sunase pe Anita și o rugase să vină acasă un pic mai devreme și voia să fie și Jonas, să nu dea fuga la patinoar cum făcea de obicei, lăsându-și rucsacul în hol și ieșind pe ușă val-vârtej, cu patinele în mână. În vinerea aia voia ca toți trei să se comporte puțin ca o familie. Să stea împreună. Era tot ce avea pe lume, singurii oameni de care avea nevoie.

Dar ceva nu mergea cu niciun chip.

Îi îmbrățișă înainte să-și dea jos paltoanele, după care băură suc de portocale și mâncară cuibi de viespe la masa din bucătărie, se uitară la fotografiile noi de la școală pe care le aduse Jonas și râseră în hohote când Sven se duse să aducă pozele cu el de pe vremea când era de vârsta fiului său și făcură comparații. Jonas se tăvăli pe jos de râs când își dădu seama că băiatul scund cu plete blonde care stătea în partea stângă era tatăl lui.

Dar ceva nu mergea cu niciun chip.

Sven simțea că o să se întâmple încă de dimineață, când plecase de acasă. După ce s-au oprit din râs și s-au plictisit de copilul care refuzase să se tundă, n-a mai putut să se abțină. A izbucnit în plâns. Lacrimile i se prelingeau pe obraji și de data asta n-avea chef să se ascundă.

— De ce plângi, tati?

Anita ridică ochii spre el. Jonas făcu la fel.

— Nu știu.

— De ce?

— Nu pot să-ți explic.

— De ce, tati?

O privi pe Anita. Cum îi explici unui copil ceva ce nu înțelegi nici tu, ca adult? Soția lui ridică din umeri. Nici ea nu știa. Dar nu-l împiedică să vorbească.

— Sunt supărat din cauza unui copilaș. Oamenii se întristează din când în când, mai ales dacă e vorba despre ceva înspăimântător, mai ales dacă sunt și ei părinți.

— Ce copilaș?

— Un băiat, tu nu-l cunoști. Tatăl lui o să moară, cred, în scurt timp.

— Ești sigur?

— Nu.

— Nu înțeleg.

— Păi, nu e de aici. E din Statele Unite ale Americii. Și multă lume crede că a omorât pe cineva. Și acolo… știi, acolo oamenii îi omoară pe oamenii care omoară pe cineva.

Jonas se așeză din nou pe scaunul lui de bucătărie. Bău și ultimele picături din sucul de portocale dulce, cu bule. Se uită la tatăl lui așa cum se uită copiii de obicei când nu sunt deloc mulțumiți.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, să știi.

— Nu înțeleg cine omoară pe cine.

Sven Sundkvist era mândru că fiul lui îi punea astfel de întrebări, de faptul că avea un copil care învățase să gândească singur și să conteste anumite lucruri. Dar era și disperat pentru că nu avea un răspuns potrivit.

— Statul. Țara. Nu știu cum să-ți explic mai bine.

— Cine hotărăște că trebuie să fie omorât? Cineva trebuie să hotărască. Nu-i așa?

— Niște jurați. Și un judecător. Știi, la tribunal, ai văzut la televizor, în filme.

— Jurați?

— Da.

— Și un judecător?

— Da.

— Ei sunt oameni?

— Da, sunt oameni. Oameni obișnuiți.

— Și atunci pe ei cine îi omoară?

— Nu trebuie să moară nimeni.

— Dar dacă ei vor să omoare pe cineva, o să-l omoare, nu? Și atunci trebuie să moară și ei. Și cine-i omoară, tati? Nu înțeleg.

•

De la aeroportul Bromma, Ewert Grens plecase direct spre sediul poliției din Kronoberg, împreună cu Hermansson, care se așezase pe bancheta din spate a microbuzului deja pregătit. Habar n-avea ce urma să facă acolo. Își luase două chifle cu cașcaval de la automatul din clădire pe post de prânz și

o cutie cu suc de portocale de la un alt automat de pe unul dintre coridoarele pe care le străbătuse în drum spre birou. Sunase la sanatoriu și vorbise cu o femeie de la recepție care-i spuse că Anni dormea, era obosită după prânz și adormise în scaunul cu rotile, n-avea nimic, se simțea bine, arăta așa de calmă cu capul lăsat într-o parte, se auzea cum sforăia ușor prin ușa întredeschisă. Apoi Grens se așezase în fața teancului de dosare cu anchete în curs de desfășurare, răsfoise câteva, citise despre un act de violență deosebit de grav, comis de un șofer care-i arătase degetul mijlociu altuia pe Hamngatan, în plin trafic, după care dispăruse, o crimă în Vårberg comisă prin strangulare după o metodă din Chile, cu martori care nu văzuseră nimic, interogatorii peste interogatorii, cu interpreți care abia îndrăzneau să traducă ce auzeau; lucrurile se împuțeau pe măsură ce speranța de a-l prinde pe făptaș creștea.

Ar fi mai bine dacă ar pleca acasă. Aici nu exista decât neliniștea care-l măcina tot timpul. Se plimbă de colo-colo prin birou și puse niște muzică. N-avea cum să se ducă acasă.

Cineva bătu la ușă.

— Parcă era vorba că te duci acasă.

Hermansson zâmbi când îl văzu așa de agitat, îl întrebă dacă poate să intre și păși înăuntru înainte să primească un răspuns.

— Da, așa e. Dar n-am fost în stare. Nu pot să mă duc acasă după una ca asta. Ce să fac acasă? N-ai cum să uiți așa ceva într-o garsonieră mică, închiriată la mâna a doua.

Se așeză în mijlocul canapelei mari și uzate, unde stătea de obicei. Părea obosită, ochii ei tineri îmbătrâniseră în ultimele ore.

— Care-i treaba?

Hermansson înghiți, lăsă privirea în pământ, apoi se uită la șeful ei.

— Îți amintești de ce zicea Ågestam? De teoria lui cu cele două procente? Zicea că există probabilitatea ca două procente dintre cei închiși să fie nevinovați sau să fi primit o sentință greșită.

Filfizonul ăla. Se bucura că scăpase de el zilele astea.

— Astea-s lucruri știute. Antice și de demult.

— Am verificat situația la Ohio Department of Rehabilitation and Correction. Numai acolo, în statul Ohio, există două sute nouă persoane condamnate la moarte, care așteaptă să fie executate. Două sute opt bărbați și o femeie. Deci în cazul în care chestia cu cele două procente e pe bune, și de ce n-ar fi, atunci patru din ei or să moară fără să fi făcut nimic. Uită-te la mine, Ewert. Ai înțeles ce-am zis? Și, dacă prin absurd, cineva demonstrează că-i așa, n-ai ce să faci, n-ai cum să mai repari nimic. Înțelegi?

Grens se uită la ea, așa cum îl rugase. Era tulburat, mai degrabă trist decât furios. Îi era milă de omul tânăr din fața lui care nu cunoștea încă bine lumea asta și se gândea la câte căcaturi mai avea de văzut. Flutură ziarul de seară spre ea.

— Ai chef să ieși și să mănânci ceva în oraș? Cu mine, adică. E un concert la Hamburger Börs. Siw Malmkvist. Poți să și mănânci în timp ce-o asculți. Cred că-s treizeci de ani de când n-am văzut-o pe scenă.

— Ewert, ce tot zici acolo? Eu vorbesc de oameni care riscă să fie executați și tu…

Încetă să mai fluture ziarul și se așeză. Brusc se simți mic de tot și nu-i venea s-o privească în ochi.

— Și eu vorbeam de alaltăieri, când m-ai forțat să ies cu tine și eu habar n-aveam cât mi-a lipsit așa ceva. Acum o să te oblig eu. Nu mai vreau să te gândești la ce s-a întâmplat.

— Nu știu ce să zic.

Încă o dată. O să încerce încă o dată și o s-o privească în ochi în timp ce-o să-i vorbească.

— N-am mai invitat o femeie în oraș… de nu mai știu când… chiar nu mai știu. Nu vreau să înțelegi greșit… ca și când, știi… mă gândeam doar c-ar fi plăcut să te pot invita și eu, drept mulțumire. Nimic mai mult.

•

Mirosul de grătar, parfum floral și transpirație îi întâmpină încă de la intrare și în fața garderobei de lângă ușă, unde o fisă costa douăzeci de coroane. Ewert Grens era îmbrăcat în același costum gri ca și data trecută, era numai zâmbet și încerca să se simtă relaxat, aproape fericit. Stomacul îi tremura de emoție și ochii îi străluceau. Avea de gând să uite toate nenorocirile pentru câteva ore, voia să ascundă toți maniacii și toată umilința într-un loc de unde nu se vedea nimic. Era cu o femeie tânără și deșteaptă și în scurt timp avea s-o vadă și pe Siw Malmkvist – viața nu înceta să-l surprindă și nu putea să spună că nu-i mergea bine.

Hermansson purta o rochie bej cu sclipici pe bust. Era frumoasă și lui i se făcu rușine după ce o complimentă. Ea îi mulțumi și-l luă de braț, iar Grens se simți nespus de mândru în timp ce o conduse prin sala imensă cu fețe de masă albe și servicii de porțelan strălucitoare. În local erau în jur de patru sute de oameni, cel puțin așa estimase el, sau poate un pic mai mulți, și toți așteptau să ia masa, să bea ceva și să discute despre nimicuri în timp ce o așteptau pe Siw.

Îi plăcea mult de Hermansson. Fiica pe care n-o avusese. Îl făcea să se simtă fericit, apreciat și prezent. Îi arătă asta și ea înțelese, iar Grens spera că n-o să se simtă stânjenită.

Peste tot, oamenii râdeau în hohote și comandau mai mult vin, din fundal se auzeau niște piese americane lente din anii șaizeci, până și bărbatul în vârstă din dreapta lui Hermansson își puse bastonul într-o parte și începu să flirteze cu ea fățiș. Ea încercă să-i zâmbească, era un moșuleț drăguț, avea în jur de optzeci de ani, dar după un timp, nici asta nu reuși s-o înveselească.

Trebuiau să uite. De asta veniseră aici în seara asta.

— Știi cumva când a abolit Suedia pedeapsa cu moartea?

Hermansson își mutase farfuria într-o parte și se aplecă înainte peste masă. Grens nu era sigur că auzise bine.

— Îmi pare rău, Ewert. Nu merge. Nu vrea să dispară. Și tu te-ai îmbrăcat așa de frumos și mâncarea asta e așa de bună. Și Siw o să cânte imediat. Dar nu ajută. Am rămas blocată la ce s-a întâmplat la aeroport, pe Sheremetyevo.

Uneori nu poți să îngropi căcaturile astea atât de adânc cât ți-ai dori.

Bărbatul în vârstă din dreapta ei o bătu pe umeri, îi șopti ceva și se așteptă să râdă. Dar ea nu râse deloc.

— Iertați-mă, vă rog, dar aș vrea să discut ceva cu însoțitorul meu.

Se întoarse din nou spre Grens.

— Știi cumva, Ewert?

— Hermansson.

— Când a abolit Suedia pedeapsa cu moartea?

Grens oftă și goli paharul cu vin roșu.

— Nu știu. Sunt aici ca să mă distrez.

— În 1974.

Hotărâse să n-o asculte, dar răspunsul ei îl uimi.

— Ce dracu' zici tu acolo?

— E în constituția din 1974. Ceea ce înseamnă că pedeapsa capitală s-a aplicat până atunci. Chiar dacă ultima execuție a avut loc mai demult.

Un chelner alerga de colo-colo, făcând echilibristică în spatele lui cu niște sticle pe o tavă argintie. Grens îl opri și îl rugă să le umple paharele, între timp, golite.

— Pedeapsa cu moartea a fost introdusă în Statele Unite trei ani mai târziu, când a avut loc și prima execuție. O patrulă înarmată, în fața unor jurnaliști din toată lumea, chemați la fața locului. Asta se întâmpla la Salt Lake City. Statul Utah își împușca răufăcătorii, uneori se foloseau mai multe gloanțe ca să fie siguri.

Pufni pe nas, apoi continuă.

— Că tot ne considerăm creștini și miloși în statul ăsta.

Grens ridică paharul și luă o înghițitură fără să simtă vreun gust.

— Văd c-ai făcut ceva cercetări.

— Când ne-am întors de la Bromma. Nu puteam să mă concentrez pe altceva. Ceva care să pară potrivit în situația aia.

Zece minute mai târziu, când Siw Malmkvist urcă pe scenă la doar câțiva metri de el, Grens simți că uneori clipa îngheța așa, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc, o clipă care era doar asta, nimic mai mult, nu conta ziua de azi, nici cea de mâine, doar clipa de acum, cu Siwan pe scenă, în fața lui, și fiecare vers pe care-l păstrase în inima lui fu eliberat, și Grens cântă cât îndrăzni de tare.

Își aminti de primele dăți când o văzuse pe o scenă. Era în Folkets Park[33], în Kristianstad, reușise chiar să se apropie și să facă o poză alb-negru, o poză pe care o scotea uneori din buzunar. Acum se uita la Siw cu ochi visători. I se păruse atât de curajoasă, atât de puternică, încât se îndrăgostise de ea, deși o avea pe Anni. Nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Acum nu mai era chiar tânără, dar realmente strălucea pe scenă. Se mișca mai încet., cânta pe o voce mai joasă, dar era tot a lui, și el era la fel de îndrăgostit ca atunci.

Soneria stridentă a mobilului său o întrerupse chiar în mijlocul refrenului celui de-al cincilea cântec. *Și tocmai pe tine te-am văzut căzut în genunchi*, își amintea și acum de coperta albumului, Siw pe un EP scos de casa de discuri Metronome, cu o basma roșie pe cap și cu buze date cu ruj în aceeași nuanță, zâmbindu-i larg celui care avea să cumpere albumul.

Mobilul apucă să sune de trei ori și să enerveze suficientă lume. Oamenii se întoarseră iritați spre locul de unde se auzea sunetul, până când Grens pescui telefonul din buzunarul pantalonilor.

Era Helena Schwarz.

Nu se înțelegea nimic din ce zicea, vorbea pe un ton prea ascuțit.

Tocmai încerca să o calmeze când orchestra amuți brusc, după cel de-al treilea vers. În unul dintre cele mai mari localuri din Stockholm publicul stătea și aștepta cu respirația tăiată, patru sute de oameni se uitau mirați ba spre scenă, la cântăreața care tăcea cu microfonul în mână, ba spre bărbatul solid, în jur de cincizeci de ani, care stătea la o masă din față și șoptea ceva la telefon un pic cam tare.

— Vă deranjez?

Siw Malmkvist se întoarse spre masa lor și i se adresă pe un ton prietenos, dar mesajul era clar.

— Nu vă deranjați din cauza mea. O să aștept să terminați, bineînțeles.

Toată sala izbucni în râs. Binedispuși de la vin și cu burțile pline după friptura de vită, clienții localului o admirară pe cântăreața legendară care se descurcă atât de bine în situația aceea penibilă. Hermansson fixă masa, în

[33] Parcul Poporului, numele parcurilor comunale din orașele mai mari ale Suediei.

timp ce Ewert Grens se ridică, mormăi ceva, cum că era polițist sau ceva de genul ăsta, și ieși grăbit pe aceeași ușă pe care intrase cu doar două ore în urmă.

Helena Schwarz continuă să vorbească prea tare până când Grens se îndepărtă suficient de mulțime și putu s-o roage, țipând la fel de tare, să tragă aer în piept, să se calmeze și să-i spună ce s-a întâmplat pe un ton normal.

Femeia îi povesti totul plângând.

Tocmai aflase că un judecător din statul Ohio stabilise deja data execuției pentru John Meyer Frey.

Schwarz nici nu părăsise bine aeroportul Sheremetyevo de lângă Moscova că data execuției sale – stabilită de obicei după dezbateri îndelungi – fusese deja hotărâtă.

Schwarz nici nu apucase să aterizeze în țara în care era transportat că tribunalul îi hotărâse deja soarta, stabilind *exact* data și ora la care avea să fie executat.

Ewert Grens ascultă monologul incoerent al soției îndurerate timp de câteva minute, apoi o rugă să închidă și să-l lase s-o sune după ce termina ce avea de făcut.

Vorbi puțin cu ofițerul de serviciu de la Ministerul de Externe și primi răspunsul dorit. Deschise apoi ușa de la sala cea mare și o ascultă pe Siw care cânta *În cafeneaua noastră* și străbătu sala legănându-se și zâmbind, înconjurat de oameni care îi aruncau priviri ucigașe, o femeie cam de vârsta lui, cu păr roșu-aprins, prins în coadă, îl amenință chiar cu pumnul ridicat, după ce trecu pe lângă masa ei.

Se opri în spatele lui Hermansson, care nu păru să fi observat nimic și îi șopti ceva la ureche. Își ceru scuze că trebuia să scurteze cina, spunându-i că poate să rămână dacă vrea și să plece apoi cu un taxi, plătit de el.

Ea îl urmă afară și încercă să se ascundă după spatele lui lat pentru a scăpa de comentarii.

Băiatul de la garderobă rămase surprins când îi sugeră că vor să plece și veni cu paltonul ei de culoare deschisă ce părea nou și cu haina lui neagră, cândva nouă, apoi agăță la loc umerașele goale, în timp ce sala întreagă cânta la unison.

— Ce se întâmplă, Ewert?

Afară era frig, la fel cum fusese și de dimineață, și ziua aia blestemată părea să nu se mai termine.

— Trebuie să dau o fugă până la minister. Trebuie să vorbesc neapărat cu una dintre persoanele responsabile. Cu tipul care m-a sunat în creierul nopții alaltăieri, după ce m-am dus acasă.

— Văd că mai ai puțin și explodezi.

— Cu Helena Schwarz am vorbit. Zice că au stabilit deja data execuției.

Grens n-o mai văzuse niciodată cu adevărat furioasă pe Hermansson. De câte ori se gândea la ea, își imagina pe cineva care știa să se controleze. Acum femeia se întoarse cu fața la cer, străduindu-se să nu țipe sau să plângă.

— Vin cu tine.

— De data asta trebuie să mă descurc singur.

— Ewert…

— Nu stau la discuții. O să chem un taxi.

— N-o să plătești *tu* ca să ajung *eu* acasă.

Cineva intră pe ușa din spatele lor. Aplauzele năvăliră afară pe toate ușile și ferestrele. Înăuntru oamenii se distrau de minune.

— Atunci n-o s-o fac. Dar vreau să pleci acasă cu o mașină. De dragul unui domn în vârstă, dacă nu de altceva.

Grens formă numărul centralei de la sediu și ceru o mașină de poliție la Jakobs Torg, în ciuda protestelor lui Hermansson. Le spuse s-o ducă pe doamna inspector acasă, la apartamentul ei din vestul cartierului Kungsholmen. Apoi se pregăti să plece. Ceasornicul bisericii Jakobs bătu de două ori. Grens se uită în sus, la ceasornicul iluminat și văzu că era zece și jumătate. Mai avea doar câteva sute de metri până la clădirea Ministerului de Externe. Aluneca puțin și arăta caraghios în costumul lui de gală, dar nu se întâlni cu nimeni, așa că fața lui înroșită de furie nu atrase atenția nimănui.

PARTEA a IV-a

Două luni mai târziu

marți seara, ora 21:00

au mai rămas douăzeci și patru de ore

În primele patru săptămâni nu făcuse decât să zacă pe patul de campanie. Ca și când ar fi murit deja. Tavanul verde fusese revopsit într-o nuanță albastru-deschis. Dar mirosul rămăsese același. A fost de-ajuns să-l inspire o singură dată și șase ani de libertate dispărură de parcă n-ar fi existat. Încercase să se abțină și să nu verse, dar până la urmă dăduse afară tot, până când stomacul i se goli; apoi simți mirosul iar, ceea ce-l făcu să verse din nou. Se întinse și se holbă la becul care ardea tot timpul fără să clipească până când începură să-l doară ochii și după câteva zile nici nu mai vedea bine. De vorbit nu vorbise deloc. Nici cu indianul din celula de alături, nici cu latino-americanul de vizavi. Nici măcar cu Vernon Eriksen, gardianul-șef pe care-l cunoștea atât de bine și care se postase în fața celulei lui, punându-i întrebări prietenoase. Nu reușise nici măcar să se ridice, să se întoarcă spre el sau să deschidă gura.

Era în continuare frig, vântul se strecura pe lângă geamurile de sub tavan de pe coridorul din East Block. În martie zăpada mai zăbovea pe alocuri, până se instala pe deplin primăvara.

•

Ewert Grens adormise pe la miezul nopții, după ce stătuse cuibărit pe canapeaua prea scurtă din biroul lui de la secție; într-un final, visele încetaseră să-l mai bântuie. Acum se ridică și se simți complet treaz, spatele îl durea, ceafa îi amorțise îngrozitor.

Perioada de suspendare se încheiase și, în sfârșit, își putea relua atribuțiile. Nimeni nu știa ce se întâmplase de fapt în seara aceea în care, pus la patru ace și mirosind a alcool, plecase de la un spectacol și intrase nonșalant pe lângă paznic în clădirea și apoi în biroul secretarului de cabinet al ministrului de externe. Conform spuselor martorilor care au fost prezenți la discuție sau au trecut pe lângă birou, comisarul de la Criminalistică

vorbise pe un ton cam deplasat și trecuse repede la ceea ce Thorulf Winge numise „insultă și amenințare fizică” în reclamația pe care o făcuse împotriva lui Grens. Până la urmă însă, din lipsă de dovezi substanțiale, cazul a fost abandonat.

Grens se uită la ceasul deșteptător de pe biroul lui. Abia trecuse de trei, la Stockholm era noapte, în Ohio tocmai se înserase.

Brusc, își dădu seama de ce se trezise.

Până la execuție nu mai erau decât douăzeci și patru de ore.

Se ridică și ieși din cameră, apoi o luă drept înainte, fără să știe încotro, pe unul dintre coridoarele întunecate ale secției de poliție. Lângă automat se vedea un pahar cu cafea, pe masa din chicinetă, o bucată de pâine albă uscată, semn că cineva sărbătorise ceva și invitase lumea la o prăjitură și lăsase totul vraiște.

Până acum nu a primit niciodată interdicție să se ducă la serviciu. Timp de o lună nu avusese voie să calce pe la birou. Ancheta și suspendarea care a urmat i-au transformat zilele într-un iad. N-avea unde să meargă, n-avea cu ce să-și ocupe timpul și, dacă până atunci nu era clar, acum devenise evident că în afară de asta, în viața lui nu mai exista niciun punct fix.

Pașii lui răsunau cu ecou pe coridor în timp ce înainta șchiopătând. Oricât de penibil ar fi sunat, aici se simțea cel mai bine, aici era casa lui. Așa stăteau lucrurile și n-avea de gând să se simtă prost sau să-și ceară scuze din cauza asta.

Douăzeci și patru de ore, nu mai mult. Un om avea să moară executat, un proces pe care el însuși îl declanșase în necunoștință de cauză se apropia de sfârșit, un om, poate chiar un om *nevinovat*, avea să moară în numele statului lu’ pește. Niște idioți aveau să-l urmărească în timp ce-și dădea duhul, aveau să zâmbească și să scuipe spre el de dincoace de gratii. Dar cum adică, să moară? Dacă până atunci nu era sigur ce părere are despre pedeapsa cu moartea, acum îi era clar.

Mai luă o bucățică de pâine din coș înainte de a se întoarce la birou, apoi se așeză la masa de scris.

Trebuia să sune undeva. De fapt, ar fi trebuit s-o facă mai demult.

Grens ridică receptorul, îi dori o noapte plăcută polițistei de la centrală și o rugă să-i facă legătura cu un număr din Ohio, Statele Unite ale Americii. Câteva secunde mai târziu, auzi vocea surprinsă a lui Ruben Frey și asta-l binedispuse. Îl liniști, explicându-i că l-a sunat doar ca să-i spună că se gândea la el și la Helena Schwarz.

•

Warden, directorul penitenciarului din Marcusville, se uită la telefonul care zăcea pe biroul lui și cerea să fie băgat în seamă, apoi se întoarse cu

spatele și-l lăsă să sune. Se deplasă alene de la masă la canapea și la bolul cu biscuiți cu ciocolată și cremă de mentă, apoi spre fereastra cu vedere către așezarea aflată la câțiva kilometri de clădirea închisorii. La început răspunsese la fiecare apel, explicându-i fiecărui jurnalist și curios că tocmai a pornit o anchetă și că el, mai presus de toți, era îndreptățit să afle cum a reușit să evadeze un deținut de-al lui cu șase ani în urmă, la scurt timp înainte de a fi executat, dintr-o asemenea instituție cu nivel de securitate maxim.

Scrută întunericul, urmări lămpile de-a lungul străzilor care făceau legătura dintre fortăreața aceea și restul lumii, niște globuri luminoase sub care zăpada se topise, în sfârșit.

Trecuseră opt săptămâni și el tot nu aflase nimic.

Frey refuzase să vorbească, atât în timpul interogatoriului condus de FBI, cât și cu responsabilii pentru securitatea penitenciarului. După care, toți ceilalți, personalul de la pază și oamenii care la un moment dat au avut de-a face cu Frey, adică o mare parte din locuitorii comunei, toate audierile alea, și nimic, dar nimic.

Îi era dor să iasă, să se plimbe prin întuneric.

Nu mai rămăseseră decât douăzeci și patru de ore. Warden se întoarse și privi telefonul care suna în continuare. N-avea de gând să-l ridice, știa c-o să amuțească în curând.

Nu-i părea rău de anchetele și interogatoriile alea care nu duseseră nicăieri, dimpotrivă. Măcar nu trebuia să-și bată capul cu măsuri punitive jenante pentru că, la un moment dat, cineva comisese o greșeală și asta dusese la dispariția lui John Meyer Frey.

Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, nu mai era nimic de făcut.

Cu cât uitau mai repede ce se petrecuse, de fapt, în ziua evadării și în afara închisorii din Marcusville, cu atât era mai bine.

•

Își aminti de discuția cu Black Marv. Îi era dor să vorbească despre moarte cu cineva, cineva care știa exact *când*.

Marv îi povestise de multe ori despre un sat.

Despre două sute de albi și un negru.

John știa prea bine acum despre ce vorbise. Alergase aiurea printr-o grămadă de sate din astea blestemate, toată viața. Pe pajiștile din Marcusville când era copil, pe coridoarele din East Block, timp de un deceniu, și într-o țară numită Suedia, timp de șase ani și două zile. Știa prea bine cine era singurul negru din sat. Dar pelicula aceea din jurul lui nu-i permitea niciodată să-i atingă, să-i îmbrățișeze pe oamenii din jurul lui.

De multe ori s-a întâmplat să bată în perete și să aștepte răspunsul lui Marv. Era de parcă s-ar fi întâmplat ieri, totul părea atât de cunoscut și anii aceia care s-au scurs de la ultima lor conversație, înainte să fie condus la Death Row, dispăruseră atât de repede.

•

Alice Finnigan tocmai își așeza hainele pe scaunul de lângă pat când simți mâinile care-i mângâiau spatele, continuând în față, spre sânii ei, și care se opriră acolo, după ani și ani în care nici măcar n-o atinseseră. Auzi și simți respirația soțului ei încălzindu-i ceafa. Nu îndrăzni să se clintească de teamă să nu facă sau să nu simtă ceva greșit. Și asta pentru că Edward n-o mai atinsese de mulți ani, în niciun fel. Nici măcar nu încercase, în afară de ziua aceea când aflase că John Meyer Frey trăia totuși și, prin urinare, putea fi executat. Atunci l-a dat la o parte. Acum nu mai putea s-o facă. Îi simți erecția puternică apăsându-i fundul și se întoarse. Obrajii lui erau roșii, gâtul încins, o strânse atât de tare, c-o duru când se întinseră pe pat. Ochii lui păreau aproape veseli când o privi și se mișcă înainte și înapoi cu un elan pe care ea n-ar fi crezut că-l mai are, era atât de nerăbdător s-o simtă în jurul lui.

Alice încercă să ignore dezgustul care o cuprinse după aceea, când el vru să se întindă lângă ea și sexul lui lipicios îi atinse coapsa.

•

Sven stătea pe un scaun în camera lui Jonas Sundkvist. Anita dormea deja de câteva ore în camera de alături și fiul lui respira adânc în patul din fața lui, dormind fără griji, ca orice copil. În săptămânile care trecuseră de când izbucnise în plâns în fața familiei, vorbiseră de mai multe ori despre deținutul pe care Sven îl escortase afară din țară cu colegii lui și care acum avea să moară. Jonas urmărise destul de îndeaproape știrile de la televizor și din ziare, scrisese chiar compuneri la ora de suedeză despre oameni care trebuiau pedepsiți și omorâți și desenase oameni care zăceau în fața călăului cu glugă neagră pe cap la ora de desen; un inventar cu metodele de execuție mai mult sau mai puțin bizare ale unui copil de opt ani.

Sven se uită la fiul lui, la corpul mic și fragil care se mișca din când în când pe sub pătură și la mușunachele lățos de lângă el. Poate că era bine să vorbească despre viață și moarte cu copilul lui și chiar avea de gând s-o facă, pe măsură ce acesta creștea. Dar nu așa. Era convins că nu asta îl interesa pe un copil atunci când se gândea la moarte. Nu dreptul statului de a omorî.

•

John Meyer Frey fusese informat că decretul 2949.22 îi permitea oricărui deținut să-și aleagă singur felul în care avea să fie executat și că Ohio

Department of Rehabilitation and Correction îi garanta, indiferent de metoda aleasă, un tratament profesionist, uman, sensibil și demn.

Le ceru o patrulă de execuție, vrând să fie ironic – și asta cât mai repede cu putință –, dar șeful penitenciarului, care stătea în fața lui și aștepta un răspuns, îi dădu de înțeles că statul Ohio nu mai avea voie să folosească metoda prin împușcare.

Atunci le ceru să fie spânzurat – pentru că, până la urmă, despre asta era vorba, să-i frângă gâtul fără să-l chinuiască prea mult, câteva secunde doar și era mort –, dar statul Ohio nu mai avea voie să folosească metoda prin spânzurare.

Alese scaunul electric sau injecția letală.

Visă mult și în noaptea aceea.

•

Helena Schwarz stătea în holul casei mari a lui Ruben Frey. Privi spatele socrului său care se concentra asupra conversației la telefon pe care tocmai se pregătea s-o încheie. Auzi răspunsul lui și-și dădu seama că cel care sunase se interesa de soarta lui John, voia să știe cum se simte, cum se simt toți cei care așteptau. Nu era sigură, dar putea fi și polițistul acela în vârstă din Stockholm, cel puțin conform indiciilor date de Ruben. Era greu de înțeles, totul se petrecuse atât de repede, dar acum, acum era altfel, nu se mai gândise la el și la nimeni de aproape șase săptămâni de când venise aici. În afara locului ăstuia n-o mai interesa nimic.

— Mr Grens.

El era, deci.

— Ce voia?

— Nu voia nimic, cred. M-a întrebat ce facem, cum ne simțim. Doar atât.

Helena Schwarz încercase să-l culce pe fiul ei încă de la ora opt. Acum era aproape nouă și jumătate. Simțea și el, desigur, că se întâmpla ceva, ceva ce era mai important decât somnul, simțea că mama și bunicul lui erau neliniștiți și triști, își dăduse seama și asta îl neliniștise și-l întristase și pe el.

Nu se mai puteau preface.

Helena nu mai fugea, nu se mai ascundea, ci izbucni în plâns în prezența fiului ei pentru prima oară de când veniseră în Ohio. Poate considera că-i dreptul lui s-o vadă și așa, sau poate, pur și simplu, nu-i mai păsa.

Se așeză pe canapeaua înflorată din camera de zi a lui Ruben și citi un articol lung și bine scris din *Cincinnati Post* despre cum se pregătiseră cei doisprezece membri ai grupului special de la Southern Ohio Correctional Facility, timp de o lună, pentru execuția lui John Meyer Frey din seara următoare, de la ora 21:00. Nu înțelegea de ce făcea așa ceva, doar stabilise deja mai demult c-o să evite orice fel de contact cu presa, cu tipul acesta de

informație, dar acum era de parcă s-ar fi dat bătută, de parcă ar fi înțeles că el avea să moară cu adevărat, nu mai era niciun dubiu și atunci trebuia să știe cum, poate de dragul lui John, poate de dragul ei.

Conform jurnaliștilor care adunaseră informații despre mai multe execuții și discutaseră cu câțiva membri ai grupului respectiv, cel mai dificil era să înțepi vena potrivită. Încă de la prima execuție cu injecție letală a lui Charles Brooks, un deținut de culoare, care avusese loc în 1982 la Huntsville, lucrurile au degenerat din cauza grupului de execuție care nu găsea vena potrivită. Jurnaliștii dădeau nenumărate exemple cu deținuți condamnați la moarte care au stat legați de prici chiar și treizeci și cinci, patruzeci și cinci de minute, cât a durat căutarea, și asta în fața martorilor adunați la fața locului. De câteva ori, deținutul, fost dependent de droguri, sătul de umilință, s-a oferit să le arate singur vena sănătoasă. Altă dată, execuția fusese pur și simplu întreruptă pentru că seringa se desprinsese și cateterele împroșcau chimicale prin toată încăperea și pe pereții de sticlă, șocându-i pe spectatori.

— Mami?

Era îmbrăcat într-o pijama albastră cu crocodili colorați care înotau în ceva ce semăna cu o apă curgătoare.

— Da?

— Vreau să vin cu tine.

— De data asta nu se poate. În seara asta mă întâlnesc cu tata singură.

— Dar vreau și eu.

— Mâine. Mâine ai voie și tu.

Băiețelul se cuibări lângă ea, pe una dintre pernele canapelei. Helena îl mângâie pe obraji și pe cap. La televizor, la unul dintre canalele locale pe care nu reușea nicicum să le distingă, se transmitea ceva în direct. Un reporter aflat în fața zidurilor groase ale penitenciarului din Marcusville le amintea spectatorilor pe un ton prăpăstios că mai erau doar douăzeci și patru de ore până la cea de-a treia execuție din statul Ohio, pomenind de evadarea și repatrierea lui John Meyer Frey și de sentința care urma să fie executată abia acum. Urmă un material scurt de la o conferință de presă cu guvernatorul statului, întreruptă brusc de un grup de protestatari care se urcară vociferând pe podium și împărțiră sute de scrisori de protest împotriva pedepsei cu moartea, ce conțineau liste interminabile de nume și semnături.

Helena Schwarz asculta, dar nu era sigură că înțelegea ce se întâmplă.

Că era vorba despre soțul ei. Că totul era aievea.

În timp ce reporterul intervievă un episcop catolic care condamnă pedeapsa capitală, numind-o *o relicvă barbară într-o societate modernă*,

Helena îl privi din nou pe fiul ei și se întrebă dacă înțelegea ceva, dacă știa că tatăl lui urma să moară, că despre el vorbeau oamenii ăia necunoscuți.

Se mai uită câteva minute fără să spună nimic, apoi se ridică, îl luă în brațe pe fiul ei și-i spuse că trebuie să plece, dar că bunicul avea să stea cu el în timp ce dormea.

Afară era frig, bătea vântul și zăpada nu se topise încă.

Se îndreptă spre închisoare, în curând avea să-l întâlnească singură pentru ultima oară, într-o celulă nouă. Avea la dispoziție două ore.

Știa că era o oră de vizită destul de neobișnuită și pentru asta trebuia să-i mulțumească doar lui Vernon Eriksen, care făcuse aranjamentul, dar n-o mai impresiona nici asta, ura fiecare pas pe care-l făcea, voia să se întoarcă, să plece acasă, voia să închidă ochii și să se trezească după ce se termina totul.

•

John îi auzi înainte să treacă de gardianul central. Nu pentru c-ar fi vorbit sau pentru c-ar fi zăngănit cheile alea nenorocite, dar pentru că reuși să distingă fiecare pas, cinci bărbați cu bocanci negri, pășind zgomotos pe betonul murdar. Zăcea pe patul de campanie cu capul spre coridor și gratii și așteptă până când se opriră în fața celulei și Vernon Eriksen își drese glasul, încercând să scoată câteva cuvinte.

— Ești gata, John?

Mai zăbovi pe pat câteva minute, holbându-se la tavanul proaspăt zugrăvit, la becul aprins, încercând să nu mai inhaleze aerul acela împuțit. Apoi se ridică și se uită la gardianul-șef pe care-l respecta și la ceilalți patru pe care nu-i cunoștea și care stăteau un pic mai departe.

— Nu, nu sunt.

— Ar cam trebui să plecăm, John.

— Nu sunt pregătit.

— Te așteaptă cineva acolo.

Cătușe la mâini, cătușe la picioare. Văzuse destui deținuți care fuseseră scoși așa din celulă. Se îndreptau spre Death Row, o celulă și mai mică decât cea de până acum, cu podea roșie, perete în perete cu încăperea în care, peste douăzeci și patru de ore, avea să fie legat de un prici, în timp ce niște oameni aveau să se holbeze la el de după peretele de sticlă.

miercuri dimineață, ora 09:00

au mai rămas douăsprezece ore

Agitația de pe coridoarele penitenciarului din Marcusville crescu în timpul nopții, vocile strigau după ajutor, teama incontrolabilă de ceva ce avea să curme perioada lungă de așteptare se răspândi peste tot; cineva urma să fie executat și de fiecare dată când se întâmpla asta, toți aveau impresia că li se apropie sfârșitul. Nu era nimic neobișnuit, neliniștea era o excrescență care se dezvolta încontinuu, personalul numeros al penitenciarului văzuse asta de multe ori de când statul Ohio începuse să execute sentințele condamnaților la moarte.

De aceea, nu s-a mirat nimeni atunci când conducerea penitenciarului a decis să țină închise celulele de pe toate coridoarele, începând cu ora 9 dimineața și până în ziua următoare. Neliniștea putea să ducă la proteste și răzmeriță și cea mai simplă metodă de prevenire și de menținere a securității era și cea mai la îndemână, încuierea celulelor până după execuția lui John Meyer Frey.

Acesta stătea pe un scaun într-una din cele două celule din așa-numita Casă a Morții. Era mai strâmtă decât o celulă obișnuită, aproape lipsită de mobilier sau obiecte personale și nu mirosea a nimic. Nu avea decât un scaun, o chiuvetă și o oală în care să te caci și un covor roșu care părea să-l urască pe deținutul care nu mai avea putere să urască singur. Îi atraseră atenția asupra camerei de supraveghere montată pe peretele din fața lui, spunându-i că rula neîntrerupt și că imaginile erau urmărite de nu mai puțin de trei persoane, care făceau cu schimbul.

Cu doar douăsprezece ore înainte de execuție, o cădere psihică era cât se poate de posibilă.

John avea o foaie pe genunchi și un stilou în mână.

Încerca să scrie ceva legat de felul în care voia să fie înmormântat și să-și compună testamentul, dar nu reușea, deși trecuseră câteva ore. Nu putea să formuleze consecințele propriei sale morți, pur și simplu nu reușea să se adune.

Se uită spre obiectivul camerei și ridică din umeri, apoi strigă la cei care se uitau la el să vină și să ia hârtiile, să le arunce, asta era, n-avea ce să facă.

•

Cu șase ani în urmă, Anna Mosley și Marie Mohrhaus se aflau la începutul carierei lor de juriști. Atunci au colaborat cu Ruben Frey și cu Vernon Eriksen pentru Ohio Coalition to Abolish Death Penalty, care își avea sediul într-o cameră destinată rugăciunilor dintr-un spital din Columbus. Acum erau avocați și aveau propriul birou, aflat la primul etaj al unei clădiri decrepite de pe North Ninth Street.

Fuseseră distruse în ziua aceea în care John a fost găsit mort pe podeaua celulei lui.

Cu șase ani în urmă, nu știuseră nimic despre evadarea planificată și dusă la bun sfârșit de cei câțiva membri ai grupului de rezistență.

Tocmai de aceea, ar fi avut tot dreptul să-i condamne pe cei care hotărâseră să-i excludă. Dar chiar dacă le purtau pică, n-au arătat-o niciodată. De când autoritățile îl mutaseră pe John la penitenciarul din Marcusville, o mare parte din orele lor de muncă, complet voluntară, fusese dedicată încercării de a convinge instanțele juridice din Ohio de necesitatea amânării execuției.

Cu doar douăsprezece ore înainte de execuție, cele două avocate stăteau într-o sală de așteptare mare din centrul orașului Columbus. Aveau nevoie una de cealaltă, ca omul care vrea doar să se întindă pe jos și să renunțe la tot. Erau obosite, munciseră toată noaptea și știau că nu prea aveau putere de influență; condamnarea la moarte a lui John Meyer Frey era o chestiune care privea tot statul Ohio, iar moartea lui, o răzbunare în numele adevărului.

Strângeau în brațe teancul de hârtii, aproape singure pe o bancă din sala de așteptare impunătoare, decorată pompos, cu marmură verde și ceva ce amintea de coloanele unei biserici antice europene.

Încă nu se dăduseră bătute.

Se pregătiseră și, în scurt timp, aveau să pledeze pentru ultima oară în fața Curții Supreme din Ohio. Apoi urmau să plece urgent la Cincinnati, la U.S. Sixth Circuit Court of Appeals. John Meyer Frey mai murise și înviase o dată, așa că putea s-o facă din nou.

Încă nu se terminase. Nu se termina niciodată, oricum.

•

Când John se ridică în fața camerei cu testamentul în mână, grupul de supraveghere îl alertă pe Vernon Eriksen. Pentru a fi executat, un deținut trebuia să fie sănătos și cu judecata intactă, iar deținutul ăsta părea deja consumat de moartea care se apropia. Vernon alergă pe coridoarele reci cu ușile încuiate, și după ce ajunse la Casa Morții, îl rugă pe unul dintre gardieni să-i deschidă ușa celulei în care se afla deținutul care mai avea doar douăsprezece ore de trăit. Se așeză pe un scaun și discută cu el despre orice altceva decât ce urma să se întâmple, vocile lor abia se auzeau și, din când în când, Vernon își odihnea mâna pe umărul lui John.

Cel care îi urmărea pe un monitor mut, alb-negru, din camera de supraveghere, vedea un gardian-șef care reușise să-l liniștească pe deținutul panicat, condamnat la moarte. Dar nimeni nu-și dădea seama cât de strânsă era legătura dintre ei sau de uimirea lui John, atunci când află că Vernon jucase un rol cheie în evadarea lui. Nu-i auziră nici când deținutul începu să-i mulțumească brusc gardianului care urma să-l însoțească până în ultima

clipă pentru toate zilele pe care apucase să le trăiască, pentru cei șase ani în care se simțise mult mai împlinit decât înainte, pentru faptul că un om pe care nu-l cunoștea riscase totul ca el să poată să respire în continuare.

•

Ewert Grens nu era deloc obosit. Somnul era oricum supraapreciat. Continua să-și ia cafea de la automat în timp ce se lumina de ziuă, trecând de la o stare la alta, de la energie și neliniște la agitație și nervozitate, neștiind încotro s-o apuce. Se duse după Sven, care era palid și nedormit, și-l rugă să-l urmeze la Inspectoratul de Poliție din Stockholm. După două luni în care mass-media comentase exhaustiv *decizia politică de a expulza un deținut condamnat la moarte, cu data execuției deja stabilită*, cazul atinsese maximumul de rating. De la demonstranți cu pancarte până la inițiatori de proteste spontane violente, toți tânjeau după atenția polițiștilor chemați special să-i supravegheze. Grens se oferi voluntar s-o înlocuiască pe una dintre centraliste și când cei de la ambasada Americii sunară, cerând mai multe unități de poliție care să controleze mulțimea crescândă, care tocmai încerca să pătrundă pe teritoriul ambasadei, luă receptorul și-i informă pe un ton calm că *sorry, no cars available*. Ignoră privirea dușmănoasă a lui Sven Sundkvist și preluă următorul apel. Era un funcționar speriat de la ambasadă care îi vorbi despre masa de oameni de parcă ar fi fost cea mai mare amenințare, dar Grens rămase ferm pe poziție și-i spuse că *sorry, no cars available*. A treia oară, când strigătele demonstranților se auzeau deja în receptor și funcționarul le ceru ajutorul, țipând la el isteric, Ewert Grens zâmbi și-i șopti *then call in the marines*.

•

Datorită mărinimiei lui Vernon Eriksen, Helena, fiul ei, Oscar și Ruben, socrul ei primiseră permisiunea de a-l vizita pentru ultima oară pe deținutul care aștepta în celula lui din Casa Morții. John stătea după niște gratii destul de subțiri, deși protocolul dicta pereți din sticlă securizată în ultimele douăzeci și patru de ore de detenție.

Cei care-i supravegheau nu înțelegeau de ce nu vorbeau, era de parcă ar fi stat doar față-n față, John Meyer Frey pe scaunul de lângă ușa încuiată și familia lui pe coridor, ca și cum n-ar fi vrut decât să stea aproape unul de celălalt și n-aveau de ce să vorbească pentru că totul fusese spus.

•

Thorulf Winge se plimbase de la apartamentul său de pe Nybrogatan până la Ministerul de Externe din Gustav Adolfs Torg cu mult înainte să se lumineze de ziuă. Urma încă o zi lungă, era clar, cu și mai multe camere de luat vederi, cu și mai multe întrebări.

Abia aștepta.

Sfârșitul acestei zile însemna și sfârșitul haosului din ultimele două luni. Winge împlinise șaizeci de ani, cunoștea de-o viață culisele puterii, evitase o grămadă de pericole și reparase o mulțime de greșeli, ascunzând mii și mii de scandaluri în umbra diplomației, și negociase conflicte naționale și internaționale înainte de a se transforma în situații de criză. Dar ucigașul ăsta de fete făcuse ca toate realizările lui să pară nesemnificative. Când rămânea singur seara și se mai calma, se întreba de multe ori dacă nu cumva obosise, dacă mai avea suficientă energie, sau dacă, pur și simplu, era prea bătrân. Atâtea zile! Declarații noi, interviuri noi, sondaje de opinie, cereri de demisie. Din cauza expulzării unui criminal periculos! Ce porcărie! Ziarele, canalele de televiziune, toți se dădeau în vânt după el. La fel și cititorii și spectatorii. Poate că odată cu moartea lui Frey, entuziasmul lor avea să mai scadă, poate nu mai merita să fii atât de angajat.

Auzi strigătele oamenilor – *Suedia, țară de criminali* – care umpleau piața mare din fața clădirii. Scandaseră asta fără întrerupere de la prânz, nu știa cum de mai aveau suflu în plămâni sau cum de nu se grăbeau la serviciu.

Plecă de lângă fereastră și se întoarse la masa de scris. Astăzi nu avea de gând să răspundă la întrebări, prefera să stea la birou, la minister, să aștepte terminarea execuției și să plece acasă liniștit.

•

Cei trei gardieni care îl supravegheau pe John Meyer Frey în celula din Death Row începuseră să se relaxeze când unul dintre cei trei vizitatori, un copil de cinci, poate șase ani se eliberă din brațele mamei sale și alergă spre gratiile care-l despărțeau de tatăl lui. Pe monitorul alb-negru se vedea clar cum gardianul-șef se grăbise să-l oprească și să-i desfacă degetele care strângeau cele două bare de metal, cum îl trase de o mână și cum îl luă de acolo cu ajutorul mamei lui. Era o înregistrare video fără sonor. Nu se auzea ce spuneau, dar se vedea că băiatul plângea în hohote, cu fața schimonosită și mama lui îi vorbea neîntrerupt. După vreo trei minute, băiatul se eliberă din brațele ei și se culcă pe jos, în poziție de fetus.

miercuri după-amiază, ora 15:00

au mai rămas șase ore

Trecuseră doar două luni de când coborâse de pe feribot, împreună cu alți pasageri care într-o mână țineau pungi de plastic cu Absolut Vodka de la

magazinele *tax free* și cu cealaltă își conduceau timid noile cunoștințe din noaptea precedentă, traversând parapetul. În ziua aceea abia aștepta să ajungă acasă, aproape c-o luase la fugă pe trotuarele care miroseau a umezeală și a dioxid de carbon până când își pierdu răbdarea și opri un taxi care-l duse până la blocul de pe Alphyddevägen 43. Era căminul în care locuia împreună cu o femeie și cu un copil, avea o viață care ar fi putut să continue.

Mâncaseră budincă de orez cu dulceață de afine. Fusese alegerea lui Oscar, tata a fost plecat și s-a întors acasă și trebuiau să mănânce împreună mâncarea lui preferată.

Îi venea greu să înghită.

John stătea cu farfuria în față și cu lingura în aer și avea impresia că amestecul alb-albastru din ea creștea pe măsură ce o apropia de gură.

Ultima cină.

Ce absurditate! Un om care urma să fie executat în șase ore putea să aleagă ce voia să bage în stomac, înainte de autopsie. Îi refuzase, le spusese că n-are rost să mănânce dacă tot avea să se termine. Dar Vernon, gardianul-șef, nu se lăsa înduplecat. Îi spuse că era important, dacă nu pentru el, atunci pentru rudele lui, care voiau să fie sigure că nu-i lipsește nimic, și mâncarea în cazul ăsta însemna mai mult decât ar fi crezut.

Alesese budinca de orez a lui Oscar. Și chiar își dăduse silința. Dar când înghițea, era de parcă i-ar fi stat în gât, ceva îi apăsa căile respiratorii și esofagul și nu putea să mănânce.

Îl rugase pe Vernon Eriksen să stea cu el. Era un tip deștept Eriksen, discutase cu el de câteva ori ca adolescent, prima oară când ajunsese pe coridorul celor condamnați la moarte. John știa că o astfel de relație apropiată era interzisă și că n-ar fi putut să vorbească în prezența altora. Acum, în fața camerei de supraveghere, cei care îi urmăreau nu vedeau mai mult decât un angajat dedicat care făcea tot ce-i stătea în putere ca să-l calmeze pe deținutul aflat înainte de o execuție intens mediatizată.

— Nu pot.

— Măcar ai încercat.

— Nu reușesc să înghit nimic. Nu vrei să rogi pe cineva să vină să ia tava asta?

Vernon nu prea mai avea ce să spună, nu mai rămăsese prea mult de discutat, câteva formalități, atâta tot și oricum, nu fusese niciodată prea bun când era vorba de consolări.

— O să plec imediat. O s-o iau eu.

John vru să-l întrebe cum era vremea pe-afară. Aici nu exista zi sau noapte, nici anotimpuri. O celulă fără geam care dădea spre un coridor tot

fără geamuri, și atât. Dar poate n-avea nicio importanță oricum. Dacă afară ningea sau dacă se încălzea.

— John, încă n-ai ales pe nimeni. Rude sau prieteni, vreau să spun.

Vernon îl privi pe bărbatul care mai avea șase ore de trăit și care părea că se face tot mai mic pe măsură ce trecea timpul.

— Trebuie s-o faci.

John scutură din cap.

— Nu.

— Or să fie destui oameni oricum. Pe care nu-i cunoști. Și pe care nu i-ai văzut niciodată. O să ai nevoie de priviri cunoscute, de oameni în care ai încredere la care să te uiți.

— Helena n-are voie. Nici tata. Și Oscar... în afară de ei, nu mai am pe nimeni.

— Te rog să te mai gândești, John. Când o să zaci acolo o să-ți dai seama că se întâmplă mult mai multe în capul tău decât îți închipui tu acum.

John închise ochii și scutură iarăși din cap.

— Nu vreau. Dar poate vrei tu? Aș vrea să te văd acolo. Să fii tu privirea pe care o recunosc, în care am încredere.

•

Pe măsură ce trecea timpul, Ewert Grens devenea din ce în ce mai neliniștit. După ce demonstrațiile din oraș au luat proporții nebănuite, l-a rugat pe Sven Sundkvist să rămână la Inspectorat în locul lui și a plecat cu mașina spre Djurgåården, spre ambasada Americii, care se afla în zonă, ca să-și formeze singur o idee despre ce se petrecea acolo.

Masa de oameni era imensă. Traficul fusese blocat încă de pe Strandvägen, după ce demonstranții năvăliseră pe carosabil fără să le pese de mașini sau de autobuze, încercând să se alăture cercului de oameni și de pancarte care se formase în jurul grupului de clădiri ale ambasadei. Grens accelerase mult, aproape că se urcase pe trotuare și pe aleile de lângă parcuri, apoi se oprise la o distanță considerabilă, râzând un pic de maniacii blocați înăuntru, care se căcau acum pe ei de frică, foarte bine, n-aveau decât, poate nu era chiar drept, dar măcar pentru câteva ore, oamenii dăduseră un șut în curul mare al autorității.

Conduse apoi mai departe și dintr-odată își dădu seama că se apropia de Lidingöbro, de sanatoriul aflat pe partea cealaltă a canalului.

Nu trecu mult și fu lângă ea, o apucă de mână și privi pe fereastră.

Avusese nevoie de ea și ea i-a fost alături și l-a ascultat. Fusese o poveste lungă despre un om care urma să fie executat poate din vina lui, despre faptul că, și după treizeci și patru de ani de serviciu, omul tot nu știa ce piatră să întoarcă și de care să nu se atingă.

De data asta îi cursese mai multă salivă decât de obicei.

Nu-i plăcea chestia asta, îl neliniștea.

O părăsi pentru moment și alergă spre recepție unde insistă să i se facă legătura cu un angajat mai în vârstă, cu experiență.

Asistenta își dădu seama în ce stare e, dar nu se abținu să nu ofteze zgomotos în spatele lui. O singură privire ar fi fost de ajuns. Dar știa bine cum reacționa de obicei și, tocmai de aceea, mai zăbovise câteva minute. Puse mâna pe fruntea lui Anni, îi verifică pulsul, îi ascultă plămânii, o examină timp de câteva minute și constată că era la fel de sănătoasă ca de fiecare dată când Grens alerga la ei panicat.

Ewert o privi din nou pe Anni, care se uita pe fereastră zâmbind, apoi o sărută pe obraz, ținând-o în continuare de mână.

Îi spuse pe un ton drăgăstos că nu mai are voie să-l sperie, că fără ea n-ar rezista mult.

•

Anna Mosley și Marie Mohrhaus erau în mașină și tocmai se îndreptau spre casă dinspre Cincinnati, când Ohio Supreme Court refuză în unanimitate amânarea execuției lui John Meyer Frey. Anna Mosley frână imediat și viră spre Coffee House, prea tulburată ca să se mai concentreze asupra drumului. Avea nevoie de un ceai fierbinte și de o țigară ca să nu înceapă să urle de dezamăgire.

•

În casa cea mare a lui Ruben Frey mirosea a *curry* de pui. Își pusese un șorț spectaculos, cu dungi albe și albastre, îi plăcea să gătească și o făcea în fiecare zi, deși mânca tot timpul singur. De aproape douăzeci de ani, de când John fusese ridicat din camera lui de adolescent și dus la secție pentru a fi anchetat în cazul Elizabeth Finnigan, Ruben trăia, locuia și mânca singur.

Dar acum… acum era mult prea ciudat.

Fiul lui urma să fie executat în doar câteva ore, avea să-i părăsească pentru totdeauna. Și cumva, tocmai din cauza asta, viața lui Ruben Frey era mai plină decât oricând. Un nepot de cinci ani se mutase în fosta cameră a lui John și dormea în patul său vechi, în timp ce o femeie tânără și frumoasă, nora lui, stătea seară de seară la masa din bucătărie și bea whisky vechi de doisprezece ani cu el, și-i povestea despre John, despre ea însăși, despre fiul ei, făcându-l să se simtă parte dintr-o familie, ceva ce nu și-ar fi putut închipui mai demult. Era un sentiment foarte straniu, să te simți fericit în ciuda și datorită unei condamnări la moarte, și Ruben nu știa cum să se comporte în situația aceasta.

Când Marie Mohrhaus sună dintr-un local de pe șoseaua 40 care ducea spre Cincinnati, Helena fu cea care ridică receptorul. Dezamăgirea lui

Mohrhaus era evidentă, cererea de amânare fusese respinsă, deși munciseră atât de mult și reușiseră chiar să-i convingă pe membrii familiilor Frey/Schwarz că puteau să mai spere în pledoaria celor două avocate tinere și talentate.

Helena Schwarz nu mai putea să plângă. Mohrhaus îi spuse că mai rămăseseră câteva instanțe judecătorești, că așteptau ultima decizie din partea celor de la U.S. Sixth Circuit of Appeals și din partea judecătorului Anthony Glenn Adams de la U.S. Supreme Court peste exact trei ore, ambele instanțe fiind suficient de puternice ca să oprească și să amâne executarea sentinței judecătorești, care ar fi urmat să aibă loc la ora 21:00 dacă nu intervenea nimic.

Helena se așeză la masa din bucătărie și mâncă ceea ce, cu câteva ore în urmă, mirosea a *curry* și repetă aceleași răspunsuri la întrebările nerăbdătoare ale fiului ei, pe care nici ea nu le pricepuse; că azi nu mai avea voie să se ducă la tati, că n-aveau ce să facă, că tati chiar nu voia să locuiască în casa de după zidurile înalte care se vedeau de la geamul dormitorului bunicului, că-i iubea în continuare, dar era posibil să nu se mai poată întoarce niciodată acasă la ei.

•

Vernon Eriksen nu era pregătit. Întrebarea îl surprinse, nu apucase să se gândească la un răspuns potrivit, la o formulare fericită prin care să-l refuze pe John.

— Nu sunt în stare, John. N-am cum să stau acolo, nu pot.

Îl apucă pe John de mână și i-o strânse ușor.

— N-am mai participat la o execuție de peste douăzeci de ani. Și n-o s-o mai fac niciodată. Mi-am luat concediu medical și am stat acasă de fiecare dată când am știut că un deținut de-al meu urma să fie omorât.

John se ridică și încercă să facă doi, trei pași prin celula îngustă, dar prezența lui Vernon îl stânjenea. Se prinse de două bare, cum făcea de obicei, și le strânse până când i se albiră degetele.

— Atunci aș vrea să mă aranjezi.

— Ce vrei să spui?

— După ce mor.

John îl privi pe fiul antreprenorului de pompe funebre. Amândoi crescuseră în Marcusville, unde toată lumea se cunoștea și asta îi făcea să se simtă mai liberi. John își amintea perfect de singura întâlnire cu Vernon de dincolo de gratii. Era mic, avea doar patru ani și mama lui tocmai murise, iar tatăl lui îl luă cu el la firma de pompe funebre. Pe vremea aceea, Vernon încă lucra acasă, construcția închisorii tocmai începuse, și îi primise într-o cameră plină de coșciuge.

Vernon se aplecă și ridică tava cu mâncarea neatinsă. Să aranjeze un om care nu mai era viu. *De parcă eu aș fi cel care hotărăște asupra vieții și morții*. Se uită la John, pregătindu-se să plece.

— Da.

Știa că nu era corect. *Că dacă* John chiar urma să fie executat, el n-ar fi trebuit să fie prezent. Dar îi spuse același lucru.

— Da. Mă ocup.

Chipul lui John părea mai senin.

— Și John...

Mâinile strângeau și mai tare barele, însă John nu spuse nimic.

— Nu știu dacă are vreo importanță. Dar sunt convins că ești nevinovat. Nu cred c-ai omorât-o pe fata lui Finnigan. Asta am crezut când te-am abordat pentru prima oară și asta cred și acum.

miercuri seara, ora 18:00

au mai rămas trei ore

Afară era întuneric, simțea asta, chiar dacă nu vedea, seara se lăsase în Marcusville. Oamenii se așezaseră la masa din bucătărie și luaseră cina împreună, majoritatea ajungeau acasă pe la ora asta și puțini erau cei care-și făceau veacul la cele două cârciumi ale comunei. Nu era genul ăla de comunitate. John își amintea de ei, de felul cum se simțea în primii ani ai adolescenței, de energia care zvâcnea în el și de faptul că Marcusville fusese doar o pungă mare de plastic din cauza căreia nu putea să respire. Își dorise deseori să plece, ca majoritatea adolescenților, viața îl aștepta în altă parte, dincolo de granițele micii localități.

Trei ore.

John încercă să se uite pe furiș la brațul păros al gardianului care stătea cel mai aproape de el și la ceasul lui argintiu care ieșea în evidență printre firele de păr negre.

Mai avea trei ore.

Îl așteptau în fața celulei. Chipiuri negre, trase peste ochi, cămăși verde-închis, bocanci negri, lustruiți. Legăturile lor cu chei atârnând pe niște lanțuri lungi zornăiau la fiecare pas, la fiecare mișcare, patru gardieni în uniforme identice, iar la doar cincizeci de metri de ei, baia care mirosea a țeavă de scurgere prin care n-a mai curs apă demult. Doi dintre ei pășeau la

o jumătate de pas în fața lui și ceilalți doi la o jumătate de pas în spatele lui. Nimeni nu-i spunea nimic, poate nici nu se uitau la el, nu era sigur, probabil, deja îl considerau mort.

Avea zece minute la dispoziție să facă un duș. Apa era fierbinte și asta îi plăcea, își întoarse fața spre jetul de apă și nu se mișcă nici când începu să-i ardă pielea subțire. Când se obișnui cu temperatura, închise apa rece de tot, până când durerea deveni plăcută.

Urmară scutecele. Primi instrucțiuni să se aplece și, preț de o clipă, își aduse aminte de aeroportul din Sheremetyevo din Moscova, era aproape ca acolo, niște scutece care trebuiau fixate cu arici la șolduri. Era un alt model, dar părea identic cu cel de atunci.

Nu-i întrebase nimic nici atunci, nici acum. Știa de ce trebuia să le poarte.

Pantalonii bleumarin miroseau a balsam pentru rufe, nu recunoștea parfumul, iar dunga roșie, cusută de-a lungul cracilor părea nouă. Nu mai văzuse pantaloni din ăștia niciodată. Îi mai dădură un tricou alb, cu gât în V și cu mânecă scurtă, tocmai ca să-i găsească mai ușor venele.

Când se întoarseră în celula lui, unul dintre gardieni, cel cu ceasul argintiu, se aplecă înainte și-i șopti ceva. John nu înțelese din prima, îl rugă să repete.

Cei cincisprezece judecători luaseră o decizie unanimă.

Îl refuzaseră și cei de la U.S. Sixth Circuit Court of Appeals.

miercuri seara, ora 20:00

a mai rămas o oră

Cel mai mult îi plăcea, probabil, zâmbetul ei. Elizabeth avea un zâmbet care îl făcea pe cel care o privea să se simtă nesigur pe el. Blândețe, dispreț, nesiguranță, nu îți dădeai seama exact ce însemna. John tânjise mulți ani după buzele ei zâmbitoare. Erau colegi de școală și se întorceau acasă pe același drum. Avea șaisprezece ani când l-a rugat să i le sărute. Primul lui gând a fost că erau moi, foarte moi.

•

Helena? Îi plăcea, probabil, felul în care-și ținea paharul. Era ceva inexplicabil. Îl ținea cu grijă, aproape că se agăța de el. Ca și când s-ar fi temut tot timpul să nu-l spargă.

•

Se uită spre camera de luat vederi montată pe perete. Oamenii ăia stăteau înghesuiți într-un birou și urmăreau ultimele minute din viața lui. Se simțeau bine, se bucurau? Sau doar își făceau treaba? Ce făceau, îl supravegheau opt ore și după aia se duceau acasă și găteau ceva? Băgau o canastă? Se uitau la un meci de tenis sau la vreun alt canal de sport pe un alt monitor?

•

Strigă până când unul dintre gardieni sosi alergând. Se răzgândise. Voia să profite de dreptul lui de a folosi telefonul de pe măsuța cu rotile din capătul coridorului. De la telefonul acela puteai să suni cu taxă inversă.

Nu era niciodată îndeajuns. Știa prea bine. Dar voia să le mai audă o dată vocile.

miercuri seara, ora 20:45

au mai rămas cincisprezece minute

Hotărârea judecătorului Anthony Glenn Adams de la U.S. Supreme Court de a respinge cererea referitoare la amânarea execuției n-a mai ajuns niciodată la urechile deținutului care stătea și aștepta într-una dintre cele două celule ale Casei Morții. Adams, care putea să decidă asupra cazurilor urgente, procedă ca de obicei când era vorba despre condamnări la moarte: îi lăsă pe ceilalți nouă membri ai curții să judece și să ia o decizie.

Fusese o decizie unanimă.

Cel care răspunse la unul dintre cele trei telefoane fixe montate pe o bucată simplă de lemn de pe peretele din spatele celulei făcu legătura cu biroul guvernatorului din Columbus.

Linia trebuia păstrată liberă până după execuție.

Doar un apel din partea guvernatorului statului Ohio putea să mai împiedice executarea lui John Meyer, programată peste cincisprezece minute.

miercuri seara, ora 20:50

au mai rămas zece minute

— Mr Frey?

— Da?

— Numele meu este Rodney Wiley. Sunt asistent medical și lucrez aici, la penitenciarul din Marcusville. Vă rog să luați loc.

John stătea în picioare atunci când omulețul scund, îmbrăcat într-un halat alb prea larg și prea lung, deschise ușa și îi întinse o mână slabă și transpirată. Rămăseseră mai puțin de cincisprezece minute, poate maxim zece, ceasul lui interior ticăia deja, începuse să ticăie de când avea șaptesprezece ani și John își dădu seama că singurul lucru pe care-l mai putea face era să numere secundele.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Rodney Wiley, nu-l cunoștea și, cu toate astea, era foarte probabil să fi fost printre ultimii oameni pe care-i vedea și cu care mai putea schimba câteva cuvinte.

— O să vă rog să nu mișcați, Mr Frey.

Lichidul pe care-l turnă pe o bucată de vată avea un miros puternic. Era o soluție dezinfectantă, mâna slabă întinse o cantitate generoasă pe încheietura brațului și îl masă cu mișcări circulare cu bucata de vată umedă. În curând, Wiley avea să-i atașeze două canule, una la fiecare braț și trebuia să curețe bine locul ca să nu se infecteze. Un om care încă trăia trebuia tratat și îngrijit corespunzător, ca orice seamăn al lui.

— E heparin. O substanță anticoagulantă. O să vă fac imediat o injecție. Doar nu vrem să se închege, nu-i așa, Mr Frey?

Sună mai absurd decât intenționase, iar Wiley regretă imediat că fusese atât de lipsit de inspirație. Era agitat, speriat și nu reușea nicicum să se convingă de faptul că era o chestie de rutină. Se fâstâcea și se chinuia tot timpul, mai ales când era vorba de a face conversație cu un om pe care-l pregătea pentru moarte chiar el.

Mai avea câteva secunde și termina. Încercă să evite privirea deținutului, se concentră, ca de obicei, pe brațele goale și avu grijă să injecteze cantitatea corectă din substanța anticoagulantă.

— Am terminat, Mr Frey. Gata, n-o să mă mai vedeți.

Wiley îi strânse ușor brațul cu mâna lui slabă și rămase așa, agățat de el, până când simți că nu mai suportă.

•

Cei patru gardieni stăteau afară și așteptau. Când asistentul medical ieși grăbit din celulă, se apropiară, se uitară la John și îl rugară să iasă. Nu mai era mult până la camera de execuție, dar îl însoțiră chiar și până acolo. Oamenii care urmau să moară necesitau în general o atenție deosebită.

•

Era o încăpere rotundă, nu avea mai mult de patru metri pătrați, cu pereți de sticlă care dădeau spre scaunele martorilor. Priciul care se întindea de la un perete la celălalt fusese acoperit cu un material gros, alb, ce foșnise sub el când îl legară cu șase curele negre și late. Cele petrecute peste piept îl incomodau cel mai mult.

Tuburile atașate de cele două canule erau transparente – se vedea lichidul atunci când era injectat.

miercuri seara, ora 21:00

Recunoscu mai multe dintre fețele îndreptate spre el de după peretele de sticlă. Conform „*regulii administrative nr. 5120-9-54*" aveau dreptul să fie prezenți toți cei care se aflau acolo.

În stânga de tot, se vedea Charles Hartnett. Arăta mai bătrân decât își amintea, se pensionase recent. Hartnett fusese cel care l-a arestat în dimineața aceea, în camera lui de adolescent, nici nu se trezise bine când polițistul i-a ordonat să se dea jos din pat și să stea lângă el cu picioarele depărtate.

Lângă el, Jacob Holt, șeful de la ODCR, sediul central al tuturor penitenciarelor din statul Ohio, care, de fiecare dată când trebuia să asiste la o execuție, pleca din biroul lui pompos din centrul orașului Columbus cu două ore înainte și se deplasa spre sud, spre Marcusville. Trebuia să vadă oameni murind – era ceva ce făcea parte din sarcinile lui.

În spatele lui se vedea Warden, șeful penitenciarului din Marcusville, un bărbat înalt și brunet cam de vârsta lui John, genul care își dădea capul pe spate când se uita la tine, ca să pară și mai înalt și mai dominator.

Apoi, un șir lung de jurnaliști. Cel puțin, asta presupuse că sunt.

Și câteva persoane îmbrăcate în costum, pe care nu le mai văzuse până atunci.

Un preot, omul care venea des pe la Marvin Williams, îi auzise de multe ori în celula de alături, cum vorbeau și se rugau împreună și Marvin părea ușurat, chiar izbăvit după vizita lui.

La o jumătate de pas în spate, patru gardieni, de data asta, cu cozoroacele șepcilor ușor ridicate.

•

Și o femeie, una singură.

O cunoștea foarte bine. Era Alice Finnigan. Îi plăcuse dintotdeauna de ea, se purtase frumos cu el, prietenos, îl făcuse să se simtă bine-venit în casa lor,

în ciuda proastei sale reputații. De parcă ar fi fost doar un băiat obișnuit care o curta pe fiica ei.

Evită să se uite la tatăl furios și plin de ură, la fața roșie care nu reușise să se apropie cât ar fi vrut.

•

John fusese rugat să aleagă trei martori proprii, dar refuzase să-și exercite acest drept.

Nu voia să vadă acolo pe nimeni dintre ai lui.

•

Cea mai palpabilă era, probabil, tăcerea din jur.

În ultimele patru minute nu mai voia decât să treacă timpul, se uita la pantofii lor și spera c-o să se termine în curând. Își dădu seama că niciunul nu era obișnuit cu numărătoarea inversă.

Telefonul montat pe placa de lemn de pe perete. Era singurul obiect care mai conta. Un apel din partea guvernatorului și totul ar fi fost întrerupt.

Avea impresia că-l aude, că sună mai tare decât de obicei. Începuseră să-l doară urechile din cauza sunetului inexistent, amplificat.

Încă patruzeci și cinci de secunde, de dragul siguranței. Patruzeci și cinci de secunde de liniște, de sunet inexistent.

Când timpul se scurse, directorul penitenciarului făcu semn din cap spre un bărbat cărunt, cu barbă îngrijită. Era Patrick McCarthy, un tip cu statură elegantă și cu spatele drept, unul dintre cei mai vechi gardieni de la închisoarea din Marcusville. Acesta așteptase până atunci lângă mașina adaptată pentru a pompa substanțe lichide. Dădu din cap, semn că-l înțelesese, și apăsă un buton mare, alb, de plastic.

•

Sodium thiopental, 5 gr, John cască și ajunge în stare de inconștiență.

Pancuronium bromide, 100 mg, mușchii paralizează, respirația se oprește.

Potassium chloride, 100 mg, infarct survenit.

miercuri seara, ora 21:11

Când medicul penitenciarului examină corpul lui John Meyer Frey și îl informă cu o voce slabă pe directorul închisorii că a murit, oamenii din zona desemnată martorilor parcă înviară. Tăcerea, așteptarea, tot chinul se sfârșise și puteau să-și vadă din nou de viețile lor. Directorul penitenciarului procedă ca de obicei, bătu de două ori din palme ca să atragă atenția celor

prezenți și îi anunță că moartea survenise la ora 21:10:07, conform medicului de serviciu.

Edward Finnigan făcu un pas înainte. Voia să vadă mai bine corpul care nu se mișca, voia să simtă eliberarea pe care și-o dorise atât. Neliniștea, negativismul, ura de care-l acuzase Alice trebuiau să dispară cu totul.

Se uită la fața complet destinsă.

Ura aceea.

Era tot acolo.

Finnigan scuipă de câteva ori spre fereastră, spre corpul pe care tocmai îl ridicau de pe priciul acoperit cu un cearșaf alb și cu legături negre. Alice Finnigan se năpusti spre el și îl lovi cu pumnii în spate, țipă la el să înceteze, plânse în hohote și continuă să-l lovească până când Finnigan plecă de acolo fără să se uite înapoi.

joi

Era o dimineață senină și rece, aerul era mai curat, cum se întâmpla de obicei înainte de sosirea primăverii.

Vernon Eriksen se trezise cu câteva ore în urmă, întunericul îl neliniștea și avusese aceleași vise, se făcea că era copil și se uita la tatăl lui din capătul scărilor, la hainele și machiajul care îi reînvia pe morți pentru câteva ore, la rudele care plângeau și așteptau afară. Ceasul arăta trei și jumătate când se trezi, se dezmorți, mâncă un sendviș și bău un pahar cu lapte cald. Se așeză la masa din bucătărie și privi pe fereastră spre una dintre străzile amorțite din Marcusville care se trezeau încet-încet, băiatul cu ziarul trecu pe bicicletă prin fața geamului, câteva păsări aterizară pe asfaltul gol, vecinii îmbrăcați în pijama și târșâindu-și papucii ieșiră afară după ziar ca să aibă ce să citească lângă fulgii de porumb și iaurtul cu vanilie. Vernon Eriksen era în concediu medical toată ziua, până la șase seara. N-avea să-i ducă dorul nimeni de la închisoare până atunci.

Dar știa ceva ce nu mai știa nimeni. Că n-avea să mai calce pe acolo niciodată.

Vernon aruncă o privire în jur. Îi plăcea bucătăria lui. Era casa părinților, locuise acolo toată viața. Avea nouăsprezece ani când l-au părăsit amândoi, fără nicio explicație. Sora lui acceptă jumătatea ei din valoarea casei, nu fusese niciodată genul care să stea într-un singur loc, o interesau tot felul de lucruri, așa că în scurt timp se mută la Cleveland, își termină studiile și se stabili acolo.

Dar el nu realizase mare lucru.

În afară de postul de gardian de la Death Row, cele câteva întâlniri cu oameni care-l speriau încercând să se apropie de el, o grămadă de cărți și plimbările lungi sau relația cu Alice cu mulți ani în urmă, urmată de senzația copleșitoare de vid după despărțirea lor și moartea părinților, nu mai avea niciun punct stabil în viață de care să-i fi păsat prea mult. Asta înainte să se fi implicat în lupta împotriva pedepsei cu moartea, inițiată de un grup de oameni printre care se simțea ca un soldat, ca și când ar fi făcut parte dintr-o mișcare de rezistență – îi plăcea să gândească în termenii ăia, să simtă că e un membru activ și important în lupta împotriva mentalității învechite a comunității din care făcea parte. Dar rămăsese tot timpul în fundal, participase tot timpul incognito, neoficial, conștient că un gardian care lucra la închisoare n-avea cum să se manifeste liber într-un astfel de mediu. Avea nevoie de slujba aceea, de sentimentul că măcar el se comporta omenește cu cei care începeau numărătoarea inversă din clipa în care ajungeau sub tutela lui, era ceva important pentru el, poate la fel de important ca întâlnirile și listele cu semnăturile protestatarilor sau contactul cu avocații care trebuiau convinși că merită să se implice în soarta unor deținuți condamnați la moarte, chiar și pentru bani puțini.

Vernon așteptă până când indicatorul ceasului de lângă aragaz trecu de ora opt, apoi se ridică și scoase telefonul din suportul său montat pe perete, formă numărul dispensarului din Marcusville și ceru cu Alice Finnigan. Când centralista îi făcu legătura și ea îi răspunse, Vernon închise telefonul.

Voia doar să-i audă vocea. Pentru ultima oară.

Aerul răcoros al dimineții îl ciupi de față și vântul slab era mai rece decât s-ar fi așteptat. Nu avea mult de mers, câteva minute doar. Tremura, dar rezistă stoic.

N-avea nevoie de prea multe, de fapt. Împachetase totul din seara precedentă și pusese lucrurile într-o sacoșă de hârtie albă, cu sigla verde a penitenciarului. Acum o ducea cu o mână, o rulase ca să nu ocupe prea mult loc și avea impresia că nu cântărea nimic.

Vila impunătoare a lui Finnigan era tot acolo, pe Mern Riffe Drive. Două luni trecuseră de când îi vizitase ultima oară. Atunci îi anunțase că John trăia și că se afla pe undeva prin Europa de Nord. I se făcea rău și acum când își amintea de reacția lui Edward Finnigan. În clipa aceea se gândise la cât de urâți și monstruoși puteau să devină dintr-odată oamenii și la faptul că văzuse aceeași urâțenie și la rudele victimelor care se bucurau de moartea ucigașului, la ura și dorința de răzbunare care-i ținea în viață. Își amintea și de tristețea lui Alice, de cât îi era de rușine și de silă de bărbatul ei, și Vernon

plecase tulburat de imaginea copleșitoare a unei femei căsătorite care se simțea singură și complet abandonată.

Abia după ce sună și a treia oară se auzi ceva mișcare în casă.

Cineva cobora scările încet și cu pași grei, se auzi scârțâitul unei uși interioare, alte scări, și fața surprinsă a lui Edward Finnigan apăru în cadrul ușii.

— Eriksen?

Pielea lui Edward Finnigan părea palidă, sub ochi avea cearcăne și corpul său greoi era înfășurat într-un halat de baie din frotir.

— Poate ar fi fost mai bine să sun înainte să vin.

Finnigan ținu ușa deschisă pe jumătate și simți că-i îngheață tălpile.

— Ce dorești?

— Pot să intru?

— Nu prea am timp. Azi mi-am luat liber.

— Da, știu.

— Știi?

— Am auzit. Îmi permiți să intru?

Finnigan porni espressorul, care tuși prelung. Era clar că nu prea era obișnuit să facă el cafeaua, Alice era cea care se ocupa de asta.

— Fără zahăr?

— Da, și puțin lapte.

Băură cafeaua din cești albe de porțelan, marcate pe fund cu ștampila unui atelier de ceramică renumit, fără a se uita unul la celălalt. Vernon îl cunoștea pe Finnigan de-o viață și, cu toate astea, habar n-avea cum era ca om.

— Parcă voiai să-mi zici ceva.

— Voiam să vorbim despre Elizabeth.

— Despre Elizabeth?

— Da.

— Nu azi.

— Ba da, azi.

Finnigan puse zgomotos ceașca pe masă, cafeaua vărsată formă o pată mare pe fața de masă deschisă la culoare.

— Bănuiesc că știi ce s-a întâmplat aseară.

— Da, știu.

— Atunci presupun că-ți dai seama că azi n-am niciun chef să discut despre fiică-mea moartă, mai ales cu cineva de care nu-mi pasă câtuși de puțin.

În camera de zi amenajată frumos se vedea un ceas de perete, un model din acela care ticăia tare, fiecare secundă se auzea clar, chiar prea clar.

Vernon nu-și imagina cum suportau unii oameni așa ceva în casă dar, în clipa aceea, ticăitul i se păru plăcut, un ritm liniștitor care întrerupea tăcerea apăsătoare.

— Nu ai idee cum a fost.

Pentru prima oară, Finnigan căută privirea lui Vernon.

— Habar nu ai cum e să te gândești zi de zi, oră de oră la moartea unui om, timp de douăzeci de ani. Habar nu ai cât poate să urască un om dacă e pus în situația aia.

Ochii lui Finnigan se înroșiseră, părea că mai avea puțin și izbucnește în plâns.

— Nu înțelegi?! A murit! L-am văzut când a murit! Și nu m-a ajutat cu nimic!

Își duse mâinile la ochi și-și șterse lacrimile cu gesturi repezite.

— Nu m-a ajutat deloc, în pizda mă-sii! Avea dreptate. Nevastă-mea a avut dreptate tot timpul. Îți dai seama ce greu e să admiți așa ceva? Că nu poți să urăști pe cineva care deja e mort? Că n-ajută cu nimic? Pe fiică-mea nu pot s-o aduc înapoi! E tot acolo, sub pământ!

Edward Finnigan se aplecă înainte, cu fața aproape atingând tăblia măsuței de cafea. De aceea, nu văzu zâmbetul de pe fața lui Vernon când acesta începu să-i vorbească.

— Pot să folosesc toaleta?

Vernon o luă în direcția indicată de Finnigan, ieși prin bucătărie și ajunse în hol. Dar nu se opri în fața toaletei, ci coborî scările care duceau spre micul poligon de tragere de la subsol, acolo unde se întâlnise cu Finnigan data trecută. Se postă în fața vitrinei cu arme, își trase o pungă pe mână și deschise ușa. Își amintea de arma golită, de faptul că Finnigan o așezase pe unul dintre rafturi. Acum o ridică încet, cu punga în continuare pe mână, ca să nu șteargă amprentele de pe ea.

Totul dură doar câteva minute.

Vernon urcă, puse arma în sacoșa de hârtie pe care o lăsase pe covorul din hol, apoi intră la toaletă și trase apa. Finnigan stătea tot acolo, cu privirea goală îndreptată spre tăblia mesei.

— Am venit ca să-ți zic ceva despre Elizabeth.

— Ai mai spus-o. Ți-am explicat că azi nu-i o zi tocmai potrivită.

— Ba da, este. Ai să vezi după ce termin. Dar, mai întâi, hai să vorbim puțin despre John.

— Să nu mai aud numele lui în casa mea, ai înțeles?!

Finnigan bătu cu pumnul în masă și un suport din sticlă pentru lumânare de pe marginea mesei căzu pe parchet și se sparse în două.

— Niciodată!

Vernon își păstră calmul și vorbi pe un ton scăzut.

— Nu plec de aici. Nu înainte de a-ți spune ce am de spus.

Mai aveau puțin și se luau la bătaie. Stătură față-n față, Finnigan roșu ca racul și respirând cu greutate, dar Vernon Eriksen era un bărbat înalt și puternic, ceea ce-l convinse până la urmă pe Finnigan să se prăbușească din nou pe canapea, nervos și aproape fără putere.

— Principalul responsabil pentru evadarea lui John Meyer Frey de la penitenciarul din Marcusville sunt eu.

•

Edward Finnigan se făcu mic în timp ce gardianul-șef din fața lui îi povesti cum un deținut condamnat la moarte pentru uciderea fiicei sale reușise să scape din celula lui de la Death Row și să trăiască în libertate într-un alt capăt al lumii timp de șase ani. Eriksen îi descrise fiecare amănunt, preț de aproape treizeci de minute; pregătirile medicale și substanțele care trebuiau să creeze iluzia morții, călătoria spre Canada, Rusia și apoi, capitala Suediei. La partea cu transportarea deținutului din morga închisorii la o mașină care-i aștepta afară zăbovi mai mult, era momentul lui preferat. Era evadarea propriu-zisă, lucrul la care contribuise cel mai mult, pașaportul fals și substanțele medicilor erau doar o chestiune de detaliu. Zâmbi larg când îi descrise sacul cu cadavrul pe care doi medici trebuiau să-l ducă la legistul din Columbus și se amuză îndelung pe seama stupizeniei lor, spunând că niciunul n-a verificat mortul și când autobuzul a fost golit și s-a întors la Marcusville, n-a durat mult și sacul a fost dus la cealaltă mașină care-i aștepta un pic mai departe, pe același doc.

•

Finnigan nu se mișcă. Nu scoase nici măcar un sunet. Vernon îl privi pe bărbatul care zăcea pe canapea cu mâinile pe burtă și se gândea departe, la toți anii aceia în care fusese obsedat de povestea lui Eriksen, și părea complet absent.

— Dar nu John a fost cel care a omorât-o pe Elizabeth.

Era de parcă i-ar fi tras un pumn în piept.

— Omul care a fost executat ieri, omul care a trebuit să moară din cauza legii în care tu crezi așa de mult a fost complet nevinovat.

Finnigan încercă să se ridice, dar căzu înapoi, cu brațele moi, fără vlagă.

— Tu și Alice nu prea ajungeați acasă înainte de opt. Elizabeth știa că-i singură până atunci și casa-i aparține. L-am văzut pe John înainte să plece, au stat așa, îmbrățișați câteva minute în fața ușii.

Vernon îl privea în continuare pe Finnigan, voia să vadă cum i se schimbă expresia feței când află ce are de spus.

— După ce a plecat, am așteptat zece minute ca să intru. A ținut-o în brațe, s-a culcat cu ea, asta făceau de fiecare dată când nu erați acasă. Nu știai? Au găsit amprentele și sperma lui pe tot corpul ei. N-aveam nevoie decât de câteva minute, nu mai mult, am lăsat-o pe podeaua din camera voastră și am închis ușa principală după mine.

Vernon vorbi până când Finnigan sări la el și încercă să-l lovească în față cu pumnii strânși. Tocmai asta și urmărise. Roșu de furie, bărbatul țipă, îl lovi și îl mușcă și Vernon îl lăsă s-o facă până când se asigură că s-a mânjit cu sângele lui și i-a julit pielea.

Apoi îl lovi pe Finnigan o singură dată, dar cu putere, în mijlocul pieptului, doborându-l. Se grăbi spre sacoșa de hârtie din hol și se întoarse cu o sticluță cu eter și o cârpă.

Vernon presupuse că era destul ca să-l scoată din circuit pe Edward Finnigan pentru mai bine de o oră și jumătate. Adică exact cât avea nevoie.

•••

Vernon Eriksen nu-l mai întâlnise niciodată pe Richard Hines. Dar citise articolele lui din *Cincinnati Post* despre sistemul judiciar american timp de mai bine de zece ani. Nu fusese întotdeauna de acord cu părerile lui, mai ales că uneori nu se ascundea deloc după cuvinte, dar îl aprecia totuși pentru stilul său clar, pentru exactitatea formulărilor, pentru munca lui de cercetare extrem de meticuloasă, pentru afirmațiile care îi deranjau pe unii și prin care punea tot timpul degetul pe rană.

Stabiliseră o întâlnire la o cafenea mică aflată la ieșirea din Marcusville, la zece minute de mers pe jos de la casa lui Finnigan. Vernon știa că, înainte de masă, micul local era aproape gol. Poate o chelneriță, un șofer de camion de cursă lungă, în rest, doar firimituri pe mese și muzică ambientală plictisitoare, răsunând din boxe ieftine.

Richard Hines sosise înaintea lui și își comandase deja o bere light și un sendviș cu ceva ce părea mușchi de vită la grătar. Era mai slab și mai mic decât și-ar fi imaginat, un tip costeliv de maximum șaizeci de kile, dar cu privirea vie și un zâmbet larg cât toată fața.

— Eriksen?

Vernon dădu din cap, o căută cu privirea pe chelneriță și arătă spre sticla de bere din fața lui Hines, apoi se așeză în fața lui.

— Mulțumesc că ți-ai făcut timp.

Hines ridică din umeri.

— Prima reacție a fost ceva de genul „hai s-o lăsăm baltă”. Mi s-a părut că vorbești cam… nu știu, zici că erai dus cu sorcova. Îți dai seama câți din ăștia mă sună, porniți pe procese, genul care citește un articol și mă împuternicește pe mine să-i fac dreptate în mod neoficial. Dar în cazul tău, am verificat unde lucrezi. Idiot să fiu să nu-l ascult pe gardianul-șef de la Death Row, care lucrează la unul dintre cele mai importante penitenciare din statul Ohio, mai ales când te sună și-ți zice că vrea să vă întâlniți, la douăsprezece ore după o execuție. Și afirmă că are o poveste tare de tot.

Chelnerița era o femeie tânără, aproape adolescentă, viața abia începuse pentru ea și, cu toate astea, servea bere, iar Vernon se întreba de ce se mulțumea cu atât, cu o slujbă într-o cafenea soioasă undeva la mama dracului, când putea să plece în lumea întreagă.

— Am o știre destul de interesantă. Și îți cer un singur lucru. Articolul trebuie să apară mâine.

Hines râse, aproape ironic.

— Asta hotărăsc *eu*.

— Mâine.

— Trebuie să clarificăm ceva înainte. Eu sunt cel care decide ce e „știre” și ce nu. Dacă povestea ține, o să scriu articolul. Dacă nu, să zicem c-am băut o bere împreună și atât.

— Ține, ai să vezi.

Muzica aia monotonă îl enerva la culme. Vernon se scuză, se duse la chelneriță și o rugă să dea puțin mai încet, apoi se așeză la masa din lemn masiv de brad, cu patru șervete roșii, din plastic.

— Așa. Acum putem să discutăm și noi ca oamenii.

Se uită la Hines și începu să vorbească.

— Am lucrat la penitenciarul din Marcusville de când am împlinit optsprezece ani. Am trăit practic acolo, am stat cu deținuții peste treizeci de ani. Am văzut tot ce se putea vedea în materie de încălcare a legii. Cred în pedepse. O comunitate care îi pedepsește pe cei care au greșit e o comunitate cu norme, cu un sistem de valori clar.

Un camionagiu frână în fața ferestrei lor. Aruncară o privire scurtă afară și-l văzură pe bărbatul masiv cu coadă dându-se jos din cabină și îndreptându-se spre intrare.

— Există o singură excepție. Pedeapsa cu moartea. O comunitate cu norme nu poate să tolereze un stat care omoară oamenii. Mi-a luat câțiva ani la Death Row ca să-mi dau seama de chestia asta. E clar că în fiecare închisoare există deținuți nevinovați sau care au primit o sentință greșită. Știu asta, toți care lucrează la închisoare știu asta. Sunt convins că cel puțin câțiva din departamentul meu ar intra în categoria de care am vorbit.

Camionagiu] se așeză la o masă din capătul celălalt al cafenelei. Vernon coborâse tonul când îl văzuse intrând, apoi îl ridicase iar.

— Să fie executat un singur nevinovat. Unul singur, și sistemul nu e bun de nimic! Asta n-ai cum s-o corectezi, chiar dacă descoperi mai târziu ce s-a întâmplat. Sau cum? Nicio recompensă din lumea asta n-o să ți-l dea înapoi pe cel care a murit.

Își pregătise discursul de optsprezece ani. Dar acum… acum, dintr-odată nu-și mai găsea cuvintele.

— Răzbunarea victimei… Hines, e doar răzbunare și-atât. Chestia asta cu justiția și echitatea. Că trebuie să avem grijă de valorile noastre. Tu chiar crezi în chestia asta? Eu zic că nu mai e vorba de așa ceva. În caz că a fost vreodată vorba… Îmi dau seama de asta pe zi ce trece. Răzbunarea… ăsta e adevăratul stimulent, adevărata forță motrice a statului.

Goli paharul și se uită pe furiș la Hines care părea în continuare captivat de cele auzite.

— Și, uneori… uneori, trebuie să curmăm o viață pentru a salva mai multe vieți. Știai asta, Hines? Da, eu l-am ales pe Edward Finnigan. Asta am făcut, *l-*

am ales. Finnigan e genul de om pe care oamenii îl ascultă, genul respectat de comunitate. Un lobbyist cu autoritate maximă în statul ăsta, în ceea ce privește problema pedepsei capitale. N-avea sens să aleg pe altcineva. Finnigan avea și o fată pe care putea s-o jelească. Și fata avea un prieten scandalagiu, ușor de învinovățit. Două vieți. Atâta m-a costat, Hines, dar a meritat, să știi. Am sacrificat două vieți ca să îi conving pe oameni cât de absurd e să condamni pe cineva la moarte. Dacă două vieți pot să pună sub semnul întrebării un sistem care e clar c-o să curme mai multe vieți, atunci pot spune c-a meritat.

Richard Hines părea redus la tăcere. Nu se mișca, nu schița niciun gest. Nu-și mai nota nimic, nu era sigur că înțelegea bine ce auzea.

— Da, am omorât-o pe Elizabeth Finnigan. Eram convins c-o să-l condamne la moarte pe John Meyer Frey, prietenul ei, pentru simplul motiv că ea era minoră. Și după execuția lui am hotărât să fac exact ceea ce fac acum, să ies în față și să fac publică toată povestea, tot ce s-a întâmplat.

Hines se foi în scaun, vizibil indispus. Gardianul exaltat din fața lui pretindea că el era responsabil pentru una dintre cele mai mediatizate crime din statul Ohio din ultimul timp.

Hines era și el om și-i venea să se ridice și să plece ca din pușcă și, mai ales, să-l denunțe pe descreieratul ăla. Dar era și reporter și voia să afle cât mai multe.

— Dar Frey a evadat. Așa că ce zici tu nu prea se leagă, mă tem.

— Da, a intervenit ceva neprevăzut. Dintr-odată, nu știu… mi-am dat seama că nu pot să duc la bun sfârșit ce-am plănuit. Oricât de meticulos aș fi fost. Am început să… m-am atașat de băiat. John era deștept și în același timp vulnerabil… nu m-am mai apropiat niciodată de cineva atât de mult. Despre ceilalți nu știu ce să spun, știu că de fiecare dată când murea vreunul din departamentul meu, mă simțeam de parcă aș fi pierdut o rudă, pe cineva din familie. Și pe John îl consideram fiul meu, nu știu cum să explic altfel, Pur și simplu, n-am îndrăznit să-l las să moară. Are sens ce zic sau nu?

— Păi, nu. Nu prea înțeleg nimic.

— Timp de mai mulți ani, am făcut parte din diferite rețele de protestatari care cereau abolirea pedepsei cu moartea. Am început să colaborez cu grupuri care luptau pentru John. Și împreună cu câteva persoane-cheie, am început să pregătesc evadarea lui.

Vernon ridică mâinile neputincios.

— Și după aia… Un singur pas greșit, și șase ani de libertate s-au dus pe apa sâmbetei! Am înțeles imediat că băieții or să se grăbească să-i facă felul. Dacă ne gândim la cât prestigiu era în joc. Sau la punctul de vedere al lui

Finnigan în ceea ce privea toată povestea. Așa că am decis să termin ce-am început. Acum șase ani.

Berea rămasă în pahar se încălzise demult, dar lui Vernon îi era atât de sete, încât sorbi toată spuma de pe fund. Apoi se căută prin buzunarele pantalonilor, găsi patru bancnote de un dolar și le așeză lângă paharul gol.

— Hines, eu am fost cel care a omorât-o pe fată. Și, cu toate astea, l-au executat pe John Meyer Frey. Trage și tu concluzia. Un sistem care aplică pedeapsa capitală e un sistem absurd, imposibil de acceptat. Știu bine c-o să scrii articolul și o să incluzi tot ce-am spus. Până mâine-dimineață. Și când toată tărășenia o să devină publică… dacă oamenii or să afle ce s-a întâmplat, sistemul… e terminat. Gata, adio!

Vernon se ridicase deja și se încheie la nasturi, pregătindu-se să plece din cafeneaua goală.

— Stai jos!

— Mă cam grăbesc, drept să-ți spun.

— Dar n-am terminat. Mă rog, dacă vrei să iasă articolul.

Vernon aruncă o privire pe ceas. Mai avea cincizeci și cinci de minute. Se răzgândi și se așeză din nou.

— Chestia asta e prea cusută cu ață albă. Prea pare totul simplu. E o poveste bună, admit. Dar am nevoie de mai multe detalii. Vreau ceva care să *mă convingă* că nu minți.

— O să fie pe biroul tău. După ce te întorci. O să găsești un pachet.

— Pachet?

— Un pachet cu obiecte pe care nu le putea deține decât cel care a omorât-o pe Elizabeth Finnigan. Cu brățara ei, spre exemplu. Pe care n-o scotea niciodată. N-am auzit s-o fi menționat nimeni pe parcursul anchetei. Părinții ei or să confirme că-i brățara ei.

— Și altceva?

— Diverse. Chestii pe care numai cel care a plănuit evadarea lui John le putea deține. Ți-am pus acolo un document de opt pagini în care am descris exact ce s-a întâmplat. Dacă-l citești și-l compari cu ceea ce găsești în arhive despre… moartea lui, o să-ți dai seama c-am spus adevărul.

— Asta o zici tu.

— Plus o grămadă de fotografii. Doar cineva care a fost acolo putea să facă fotografiile alea. Cu ea, întinsă pe jos. Cu John, aparent mort, în camera frigorifică de la morgă și în sacul în care se transportă cadavrele. L-am fotografiat până și când se urca în avion la Toronto.

Richard Hines căută un punct fix undeva în afara cafenelei, voia doar să plece de acolo, s-o ia drept înainte, cât o vedea cu ochii, pe drumul din spatele camionului.

— În viața mea n-am auzit așa ceva. După părerea mea… ești bolnav, omule. Îți filează o lampă rău de tot.

— Bolnav? N-aș zice. Cei care cred că un stat are dreptul să curme o viață, *ăia* sunt bolnavi. Există vreun lucru mai normal decât să vrei să suprimi o lege cretină care-i condamnă la moarte pe oameni?

Hines scutură din cap.

— Slavă cerului, nu-i treaba mea să judec. Or să te bage la zdup pentru asta, ți-e clar, bănuiesc. Or să te găsească vinovat.

Vernon Eriksen zâmbi pentru prima oară de când începuse să vorbească, era ca și când s-ar mai fi relaxat. Aproape că terminase și mai avea la dispoziție o grămadă de timp.

— Știi bine că n-o să mă condamne nimeni. Asta ar însemna să admită pe față că sistemul lor judiciar nu face doi bani. Statul Ohio n-ar recunoaște niciodată, dar *niciodată*, c-a executat o persoană care n-a făcut nimic. Nu există procuror pe lumea asta care să se înhame la așa ceva. Nu crezi?

Vernon se ridică să plece pentru a doua oară. Nu-i întinse mâna, dar dădu din cap, zâmbind spre reporterul care urma să se întoarcă imediat la Cincinnati, unde avea să scrie cel mai ciudat articol din cariera lui de jurnalist.

— Mulțumesc c-ai venit. Acum o să trec puțin pe la Edward Finnigan. Sunt aproape sigur c-o să-l intereseze ce am de zis.

•••

Vernon se uită la ceasul de pe mână. Mai avea patruzeci și cinci de minute.

Ar fi trebuit să ajungă.

Afară era în continuare frig și Vernon desfăcu primul nasture al paltonului și-și puse mănușile. O luă spre Mern Riffe Drive și încetini în fața casei lui Finnigan, în care nu părea să se miște nimic. În cazul în care cineva s-ar fi uitat pe geam chiar atunci, ar fi susținut că Vernon Eriksen trecuse pe acolo în clipa aceea.

Își continuă drumul și se plimbă încă vreun kilometru de-a lungul potecii din pădure care începea în punctul în care se termina Mern Riffe Drive. Era drumul pe care se plimba de mai multe ori pe săptămână, dornic să respire aerul umed, încărcat de mirosul copacilor și al mușchiului, până la capătul potecii, unde se afla un lac mic. Când era copil, venea aici cu bicicleta în fiecare vară, apa era rece, dar limpede, cu nămol pe fund și pietre care îi împungeau tălpile, dar dacă evitai să pui jos picioarele, puteai să faci baie acolo fără probleme. De fapt, era singurul loc din Marcusville unde puteai să înoți.

Vernon se opri și se uită la suprafața netedă a apei, la copacii care-l ascundeau de privirile curioase și la cerul senin și înghețat.

Chiar era o zi frumoasă.

Se duse spre cel mai înalt copac, aflat la cincisprezece, maxim douăzeci de metri de lac. Părea locul preferat al coțofenelor. N-avea nicio frunză pe ramuri, părea chiar uscat, dar nu-l vedea nimeni de sutele de coțofene de pe el, era de parcă tot copacul s-ar fi trezit la viață, ca o versiune întunecată a celui care fusese cândva verde.

Ascunsese pistolul lui Finnigan în sacoșa de hârtie. Muniția, cele câteva gloanțe, se aflau tot acolo. Încărcă arma și ținti spre vârful copacului.

Păsările se risipiră imediat după ce trase primul foc, croncănind și țipând zăpăcite. Dar nu dură mult. Făcură câteva cercuri, se apropiară de copac încet-încet și se așezară din nou pe crengile din fața lui.

Vernon nu simți nimic. De fapt, își dădu seama că nu s-a mai simțit niciodată atât de gol.

Trecuseră aproape douăzeci de ani și ajunsese la capătul drumului. Mai avea câteva minute și totul se termina aici. *Nu Dumnezeu e cel care hotărăște cine trăiește și cine nu*. Ultimul lucru care mai însemna ceva. *Eu hotărăsc*. Fusese tot timpul convins că moartea celor doi tineri era un argument suficient pentru a convinge statul Ohio, sau poate toată țara, să se răzgândească în privința pedepsei cu moartea. Procesul începea cu articolul de dimineață din *Cincinnati Post* din care cititorii aveau să afle exact ce s-a întâmplat. Dar chestia asta avea să pătrundă și mai repede în casele

oamenilor, discuțiile din jurul mesei aveau să capete o nouă dimensiune. Când însuși simbolul suprem al lobbyiștilor pentru pedeapsa cu moartea, tatăl fetei ucise, care vorbise în toți acești ani despre dreptul la despăgubiri morale și la răzbunare al victimei, despre faptul că o comunitate trebuie să se ghideze după legea străveche care cerea ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, când până și el trebuia luat sub lupă, se complica totul.

Câteva păsări începură să croncăne, o pală de vânt mișcă puțin stuful, în rest era liniște.

Scoase și ultimele obiecte din sacoșa de hârtie. Un ghem de sfoară de cânepă. O biluță de grăsime cu un miros puternic. Făcu doi pași până la malul acoperit de pietricele, rupse sacoșa în bucățele și le aruncă în apă înainte de a se întoarce.

Se opri sub o creangă groasă, joasă. Se lăsă pe vine, unse sfoara de cânepă cu grăsimea urât mirositoare de la un capăt la altul, până când o făcu să strălucească. Coțofenele or s-o observe imediat. Or să simtă cu siguranță mirosul. Făcuse niște probe și știa că funcționează.

Avea să folosească mâna stângă. Când o să se prăbușească, brațul stâng o să se sucească și o să ajungă într-o poziție care o să excludă varianta suicidului.

Făcu toate mișcările exact la fel ca la repetiții.

Își legă un capăt al sforii lipicioase de încheietura mâinii, iar pe celălalt îl aruncă undeva între crengi, aranjându-l până când îi atârnă deasupra capului. Scoase pistolul din buzunarul drept și-l plasă în mâna stângă, după care prinse capătul liber al sforii care atârna printre crengi.

Îl omorâse pe singurul copil al lui Edward Finnigan.

Dar a avut grijă să-i lase un indiciu reporterului, îi spusese că se pregătea să-i dezvăluie adevărul lui Edward Finnigan.

Exista un motiv.

Echipa de investigații o să găsească urmele lui în casa lui Edward Finnigan și o să constate că arma era înregistrată pe numele lui Edward Finnigan, o să găsească și amprentele lui, și urmele de sânge și țesut de sub unghiile lui.

Era greu să țintești cu mâna stângă prinsă într-un laț, dar dacă nu clipeai și dacă-ți întorceai obrazul puțin, puteai să-ți nimerești tâmpla.

•

Împușcătura le sperie pe sutele de coțofene care stăteau pe crengile copacului. Se ridicară, făcură câteva cercuri, croncăniră speriate, apoi se întoarseră la locurile lor. În scurt timp, obiectul lucios de pe jos, care mirosea puternic a grăsime, le ademeni pe toate. Le luă aproape o jumătate

de oră ca să ciugulească sfoara subțire de cânepă. După care se așezară din nou pe crengile goale.

Nu prea le păsa de bărbatul care zăcea mort acolo, jos, împușcat în cap cu un pistol care urma să fie găsit la câțiva metri de cadavrul lui.

câteva luni mai târziu

Era vară și afară era cald, dar nimic din toate astea nu se vedea din celulele înșiruite pe coridoarele lungi ale penitenciarului din Marcusville, Death Row, dar cu toate astea, razele de soare reușiseră să pătrundă prin geamul îngust de sub tavan. Michael Oken lucra acolo de doar nouă săptămâni și își făcuse deja un obicei din a se plimba în fiecare zi pe betonul tare, să arunce o privire în fiecare celulă ca să-i învețe pe toți, să știe cine era închis și pentru ce, și ca să demonstreze că schimbarea gardianului-șef nu afecta deloc siguranța și ordinea din instituția lor.

De obicei, se oprea mai des în fața unei celule care fusese goală timp de multe luni. Deținutul de pe patul de campanie din spațiul strâmt nu scotea niciun cuvânt, stătea doar pe pat și se holba la tavan, încât nu-ți dădeai seama dacă doarme sau e inconștient.

În ziua aceea, se comporta la fel. Corpul masiv era întins pe spate, cu fața spre tavan și capul întors puțin spre perete, îmbrăcat în salopeta portocalie cu literele DR imprimate pe coapsă. Michael Oken îl privi un timp și și-ar fi dorit să se fi întors spre el și să-i fi spus ceva. Auzise tot felul de lucruri pe care ar fi vrut să le clarifice cu el.

Maniacul ăsta îl împușcase mortal pe predecesorul lui, îl executase cu un singur glonț tras în tâmplă. Și când te gândești că tipul fusese cel mai apropiat colaborator al guvernatorului din Ohio.

Michael Oken oftă. Toți care ajungeau aici aveau o poveste, dar cel mai mult ar fi vrut să cunoască povestea lui.

din partea scriitorilor

Răzbunarea lui Finnigan e un roman.

Personajele din carte sunt fictive.

Nici măcar Ewert Grens, pe care-l iubim atât de mult, nu e unul dintre noi. Prin urmare, e logic ca nici ceilalți să nu fie.

Nici Marcusville nu există, desigur.

Iar statul Ohio nu se face responsabil de cele două execuții descrise în carte, pentru că nici John Meyer Frey, nici vecinul lui de celulă, Marv Williams, n-au existat și n-au fost închiși.

Și problematica răzbunării sau a despăgubirii morale – faptul că atât politicienii suedezi, cât și cei din alte țări n-ar mai trebui să caute cu atâta înfrigurare o soluție pentru a transforma multiplele cazuri de acte de violență grave în probleme reale, nu doar de retorică – și această problematică e una dintre invențiile scriitorilor.

Le mulțumim din suflet următoarelor persoane:

Johnnie, Tim, Cynth, Andy și Ron pentru ajutorul lor fără de care nu ne-am fi descurcat.

Black Bob, pentru că i-ai fentat pe toți.

Lasse Lagergren pentru vastele lui cunoștințe medicale, lui Jan Stålhamre pentru informații legate de munca poliției și lui Lars-Åke Petterson pentru detaliile despre închisoarea de la Kronoberg.

Fia Svensson pentru orele dedicate cititului, corecturii și altor activități necesare de care n-am știut.

Niclas Breimar, Ewa Eiman, Mikael Nyman și Vanja Svensson pentru opiniile lor pertinente.

Agenților noștri, Niclas Salomonsson și Emma Tibblin, pentru că ne încurajați tot timpul.

Eric Thunfors pentru coperta care ne-a cucerit imediat.

Astrid Sivander pentru munca de corector.

Mattias Boström, Lotta Bykvist Lennartson, Cherie Fusser, Lasse Jexell, Madeleine Lawass, Anna Carin Sigling, Ann-Marie Skarp și Lottis Wahlöö de la *Piratförlaget* pentru competența, căldura și pasiunea de care au dat dovadă.

Îi mulțumim în mod deosebit Sofiei Brattselius Thunfors, editorul nostru.

MARTIE 2006, STOCKHOLM
Anders Roslund & Börge Hellström